

BİLİMSEL BULGULAR
DARWINİZM'İ REDDEDİYOR!

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

الله
رسول
محمد

HARUN YAHYA

Bu kitapta, evrim teorisinin geçersizliği tümüyle bilimsel bulgulara dayanılarak açıklanmaktadır. Evrim teorisini bilim adına savunanların, mutlaka bu bulgularla yüzleşmeleri ve şimdiye kadar sahip oldukları bazı önkabulleri sorgulamaları gerekmektedir. Eğer bundan kaçınırlar ise, bu teoriye olan bağlılıklarının bilimsel değil, tümüyle dogmatik bir bağlılık olduğunu fiilen kabul etmiş olacaklardır.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 41 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُ
رَسُولُ
عَمَدٍ

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 41 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve ke-mal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştır-mak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhi-velhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimar-

kaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusuz olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyeğin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

- Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorisinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorisinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.
- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.
- Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.
- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.
- Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.
- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğu şahit olacaktır.
- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheli ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

**Bilimsel Bulgular
Darwinizm'i
Reddediyor**

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı,
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

1. baskı: Şubat 2000
2. baskı: Mart 2003
3. baskı: Haziran 2005
4. baskı: Ekim 2005
5. baskı: Kasım 2005

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi

İbrahim Elmas İşmerkezi

A. Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul

Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset

100. Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi

4. Cadde No: 77 Bağcılar - İstanbul

Tel: (0212) 629 06 15

İçindekiler

ÖNSÖZ	11
KISA BİR TARİH	12
Darwinizm'in Doğuşu	13
Hayatın Kökeni Sorunu	15
Genetik Sorunu	16
Neo-Darwinizm'in Çabaları	17
Kriz İçinde Bir Teori	19
DARWINİZM'İN MEKANİZMALARI	20
Doğal Seleksiyon	21
Yaşam Mücadelesi	21
Gözlem ve Deneysel	23
Endüstri Devrimi Kelebeklerinin Gerçek Hikayesi	23
Doğal Seleksiyon, Kompleksliği Neden Açıklayamaz?	26
Mutasyonlar	27
Pleiotropik Etki	31
TÜRLERİN GERÇEK KÖKENİ	35
Varyasyonların Anlamı	35
"Mikroevrim" İtirafı	38
Fosil Kayıtlarına Göre Türlerin Kökeni	40
Ara Formlar Sorunu ve Durağanlık	42
Fosil Kayıtlarının Yeterliliği	45
Fosil Kayıtlarının Gösterdiği Gerçek	48
GERÇEK DOĞA TARİHİ -I- (OMURGASIZLARDAN SÜRÜNGENLERE) ..	50
Canlıların Sınıflandırılması	50
Fosiller "Hayat Ağacı"nı Reddediyor	52
Burgess Shale Bölgesi'ndeki Fosiller	57
Tüm Filumların Aynı Anda Ortaya Çıkışı	58
Moleküler Karşılaştırmalar Evrimin Kambriyen Çıkmazını Büyütüyor	60
Trilobitler ve Darwin	61
Omurgalı Canlıların Evrimi İddiası	63
Kara Canlılarının Evrimi İddiası	68
<i>Cælacanth</i> Hakkındaki Evrimci Spekülasyonlar	72
Sudan Karaya Geçiş İddiasının Fizyolojik Engelleri	74
Sürüngenlerin Kökeni	78
Yılanlar ve Kaplumbağalar	81
Uçan Sürüngenler	82
Deniz Sürüngenleri	85
GERÇEK DOĞA TARİHİ -II- (KUŞLAR VE MEMELİLER)	87
Evrimcilere Göre Uçuşun Kökeni	87
Kuşlar ve Dinozorlar	90
Kuş Akciğinin Özgül Yapısı	93
Kuş Tüyleri ve Sürüngen Pulları	97
Tüylerin Tasarımı	99
Archæopteryx Yanılgısı	101

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

Dişler, Pençeler ve Diğer Yapılar	103
Archæopteryx ve Diğer Eski Kuş Fosilleri.	106
Archæoraptor: Dino-Kuş Sahtekarlığı	108
Böceklerin Kökeni	111
Memelilerin Kökeni	113
Atın Evrimi Efsanesi	117
Yarasaların Kökeni	120
Deniz Memelilerinin Kökeni.	122
Yürüyen Balina Masalı	123
<i>Ambulocetus natans</i> : Pençelerine Perde Geçirilen Sahte Balina	125
Yürüyen Balina Masalının Geçersizliği.	126
Kulak ve Burun Evrimi Hikayeleri	128
<i>National Geographic</i> 'in Lamarkçı Masalları	129
Deniz Memelilerinin Kendi İçindeki Evrimi Senaryosunun Açmazları.	131
Deniz Memelilerinin Özgün Yapıları	133
Sonuç.	140
SICRAMALI EVRİM TEORİSİNİN GEÇERSİZLİĞİ	141
Sıçramanın "Mekanizması"	143
Makromutasyonlar Yanılgısı.	144
Dar Popülasyonlar Yanılgısı	146
Sonuç.	147
İNSANIN KÖKENİ	149
İnsanın Hayali Soy Ağacı	151
<i>Australopithecus</i>	152
<i>Homo habilis</i>	155
<i>Homo rudolfensis</i> Hakkındaki Yanılgı	158
<i>Homo erectus</i>	160
<i>Neandertaller</i> , Anatomileri ve Kültürleri.	166
<i>Homo sapiens archaic</i> , <i>Homo heilderbergensis</i> ve <i>Cro-Magnon</i>	170
Soy Ağacının Çöküşü	172
<i>Homo sapiens</i> 'in Gizli Tarihi.	173
Kulübeler ve Ayak İzleri	175
Son Kanıt: <i>Sahelanthropus tchadensis</i> ve Evrim Ağacının Çöküşü	179
İki Ayaklılık Sorunu.	182
EvrİM: Bilim Dışı Bir İnanç.	184
Rekonstrüksiyon Yanılgısı.	185
Piltown Adamı Skandalı.	187
Nebraska Adamı Skandalı.	189
Sonuç.	190
MOLEKÜLER BİYOLOJİ ve HAYATIN KÖKENİ	191
"Rastlantı" Mantiğine Bir Örnek	192
Hücredeki Kompleks Yapı ve Sistemler.	194
Proteinlerin Kökeni Sorunu	197

İçindekiler

Sol-Elli Proteinler	200
Peptid Bağı Zorunluluğu	202
Sıfır Olasılık	203
Doğada Bir Deneme-Yanılma Mekanizması Var mı?	204
Hayatın Kökeni Konusundaki Evrimci Çabalar	207
Miller Deneyi	208
Miller Deneyini Geçersiz Kılan Dört Neden	210
İlkel Dünya Ortamı ve Proteinler	214
Proteinlerin Suda Sentezlenmesi Sorunu	214
Fox Deneyi	215
DNA Molekülünün Kökeni	217
DNA Rastlantılarla Açıklanamaz	218
"RNA Dünyası" Tezinin Geçersizliği	222
Tasarım Tesadüfle Açıklanabilir mi?	225
HOMOLOJİ YANILGISI	228
Morfolojik Homoloji İddiasının Geçersizliği	229
Homolojinin Genetik ve Embriyolojik Çıkması	233
Tetrapodların Parmak Yapısı Hakkındaki Homoloji Yanılgısı	234
Moleküler Homoloji İddiasının Geçersizliği	237
"Hayat Ağacı" Çöküyor	241
BAĞIŞIKLIK, "KÖRELİMİŞ ORGANLAR" VE EMBRİYOLOJİ	244
Bakterilerin Antibiyotik Direnci	244
Körelmiş Organlar Yanılgısı	248
"Körelmiş Organlar"a Yeni Bir Darbe Daha: Atın Bacağı	251
Rekapitülasyon Yanılgısı	252
BİTKİLERİN KÖKENİ	257
Bitki Hücresinin Kökeni	257
Endosimbiosis Tezi ve Geçersizliği	260
Fotosentezin Kökeni	263
Alglerin Kökeni ve Hayali Evrimi	265
Angiospermilerin Kökeni	269
İNDİRGENEMEZ KOMPLEKSLİK	271
Bakteri Kamçısı	273
İnsan Gözünün Tasarımı	275
"İlkel Göz"ün İndirgenemez Yapısı	277
Görmenin Kimyası	278
İstakoz Gözü	280
Kulaktaki Tasarım	283
İç Kulak	285
Evrimcilere Göre Kulağın Kökeni	288
<i>Rheobatrachus silus</i> 'un Üreme Yöntemi	290
Sonuç	291

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

EVİRİM TEORİSİ VE ENTROPİ YASASI	292
Açık Sistem Yanılgısı	295
Ilya Prigogine ve Öz-Örgütlenme Yanılgısı	296
Düzenli Sistem ve Organize Sistem Farkı	299
Öz Örgütlenme: Materyalist Bir Dogma	302
BİLGİ TEORİSİ VE MATERYALİZMİN SONU	304
Madde ile Bilginin Farkı	305
Doğadaki Bilginin Kökeni	307
Materyalist İtirafılar	308
BİLİM VE MATERYALİZMİ BİRBİRİNDEN AYIRMAK	309
"Bilimsel Amacın" Tanımı	312
Şoklardan Kaçmamak	314
SONSÖZ	315
İnsanın Görevi	317
MADDENİN ARDINDAKİ SIR	319
Elektrik Sinyallerinden Oluşan Evren	320
Nasil Görüyoruz, Duyuyoruz, Tadıyoruz	321
Beynimizin İçinde Oluşan Dış Dünya	325
İnsanın Sınırlı Bilgisi	327
Yapay Olarak Oluşturulan "Dış Dünya"	328
Algılayan Kim?	330
Gerçek Mutlak Varlık	333
Sahip Olduğumuz Herşey Aslında Hayaldir... ..	337
Materyalistlerin Mantık Bozuklukları	340
Rüya Örneği	340
Sinirleri Paralel Bağlama Örneği	342
Algıların Beyinde Oluştığı Felsefe Değil Bilimsel Gerçektir	344
Materyalistlerin Büyük Korkusu	345
Materyalistler Tarihin En Büyük Tuzağına Düşmüşlerdir	349
Sonuç	352
ZAMANSIZLIK VE KADER GERÇEĞİ	354
Zaman Algısı	354
Zamansızlığın Bilimsel Anlatımı	355
Kuran'da İzafiyet	359
Kader	361
Materyalistlerin Endişesi	363
İnananların Kazancı	365
NOTLAR	369
İNDEKS	380

Kendisinin ve tüm diğer canlıların nasıl var oldukları sorusunu araştıran insan iki farklı açıklama ile karşı karşıya kalır. Birincisi, insan dahil tüm canlıları sonsuz akıl ve güç sahibi olan Allah'ın yarattığı gerçeğidir. İkinci açıklama ise, canlıların doğal süreçlerin ve rastlantısal etkilerin ürünü olduklarını iddia eden "evrim" teorisidir.

Evrim teorisi, yaklaşık bir buçuk yüzyıldır bilim dünyasında yaygın bir kabul görmektedir. Biyoloji bilimi, evrimsel kavramlarla tanımlanmaktadır. Bu nedenle de çoğu insan, yaratılış ve evrim açıklamalarından bilimsel olanının evrim olduğunu sanır. Evrimi, gözlemsel bilimin bulgularıyla desteklenen bir teori, yaratılışı ise sadece kabule dayanan bir inanç zanneder. Oysa aksine, bilimsel bulgular evrim teorisinin lehinde değildir. Özellikle, son 10-20 yıl içinde elde edilen bulgular, evrim teorisinin temel varsayımları ile açık bir biçimde çelişmektedir. Paleontoloji, biyokimya, popülasyon genetiği, moleküler biyoloji karşılaştırmalı anatomi, biyofizik gibi pek çok bilim dalı, canlılığın evrim teorisinin iddia ettiği gibi doğal süreçler ve rastlantısal etkilerle açıklanamayacağını, tüm canlıların kusursuz bir şekilde yaratıldıklarını göstermektedir.

Bu kitapta evrim teorisinin karşılaştığı bu bilimsel krizi inceleyeceğiz. Kitap tümüyle bilimsel bulgulara dayanarak hazırlanmıştır. Evrim teorisini bilim adına savunanların, mutlaka bu bulgularla yüzleşmeleri ve şimdiye kadar sahip oldukları bazı ön kabulleri sorgulamaları gerekmektedir. Eğer bundan kaçınırlar ise, evrim teorisine olan bağlılıklarının bilimsel değil, tümüyle dogmatik bir bağlılık olduğunu fiilen kabul etmiş olacaklardır.

KISA BİR TARİH

Evrim teorisi, felsefi kökenleri Eski Yunan'a kadar uzanmasına karşın, bilim dünyasının gündemine 19. yüzyılda girdi. Önce Fransız biyolog Jean-Baptiste Lamarck, *Zoological Philosophy* adlı kitabında canlı türlerinin birbirlerinden evrimleştikleri varsayımını ortaya attı. Lamarck, canlıların yaşamları sırasında kazandıkları değişimleri sonraki nesillere aktardıklarını öne sürmüştü. Ünlü zürafalar örneğinde, bu canlıların eskiden çok daha kısa boyunlu olduklarını, ancak yüksek ağaçlara ulaşmak için çabalarken nesilden nesile boyunlarının uzadığını iddia etmişti.

Lamarck'ın "kazanılmış özelliklerin aktarılması" olarak bilinen bu evrim modeli, kalıtım kanunlarının keşfedilmesi ile birlikte geçerliliğini yitirdi. 20. yüzyılın ortalarında DNA'nın yapısının keşfiyle birlikte, canlıların hücrelerinin çekirdeğine kodlanmış çok özel bir genetik bilgiye sahip oldukları ve bu genetik bilginin, "kazanılmış özellikler" tarafından değiştirilemeyeceği ortaya çıktı. Yani bir canlı ağaçlara uzanabilmek için yaşamı boyunca çabalayıp boynunu birkaç santim uzatsa bile, doğurduğu yavrular yine o türe ait standart boyun ölçüleri ile doğacaklardı. Kısacası Lamarck'ın evrim teorisi, bilimsel bulgular tarafından yalanlandı ve yanlış bir varsayım olarak tarihin derinliklerine gömüldü.

Ancak Lamarck'tan birkaç nesil sonra yaşamış olan bir başka doğa bilimcinin evrim teorisi, daha uzun ömürlü oldu. Söz konusu doğa bilimci Charles Robert Darwin, teorisinin ismi ise "Darwinizm"dir.

Jean-Baptiste Lamarck

Darwinizm'in Doğuşu

Charles Darwin 1832 yılında İngiltere'den yola çıkan ve beş yıl boyunca dünyanın farklı bölgelerini gezen H. M. S. Beagle adlı resmi keşif gemisinde gönüllü olarak yer aldı. Genç Darwin, bu gezi sırasında gördüğü farklı canlı türlerinden, özellikle de Galapagos Adaları'nda gördüğü farklı ispinoz türlerinden çok etkilendi. Bu kuşların gagalarındaki farkların, farklı çevrelere uyum sağlamalarından kaynaklandığını düşündü.

Darwin bu gezisinin ardından İngiltere'deki hayvan pazarlarını gezmeye başladı. İnek yetiştiricilerinin farklı inek cinslerini çiftleştirerek yeni cinsler türettiklerine şahit oldu. Galapagos Adaları'nda gördüğü farklı ispinoz türlerini de bu gözlemlerine eklediğinde, kafasında bir teori şekillenmeye başladı. Sonunda bu fikirlerini 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabında açıkladı. Bu kitapta, tüm canlı türlerinin tek bir ortak atadan geldiklerini, ancak zaman içinde küçük değişimlerle birbirlerinden evrimleştiklerini iddia ediyordu.

Darwin'in teorisini Lamarck'ın teorisinden farklı kılan nokta, asıl vurguyu "doğal seleksiyon" kavramına yapmış olmasıdır. Doğal seleksiyon, doğadaki yaşam mücadelesinde, güçlü veya ortamın şartlarına daha uygun olan canlıların hayatta kalmaları anlamına gelir. Darwin şöyle bir mantık kurmuştur:

"Bir canlı türü içinde doğal ve rastlantısal farklılıklar olmaktadır. Örneğin bazı inekler daha büyük, bazıları daha koyu renklidir. Bu değişikliklerin hangisi avantajlı ise, o özellik doğal seleksiyon tarafından seçilecektir. Böylece söz konusu avantajlı özellik, o hayvan topluluğuna hakim ha-

Charles Darwin, teorisini ilkel bir bilim düzeyi içinde geliştirdi. Yandakine benzer ilkel mikroskopların altında, canlılık çok basit bir yapıya sahip gibi duruyordu. Bu yanılgı, Darwinizm'in temelini oluşturdu.

le gelecektir. Bu özelliklerin uzun zaman içinde birikmesiyle de, ortaya yeni bir tür çıkacaktır."

Ancak Darwin'in ortaya attığı bu "doğal seleksiyonla evrim" teorisi, daha ilk başta pek çok soru işaretini beraberinde getirmişti: Darwin'in "doğal ve rastlantısal farklılıklar" dediği şey gerçekte ne idi? Bazı ineklerin daha büyük, bazılarının daha koyu renkli doğabildikleri doğrudu, ama bu farklılıklar milyonlarca bitki ve hayvan türünü nasıl açıklayabilirdi?

- 1) Darwin "canlılar kademe kademe evrimleşmişlerdir" diyordu. Bu durumda çok sayıda "ara tür" yaşamış olmalıydı. Ama fosil kayıtlarında bu teorik canlılardan iz yoktu. Darwin bu sorun üzerinde çok kafa yormuş ve sonuçta "bu fosiller ileride bulunabilir" demek zorunda kalmıştı.
- 2) Canlıların göz, kulak, kanat gibi kompleks organları doğal seleksiyonla nasıl açıklanabilirdi? Tek bir dokuları eksik olsa hiçbir işe yaramayacak olan bu organların, "kademe kademe" gelişmiş oldukları nasıl savunulabilirdi?
- 3) Tüm bunların öncesinde, Darwin'in "tüm canlıların ortak atası dediği" ilk canlı organizma nasıl oluşmuştu? Cansız madde, doğal süreçlerle canlı hale gelemeyeceğine göre, Darwin ilk canlının oluşumunu nasıl açıklayacaktı?

Darwin bu sorunların en azından bir kısmının farkındaydı. Kitabına eklediği "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümde bunları kabul etmişti. Ancak bu sorunlara getirdiği cevapların bilimsel açıdan bir geçerliliği yoktu. İngiliz fizikçi H. S. Lipson, Darwin'in bu "zorlukları" hakkında şu yorumu yapar:

Türlerin Kökeni'ni ilk okuduğumda Darwin'in genelde sunulan tablonun aksine, kendisinden pek de emin olmadığını fark etmiştim. "Teorinin Zorlukları" başlıklı bölüm, örneğin çok belirgin bir güvensizlik yansıtmaktadır. Bir fizikçi olarak, gözün nasıl ortaya çıkmış olabileceği yönündeki yorumları karşısında şaşkınlığa düştüm.¹

Darwin bilimsel araştırmalar ilerledikçe, "Teorinin Zorlukları"nın ortadan kalkacağını umuyordu. Ama aksine, yeni bilimsel bulgular bu zorlukları daha da büyüttü.

Hayatın Kökeni Sorunu

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemiştir. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan **spontane jenerasyon** adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşüncüydü. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddelerden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog **Louis Pasteur**, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: "**Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür.**"²

Evrin teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücrelerinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiası giderek daha büyük bir çıkmaz içine girdi. Bu konunun detaylarını kitabın ilerleyen bölümlerinde inceleyeceğiz.

Louis Pasteur, cansız maddelerin hayat oluşturabileceği inancını yıktı.

Genetik Sorunu

Darwin'in teorisini çıkmaza sokan bir diğer konu ise kalıtım oldu. Darwin'in teorisini geliştirdiği dönemde canlıların özelliklerini sonraki nesillere nasıl aktardıkları, yani kalıtımın nasıl gerçekleştiği tam olarak bilinmiyordu. Bu nedenle kalıtımın kan yoluyla sağlandığı gibi ilkel düşünceler yaygın kabul görüyordu.

Kalıtım hakkındaki bu belirsizlik, Darwin'in de teorisini geliştirirken tümüyle yanlış birtakım varsayımlara dayanmasına neden oldu. Darwin "evrim mekanizması" olarak temelde doğal seleksiyonu gösteriyordu. Ama doğal seleksiyon tarafından seçilecek olan "yararlı özellikler" nasıl ortaya çıkacak ve nesilden nesile nasıl aktarılacaktı? İşte Darwin bu noktada Lamarck tarafından ortaya atılmış olan "kazanılmış özelliklerin sonradan aktarılması" tezine sarıldı. Evrim teorisini savunan bir araştırmacı olan Gordon R. Taylor, *The Great Evolution Mystery* adlı kitabında Darwin'in Lamarckizm'den yoğun biçimde etkilendiğini şöyle anlatır:

Lamarckizm, kazanılmış olan özelliklerin kalıtsal olarak aktarılması olarak bilinir... Darwin'in kendisi, açık konuşmak gerekirse, böyle bir kalıtımın gerçekleştiğine inanmış ve hatta parmaklarını kaybettikten sonra çocukları parmaksız olarak doğan bir adamı kaynak olarak gösterip bu olayı anlatmıştır... Darwin, Lamarck'tan tek bir fikir bile almadığını iddia etmiştir. Bu son derece ironiktir, çünkü Darwin sürekli olarak kazanılmış özelliklerin aktarılması fikriyle oynamıştır ve (bu nedenle) eleştirilmesi gereken, Lamarck'tan ziyade Darwin'dir. Kitabının (*Türlerin Kökeni*) 1859 baskısında "dış şartların değişiminin" varyasyonlara kaynaklık ettiğini söylemekte, ama hemen ardından bu şartların varyasyonları yönettiğini ve bunu yaparken de doğal seleksiyonla iş birliği yaptığını açıklamaktadır. Her geçen yıl, (organların) kullanılması ya da kullanılmaması konusuna daha fazla önem vermiştir... 1868'de *Varieties of Animals and Plants under Domestication* isimli kitabını yayınladığında, Lamarckist kalıtıma delil oluşturduğunu düşündüğü bir dizi örnek vermiştir... Bazı erkek çocuklarının organlarının ön derilerinin, nesiller boyu yapılan sünnet nedeniyle kısaldığı gibi.³

Ancak Lamarck'ın tezi, başta da belirttiğimiz gibi, Avusturyalı botanikçi Rahip Gregor Mendel'in keşfettiği kalıtım kanunları tarafından yalanlandı. Bu durumda "yararlı özellikler" kavramı da havada kalmış oluyordu. Genetik kanunları, kazanılmış özelliklerin aktarılmadığını ve kalıtımın değişmez bazı yasalara göre gerçekleştiğini gösteriyordu. Bu yasalar, türlerin değişmezliği görüşünü destekliyordu. Darwin'in İngiltere'deki

hayvan pazarlarında gördüğü inekler, ne kadar farklı kombinasyonlarla çiftleşirlerse çiftleşsinler, tür değiştirmeyecek ve inek olarak kalacaklardı.

Gregor Mendel, uzun deney ve gözlemler sonucunda belirlediği kalıtım kanunlarını 1865 yılında bilimsel bir dergide açıklamıştı. Ancak bu kanunların bilim dünyasının dikkatini çekmesi yüzyılın sonlarında mümkün oldu. 20. yüzyılın başlarında bu kanunların doğruluğu tüm bilim dünyası tarafından kabul edildi. Bu durum, "yararlı özellikler" kavramını Lamarck'a dayanarak açıklamaya çalışmış olan Darwin'in teorisini ciddi bir açmaza sokmuş oluyordu.

Burada genel bir bilgi yanlışını da düzeltmek yerinde olur: Mendel, sadece Lamarck'ın evrim modeline değil, aynı zamanda Darwin'in evrim modeline de karşı çıkmıştı. *Journal of Heredity* dergisinde yayınlanan "Mendel's Opposition to Evolution and to Darwin" (Mendel'in Evrime ve Darwin'e Muhalefeti) başlıklı bir makalede belirtildiği gibi, "Mendel, Türlerin Kökeni'ne aşinaydı ve Darwin'in teorisine karşı çıkıyordu. Darwin, doğal seleksiyonla ortak atadan evrimleşme teorisini öne sürerken, Mendel özel yaratılışa inanıyordu."⁴

Mendel'in bulduğu kanunlar, Darwinizm'i zora soktu. İşte bu nedenlerle, Darwinizm'i savunan bilim adamları, 20. yüzyılın ilk çeyreğinde yeni bir evrim modeli geliştirmeye çalıştılar. Böylece neo-Darwinizm doğdu.

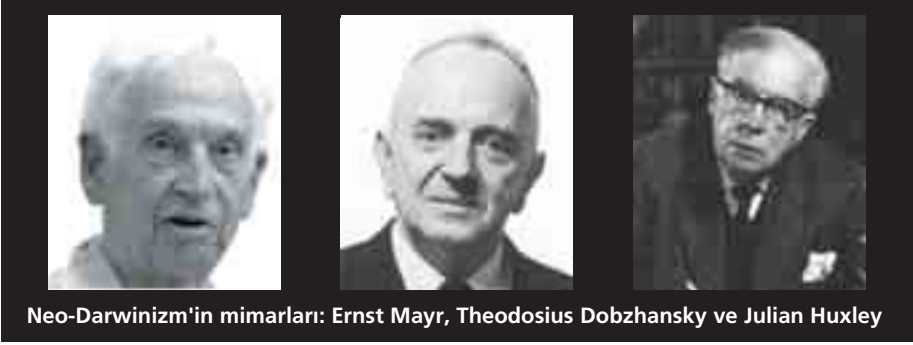
Neo-Darwinizm'in Çabaları

Darwinizm ile genetik bilimini bir şekilde uyuşturmayı hedefleyen bir grup bilim adamı, 1941 yılında Amerikan Jeoloji Derneği'nin düzenlediği bir toplantıda biraraya geldiler. G. Ledyard Stebbins ve Theodosius Dobzhansky gibi genetikçilerin, Ernst Mayr ve Julian Huxley gibi zoologların, George Gaylord Simpson ve Glen L. Jepsen gibi paleontologların uzun tartışmalar sonucunda vardıkları sonuç, Darwinizm'e yeni bir yorum getirmek oldu.⁵

Bu kişiler, genetik kanunlarının ortaya koyduğu "genetik sabitlik" gerçeğine karşı, Hollandalı botanikçi Hugo de Vries tarafından yüzyılın

Mendel'in bulduğu genetik kanunları, evrim teorisini açmaza soktu.

başında ortaya atılan "mutasyon" kavramını kullandılar. Mutasyonlar, bilinmeyen nedenlerle canlıların kalıtım mekanizmalarında meydana gelen bozukluklardı. Mutasyon geçiren canlılar, ebeveynlerinden aldıkları genetik bilginin dışında, bazı anormal yapılar geliştiriyorlardı.

Amerikan Jeoloji Derneği'nde toplanan bilim adamları bu mutasyon kavramını benimsediler ve Darwin'in Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalıştığı "**canlıları geliştiren yararlı değişikliklerin kaynağı nedir?**" sorusuna, "**rastgele mutasyonlar**" cevabını verdiler. Darwin'in doğal seleksiyon tezine mutasyon kavramının eklenmesiyle ortaya çıkan bu yeni teoriye de "**Modern Sentetik Evrim Teorisi**" adını koydular. Kısa sürede bu yeni teori "**neo-Darwinizm**" olarak bilindi ve teoriyi ortaya atanlar da "neo-Darwinistler" olarak anılmaya başlandılar.

Ancak önemli bir sorun vardı: Mutasyonların canlıların genetik bilgisini değiştirdiği doğrudu, ama bu değişim hep olumsuz yönde oluyordu. Gözlemlenen tüm mutasyonlar, ortaya sakat, hastalıklı, zayıf bireyler çıkarıyor, kimi zaman da doğrudan ölüme neden oluyordu. Bu nedenle neo-Darwinistler çok sayıda deney ve gözlem yaparak canlıların genetik bilgisini geliştiren "yararlı mutasyon" örnekleri elde etmeye çalıştılar. Meyve sinekleri ve diğer bazı türler üzerinde on yıllar süren mutasyon denemeleri yapıldı. Ancak bu deneylerde hiçbir zaman mutasyonların canlıların genetik bilgisini geliştirdiği gözlemlenemedi.

Bugün hala mutasyon konusu Darwinizm için büyük bir açmazdır. Darwinizm'in "yararlı değişiklikler" in yegane kaynağı olarak gösterdiği mutasyonların, gerçek anlamda hiçbir yararlı (genetik bilgiyi geliştiren) örneği gözlemlenememektedir. Bu konuyu bir sonraki bölümde ayrıntılarıyla inceleyeceğiz.

Neo-Darwinist teoriyi açmazı sokan bir diğer alan ise, **fosil kayıtları** oldu. Fosiller, Darwin zamanında dahi teorinin önüne büyük bir engel oluşturmuştu. Darwin, teorisini destekleyecek "ara tür" canlılara ait fosillerin bulunmadığını kabul etmiş, ama yeni araştırmalar sayesinde bu fosillere ulaşılacağını öne sürmüştü. Oysa her türlü paleontolojik çabaya karşın fosil kayıtları, teorinin önünde büyük bir engel olarak durmaya devam etti. Darwin zamanında teoriyi destekleyen büyük birer delil olarak görülen "körelmiş organlar", "embriyolojik rekapitülasyon" ve "homoloji" gibi kavramlar da, yeni bilimsel bulgular karşısında birer birer eridi. Tüm bu konuları kitabın ilerleyen bölümlerinde detaylarıyla ele alacağız.

Kriz İçinde Bir Teori

Darwinizm'in ortaya atıldığı günden bu yana karşılaştığı açmazları bu noktaya kadar kısaca özetledik. Bu açmazların ne denli büyük olduğunu birazdan incelemeye başlayacağız. Bu kitaptaki amacımız, evrim teorisinin bazı insanların sandıkları ya da göstermeye çalıştıkları gibi "açık bir bilimsel gerçek" olmadığıdır. Aksine, evrim teorisi ile bilimsel bulgular karşılaştırıldığında ortaya çok büyük çelişkiler çıkmaktadır. Evrim teorisi, popülasyon genetiği, karşılaştırmalı anatomi, paleontoloji, moleküler biyoloji ve biyokimyasal sistemler gibi pek çok farklı alanda, evrim teorisi tek kelimeyle bir "kriz" içindedir.

Bu tanım, Avustralyalı biyokimyacı ve tanınmış bir Darwinizm eleştirmeni olan Prof. Michael Denton tarafından yapılmıştır. Denton, 1985 yılında yayınlanan *Evolution: A Theory in Crisis* (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) adlı kitabında teoriyi farklı bilim dallarının ışığı altında incelemiş ve doğal seleksiyon teorisinin canlılığı açıklamaktan uzak olduğu sonucuna varmıştır.⁶ Denton, Darwinizm'i bir başka görüşün doğruluğunu göstermek için eleştirmemiş, sadece teoriyi bilimsel bulgularla karşılaştırmıştır. Son 20 yıl içinde daha pek çok bilim adamı evrim teorisinin bilimsel geçersizliği hakkında çok önemli bilimsel çalışmalar ortaya koymuştur.

Bu kitapta evrim teorisinin içine düştüğü bu krizi inceleyeceğiz. Belki bazı okuyucular, kendilerine her ne anlatılırsa anlatılsın evrim teorisine inanmaktan vazgeçmeyecek bir bakış açısına sahip olabilirler. Ancak yine de bu kitabı okumaları, en azından inandıkları teorinin bilimsel bulgular karşısındaki gerçek konumunu görmeleri açısından kendilerine yarar sağlayacaktır.

DARWINİZM'İN MEKANİZMALARI

Evrim teorisine göre, canlılık rastlantılarla doğmuş ve yine rastlantısal etkilerle gelişmiştir. Bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl kadar önce, dünya üzerinde hiçbir canlı yok iken, önce canlı hücreler, sonra çok hücreli kompleks canlılar oluşmuş ve giderek daha kompleks türler ortaya çıkmıştır. Bir başka deyişle, Darwinizm'e göre, doğadaki birtakım etkiler, basit cansız elementlerden son derece kompleks ve kusursuz tasarımlar ortaya çıkarmışlardır.

Bu iddiayı ele alırken, öncelikle doğada gerçekten böyle bir güç olup olmadığına bakmak gerekir. Daha açık bir ifadeyle, böyle bir evrimi gerçekleştirebilecek doğal mekanizmalar var mıdır?

Bugün evrim teorisi olarak tanımladığımız neo-Darwinist model, bu konuda iki temel mekanizma öne sürer: "Doğal seleksiyon" ve "mutasyon". Teorinin temel iddiası şöyledir: "Doğal seleksiyon ve mutasyon birbirlerini tamamlayan iki mekanizmadır. Evrimsel değişikliklerin kaynağı, canlıların genetik yapısında meydana gelen rastgele mutasyonlardır. Mutasyonların sebep olduğu özellikler, doğal seleksiyon mekanizması aracılığıyla seçilir, böylece canlılar evrimleşirler."

Bu senaryoyu biraz incelediğimizde ise, aslında ortada somut bir "evrim mekanizması" bulunmadığını görürüz. Çünkü ne doğal seleksiyon ne de mutasyonlar, türlerin evrimleştikleri ve birbirlerine dönüştükleri iddiasına en ufak bir katkıda bulunmamaktadır.

Darwinizm'in temelinde doğal seleksiyon kavramı yatar. Darwin'in teorisini ortaya koyduğu kitabının başlığında bile vurgulanan iddia budur: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla.

Doğal Seleksiyon

Doğal seleksiyon, doğada daimi bir yaşam mücadelesi olduğu ve hayatta kalanların hep "güçlü ve doğal şartlara uygun" canlılar olacağı varsayımına dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanların tehdidi altında olan bir geyik sürüsü içinde, çoğunlukla hızlı kaçabilen geyikler hayatta kalacaktır. Bir süre sonra ise bu geyik sürüsü, hızlı koşabilen bireylerden ibaret hale gelecektir.

Ancak dikkat edilirse bu süreç, ne kadar uzun sürerse sürsün, geyikleri bir başka canlı türüne dönüştürmez. Zayıf geyikler elenir, güçlüler hayatta kalır, ama sonuçta geyiklerin genetik bilgisinde bir değişiklik olmadığı için, bir "tür değişimi" gerçekleşmez. Geyikler ne kadar seleksiyona uğrarlarsa uğrasınlar, geyik olarak yaşamaya devam ederler.

Geyik örneği tüm türler için geçerlidir. Doğal seleksiyon vasıtasıyla sadece bir popülasyon içindeki sakat, zayıf ya da çevre şartlarına uymayan bireyler ayıklanır. Yeni canlı türleri, yeni genetik bilgi ya da yeni organlar ortaya çıkamaz; yani, canlılar evrimleşemez. Darwin de bu gerçeği "**Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz.**" diyerek kabul etmiştir.⁷ İşte bu nedenle neo-Darwinizm doğal seleksiyonun yanına, genetik bilgiyi değiştiren bir etken olarak mutasyon mekanizmasını eklemek durumunda kalmıştır.

Mutasyonları biraz sonra ele alacağız. Ancak öncelikle doğal seleksiyon kavramını biraz daha ayrıntılı olarak inceleyelim ve çelişkilerini ele alalım.

Yaşam Mücadelesi

Doğal seleksiyon teorisinin en temel varsayımı, doğada kıyasıya bir yaşam mücadelesi olduğu ve her canlının sadece kendini düşündüğüdür. Darwin, bu fikri ortaya atarken, İngiliz klasik iktisatçısı Thomas Robert Malthus'un teorilerinden etkilenmişti. Malthus, yiyecek kaynaklarının aritmetik dizi ile artarken, insanların geometrik dizi ile çoğaldıklarını anlatmış ve bu yüzden insanların kaçınılmaz olarak kıyasıya bir yaşam mücadelesi sürdürdüklerini öne sürmüştü. Malthus ayrıca, aşırı nüfus artışının kıtlık ve hastalık gibi etkenlerle kontrol altında tutulduğunu iddia etmişti. Darwin ise, insanlar arasındaki bu kıyasıya yaşam mücadelesi kavramını doğaya da uyarlamış ve "doğal seleksiyon"un bu mücadelenin bir

Darwin, yaşam mücadelesi tezini geliştirirken, Thomas Malthus'tan etkilenmişti. Ama gözlem ve deneyler Malthus'u haksız çıkardı.

sonucu olduğunu iddia etmişti.

Oysa daha sonra yapılan araştırmalar, doğada Darwin'in varsaydığı gibi mutlak bir yaşam mücadelesi olmadığını gösterdi. İngiliz zoolog V. C. Wynne Edwards'ın hayvan toplulukları üzerinde 1960 ve 70'lerde yaptığı uzun çalışmalar, canlı topluluklarının çok ilginç bir biçimde nüfuslarını dengelediklerini ve yiyecek için rekabeti engellediklerini ortaya koydu.

Hayvan toplulukları çoğunlukla nüfuslarını ellerindeki yiyecek kaynaklarına göre düzenliyorlardı. Nüfus, açlık ve salgın hastalıklar gibi "zayıfları eleyen" faktörlerle değil, asıl olarak hayvanlarda yer alan içgüdüsel denetim mekanizmaları ile kontrol ediliyordu. Yani hayvanlar, nüfuslarını

Darwin'in varsaydığı kıyasıya rekabet yoluyla değil, kendi üremelerini sınırlandırarak kontrol ediyorlardı.⁸

Bitkiler bile Darwin'in öne sürdüğü "rekabet yoluyla seleksiyon" örnekleri değil, nüfus kontrolü örnekleri veriyordu. Botanikçi A. D. Bradshaw'un yaptığı gözlemler, bitkilerin çoğalırken üzerinde büyüdükleri alanın "yoğunluğu"na göre davrandıklarını, alandaki bitki yoğunluğu arttığında üremeyi azalttıklarını ispatladı.⁹ Öte yandan karıncalar, balarılar gibi topluluklarda rastlanan fedakarlık örnekleri, Darwinistik yaşam mücadelesi kavramının tam tersi bir model oluşturuyordu.

Son yıllardaki bazı araştırmalar, fedakarlık davranışının bakterilerde bile var olduğunu ortaya çıkarmıştır. Bir beyne ya da sinir sistemine sahip olmayan, dolayısıyla düşünme yetenekleri bulunmayan bu canlılar, bir virüs tarafından işgal edildiklerinde, diğer bakterileri korumak için intihar etmektedirler.¹⁰

Bu örnekler, doğal seleksiyonun temel varsayımı olan "mutlak yaşam mücadelesi" kavramını geçersiz kılmaktadır. Doğada rekabetin bulunduğu doğrudur, ama bu rekabetin yanında çok belirgin fedakarlık ve dayanışma örnekleri de vardır.

Gözlem ve Deneyler

Doğal seleksiyonla evrimleşme teorisi, üstte belirttiğimiz teorik zayıflığının yanı sıra, asıl olarak somut bilimsel bulgular karşısında açmaz içindedir. Bir teorinin bilimsel değeri, gözlem ve deneyler karşısındaki başarısı ya da başarısızlığı ile ölçülür. Doğal seleksiyonla evrimleşme teorisi ise, gözlem ve deneyler karşısında kesinlikle başarısızdır.

Darwin'den bu yana, doğal seleksiyon vasıtasıyla canlıların evrimleştiğine dair tek bir bulgu ortaya konamamıştır. Ünlü bir evrimci olan İngiliz Doğa Tarihi Müzesi baş paleontoloğu Colin Patterson, bu gerçeği şöyle kabul etmektedir:

Hiç kimse doğal seleksiyon mekanizmalarıyla yeni bir tür üretememiştir. Hiç kimse böyle bir şeyin yakınına bile yaklaşamamıştır. Bugün neo-Darwinizm'in en çok tartışılan konusu da budur.¹¹

Fransa'nın en ünlü zoologlarından, 35 ciltlik *Traité de Zoologie* ansiklopedisinin editörü ve Fransız Bilimler Akademisi'nin (Académie des Sciences) eski başkanı Pierre-Paul Grassé ise, *Evolution of Living Organisms* adlı kitabının "Evrim ve Doğal Seleksiyon" bölümünü şöyle bitirir:

J. Huxley ve diğer biyologların evrimin doğal seleksiyon mekanizması aracılığıyla işlediği teorisi, demografik gerçeklerin, genotiplerin bölgesel dalgalanması ve coğrafi dağılımların bir gözleminden başka bir şey değildir. Çoğunlukla ele alınan türler on binlerce sene hiç değişmeden kalmaktadır. Koyullara bağlı olarak meydana gelen dalgalanmalar, genlerin önceden değişmesiyle beraber ele alındığında evrime delil olarak kullanılamaz; ve bunun en güzel delili de milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramayan yaşayan fosillerdir.¹²

Evrim teorisini savunan biyologların "doğal seleksiyonun gözlemlenmiş örneği" olarak gösterdikleri nadir birkaç olaya baktığımızda ise, bunların gerçekte evrim teorisi lehine bir delil oluşturmadıklarını kolaylıkla görebiliriz.

Endüstri Devrimi Kelebeklerinin Gerçek Hikayesi

Evrimci kaynaklara bakıldığında, doğal seleksiyonla evrimleşme tezinin örnek olarak hemen her zaman İngiltere'deki Endüstri Devrimi dönemi kelebeklerinin verildiği görülebilir. Ders kitaplarında, dergilerde, hatta akademik kaynaklarda, bu konu evrimin en somut ve gözlemlenmiş örneği olarak sunulur.

Üstte Endüstri Devrimi öncesinde, altta ise sonrasındaki ağaçlar ve üzerlerindeki kelebekler görülüyor. Ağaçların rengi koyulaştığı için, açık renkli kelebekler kuşlar tarafından daha kolay avlanmış ve sayıları azalmıştır. Ancak bu bir "evrim" örneği değildir, çünkü yeni bir tür ortaya çıkmamış, sadece zaten var olan türlerin nüfus oranları değişmiştir.

Oysa gerçekte bu örneğin evrimle bir ilgisi yoktur. Önce örneğin ne olduğunu kısaca hatırlatalım: Anlatıldığına göre, İngiltere'de Endüstri Devrimi'nin başladığı sıralarda, Manchester yöresindeki ağaçların kabukları açık renklidir. Bu nedenle bu ağaçların üzerlerine konan koyu renkli güve kelebekleri, bunlarla beslenen kuşlar tarafından kolayca fark edilir ve dolayısıyla yaşama ihtimalleri çok azalır. Fakat elli yıl sonra endüstri kirliliğinin sonucunda ağaçların üzerindeki açık renkli likenlerin ölmesiyle kabukları koyulaşır ve buna bağlı olarak bu kez açık renkli güveler kuşlar tarafından sık olarak avlanmaya başlar. Sonuçta açık renkli kelebekler sayıca azalırken, koyu renkliler fark edilmedikleri için çoğalır.

Bu olay, doğal seleksiyonla evrimleşme teorisinin büyük bir delili sunulmakta, açık renkli kelebeklerin zamanla koyu renkli kelebeklere dönüşüp evrimleştikleri gibi bir yanlış anlamaya sebep olmaktadır.

Oysa bu örneğin doğruluğu varsayılsa bile, evrim teorisi lehinde bir delil olarak kullanılmayacağı açıktır. Çünkü yaşanan doğal seleksiyon, daha önce doğada var olmayan bir türü ortaya çıkarmış değildir. Endüstri Devrimi öncesinde de kelebek popülasyonu içinde siyah bireyler zaten vardır. Sadece, var olan kelebek türlerinin sayıları değişmiştir. Kelebekler "tür değişimi"ne yol açacak biçimde yeni bir organ ya da özellik edinmemişlerdir.¹³ Oysa bir kelebeğin başka bir canlı türüne, örneğin bir kuşa dönüşebilmesi için kelebeğin genlerinde sayısız değişiklik, ekleme ve çıkarılmalar yapılması, bir başka deyişle, kuşun fiziksel özelliklerine ait bilgileri

içeren apayrı bir genetik program yüklenmesi gerekir.

Endüstri Kelebekleri ile ilgili evrimci hikayeye verilecek genel cevap budur. Ancak konunun daha da ilginç bir yanı vardır: Hikayenin sadece yorumu değil, kendisi de yanlıştır. Moleküler biyolog Jonathan Wells'in 2000 yılında yayınlanan *Icons of Evolution* adlı kitabında açıkladığı gibi, hemen her evrim yanlısı biyoloji kitabında yer alan ve bu nedenle bir "ikona" haline gelmiş olan Endüstri Devrimi Kelebekleri hikayesi, gerçekleri yansıtmamaktadır. Wells, hikayenin "deneysel kanıtı" olarak bilinen Bernard Kettlewell'in çalışmasının, aslında bilimsel bir skandal niteliğinde olduğunu anlatmaktadır. Bu skandalın bazı temel unsurları şöyle sıralanabilir:

- Kettlewell'in deneylerinden daha sonra yapılan birçok araştırma, söz konusu kelebeklerin sadece bir tipinin ağaç gövdesine konduğunu, diğer tüm tiplerin, yatay dalların alt kısımlarını tercih ettiğini ortaya koydu. 1980'li yıllardan itibaren, kelebeklerin ağaç gövdelerine çok nadir olarak konduğu herkesçe kabul gördü. Bu konuda 25 yıllık bir çalışma yapan Cyril Clarke, Rory Howlett, Michael Majerus, Tony Liebert, Paul Brakefield gibi birçok bilim adamı, **"Kettlewell'in deneyinde kelebeklerin doğal davranışları dışında davranmaya zorlandıklarını, deney sonuçlarının bu yüzden bilimsel kabul edilemeyeceğini"** bildirdiler.¹⁴

- Kettlewell'in deneyini inceleyen araştırmacılar daha da çarpıcı bir sonuçla karşılaştılar: İngiltere'nin kirliliğe uğramamış bölgelerinde açık renkli kelebeklerin daha fazla olması beklenirken, koyuların oranı açık renklilerden dört kat fazlaydı. Yani Kettlewell'in iddia ettiği ve hemen her evrimci kaynaktan tekrarlandığı gibi, kelebek nüfusundaki oranla, ağaç kabukları arasında bir ilişki (correlation) yoktu.

- İşin aslı araştırıldıkça, skandalın boyutları büyüdü: **Kettlewell tarafından fotoğrafları çekilen "ağaç kabuğu üzerindeki güve kelebekleri", aslında ölü kelebeklerdi. Kettlewell bu ölü canlıları iğne ve tutkal ile ağaca tutturmuş ve öyle görüntülemişti.** Gerçekte kelebekler ağaç gövdesine değil, dalların alt kısmına kondukları için, böyle bir resim elde etme ihtimali pek yoktu.¹⁵

Bu gerçekler 90'lı yılların sonlarında bilim dünyası tarafından öğrenilebildi. On yıllardır "evrime giriş" derslerinin en büyük malzemesi olan Endüstri Kelebekleri efsanesinin bu şekilde çökmesi, evrimciler arasında

düş kırıklığı yarattı. Bunlardan biri olan Jerry Coyne, şöyle diyordu:

Gerçeği (benekli kelebekler sahtekarlığını) öğrendiğimde verdiğim tepki, 6 yaşımdayken, Noel hediyelerimi Noel Baba'nın değil de babamın getirdiğini öğrendiğimde yaşadığım ümitsizlik duygusu oldu.¹⁶

Böylece "doğal seleksiyonun en ünlü örneği" de, bir bilim skandalı olarak tarihe geçmiş oldu.

Böyle olması da kaçınılmazdır. Çünkü doğal seleksiyon, evrimcilerin iddiasının aksine, bir "evrim mekanizması" değildir; bir canlıya herhangi bir organ ekleyip organ çıkarma, bir türü başka bir türe dönüştürme gibi özelliklere sahip değildir. Darwin'den günümüze dek bu konuda öne sürülen en büyük "delil"de, İngiltere'deki Endüstri Devrimi Kelebekleri hikayesinin ötesine gidememiştir.

Doğal Seleksiyon Kompleksliği Neden Açıklayamaz?

Başta da belirttiğimiz gibi, doğal seleksiyonla evrimleşme teorisinin en büyük açmazı, doğal seleksiyon vasıtasıyla canlıların yeni organlar ve özellikler kazanmamalarıdır. Doğal seleksiyon yoluyla bir türün genetik bilgisi gelişmez ve dolayısıyla yeni türlerin oluşumu açıklanamaz. Harvard Üniversitesi paleontoloğu Stephen J. Gould, doğal seleksiyonun bu açmazını şöyle dile getirmektedir:

Darwinizm'in özü tek bir cümlede ifade edilebilir: "Doğal seleksiyon evrimsel değişimin yaratıcı gücüdür." Kimse seleksiyonun uygun olmayanı elemesindeki negatif rolünü inkar etmez. Ancak Darwinist teori, "uygun olanı yaratması"nı da istemektedir.¹⁷

Doğal seleksiyon konusunda kullanılan yanıltıcı üsluplardan biri, bu mekanizmanın bilinçli bir tasarımcı gibi anlaşılmasıdır. Oysa **doğal seleksiyonun bir bilinci yoktur**. Canlılar için neyin iyi, neyin kötü olduğunu ayırt edecek bir akla sahip değildir. Bu nedenle doğal seleksiyon, kompleks yapıya sahip sistemlerin ve organların nasıl var olduklarını asla açıklayamaz. Söz konusu sistem ve organlar, iç içe geçmiş pek çok parçanın birarada çalışmasıyla oluşur ve bu parçaların birisi bile olmasa ya da kusurlu olsa hiçbir işe yaramazlar. Bu tür sistemler, "**indirgenemez komplekslik**" olarak tanımlanan özelliğe sahiptir. Örneğin insan gözü daha basite indirgenemez, çünkü tüm detaylarıyla birlikte var olmadığı sürece işlev görmez.

Bu tür bir sistemi meydana getiren bilincin, geleceği önceden hesaplayarak, sadece en son aşamada elde edilecek olan faydayı amaçlaması gerekir. Doğal seleksiyon ise, bilinç ve irade sahibi bir mekanizma olmadığı için, böyle bir şey yapamaz. Bu gerçek, "Eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle **kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır.**" diyen Darwin'in endişe ettiği gibi, evrim teorisini yıkmaktadır.¹⁸

Mutasyonlar

Mutasyonlar, canlı hücrenin çekirdeğinde bulunan ve genetik bilgiyi taşıyan DNA molekülünde, radyasyon veya kimyasal etkiler sonucunda meydana gelen kopmalar ve yer değiştirmelerdir. Mutasyonlar DNA'yı oluşturan nükleotidleri tahrip eder ya da yerlerini değiştirirler. Çoğu zaman da hücrenin tamir edemeyeceği boyutlarda birtakım hasar ve değişikliklere sebep olurlar.

Dolayısıyla mutasyon, hiç de sanıldığı gibi canlıları daha gelişmiş ve mükemmele götürmez. Mutasyonların net etkisi zararlıdır. Mutasyonların sebep olacağı değişiklikler ancak Hiroşima, Nagazaki veya Çernobil'deki insanların uğradıkları türden değişiklikler olabilir: Yani ölümler ve sakatlar...

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı biyolog B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

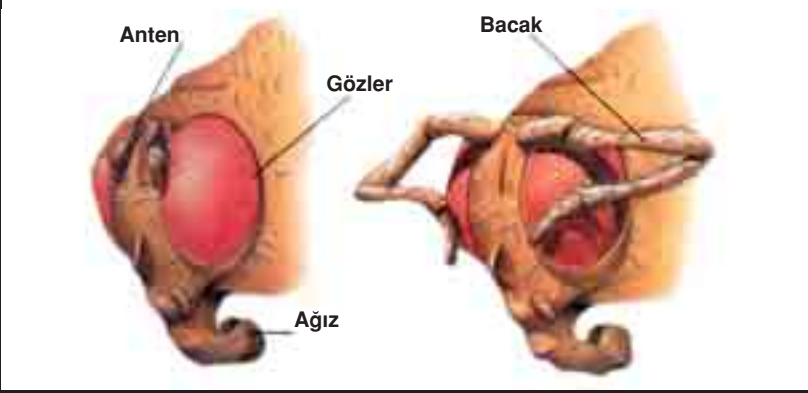
İlk olarak, mutasyonlar doğada çok ender meydana gelirler. İkinci olarak, bunlar genlerin yapısındaki düzenli değişiklikler değil, rastgele değişikliklerdir; bu nedenle çoğunlukla zararlıdır. Son derece düzenli bir sistem içindeki rastgele herhangi bir değişiklik, daha iyiye yönelik değil, daha kötüye yönelik olacaktır. Örneğin eğer bir deprem, bina gibi son derece düzenli bir yapıyı sarsacak olursa, binanın iskeletinde rastgele bir değişiklik olacak ve bu binayı kesinlikle geliştirmeyecektir.¹⁹

Nitekim bugüne kadar **hiçbir yararlı mutasyon örneği gözlemlenmedi.** Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. İkinci Dünya Savaşı'nın ardından nükleer silahların sonucunda oluşan mutasyonları incele-

**Mutasyon ürünü
sakat bir ayak**

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

Evrimci biyologlar yüzyılın başından beri sinekleri mutasyona uğratarak, faydalı mutasyon örneği aradılar. Ancak bu çabaların sonucunda hep, sakat, hastalıklı ve kusurlu sinekler elde edildi. Üstte, solda normal bir meyve sineğinin kafası ve sağda mutasyona uğrayarak bacakları kafasından çıkan diğer bir meyve sineği.

mek için kurulan Atomik Radyasyonun Genetik Etkileri Komitesi'nin (Committee on Genetic Effects of Atomic Radiation) hazırladığı rapor hakkında evrimci bilim adamı Warren Weaver şöyle diyordu:

Çoğu kimse, bilinen tüm mutasyon örneklerinin zararlı olduğu sonucu karşısında şaşıracaktır, çünkü mutasyonlar evrim sürecinin gerekli bir parçasıdır. Nasıl olur da iyi bir etki -yani bir canlının daha gelişmiş canlı formlarına evrimleşmesi- **pratikte hepsi zararlı olan mutasyonların** sonucu olabilir?²⁰

Yıllar boyu sürdürülen "faydalı mutasyon oluşturma" çabalarının tamamı başarısızlıkla sonuçlandı. Evrimci biyologlar, çok hızlı ürettiği ve mutasyona uğratılması kolay olduğu için, **meyve sinekleri** üzerinde on yıllarca mutasyon denemeleri yaptılar. Bu canlılar olabilecek her türlü mutasyona milyonlarca kez uğratıldı. Ama tek bir faydalı mutasyon gözlemlenmedi. Gordon Taylor, bu konuda şunları yazar:

Bu çok çarpıcı ama bir o kadar da gözden kaçırılan bir gerçektir: Altmış yıldır dünyanın dört bir yanındaki genetikçiler evrimi kanıtlamak için laboratuvarlarda meyve sinekleri yetiştiriyorlar. Ama hala bir türün, hatta tek bir enzimin bile ortaya çıkışını gözlemlemiş değiller.²¹

Bir başka araştırmacı olan Michael Pitman, meyve sinekleri üzerindeki deneylerin başarısızlığını şu şekilde ifade eder:

Morgan, Goldschmidt, Muller ve diğer genetikçiler meyve sineği jenerasyon-

larını sıcak, soğuk, aydınlık, karanlık ve kimyasal ve radyoaktif işlemler gibi uç koşullara maruz bırakmışlardır. Pratikte tamamen ufak tefek ya da gerçekten zararlı, her tip mutasyon üretilmiştir. Peki sonuç insan yapımı evrim mi? Hayır değil. Genetikçilerin canavarlarından çok azı üretildikleri şişelerin dışında yaşamlarını sürdürebildiler. Uygulamada mutantlar ölmekte, kısır kalmakta veya ilk hallerine yeniden dönme eğilimi göstermektedirler.²²

İnsan için de durum aynıdır. İnsanlar üzerinde gözlemlenen tüm mutasyonlar zararlıdır. Tıp kitaplarında "mutasyon örneği" olarak anlatılan **mongolizm**, **Down Sendromu**, **albinizm**, **cücelik** gibi zihinsel ya da bedensel bozuklukların ya da **kanser** gibi hastalıkların her biri, mutasyonların tahrip edici etkilerini ortaya koymaktadır. Elbette ki insanları ya sakat bira-

kan ya da hasta yapan bir süreç, "evrim mekanizması" olamaz.

Amerikalı patolog David A. Demick, mutasyonlar hakkında yazdığı bilimsel bir makalede bu konuda şunları söyler:

Son yıllarda genetik mutasyonlarla bağlantılı olan binlerce insan hastalığı sınıflandırılmıştır. Yeni yayınlanan bir kaynak kitapta, 4500 farklı genetik hastalık sayılmaktadır. Dahası, moleküler genetik analizlerden önce klinik olarak tanımlanan bazı kalıtsal sendromların (örneğin Marfan sendromunun) mutasyonların sonucu olduğu anlaşılmıştır...

Mutasyonların oluşturdukları tüm bu hastalıkların yanında, faydalı etkileri de var mıdır? Tanımladığımız binlerce zararlı mutasyon örneğinin yanında, elbette ki bazı olumlu örnekler de tanımlamak gerekmektedir - eğer makroevrim doğru ise. Bu olumlu örnekler, hem daha kompleks yapılar oluşturmak için evrime gerekecek, hem de çok sayıdaki zararlı mutasyonun bozucu etkisini dengelemek için lazım olacaktır. Ama **iş bu faydalı mutasyonları tanımlamaya gelince, evrimci biyologlar hep garip bir sessizlik içindedirler.**²³

Evrimci biyologların "yararlı mutasyon" olarak sözünü ettikleri tek örnek, hemen her zaman için **orak hücre anemisi** hastalığıdır. Bu hastalıkta, kanda oksijen taşımaya yarayan hemoglobin molekülü bir mutasyon sonucunda bozulur ve yapı değişikliğine uğrar. Bunun sonucunda da hemoglobinin oksijen taşıma yeteneği ciddi bir biçimde zarar görür. Orak hücre anemisine yakalanan insanlar, bu nedenle giderek artan bir solunum zorluğu çekerler. Tıp kitaplarının kan hastalıkları bölümünde ele alınan bu mutasyon örneği, başta belirttiğimiz gibi bazı evrimci biyologlar tarafından çok garip bir şekilde "faydalı mutasyon" olarak değerlendirilmektedir. Bu hastalığa sahip kişilerin sıtmaya olan kısmi bağışıklıklarının evrimin bu kişilere bir "armağanı" olduğu söylenmektedir. Eğer bu mantıkla düşünülürse, genetik olarak kötürüm doğan insanların yolda yürümedikleri ve bu sayede trafik kazalarında ölmekten kurtuldukları da söylenebilir ve kötürüm olmak

Orak hücre anemisinde alyuvar hücrelerinin şekil ve fonksiyonları bozulur. Bu yüzden alyuvarların oksijen taşıma kapasiteleri zarara uğrar.

"yararlı bir genetik özellik" sayılabilir. Şüphesiz bu mantığın hiçbir tutarlı yanı yoktur.

Mutasyonların sadece bir tahrip mekanizması olduğu açıktır. Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı Pierre Paul Grassé'nin mutasyonlar hakkında yaptığı yorum, bu noktada oldukça açıklayıcıdır. Grassé, mutasyonları "**yazılı bir metnin kopyalanması sırasında yapılan harf hataları**"na benzetmiştir. Ve harf hatası gibi mutasyonlar da bilgi oluşturmaz, aksine var olan bilgiyi bozar. Grassé bu olguyu şöyle açıklamıştır:

Mutasyonlar, zaman içinde son derece düzensiz biçimde meydana gelirler. Birbirlerini tamamlayıcı bir özellikleri yoktur ve birbirini izleyen nesiller üzerinde belirli bir yöne doğru kümülatif bir etkileri olmaz. Zaten var olan yapıyı değiştirirler, ama bunu tamamen düzensiz bir biçimde yaparlar.. Bir canlı vücudunda çok küçük bile olsa bir düzensizlik oluştuğunda ise, bunun sonucu ölüm olur. Yaşam olgusu ile anarşi (düzensizlik) arasında hiçbir olası uzlaşma yoktur.²⁴

İşte bu nedenle, yine Grassé'nin ifadesiyle "**mutasyonlar ne kadar çok sayıda olursa olsunlar, herhangi bir evrim meydana getirmezler.**"²⁵

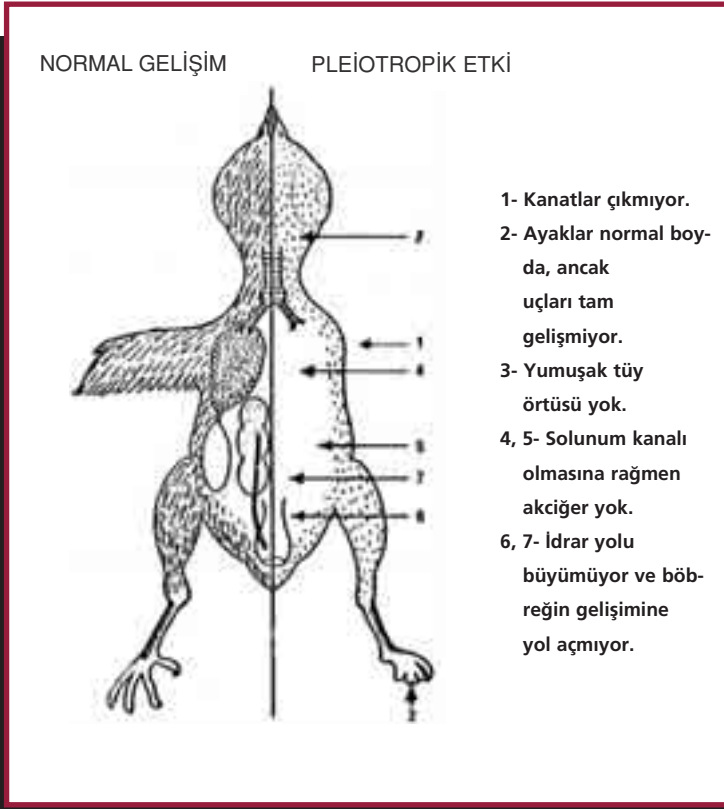
Pleiotropik Etki

Mutasyonların canlılara sadece hasar verdiklerinin bir diğer kanıtı ise, genetik şifrenin kodlanış biçimidir. Canlılardaki bilinen hemen hemen tüm genler, canlıyla ilgili birden fazla bilgiyi içerirler. Örneğin bir gen, hem boy uzunluğunu, hem de canlının göz rengini kontrol ediyor olabilir. Moleküler biyolog Michael Denton, genlerin "**pleiotropik etki**" denen bu özelliğini şöyle açıklar:

Genlerin gelişim üzerindeki etkileri şaşılacak derecede farklıdır. Ev faresinde tüy rengiyle ilgili hemen her gen, boy uzunluğuyla da ilgilidir. Meyve sineği *Drosophila Melanogaster*'in göz rengi mutasyonları için kullanılan 17 adet X ışını deneyinden 14'ünde göz rengiyle oldukça ilgisiz olan dişinin cinsel organlarının yapısı etki görmüştür. Yüksek organizmalarda incelenen hemen her gen, bir organdan fazla etkiye sahiptir. Pleiotropik etki ismi verilen bu olay hakkında (Ernst) Mayr "yüksek organizmalarda pleiotropik olmayan herhangi bir genin bulunuşu şüphelidir" der.²⁶

Canlıların genetik yapılarındaki bu özellik nedeniyle, tesadüfi bir mutasyon sonucu DNA'daki herhangi bir gende meydana gelen bozuk-

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

Sol tarafta, evcil bir tavuktaki normal gelişim, sağda ise pleiotropik bir genin mutasyona uğramasının doğurduğu zararlı etkiler görülüyor. Dikkat edilirse, tek bir gende meydana gelen bir mutasyon, birbirinden çok farklı organlara zarar vermektedir. Bir mutasyonun yararlı bir etki oluşturacağı varsayılsa bile, söz konusu "pleiotropik etki", daha pek çok organa zarar vererek bu yararı da ortadan kaldıracaktır.

luk, birden fazla organa etki edecektir. Böylece mutasyon sadece belirli bir bölge içinde kalmayacak, çok daha fazla yıkıcı etkilere sahip olacaktır. Eğer bu etkilerin birinin çok nadir rastlanacak bir tesadüf sonucunda yararlı olabileceği varsayılsa bile, diğer etkilerin kaçınılmaz zararı bu yararı da yok edecektir.

Mutasyonların neden evrim sağlayamayacağını üç ana maddede özetlemek mümkündür:

• **Mutasyonlar her zaman zararlıdır:** Mutasyon rastgele meydana geldiği için, hemen her zaman mutasyon geçiren canlıya zarar verir. Mantık gereği, mükemmel ve kompleks olan bir yapıya yapılacak herhangi bir bilinçsiz müdahale, o yapıyı daha ileri götürmez, aksine tahrip eder. Nitekim hiçbir gözlemlenmiş "faydalı mutasyon" yoktur.

• **Mutasyon sonucunda DNA'ya yeni bilgi eklenmez:** Genetik bilgiyi oluşturan parçalar yerlerinden kopup sökülür, tahrip olur ya da DNA'nın farklı yerlerine taşınır. Ama mutasyonlar hiçbir şekilde canlıya yeni bir organ ya da yeni bir özellik kazandırmazlar. Ancak bacağın sırttan, kulağın karından çıkması gibi anormalliklere sebep olurlar.

• **Mutasyonun bir sonraki nesle aktarılabilmesi için, mutlaka üreme hücrelerinde meydana gelmesi gerekir:** Vücudun herhangi bir hücresinde veya organında meydana gelen değişim bir sonraki nesle aktarılmaz. Örneğin bir insanın gözü, radyasyon ve benzeri etkilerle mutasyona uğrayıp orijinal formundan farklılaşabilir, ama bu kendisinden sonraki nesillere geçmeyecektir.

Üstteki resimde albino bir kanguru ile yavrusu görülmektedir. Genlerde meydana gelen bir mutasyon bu kangurunun renk veren pigmentten yoksun olmasına neden olmuştur.

Tüm bunlar, doğal seleksiyon ve mutasyon mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkiye sahip olmadıklarını göstermektedir. Nitekim şimdiye kadar bu yolla elde edilmiş hiçbir gözlemlenebilir "evrim" örneği yoktur. Buna karşılık evrimci biyologlar kimi zaman "doğal seleksiyon ve mutasyon mekanizmalarının evrimleştirici etkisini gözlemleyemiyoruz, çünkü bu mekanizmalar ancak çok uzun zaman içinde etkili olur" gibi bir açıklama öne sürerler. Oysa bu da hiçbir bilimsel temeli olmayan bir avuntudan başka bir şey değildir. Çünkü meyve sinekleri ya da bakteriler gibi yaşam süreleri çok kısa olan ve dolayısıyla tek bir bilim adamının binlerce neslini gözlemleyebildiği canlılarda da hiçbir "evrim" gözlemlenmemektedir. Pierre-Paul Grassé, bakterilerin, evrimi geçersiz kılan değişmezliği hakkında da şunları söyler:

***Escherichia coli* bakterisi, bir milyar yıl öncesindeki örneklerinden farklıdır. Bu uzun zaman dilimi içinde gerçekleşen sayısız mutasyon, canlıda hiçbir yapısal değişiklik oluşturmamıştır.**

Bakteriler... çok sayıda üremeleri nedeniyle, en çok mutant (mutasyon geçirmiş canlı) ortaya çıkaran canlılardır. Ancak bakteriler... kendi türlerine çok büyük bir sadakat gösterirler. *Escherichia coli* bakterisinin mutantları çok dikkatli bir biçimde incelenmiştir ve bu konuda çok iyi bir örnektir. Okuyucular da kabul edecektir ki, evrimi kanıtlamak ve mekanizmalarını keşfetmek için örnek olarak seçilen bu canlının bir milyar yıldır hiçbir değişime uğramamış olması son derece şaşırtıcıdır. Eğer **evrimsel bir değişim meydana getirmiyorlarsa, bu canlıların geçirdikleri bunca mutasyonun ne anlamı vardır?** Sonuçta, bakterilerin ve virüslerin geçirdikleri mutasyonel değişimlerin, belirli bir genetik ortalamanın etrafında dönüp dolaşan kalıtsal dalgalanmalardan başka bir şey oluşturmadıkları ortaya çıkmaktadır; biraz sağa, biraz sola dalgalanma olmakta, ama nihai bir evrimsel değişim yaşanmamaktadır. Hamam böcekleri de, ilk ortaya çıktıkları Permiyen Devri'nden bu yana en az *Drosophila* kadar çok mutasyon geçirmiş, ama hiçbir değişim yaşamamıştır.²⁷

Kısacası, canlıların evrim geçirmiş olmaları mümkün değildir, çünkü doğada onları evrimleştirebilecek bir mekanizma yoktur. Nitekim fosil kayıtlarına baktığımızda da, bir evrim süreci ile değil, aksine evrime tümüyle ters bir tablo ile karşılaşırız.

TÜRLERİN GERÇEK KÖKENİ

Darwin 1859 yılında *Türlerin Kökeni*'ni yayınladığında, canlılığın olağanüstü çeşitliliğini açıklayan bir teori ortaya attığını düşünüyordu. Bir canlı türü içinde doğal çeşitlenmeler (varyasyonlar) olduğunu gözlemlemişti. Örneğin İngiltere'deki hayvan pazarlarını gezerken, ineklerin çok farklı cinsleri bulunduğunu, hayvan yetiştiricilerinin de bunları seçici bir biçimde çifleştirerek yeni cinsler türettiklerini izlemişti. Bundan yola çıkarak da, "canlılar doğal olarak kendi içlerinde çeşitlenebiliyorlar, demek ki uzun zaman dilimleri içinde bütün canlılık tek bir ortak atadan gelmiş olabilir" şeklinde bir mantık yürütmüştü.

Oysa Darwin'in "türlerin kökeni" hakkında ortaya attığı bu varsayım, gerçekte türlerin kökenini hiçbir şekilde açıklamıyordu. Genetik biliminin gelişmesiyle birlikte, bir canlı türü içindeki çeşitlenmenin hiçbir zaman yeni bir tür oluşumuna yol açmayacağı anlaşıldı. Darwin'in "evrim" sandığı olgu, gerçekte "varyasyon"du.

Varyasyonların Anlamı

Varyasyon, genetik biliminde kullanılan bir terimdir ve "çeşitlenme" demektir. Bu genetik olay, bir canlı türünün içindeki bireylerin ya da grupların, birbirlerinden farklı özelliklere sahip olmasına neden olur. Örneğin yeryüzündeki insanların hepsi temelde aynı genetik bilgiye sahiptirler, ama bu genetik bilginin izin verdiği varyasyon potansiyeli sayesinde kimisi çekik gözlüdür, kimisi kıvrık saçlıdır, kimisinin burnu uzun, kimisinin boyu kısadır.

Varyasyon evrime delil oluşturmaz, çünkü varyasyon, zaten var olan genetik bilginin farklı eşleşmelerinin ortaya çıkmasından ibarettir ve gene-

tik bilgiye yeni bir özellik kazandırmaz. Evrim teorisi için önemli olan ise, yepyeni bir türü tanımlayacak yepyeni bir bilginin nasıl ortaya çıkabileceği sorusudur.

Varyasyon her zaman genetik bilginin sınırları içinde olur. Genetik biliminde söz konusu sınıra "gen havuzu" denir. Bir canlı türünün gen havuzunda bulunan bütün özellikler, varyasyon sayesinde çeşitli biçimlerde ortaya çıkabilir. Örneğin varyasyon sonucunda, bir sürüngen türünün içinde diğerine göre biraz daha uzun kuyruklu ya da biraz daha kısa ayaklı cinsler ortaya çıkabilir, çünkü kısa ayak bilgisi de, uzun ayak bilgisi de sürüngenlerin gen havuzunda vardır. Ama varyasyon sürüngenlere kanat takıp, tüy ekleyip, metabolizmalarını değiştirip onları kuşa dönüştürmez. Çünkü bu tür bir dönüşüm canlının genetik bilgisinde bir artış olmasını gerektirir, fakat varyasyonlarda böyle bir durum söz konusu değildir.

Darwin, teorisini ortaya attığında bu gerçeğin farkında değildi. Varyasyonların bir sınırı olmadığını sanıyordu. 1844'te yazdığı bir yazısında, "Çoğu yazar doğadaki varyasyonun bir sınırı olduğunu kabul ediyor, ama ben bu düşüncenin dayandığı tek bir somut neden bile göremiyorum." demişti.²⁸ *Türlerin Kökeni*'nde de çeşitli varyasyon örneklerini teorisinin en büyük delili gibi göstermişti. Örneğin Darwin'e göre; daha bol süt veren inek cinsleri yetiştirmek için farklı inek varyasyonlarını çiftleştiren hayvan yetiştiricileri, sonunda inekleri başka bir canlı türüne dönüştüreceklerdi. Darwin'in, bu "sınırsız değişim" fikrini en iyi ifade eden ise, *Türlerin Kökeni*'nde yazdığı şu cümleydi:

Bir ayı cinsinin doğal seleksiyon yoluyla giderek daha fazla suda yaşamaya uygun yapı ve alışkanlıklar elde etmesinde, giderek daha büyük ağızlara sahip olmasında ve sonunda bu canlının dev bir balınaya dönüşmesinde hiç bir zorluk göremiyorum.²⁹

Darwin'in bu denli iddialı örnekler vermesinin nedeni, içinde yaşadığı yüzyılın ilkel bilim anlayışydı. 20. yüzyıl bilimi ise, canlılar üzerinde yapılan benzeri deneyler sonucunda "genetik değişmezlik" (genetik homeostatis) denilen bir ilkeyi ortaya çıkardı. Bu ilke, bir canlı türünü değiştirmek için yapılan tüm eşleştirme (farklı varyasyon oluşturma) çabalarının sonuçsuz kaldığını, canlı türleri arasında aşılmaz duvarlar olduğunu ortaya koyuyordu. Yani farklı inek varyasyonlarını çiftleştiren hayvan yetiştiricilerinin sonunda inekleri Darwin'in iddia ettiği gibi başka bir türe

dönüştürmeleri, kesinlikle mümkün değildi.

Darwin Retried adlı kitabın yazarı Norman Macbeth bu konuda şöyle demektedir:

Sorun canlıların gerçekten de sınırsız bir biçimde varyasyon gösterip göstermedikleridir... Türler her zaman için sabittirler. Yetiştiricilerin yetiştirdikleri değişik bitki ve hayvan cinslerinin belirli bir noktadan ileri gitmediğini, hatta hep orijinal formlarına geri döndüğünü biliriz. Asırlar süren yetiştirme çabalarına rağmen, hiçbir zaman siyah bir lale ya da mavi bir gül elde etmek mümkün olmamıştır.³⁰

Hayvan yetiştiriciliği konusunda dünyanın en önemli uzmanlarından biri sayılan Luther Burbank bu gerçeği, "Bir canlıda oluşabilecek muhtemel gelişmenin bir sınırı vardır ve bu kanun, bütün yaşayan canlıları belirlenmiş bazı sınırlar içinde sabit tutar." diyerek ifade etmektedir.³¹

Jerry Bergman, "Doğal Seleksiyon Teorisi ile İlgili Bazı Biyolojik Sorunlar" başlıklı makalesinde, varyasyonun hep belirli genetik sınırlar içinde gerçekleştiğini açıklayan biyolog Edward Deevey'den alıntı yaparak şu yorumda bulunur:

Deevey şu sonuca varır: "Çaprazlama çiftleştirme yöntemiyle çok önemli sonuçlara varılmıştır... Ama sonuçta buğday hala buğdaydır, örneğin üzüm değildir. Domuzlar üzerinde kanat oluşturmamız, kuşların yumurtalarını silindirik şekilde üretmeleri kadar imkansızdır." Daha güncel bir örnek, son bir yüzyıl içinde dünyadaki erkek nüfusun boy ortalamasında görülen artıştır. Daha iyi beslenme ve bakım koşulları sayesinde erkekler son bir yüzyıl içinde rekor sayılabilecek bir boy ortalamasına ulaşmıştır, ama bu artış giderek durma noktasına gelmiştir. Çünkü varabileceğimiz genetik sınıra dayanmış durumdayız.³²

Kısacası varyasyonlar, ancak bir türün genetik bilgisinin sınırları içinde kalan bazı değişimler meydana getirmekte, ancak hiçbir zaman türlere yeni bir genetik bilgi eklememektedir. Bu nedenle hiçbir varyasyon "evrim" örneği sayılamaz. Farklı köpek ya da at cinslerini ne kadar çifleştirirseniz çiftleştirin, sonuçta ortaya yine köpekler ya da atlar çıkacak, ama yeni türler oluşmayacaktır. Danimarkalı bilim adamı W. L. Johannsen bu konuyu şöyle özetler:

Darwin'in bütün vurgusunu üzerine dayandırdığı varyasyonlar, gerçekte belirli bir noktanın ilerisine götürülemezler ve bu nedenle varyasyonlar 'sürekli değişim'in (evrimin) nedenini oluşturmazlar.³³

"Mikroevrim" İtirafı

Görüldüğü gibi, Darwin'in "türlerin kökeni"nin açıklaması sandığı varyasyonların gerçekte böyle bir anlam taşımadıkları, genetik biliminin bulgularıyla anlaşıldı.

Bu nedenle evrimci biyologlar, tür içindeki çeşitlenme ile yeni tür oluşumunu birbirinden ayırmak ve bunlar hakkında iki ayrı kavram öne sürmek durumunda kaldılar. Tür içindeki çeşitlenmeye, yani varyasyona, "mikroevrim" adını verdiler. Yeni türlerin oluşması varsayımı ise "makroevrim" olarak adlandırıldı.

Bu iki kavram uzunca bir zamandır biyoloji kitaplarında yer alır. Ancak gerçekte burada yanıltıcı bir üslup kullanılmaktadır. Evrimci biyologların "mikroevrim" adını verdikleri varyasyon örneklerinin aslında evrim teorisiyle hiçbir ilişkisi yoktur. Çünkü evrim teorisi, canlıların mutasyon ve doğal seleksiyon mekanizmalarıyla yeni genetik bilgiler kazanıp geliştiklerini öne sürer. Oysa varyasyonlar az önce belirttiğimiz gibi hiçbir zaman yeni bir genetik bilgi oluşturmaz ve dolayısıyla bir "evrim" sağlamazlar. Varyasyonlara "mikroevrim" adı verilmesi, evrimci biyologların ideolojik bir tercihidir.

Evrimci biyologların "mikroevrim" kavramını kullanarak verdikleri izlenim, varyasyonların uzun zaman içinde yepyeni canlı sınıflamaları oluşturabileceği yönündeki yanlış bir mantıktır. Nitekim konu hakkında derinlemesine bilgi sahibi olmayan pek çok kişi "mikroevrim uzun zamana yayıldığında makroevrim oluşturur" gibi yüzeysel bir düşünceye kapılmaktadır. Bu düşüncenin örneklerini sık sık görmek mümkündür. Bazı "amatör" evrimciler, "insanların boy ortalaması bir yüzyıl içinde bile iki cm artmış, demek ki milyonlarca yıl içinde her türlü evrim gerçekleşebilir" gibi mantıklar öne sürerler. Oysa yukarıda belirtildiği gibi, boy ortalaması değişimi gibi varyasyonların hepsi, belirli genetik sınırlar içinde gerçekleşen ve evrimle ilgisi olmayan dalgalanmalardır.

Nitekim, "mikroevrim" adını verdikleri varyasyonların yeni canlı sınıflamaları oluşturamadığını, yani "makroevrim" sağlamadığını günümüzde evrimci otoriteler de kabul etmektedir. Evrimci biyologlar, Gilbert, Opitz ve Raff, *Developmental Biology* dergisinde yayınlanan 1996 tarihli bir makalelerinde bu konuyu şöyle açıklarlar:

Modern Sentez (neo-Darwinist teori) önemli bir başarıdır. Ancak, 1970'ler-

den başlayarak, çok sayıda biyolog bu teorinin evrimi açıklama konusundaki yeterliliğini sorgulamaya başladı. Genetik bilimi, mikroevrimi açıklamak için yeterli bir araç olabilir, ama genetik bilgi üzerindeki mikroevrimsel değişiklikler, bir sürüngeni bir memeliye çevirebilecek ya da bir balığı amfibi-yene dönüştürecek türden değildir. Mikroevrim, sadece uygun olanların hayatta kalması kavramına yardımcı olabilir, uygunların oluşumunu açıklayamaz. Goodwin'in 1995'te belirttiği gibi, "türlerin kökeni, yani Darwin'in problemi, çözümsüz kalmaya devam etmektedir."³⁴

"Mikroevrim" adı verilen varyasyonların "makroevrim" iddiasına, yani türlerin kökenine hiçbir açıklama getiremediği, başka evrimci biyologlar tarafından da kabul edilmiştir. Ünlü bilim yazarı Roger Lewin, Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ünlü sempozyumda bu konuda varılan sonucu şöyle anlatır:

Darwin'in (varyasyonlardan yola çıkarak) yaptığı mantık yürütmeler haklı mıydı? Evrimsel biyolojinin tarihindeki son 40 yılın en önemli konferanslarından birine katılan bilim adamlarının ortaya koydukları yargıya göre, bu sorunun cevabı "hayır"dır. Chicago konferansındaki temel mesele, mikroevrimi sağlayan mekanizmaların, makroevrim adını verdiğimiz fenomeni açıklamak için de kullanılıp kullanılmayacağı olmuştur... Cevap açıklıkla verilebilir: Hayır.³⁵

Bu gerçek şöyle de özetlenebilir: Darwinizm'in yüzyılı aşkın bir süredir "evrim delili" olarak gördüğü varyasyonların, gerçekte "türlerin kökeni"yle hiçbir ilgisi yoktur. İnekler milyonlarca yıl boyunca farklı eşleşmelerle çiftleştirilebilir ve farklı inek cinsleri elde edilebilir. Ama inekler hiçbir zaman başka bir canlı türüne, örneğin zürafalara ya da fillere dönüşmeyecektir.

Darwin'in Galapagos Adaları'nda gördüğü farklı ispinozlar da aynı şekilde "evrim"e delil oluşturmayan bir varyasyon örneğidir. Son yıllarda yapılan gözlemler, ispinozlarda Darwin'in teorisinin öngördüğü gibi sınırsız bir değişim yaşanmadığını ortaya koymuştur. Dahası, Darwin'in 14 ayı tür olarak belirlediği farklı ispinoz tiplerinin çoğu, aslında birbirleri ile çiftleşebilen, yani aynı türün üyeleri olan varyasyonlardır. Bilimsel gözlemler, hemen her evrimci kaynakta efsaneleştirilerek anlatılan "ispinoz gagaları" örneğinin, gerçekte bir "varyasyon" örneği olduğunu, yani evrim teorisine delil oluşturmadığını göstermektedir. Galapagos Adaları'na "Darwinistik evrimin kanıtlarını bulmak" için giden ve adalardaki ispinoz

Darwin'in Galapagos Adaları'nda gördüğü ve teorisine delil sandığı farklı ispinoz gagaları, gerçekte bir genetik varyasyon örneğidir ve "türlerin evrimi" iddiasına bir delil oluşturmaz.

türlerini uzun yıllar boyunca gözlemleyen Peter ve Rosemary Grant'in ünlü çalışmaları, adada bir "evrim" yaşanmadığını belgelemekten başka bir sonuç vermemiştir.³⁶

İşte bu nedenle de, Darwin'in problemi, yani "türlerin kökeni", evrimciler için hala cevapsızdır.

Fosil Kayıtlarına Göre Türlerin Kökeni

Evrim teorisinin iddiasına göre, yeryüzündeki canlı türleri ortak bir atadan, küçük değişiklikler sonucunda türemişlerdir. Diğer bir deyişle, teoriye göre, canlı türleri birbirinden kesin farklılıklarla ayrılmamakta, süreklilik göstermektedir. Ancak, doğada yapılan gözlemler, ortada iddia edildiği gibi bir süreklilik olmadığını göstermiştir. Canlılar dünyasında görülen, birbirinden belirgin değişikliklerle ayrılan, farklı kategorilerdir. Omurgalı paleontolojisinde uzman ve önde gelen evrimcilerden biri olan Robert Carroll, bunu *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution* adlı kitabında şöyle itiraf eder:

Bugün dünya üzerinde neredeyse kavranamayacak kadar çok sayıda tür yaşıyor olmasına rağmen, bunlar birbirinden güçlükle ayırt edilebilen ara formlardan oluşan sürekli bir spektrum oluşturmazlar. Bunun yerine, türlerin neredeyse tamamı, birbirinden belirgin şekilde farklı temel gruplara aittirler.³⁷

Evrim, tarihte yaşandığı iddia edilen bir süreçtir ve bizlere canlılığın tarihi hakkında bilgi verecek yegane bilimsel kaynak da fosil bulgularıdır. P. Grassé, bu konuda şunları söyler:

Canlılığın kökenine ışık tutan en önemli bilim dalı paleontoloji, yani fosil bilimidir. İki yüzyıldır büyük bir çabayla incelenen fosil yatakları, Darwin'in teorisinin tam aksi bir tablo ortaya koymaktadır. Türler, evrimleşerek ortaya çıkmamışlar, bir anda ve farklı yapılarıyla yeryüzünde belirmişlerdir.

Doğa bilimciler unutmamalıdır ki, evrim süreci sadece fosil kayıtları aracılığıyla açığa çıkar... Sadece paleontoloji (fosil bilimi) evrim konusunda delil oluşturabilir ve evrimin gelişimini ve mekanizmalarını gösterebilir.³⁸

Fosil kayıtlarının bu konuda bize ışık tutabilmesi için de, evrim teorisinin öngörülleri ile fosil bulgularını birbirleriyle karşılaştırmamız gerekir.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre, bu dönüşüm yüz milyonlarca senelik uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir. Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler" in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini hala taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşıırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış

olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Geçmişte yaşamış olduklarına inanılan bu teorik canlılara "ara geçiş formu" adı verilir.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa, bunların sayılarının ve türlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Çünkü bu ara geçiş formlarının sayısının bugün bildiğimiz hayvan türlerinden bile fazla olması ve dünyanın dört bir yanının fosilleşmiş ara geçiş formu kalıntılarıyla dolu olması lazımdır. Bu gerçek Darwin tarafından da kabul edilmiştir ve Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.³⁹

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu da görüyordu. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.⁴⁰

Darwin'in bu büyük açmaz karşısında öne sürdüğü tek açıklama ise, o dönemdeki fosil kayıtlarının yetersiz olduğuydu. Fosil kayıtları detaylı olarak incelendiğinde, kayıp ara formların mutlaka bulunacağını iddia etmişti.

Ara Formlar Sorunu ve Durağanlık

Evrimci paleontologlar, Darwin'in bu kehanetine dayanarak, 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yaptılar ve ara geçiş formlarını aradılar. Oysa, tüm çabalara rağmen bu ara geçiş formlarına hiçbir zaman rastlanamadı. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrim teorisinin öngörülerinin

aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını gösterdi.

Evrimci paleontolog Robert Carroll, fosil bulgularının Darwinistlerin ümitlerini boşa çıkardığını itiraf etmek zorunda kalmıştır:

Darwin'in ölümünden bu yana geçen 100 yılı aşkın süredir, devam eden hummalı toplama çalışmalarına rağmen, fosil kayıtları halen onun beklediği sayısız ara geçiş halkalarına ilişkin bir resim ortaya çıkarmaz.⁴¹

Bir başka evrimci paleontolog K. S. Thomson, yeni canlı gruplarının fosil kayıtlarında çok ani olarak ortaya çıktıklarını belirtmektedir:

Temel bir canlılar grubu ortaya çıktığında ve kayıtlarda ilk olarak görüldüğünde, atası veya evrimsel akrabası olduğu varsayılan gruplarda görülmeyen yeni özelliklerle tamamen donatılmış olarak ortaya çıkar. Morfoloji ve işlevlerdeki bu radikal farklılıklar çok hızlı ortaya çıkmış görünmektedir.⁴²

Biyolog Francis Hitching ise, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong* adlı kitabında şöyle demektedir:

Eğer fosiller buluyorsak ve eğer Darwin'in teorisi doğruysa, o halde kayaların belirli bir grup yaratığın, daha kompleks bir başka grup yaratığa doğru küçük kademelerle evrimleştiğini gösteren kalıntılar ortaya çıkarması gerekir. Bu nesilden nesile ilerleyen "küçük gelişmelerin" son derece iyi korunmuş olması gerekir. Ama durum hiç de böyle değildir. Aslında, bunun tam tersi doğrudur. Darwin'in "sayısız ara form olmalı, ama bunları neden yeryüzünün sayısız katmanında bulamıyoruz" derken yakınmış olduğu gibi. Darwin, fosil kayıtlarındaki bu "olağanüstü eksikliğin" sadece daha fazla fosil kazısı yapmakla ilgili olduğunu düşünmüştür. Ama her ne kadar yeni fosil kazısı yapılırsa yapılsın, bulunan türlerin neredeyse hepsinin, istisnasız, bugün yaşamakta olan hayvanlara çok benzediği ortaya çıkmıştır.⁴³

Fosil kayıtları, canlı türlerinin hem bir anda ve tamamen farklı yapılarda ortaya çıktıklarını, hem de çok uzun jeolojik dönemler boyunca değişmeden sabit kaldıklarını göstermektedir. Harvard Üniversitesi paleontoloğu ve ünlü evrimci Stephen Jay Gould, bu gerçeği 1970'lerin sonunda şöyle kabul eder:

Fosilleşmiş türlerin çoğunun tarihi, kademeli evrimle çelişen iki farklı özellik ortaya koymaktadır:

1. Durağanlık: Çoğu tür, dünya üzerinde var olduğu süre boyunca hiçbir yönsel değişim göstermez. Fosil kayıtlarında ilk ortaya çıktıkları andaki

Fosil kayıtlarında Darwin'in öngördüğü gibi kademeli bir gelişim yoktur. Farklı canlı türleri, kendilerine has vücut yapılarıyla bir anda ortaya çıkarlar.

yapıları ne ise, kayıtlardan yok oldukları andaki yapıları da aynıdır. Morfolojik (şekilsel) değişim genellikle sınırlıdır ve belirli bir yönü yoktur.

2. Aniden ortaya çıkış: Herhangi bir lokal bölgede, bir tür, atalarından kademeli farklılaşmalara uğrayarak aşama aşama ortaya çıkmaz; bir anda ve "tamamen şekillenmiş" olarak belirir.⁴⁴

Sonraki araştırmalar, fosil kayıtlarında görülen durağanlık ve aniden ortaya çıkış gerçeğini daha da kuvvetlendirdi. Stephen Jay Gould ve Niles Eldredge, 1993'te "Jeolojik tarihleri boyunca türlerin çoğu ya fark edilecek kadar değişmemiş ya da hiçbir belirgin yönelimi olmaksızın morfolojik açıdan hafif dalgalanmalar göstermiştir." diye yazdılar.⁴⁵ Robert Carroll 1997'de "temel grupların çoğunun jeolojik açıdan çok kısa sürelerde oluşarak çeşitlendiğini ve temel morfolojik ya da besinsel değişiklikler olmaksızın çok daha uzun süreler varlığını sürdürdüğünü" kabul etmek zorunda kalmıştır.⁴⁶

Bu noktada "ara form" kavramının tam olarak ne anlama geldiğini belirtmek gerekir. Evrim teorisinin öngördüğü ara formlar, iki canlı türü arasında kalan, ancak eksik ve yarım organlara sahip canlılardır. Ancak bazen ara form kavramı yanlış algılanmakta ve gerçekte ara form özelliği oluşturmayan canlı yapıları ara form özelliği gibi anlaşılabilir. Örneğin bir canlı grubunun diğer canlı grubuna ait özellikler barındırması, bir ara form özelliği değildir. Avustralya'da yaşayan Platypus, bir memeli olmasına rağmen sürüngenler gibi yumurtlayarak çoğalır. Ayrıca ördeklere benzer bir gagası bulunur. Bilim adamları Platypus gibi canlılara "mozaik canlı" ismini verirler. Mozaik canlıların ara form sayılmayacağı, Stephen J. Gould ve Niles Eldredge gibi önde gelen evrimci paleontologlar tarafından da kabul edilmektedir.⁴⁷

Fosil Kayıtlarının Yeterliliği

Acaba ara form fosillerinin yokluğu karşısında, Darwin'in 140 yıl önce savunduğu "ara formlar şimdi yok, ama yeni araştırmalarla bulunabilir" argümanı hala geçerli midir? Bir başka deyişle, yapılan tüm fosil araştırmalarının sonucuna bakarak, ara formların gerçekte hiçbir zaman yaşamadıklarının kabul edilmesi mi gerekir, yoksa yeni araştırmaların sonuçları beklenmeli midir?

Bu soruya verilecek cevabı, elbette elimizdeki fosil kayıtlarının zenginliği belirler. Paleontolojik verilere baktığımızda ise, fosil kayıtlarının olağanüstü derecede zengin olduğunu görürüz. Dünyanın farklı bölgelerinden elde edilmiş milyarlarca fosil örneği vardır.⁴⁸ Bu fosillere bakılarak, 250 bin farklı canlı türü tanımlanmıştır ve bunlar, şu anda yaşamakta olan yaklaşık 1.5 milyon türe olağanüstü derecede benzerdir.⁴⁹ (Yaşamakta olan bu 1.5 milyon türün 1 milyon kadarı böceklere aittir.) Ve bu denli zengin bir fosil kaynağına rağmen hiçbir ara form bulunamamışken, yeni kazılarla ara formlar bulunması mümkün gözükmemektedir.

Glasgow Üniversitesi paleontoloji profesörü T. Neville George, bu gerçeği yıllar önce şu şekilde kabul etmiştir:

Fosil kayıtlarının fakirliği için özür dilemeye artık gerek yoktur. Fosil kayıtları bazı yönlerden başa çıkılamayacak kadar zengin... buna rağmen boşluklardan oluşmaya devam etmektedir.⁵⁰

Amerikan Doğa Tarihi Müzesi Müdürü ünlü paleontolog Niles Eldredge ise, Darwin'in "fosil kayıtları yetersiz, ara formları o yüzden bulamıyoruz" iddiasının geçerli olmadığını şöyle açıklamaktadır:

Tüm deliller, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu sonucun doğru olduğunu göstermektedir: (Fosil kayıtlarında) gördüğümüz boşluklar, hayatın tarihindeki gerçek olayları yansıtmaktadır, bunlar yetersiz bir fosil birikiminin sonucu değildir.⁵¹

Robert Wesson ise, 1991'de yayınlanan *Beyond Natural Selection* adlı kitabında "fosil kayıtlarındaki boşlukların gerçek ve olgusal" olduklarını şöyle açıklamaktadır:

Ne var ki, fosil kayıtlarındaki boşluklar gerçektir. Herhangi bir (evrimsel) soyoluşumunu gösterecek kayıtların yokluğu, son derece olgusaldır. Türler genellikle çok uzun zaman dilimleri boyunca sabit kalırlar. Türler ve özellikle cinsler hiçbir zaman yeni bir türe ya da cinsine doğru evrim göstermezler. Bunun yerine, bir tür ya da cinsin bir diğeriyle yer değiştirdiği gözlenir. Değişim ise çoğunlukla anidir.⁵²

FOSİL KAYITLARINDA DURAĞANLIK

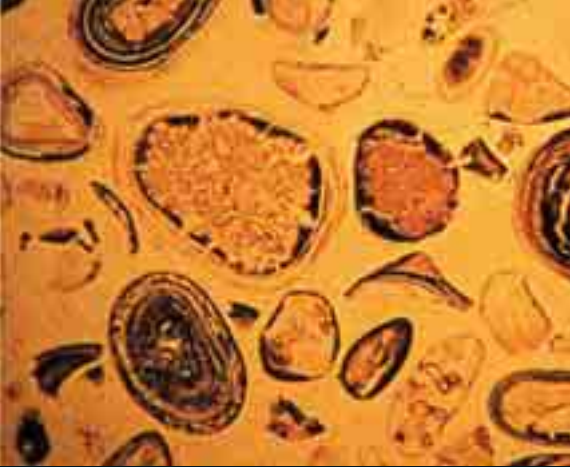
Eğer gerçekten bir evrim yaşanmış olsaydı, canlıların yeryüzünde küçük kademeli değişimlerle ortaya çıkmaları ve zaman içinde de değişmeye devam etmeleri gerekirdi. Oysa fosil kayıtları bunun tam aksini gösterir. Farklı canlı sınıflamaları, kendilerine benzeyen ataları olmadan aniden ortaya çıkmışlar ve yüz milyonlarca yıl boyunca hiç değişim geçirmeden durağan bir biçimde kalmışlardır.

Ordovikyen Devri'ne ait "at tırnağı yengeli" fosili. Bu 450 milyon yıllık fosil de, günümüzde yaşayan örneklerinden farksız.

400 milyon yıllık deniz yıldızı fosili

ABD Batı Ontario'da bulunan 1.9 milyar yıllık bakteri fosilleri. Bugün yaşayan bakterilerle aynı yapıdalar.

Ordovikyen Devri'ne ait istiridyelerden farksız.

Ammonitler, yaklaşık 350 milyon yıl önce ortaya çıktılar ve 65 milyon yıl kadar önce soyları tükendi. Bu 300 milyon yıl boyunca üstteki fosilde görülen yapıları hiç değişmedi.

Baltık Denizi kıyılarında amber içinde bulunan yaklaşık 170 milyon yıllık bir böcek fosili. Yaşayan örneklerinden farksız.

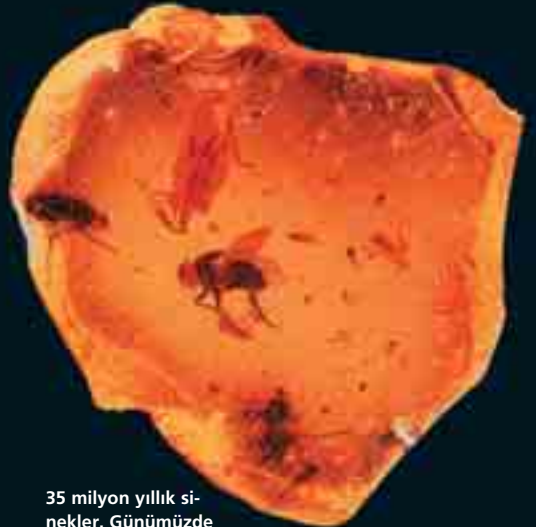
İskoçya'daki East Kirkton bölgesinde bulunmuş olan bilinen en eski akrep fosili. *Pulmonoscorpion kirktonensis* adı verilen türe ait bu akrep, 320 milyon yıllık ve günümüz akreplerinden farksız.

Almanya'nın Bav-yera bölgesinde bulunan 140 milyon yıllık yusufçuk fosili. Yaşayan yusufçukların aynısı.

Jurasik devre ait yaklaşık 170 milyon yıllık karides fosili. Günümüzdeki karideslerden farksız.

35 milyon yıllık sinekler. Günümüzde yaşayan sineklerle aynı vücut yapısına sahipler.

Bu durum, evrim teorisinin 140 yıldır öne sürdüğü "ara form fosilleri bulunmuş değil, ama ileride bulunabilir" argümanının artık geçerli olmadığını göstermektedir. Fosil kayıtları canlılığın kökenini anlamak için yeterince zengindir ve karşımıza somut bir tablo çıkarmaktadır: Farklı canlı türleri, aralarında evrimsel "geçiş formları" olmadan, yeryüzünde bir anda ve farklı yapılarıyla, ayrı ayrı ortaya çıkmışlardır.

Fosil Kayıtlarının Gösterdiği Gerçek

Peki on yıllardır toplumların bilinçaltlarına yerleşen "evrim-paleontoloji" ilişkisi nereden kaynaklanmaktadır? Neden çoğu insan, fosil kayıtlarından söz edildiğinde, bu kayıtlar ile Darwin'in teorisi arasında olumlu bir bağlantı olduğu izlenimine kapılmaktadır? Bu soruların cevabı, ünlü bilim dergisi *Science*'daki bir makalede şöyle açıklanır:

Evrimsel biyoloji ve paleontoloji alanlarının dışında kalan çok sayıda iyi eğitilmiş bilim adamı, ne yazık ki, fosil kayıtlarının Darwinizm'e çok uygun olduğu gibi yanlış bir fikre kapılmıştır. Bu büyük olasılıkla ikincil kaynaklardaki olağanüstü basitleştirmeden kaynaklanmaktadır; alt seviye ders kitapları, yarı-popüler makaleler vs... Öte yandan büyük olasılıkla biraz taraflı düşünce de devreye girmektedir. Darwin'den sonraki yıllarda, onun taraftarları bu yönde (fosiller alanında) gelişmeler elde etmeyi ummuşlardır. Bu gelişmeler elde edilememiş, ama yine de iyimser bir bekleyiş devam etmiş ve bir kısım hayal ürünü fantaziler de ders kitaplarına kadar girmiştir.⁵³

N. Eldredge ve I. Tattersall ise bu konuda şu önemli yorumu yaparlar: Ayrı türlere ait fosillerin, fosil kayıtlarında buldukları süre boyunca değişim göstermedikleri, Darwin'in *Türlerin Kökeni*'ni yayınlamasından önce bile paleontologlar tarafından bilinen bir gerçektir. Darwin ise, gelecek nesillerin bu boşlukları dolduracak yeni fosil bulguları elde edecekleri kehanetinde bulunmuştur... Aradan geçen 120 yılı aşkın süre boyunca yürütülen tüm paleontolojik araştırmalar sonucunda, fosil kayıtlarının Darwin'in bu kehanetini doğrulamayacağı açıkça görülür hale gelmiştir. Bu, fosil kayıtlarının yeterliliğinden kaynaklanan bir sorun değildir. Fosil kayıtları açıkça söz konusu kehanetin yanlış olduğunu göstermektedir.

Türlerin şaşırtıcı bir biçimde sabit oldukları ve uzun zaman dilimleri boyunca hep statik kaldıkları yönündeki gözlem, "kral çıplak" hikayesindeki tüm özellikleri barındırmaktadır: Herkes bunu görmüş, ama görmezlikten gelmeyi tercih etmiştir. Darwin'in öngördüğü tabloyu ısrarla reddeden hırçın

Amber içinde bulunmuş 25 milyon yıllık termit fosilleri. Günümüzde yaşayan termitlerden tüümüyle farksızlar.

bir fosil kaydı ile karşı karşıya kalan paleontologlar, bu gerçeğe açıkça yüz çevirmişlerdir.⁵⁴

Amerikalı paleontolog S. M. Stanley ise, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu bu gerçeğin, bilim dünyasına hakim olan Darwinist dogma tarafından nasıl göz ardı edildiğini ve ettirildiğini şöyle anlatır:

Bilinen fosil kayıtları kademeli evrimle uyumlu değildir ve hiçbir zaman da uyumlu olmamıştır. İlgi çekici olan, birtakım tarihsel koşullar aracılığıyla, bu konudaki muhalefetin gizlenmiş oluşudur... Çoğu paleontolog, ellerindeki kanıtların Darwin'in küçük, yavaş ve kademeli değişikliklerin yeni tür oluşumunu sağladığı yönündeki vurgusuyla çeliştiğini hissetmiştir... ama onların bu düşüncesi susturulmuştur.⁵⁵

Şimdi, fosil kayıtlarının şimdiye dek "susturulmuş" olan gerçeğini biraz daha detaylı inceleyelim. Bunun için, en eski çağlardan bugüne kadar geçen doğa tarihini aşama aşama ele almak gerekmektedir.

GERÇEK DOĞA TARİHİ -I-

(OMURGASIZLARDAN SÜRÜNGENLERE)

Doğa tarihi kavramı, bazı insanlara evrim teorisini çağrıştırır. Bunun nedeni, bu yönde yapılan yoğun propağandadır. Çoğu ülkede doğa tarihi müzeleri, materyalist evrimci biyologların denetimindedir ve bu müzelerdeki malzemeler de onlar tarafından yorumlanır. Tarih öncesi devirlerde yaşamış canlılar ve bu canlılara ait fosil izleri, hep Darwinist kavramlarla birlikte anılır. Bunun bir sonucu olarak da çoğu insan, doğa tarihini incelediğinde "evrim" denen kavramla karşılaşacağını sanır.

Oysa gerçekler çok farklıdır. Doğa tarihi, bizlere farklı canlı sınıflamalarının yeryüzünde hiçbir "evrim" olmadan, bir anda ve kompleks yapılarıyla ortaya çıktıklarını göstermektedir. Farklı canlı türleri, birbirlerinden bağımsız bir biçimde, aralarında hiçbir "ara form" olmadan belirmişlerdir.

Bu bölümde fosil kayıtlarını temel alarak doğanın gerçek tarihini inceleyeceğiz.

Canlıların Sınıflandırılması

Canlılar biyologlar tarafından belirli sınıflandırmalara ayrılırlar. "Taksonomi" ya da "sistematik" olarak da bilinen bu sınıflandırma, Linneaus olarak tanınan 18. yüzyıl İsveçli bilim adamı Carl von Linneaus'a kadar uzanır. Linneaus'un kurduğu sınıflandırma sistemi günümüze kadar geliştirilerek devam etmiştir.

Bu sınıflama içinde hiyerarşik kategoriler vardır. Canlılar ilk önce "alem"lere ayrılırlar; bitkiler ya da hayvanlar alemi gibi. Sonra bu alemler kendi içlerinde filumlara ("şubelere") bölünür. Filumlar da daha alt gruplara ayrılırlar. Sınıflama yukarıdan aşağı şu şekildedir:

Alem (Kingdom)

Filum (Phylum, çoğulu Phyla)

Sınıf (Class)

Takım (Order)

Aile (Family)

Cins (Genus, çoğulu Genera)

Species (Tür)

Bugün biyologların çoğunluğu, beş (veya altı) ayrı alem olduğunu kabul eder. Bitkiler ve hayvanların yanında, mantarlar, protista (algler ve amip gibi hücre çekirdeği olan tek hücreliler) ve monera (bakteriler gibi hücre çekirdeği olmayan tek hücreliler) ayrı birer alem sayılır. Bazen bakteriler, öbakteri ve arkebakteri olarak iki alt gruba ayrılırlar; bazen de öbakteri, arkebakteri ve ökaryot olarak üç aleme ayrılırlar. Bu alemlerin en önemlisi, kuşkusuz hayvanlar alemidir. Hayvanlar aleminin kendi içindeki en büyük bölünme ise, başta belirttiğimiz gibi, farklı filumlardır. Bu filumlar belirlenirken, her birinin tamamen farklı vücut planlarına sahip oldukları göz önünde bulundurulmuştur. Örneğin *Artropodlar* (böcekler, örümcekler ve diğer eklem bacaklılar) kendilerine has bir filumdur ve filuma dahil edilen tüm canlılar temelde benzer bir vücut planına sahiptirler. *Chordata* olarak adlandırılan filum ise, notochord (embriyonun sırt tarafında omurgayı oluşturacak olan hücre kümesinin oluşturduğu uzun kordon) veya daha çok omuriliğe sahip olan canlıları barındırır. Bizim için tanıdık olan balıklar, kuşlar, sürüngenler, memeliler gibi omuriliğe sahip olan hayvanların tümü, *Chordata*'nın bir alt sınıfı olan omurgalılar kategorisine dahildir.

Yaklaşık 35 farklı hayvan filumu arasında, ahtapotlar gibi yumuşak bedenli canlıları barından *Molluska* filumu ya da yuvarlak solucanları barındıran *Nemotada* filumu gibi çok farklı kategoriler vardır. Bu kategorilerin en önemli özelliği ise, başta da belirttiğimiz gibi tamamen farklı vücut planlarına sahip olmalarıdır. Filumların altındaki kategoriler, temelde benzer vücut planlarına sahiptir, ama filumlar birbirlerinden çok farklıdır.

Biyolojik sınıflandırma hakkındaki bu genel bilgiden sonra, şimdi bu filumların nasıl ve ne zaman yeryüzünde ortaya çıktıkları sorusuna bakalım.

Fosiller "Hayat Ağacı"nı Reddediyor...

Önce Darwinizm'in bu konudaki varsayımını ele alalım. Bilindiği gibi Darwinizm, canlılığın tek bir ortak atadan geldiğini ve küçük değişimlerle farklılaştığını öne sürmektedir. Bu durumda, canlılığın, ilk başta birbirine çok benzer ve basit formlarda ortaya çıkmış olması gerekir. Yine aynı iddiaya göre, canlıların birbirlerinden farklılaşmaları ve kompleksliklerinin artması da, zamanın akışına paralel olmalıdır.

Kısacası, Darwinizm'e göre, canlılık tek bir kökten gelen, ancak sonra dallara ayrılan bir ağaç gibi olmalıdır. Nitekim bu varsayım Darwinist

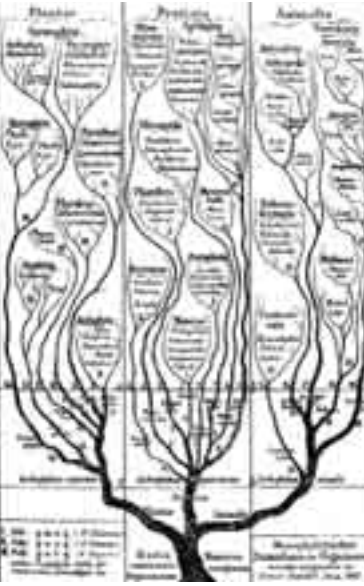
kaynaklarda ısrarla vurgulanır ve "hayat ağacı" (tree of life) kavramı sık sık kullanılır. Bu hayat ağacına göre, canlılar arasındaki en temel sınıflandırma birimi olan filumların da, soldaki şemada görüldüğü gibi, kademe kademe ortaya çıkmış olması gerekir.

Darwinizm'e göre önce tek bir filum oluşmalı, sonra diğer filumlar küçük küçük değişimlerle ve uzun zaman dilimleri içinde yavaş yavaş belirmelidir. Darwinizm'in bu varsayımına göre, hayvan filumlarının sayısında da kademeli bir artış yaşanmış değildir. Yandaki çizim, Darwinist varsayımlara göre hayvan filumlarında beklenen kademeli sayı artışını göstermektedir.

Darwinizm'e göre canlılık bu şekilde gelişmiş olmalıdır. Peki ama gerçekten de böyle mi olmuştur?

Kesinlikle hayır. Aksine hayvanlar, ilk ortaya çıktıkları dönemden itibaren çok farklı ve çok kompleksler. **Bu gün bilinen tüm hayvan filumları, yeryüzünde aynı anda, Kambriyen Devir olarak bilinen jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır.** Kambriyen Devir, yaşı 570-505 milyon yıl olarak hesaplanan 65 milyon yıllık bir jeolojik dönemdir.

Ana hayvan gruplarının ani ortaya çıkış süresi Kambriyen Dönemi'nin, genellikle "Kambriyen patlaması" olarak bahsedilen daha da kısa

Evrimsel biyolog Ernst Haeckel tarafından 1866 yılında çizilen sözde "hayat ağacı".

FOSİL KAYITLARI EVRİM TEORİSİNE KARŞI

EvrİM teorisi, temel canlı gruplarının (filumların) tek bir ortak atadan doğup, zaman içinde farklılaşıp geliştiklerini iddia eder. Üstteki şema bu iddiayı ifade etmektedir: Darwinizm'e göre canlılar giderek dallanan bir ağaç gibi birbirlerinden farklılaşmış olmalıdırlar.

Fosil kayıtları ise bunun tam aksini göstermektedir. Alttaki şemada görüldüğü gibi, farklı canlı grupları yeryüzünde bir anda ve farklı yapılarıyla ortaya çıkmıştır. Kambriyen Devri'nde 100'e yakın temel canlı sınıfı (filum) bir anda belirmiştir. Daha sonra da bu canlı sınıflarının sayısı artmamış, aksine azalmıştır. (Çünkü bazı canlı sınıflarının soyu tükenmiştir.)

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

bir dönemine rastlamaktadır. Stephen C. Meyer, Paul A. Nelson ve Paul Chien detaylı bir literatür araştırmasına dayanan, 2001 tarihli makalelerinde, "Kambriyen patlaması jeolojik zamanın, 5 milyon yıldan fazla sürmeyen, fazlasıyla dar bir zaman aralığında oluşmuştur." demektedirler.⁵⁶

Bu devirden önceki fosil kayıtlarında, tek hücreli canlılar ve çok basit birkaç çok hücreli dışında hiçbir canlının izine rastlanmaz. Kambriyen Devir gibi son derece kısa bir dönem içinde ise (5 milyon yıl, jeolojik anlamda çok kısa bir zaman dilimidir.) bütün hayvan filumları, tek bir eksik bile olmadan bir anda ortaya çıkmışlardır!

Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller, salyangozlar, trilobitler, süngerler, solucanlar, deniz anaları, deniz yıldızları, yüzücü kabuklular, deniz zambakları gibi çok farklı canlılara aittir. Bu tabakadaki canlıların çoğunda, günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmayan, göz, solungaç, kan dolaşımı gibi kompleks sistemler, ileri fizyolojik yapılar bulunur. Bu yapılar hem çok kompleks hem de çok farklıdır. *Science News* dergisinin yazarlarından Richard Monestarsky, Kambriyen patlaması hakkında şu bilgileri vermektedir:

Yarım milyar yıl önce... Bugün görmekte olduğumuz oldukça **kompleks hayvan formları aniden ortaya çıkmışlardır**. Bu an, 550 milyon yıl önce, Kambriyen Devrin tam başına rastlar ki, denizlerin ve yeryüzünün ilk kompleks yaratıklarla dolması bu evrimsel patlamayla başlamıştır. Günümüzde dünya-

Bu illüstrasyon, Kambriyen Devri'ndeki kompleks yapılara sahip canlıları tasvir ediyor. Bu denli farklı canlıların hiçbir ataları olmadan bir anda ortaya çıkmış olmaları, Darwinist teoriyi en baştan geçersiz kılmaktadır.

nın her yanına yayılmış olan omurgasız takımları erken Kambriyen Devri'nde zaten vardır ve yine bugün olduğu gibi birbirlerinden çok farklıdır.⁵⁷

Aynı makalede Çin'deki, Chengjiang bölgesinde yer alan Kambriyen tabakalarını inceleyen paleontolog Jan Bergström'ün şu sözleri aktarılmaktadır: "Chengjiang faunası, günümüzdeki büyük hayvan filumlarının erken Kambriyen Devri'nde zaten olduklarını ve yine bugün olduğu gibi birbirlerinden çok farklı olduklarını ortaya koymaktadır."⁵⁸

Dünyanın nasıl olup da böyle birdenbire birbirlerinden çok farklı filumlarla dolup taşıdığı, hiçbir ortak ataya sahip olmayan farklı canlıların nasıl ortaya çıktığı, evrim teorisine göre asla cevaplandırılmayan bir sorudur. Darwinizm'in dünya çapındaki en önde gelen savunucularından biri olan İngiliz biyolog Richard Dawkins, bu gerçek hakkında şunları söylemektedir:

... Kambriyen katmanları, başlıca omurgasız gruplarını bulduğumuz en eski katmanlardır. Bunlar, ilk olarak ortaya çıktıkları halleriyle, oldukça evrimleşmiş bir şekildedir. **Sanki hiçbir evrim tarihine sahip olmadan, o halde, orada meydana gelmiş gibiler.**⁵⁹

Darwinizm'in dünya çapındaki en önemli eleştirmenlerinden biri olan Berkeley, California Üniversitesi profesörü Philip Johnson, paleontolojinin ortaya koyduğu bu gerçeğin, Darwinizm'le olan açık çelişmesini şöyle açıklamaktadır:

Burgess Shale fosil yatağında bulunan ilginç fosil canlılardan biri: *Marrella*.

Kambriyen Devri'ne ait bir fosil

Darwinist teori, canlılığın bir tür "giderek genişleyen bir farklılık üçgeni" içinde geliştiğini öngörür. Buna göre canlılık, ilk canlı organizmadan ya da ilk hayvan türünden başlayarak, giderek farklılaşmış ve biyolojik sınıflandırmanın daha yüksek kategorilerini oluşturmuş olmalıdır. Ama hayvan fosilleri bizlere bu üçgenin gerçekte başaşağı durduğunu göstermektedir: **Filumlar henüz ilk anda hep birlikte vardır, sonra giderek sayıları azalır.**⁶⁰

Philip Johnson'ın belirttiği gibi, filumların kademeli olarak oluşması bir yana, tüm filumlar bir anda var olmuşlar, hatta ilerleyen dönemlerde bazılarının soyu tükenmiştir. 53. sayfadaki grafikler, fosil kayıtlarının filumların kökeni hakkında ortaya koyduğu bu gerçeği göstermektedir:

Görüldüğü gibi, Kambriyen öncesi (Prekambriyen) dönemde sadece tek hücreli canlıların oluşturduğu üç farklı filum vardır. Kambriyende ise, 60-100 arasında farklı hayvan filumu bir anda ortaya çıkmıştır. İlerleyen dönemde ise bu filumların bir kısmının soyları tükenmiş, günümüze kadar sadece bazı filumlar ulaşmıştır.

Bilim yazarı Roger Lewin, Darwinizm'in, hayatın tarihi hakkındaki tüm varsayımlarını çökerten bu olağanüstü durumdan şöyle söz eder:

"Hayvanların tüm tarihindeki en önemli evrimsel olay" olarak tanımlanan Kambriyen patlaması, daha sonra da varlıklarını koruyacak olan bütün temel vücut formlarını (filumları) ortaya koymuştur. Bunların bir kısmının daha sonra soyları tükenmiştir. Bazı tahminler, şu anda **var olan 30 farklı hayvan filumu ile karşılaştırıldığında, Kambriyen patlamasının yaklaşık 100 kadar farklı filumu ortaya çıkardığı** yönündedir.⁶¹

İLGİNÇ DİKENLER: Kambriyen Devri'nde bir anda ortaya çıkan canlılardan biri, sol üstteki *Hallucigenia*'dır. Bunlar gibi diğer pek çok Kambriyen canlısının fosilinde, saldırılara karşı korunma sağlayan dikenler ya da sert kabuklar yer alır. Evrimcilerin açıklayamadıkları bir konu da, ortada hiçbir "avcı" canlının bulunmadığı bu devirde bu hayvanların nasıl bu kadar iyi bir korunmaya sahip olduklarıdır. Ortada avcı hayvanların bulunmaması, bu konuyu "doğal seleksiyon"la açıklamayı imkansız kılmaktadır.

Burgess Shale Fosil Yatağı

Lewin, Darwinizm'e duyduğu sadakat adına Kambriyen Devri'ndeki bu olağanüstü olayı "evrimsel olay" olarak tanımlamaya devam etmektedir, ama eldeki bulguların hiçbir evrimci yaklaşımla açıklanamayacağı açıktır. İşin ilginç yanı, yeni fosil bulgularının evrim teorisinin Kambriyen sorununu giderek daha da büyütmesidir. Ünlü bilim dergisi *Trends in Genetics* (TIG), Şubat 1999 tarihli sayısında bu konuyu ele almıştır. Kanada'nın British Columbia eyaletinde yer alan Burgess Shale adlı fosil yatağındaki Kambriyen Dönemi fosillerinin konu edildiği yazıda, bu bölgedeki fosil bulgularının evrim teorisine göre bir türlü açıklanamadığı kabul edilmektedir.

Burgess Shale'deki söz konusu fosil yatağı, çağımızın önemli paleontolojik bulgularından biri sayılmaktadır. Kambriyen devre ait bu fosil canlıların özelliği, çok farklı filumlara ait olmaları ve önceki tabakalarda hiçbir ataları olmadan, bir anda ortaya çıkmalarıdır. *TIG* dergisi, Darwinizm'in önündeki bu büyük paleontolojik sorunu şöyle ifade etmektedir:

Küçük bir mekanda bulunmuş olan bu fosillerin, evrim biyolojisindeki bu büyük sorunla ilgili hararetle tartışmanın tam merkezinde yer alması oldukça garip gözükabilir. Fakat bu tartışmalara neden olan şey, Kambriyen Devri'nde yaşayan hayvanların fosil kayıtlarında şaşırtıcı bir bollukta ve birden-

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

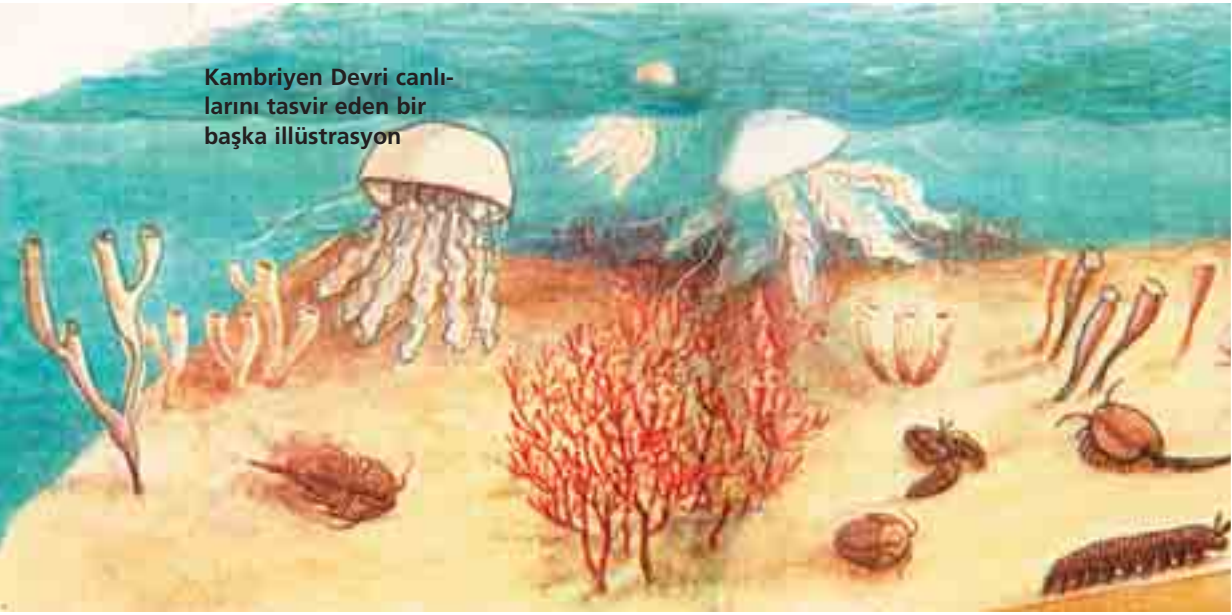
bire belirmeleridir. Radyometrik tarihlendirmelerin daha kesin sonuçları ya da giderek artan yeni fosil bulguları ise, sadece bu biyolojik devrimin aniliğini ve alanını keskinleştirmiştir. Yeryüzünün yaşam potasındaki bu değişimin büyüklüğü bir açıklama gerektirmektedir. Şu ana kadar birçok tez ileri sürülmüş olsa da, genel fikir hiçbirinin ikna edici olmadığıdır.⁶²

"Hiçbiri ikna edici olmayan" bu fikirler, evrimci paleontologlara aittir. *TIG* dergisi bu konuda iki ünlü otoriteden söz etmektedir: Stephen J. Gould ve Simon Conway Morris. Her ikisi de Burgess Shale'deki "aniden ortaya çıkış"ı evrime göre açıklayabilmek için birer kitap yazmıştır. Gould'un kitabı *Wonderful Life*, Morris'ininki ise *The Crucible of Creation: The Burgess Shale and the Rise of Animals* adını taşımaktadır. Ancak bu iki otorite de, *TIG* dergisinin vurguladığı gibi, ne Burgess Shale fosillerini ne de genel olarak Kambriyen devre ait diğer fosil kayıtlarını bir türlü açıklayamamaktadır.

Tüm Filumların Aynı Anda Ortaya Çıkışı

Kambriyen patlaması incelendikçe, bunun evrim teorisi için ne kadar büyük bir çıkmaz olduğu daha açık ortaya çıkmaktadır. Son yılların bulguları, en temel hayvan sınıflamaları olan filumların neredeyse tamamının Kambriyen Devri'nde aniden ortaya çıktıklarını göstermektedir. *Science* dergisinde yayınlanan 2001 yılına ait bir makalede, "Yaklaşık 545 milyon yıl önce yaşanan Kambriyen Devri'nin başlangıcı, bugün hala canlı dünyaya hakim olan neredeyse tüm hayvan tiplerinin (filumların) fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkışına sahne oldu." denilmektedir.⁶³ Aynı makalede, böylesine kompleks ve birbirinden tamamen farklı canlı gruplarının evrim

Kambriyen Devri canlılarını tasvir eden bir başka illüstrasyon

teorisine göre açıklanabilmesi için, önceki devirlere ait çok zengin ve aşamalı bir gelişimi gösteren fosil yatakları bulunması gerektiği, ama bunun söz konusu olmadığı şöyle açıklanmaktadır: "Bu farklılaşmalı evrim ve yayılış da, kendisinden daha önce yaşamış olması gereken bir grubun varlığını gerektirir, ama buna dair bir fosil kanıtı yoktur."⁶⁴

Kambriyen Devri fosillerinin ortaya koyduğu bu tablo, evrim teorisinin varsayımlarını reddederken, bir yandan da, doğaüstü bir yaratılışla var olduklarını gösteren çok önemli bir delildir. Evrimci biyolog Douglas Futuyma, bu gerçeği şöyle açıklar:

Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmişlerdir. **Eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde üstün bir Akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.**⁶⁵

Görüldüğü gibi fosil kayıtları, canlıların, evrimin iddia ettiği gibi ilkelden gelişmişe doğru bir süreç izlediklerini değil, bir anda ve en mükemmel halde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Bu ise, canlılığın bilinçsiz doğal süreçlerle değil, bilinçli bir yaratılışla var olduğuna kanıt oluşturmaktadır. New York State Üniversitesi'nden Ekoloji ve Evrim Profesörü Jeffrey S. Levinton, *Scientific American* dergisine yazdığı "Hayvan Evriminin Big Bang'i" başlıklı bir makalesinde bu gerçeği istemeden de olsa kabul etmekte ve "Kambriyen Devri'nde çok özel ve gizemli bir yaratıcı gücün varlığını görüyoruz" demektedir.⁶⁶

Moleküler Karşılaştırmalar, Evrimin Kambriyen Çıkmazını Büyütüyor

Evrim teorisini Kambriyen patlaması konusunda giderek daha fazla açmaza sokan bir diğer gerçek, farklı canlı kategorileri arasında yapılan genetik karşılaştırmalardır. Bu karşılaştırmaların sonuçları, evrimci biyologların yakın zamana kadar "yakın akraba" saydıkları hayvan kategorilerinin genetik olarak çok farklı olduklarını ortaya koymakta, böylece zaten sadece teoride var olan "ara form" varsayımlarını temelden çökertmektedir. *Proceedings of the National Academy of Sciences* dergisinde 6 ayrı bilim adamının imzasıyla yayınlanan 2000 tarihli bir makalede, DNA analizlerinin "eskiden ara form sayılan" kategorileri bu durumdan çıkardığı şöyle açıklanmaktadır:

DNA sekans analizleri, filogenetik ağaçlar için yeni yorumlar gerektirmektedir. Metazoa (çok hücreli canlılar) ağacının tabanında yer alan ve daha önceden birbirini izleyen komplekslik derecelerini temsil ettikleri düşünülen canlı sınıflamaları, yer değiştirmekte ve ağacın çok daha üst kısımlarına taşınmaktadır. Bu, geriye hiçbir evrimsel "ara form" bırakmamaktadır ve bizi Bilateria (simetrik vücuda sahip canlılar)ın kompleksliğinin kökeni hakkında yeniden düşünmeye zorlamaktadır.⁶⁷

Yine aynı makalede, evrimci yazarlar, daha önceden süngerler, cnidarianlar, ctenophorlar gibi omurgasız deniz canlıları grupları arasında "ara form" saydıkları bazı kategorilerin, yeni genetik bulgular nedeniyle artık böyle sayılamayacaklarını belirtmekte ve bu gibi evrim ağaçları kurgulama konusunda artık "ümitlerini yitirdiklerini" şöyle ifade etmektedirler:

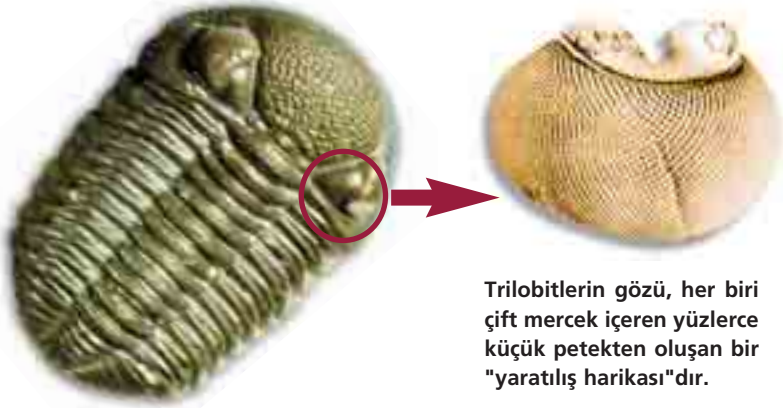
Yeni moleküler temelli filogeninin bazı önemli sonuçları vardır. Bunların en önemlisi, süngerler, cnidarians ve ctenophores arasındaki "ara form" sınıflamaların ve bilateriyen canlıların son ortak atasının, yani "urbilateria"nın ortadan kalkmasıdır... Bunun doğal sonucu olarak, urbilateria'ya giden soy ağacında çok büyük bir boşluğumuz var... Kademeli bir biçimde giderek artan bir komplekslik senaryosu yoluyla, "boşluktaki atayı" yeniden inşa etme yönündeki umudumuzu -ki bu eski evrimsel mantık yürütmede çok yaygındır- kaybetmiş bulunuyoruz.⁶⁸

Trilobitler ve Darwin

Kambriyen Devri'nde aniden ortaya çıkan farklı canlı gruplarının en ilginçlerinden biri, sonradan soyları tükenmiş olan trilobitlerdir. *Artropodlar* filumuna dahil olan trilobitler, sert kabukları, boğumlu vücutları ve kompleks organları ile çok karmaşık canlılardır. Fosil kayıtları, trilobitlerin gözleri hakkında dahi çok detaylı tespitler yapılmasını sağlamıştır. Bir trilobit gözü yüzlerce küçük petekten oluşur ve bu peteklerin her birinin içinde çift mercek yer alır. Bu göz yapısı tam bir yaratılış harikasıdır. Harvard, Rochester ve Chicago Üniversiteleri'nden jeoloji profesörü David Raup; "Trilobitler, 450 milyon yıl önce, ancak günümüzün iyi eğitim görmüş ve hayal gücü son derece güçlü bir optik mühendisi tarafından geliştirilebilecek kadar iyi bir tasarımı kullanıyorlardı." demektedir.⁶⁹

İşte sadece trilobitlerin bu olağanüstü kompleks yapısı bile, Darwinizm'i tek başına geçersiz kılmaktadır. Çünkü daha önceki jeolojik devirlerde bu canlılara benzer hiçbir kompleks canlı yaşamamıştır ve bu da göstermektedir ki, trilobitler arkalarında hiçbir evrim süreci olmadan ortaya çıkmışlardır. *Science* dergisindeki 2001 tarihli bir makalede şöyle denir:

Artropod filogenilerinin kadistik analizleri (karşılaştırmalı anatomiye dayalı yöntemlerle yapılan analizler), trilobitlerin eucrustaceanlar gibi, artropod ağacındaki oldukça ilerlemiş "dallar" olduğunu göstermektedir. Bu iddia edilen gelişmiş artropod ataların varlığına dair ise bir fosil yoktur... (Trilobitlerin) Daha erken bir kökeni olduğu keşfedilse bile, yine de Kambriyen'in başlangıcındaki bu kısa zaman diliminde, neden bu kadar çok hayvanın vücut ölçüsü açısından büyüdüğünü ve kabuk edindiğini açıklamak bir sorun olarak kalacaktır.⁷⁰

Kambriyen Devri'ndeki bu olağanüstü durum, Charles Darwin *Türlerin Kökeni*'ni kaleme alınırken de az çok biliyordu. O devrin fosil kayıtlarında da, Kambriyen Devri'nde canlılığın birdenbire ortaya çıktığı gözlemlenmiş, trilobitlerin ve diğer bazı omurgasızların aniden belirdikleri tespit edilmişti. Bu yüzden Darwin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında bu konuya değinmek durumunda kaldı. O sıralarda Kambriyen Devri "Siluryen Devri" olarak tanımlanıyordu. Darwin ise, "Bilinen Eski Fosil Kayıtlarında Farklı Türlerin Aniden Ortaya Çıkışı Üzerine" başlığı altında bu konuya değinmiş ve Siluryen Devri hakkında şöyle yazmıştı:

Sonuçta, eğer benim teorim doğruysa, en eski Siluryen tabakasının oluşumundan önce, çok uzun zaman dilimleri geçmiş olmalı, Siluryen Devri'nde bugüne kadar geçmiş olan zaman kadar uzun zaman dilimleri. Ve henüz bilinmeyen bu zaman dilimleri içinde dünya canlı yaratıklarla dolup taşmış olmalı. Bu büyük zaman dilimlerine ait fosil kayıtlarını neden bulamadığımız sorusu karşısında ise, verebilecek tatmin edici bir cevabım yok.⁷¹

Darwin "eğer teorim doğruysa, dünya Siluryen (Kambriyen) Devri öncesinde yaşayan canlılarla dolup taşmış olmalı" demişti. Bu canlıların neden hiçbir fosili olmadığı sorusuna ise, tüm kitabı boyunca tekrarladığı "fosil kayıtları çok yetersiz" bahanesiyle cevap bulmaya çalışmıştı. Ama bugün fosil kayıtlarının yeterli olduğu ve Kambriyen Devri canlılarının bir ataları olmadığı ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bu ise Darwin'in, "eğer teorim doğruysa" diye başladığı cümlesini geri çevirmemizi gerektirmektedir; Darwin'in varsayımları tutmamıştır ve dolayısıyla teorisi doğru değildir.

Darwin, "eğer teorim doğruysa, trilobitlerden önceki devirler, bu canlıların atalarıyla dolup taşmalı" demişti. Ama Darwin'in hayal ettiği bu canlılardan tek bir tane bile bulunamadı.

Kambriyen Devri'ne ait kayıtlar, hem trilobitler gibi kompleks canlı vücutlarıyla, hem de çok farklı canlı vücutlarının aynı anda ortaya çıkmasıyla, Darwinizm'i yıkmaktadır. Darwin, kitabında "Eğer aynı sınıfa ait çok sayıda tür gerçekten yaşama bir anda ve birlikte başlamışsa, bu doğal seleksiyonla ortak atadan evrimleşme teorisine öldürücü bir darbe olurdu." diye yazmıştır.⁷² Kambriyen Devri'nde ise,

başta da belirttiğimiz gibi, türler gibi benzer kategoriler bir yana, 60-100 arasında farklı havyan şubesi yaşama bir anda ve birlikte başlamıştır. Bu, tam olarak Darwin'in "öldürücü darbe" olarak tarif ettiği tabloyu ispatlamaktadır. Bu yüzden İsveçli paleontolog Stefan Bengtson, Kambriyen Devri'nden söz ederken "**Darwin'i şaşırta ve utandıran bu olay bizi de hala şaşırtmaktadır.**" der.⁷³

Trilobitler hakkında belirtilmesi gereken bir diğer konu da, bu canlılardaki 530 milyon yıllık petek göz sisteminin, bugüne kadar hiç değişmeden gelmiş olmasıdır; arı ya da yusufçuk gibi günümüzdeki bazı böcekler de aynı göz yapısına sahiptir.⁷⁴ Bu bulgu, evrim teorisinin canlıların ilkel den karmaşığa doğru geliştiği yönündeki iddiasına da yine "öldürücü bir darbe" indirmektedir.

Omurgalı Canlıların Evrimi İddiası

Kambriyen Devri'nde aniden ortaya çıkan hayvan filumlarından biri, başta da belirttiğimiz gibi merkezi bir sinir ağına sahip olan Chordata filumudur. Chordata ya da Türkçe'de kullanılan karşılığıyla "kordalılar"ın bir alt sınıfı ise, omurgalıdır. Balıklar, amfibiyenler, sürüngenler, kuşlar ve memeliler gibi temel sınıflara ayrılan omurgalılar, kuşkusuz hayvanlar aleminin en önemli canlılarını oluşturlar.

Evrimci paleontologlar, her canlı filumunu bir başka filumun evrimsel devamı olarak görmeye çalıştıkları için, kordalılarının bir başka omurgasız filumundan evrimleştiğini iddia ederler. Ancak tüm filumlar gibi Chordata filumunun üyelerinin de Kambriyen Devri'nde ortaya çıkmış olması, bu iddiayı ilk baştan tutarsız hale getirmektedir.

Önceki sayfalarda belirttiğimiz gibi, 1999 yılında 530 milyon yıllık Kambriyen balıkları bulunmuştur ve bu çarpıcı bulgu evrim teorisinin bu konudaki tüm iddialarını yıkmaya yeterlidir.

Kambriyen Devri'nde belirlenen en eski kordalı ise, *Pikaia* adı verilen, uzun bir vücuda sahip ve ilk bakışta solucanları andıran deniz canlısıdır.⁷⁵ *Pikaia*, atası olarak öne sürülebilecek tüm diğer filumlardaki türlerle aynı anda ve hiçbir ara form olmadan ortaya çıkmıştır. Evrimci biyolog Prof. Mustafa Kuru, *Omurgalı Hayvanlar* adlı kitabında bu ara form yokluğunu şöyle ifade eder:

Kordalılarının omurgasız hayvanlardan oluştuğu konusunda kuşku yoktur.

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

Yalnız omurgasızlarla, kordalılar arasındaki geçişi aydınlatacak bir fosilin bulunmaması, bu konuda birçok varsayımın ortaya atılmasına neden olmuştur.⁷⁶

Eğer ortada bir ara geçiş formu yok ise, nasıl olur da "bu evrimin gerçekleştiği konusunda kuşku yoktur" denilebilir? Bir varsayımı, onu destekleyen delil olmadığı halde hiç kuşku duymadan kabul etmek, bilimsel değil dogmatik bir tavidir. Nitekim Sayın Prof. Kuru, yukarıdaki ifadesinden sonra omurgalıların kökeni hakkındaki evrimci varsayımları uzun uzun anlattıktan sonra, ortada bir delil olmadığını bir kez daha kabul etmek durumunda kalmaktadır:

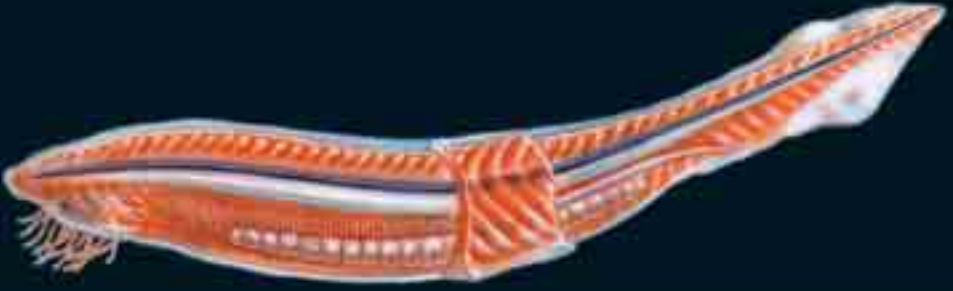
Kordalıların kökeni ve evrimi konusunda yukarıda belirtilen görüşler, herhangi bir fosil kaydına dayanmadığından, her zaman kuşku ile karşılanmıştır.⁷⁷

Evrimci biyologlar kimi zaman "kordalıların ve diğer omurgalıların kökeni hakkında fosil kaydı bulunmayışının nedeni, omurgasız canlıların yumuşak dokulu olmaları ve dolayısıyla fosil izi bırakmamalarıdır" gibi bir açıklama öne sürerler. Oysa bu açıklama gerçekçi değildir, çünkü omurgasız canlılara ait de çok sayıda fosil kalıntısı vardır. Kambriyen Devri canlılarının hepsi omurgasızdır ve bu türlere ait on binlerce fosil örneği bulunmuştur. Örneğin Kanada'daki Burgess Shale yatağında yumuşak dokulu pek çok canlının fosili vardır; bilim adamları Burgess Shale gibi bölgelerde, canlıların oksijen oranı çok düşük çamur tabakaları ile aniden kaplandıklarını ve bu sayede yumuşak dokularının dağılmadan fosilleştini düşünmektedirler.⁷⁸

Evrim teorisi, *Pikaia* gibi ilk kordalıların da zamanla balıklara dönüştüğünü varsayar. Ancak "kordalıların evrimi" iddiasını destekleyecek herhangi bir ara form fosili bulunmadığı gibi, "balıkların evrimi" iddiasını destekleyecek bir fosil de yoktur. Aksine, tüm farklı balık kategorileri, fosil kayıtlarında bir anda ve hiçbir ataları olmadan ortaya çıkarlar.

Robert Carroll evrimcilerin içinde buldukları, erken dönem omurgalıları arasındaki çeşitli sınıfların kökenine ilişkin çıkmazı şöyle itiraf eder:

Halen sefalokordatlar ve kraniyatlar arasındaki geçişin doğasına ilişkin hiçbir delilimiz yoktur. En erken döneme ait yeterince bilinen omurgalılar zaten kraniyatların fosiller içinde saklanmasını bekleyebileceğimiz tüm tanımlayıcı özellikleri sergilemektedir. Çeneli omurgalıların kökenini açığa çıkartabilecek bilinen hiçbir fosil yoktur.⁷⁹

Bilinen en eski kordalı canlı olan *Pikaia*'nın fosili ve canlının tahmin edilen anatomisi

Bir başka evrimci paleontolog Gerald T. Todd, "Kemikli Balıkların Evrimi" başlıklı bir makalesinde bu gerçek karşısında şu çaresiz soruları sıralar:

Kemikli balıkların her üç sınıfı da, fosil tabakalarında aynı anda ve aniden ortaya çıkarlar... Peki ama bunların kökenleri nedir? Bu denli farklı ve kompleks yaratıkların ortaya çıkmasını ne sağlamıştır? Ve neden kendilerine bir ata oluşturabilecek canlıların izlerinden eser yoktur?⁸⁰

BALIKLARIN KÖKENİ

Fosil kayıtları, diğer canlı sınıflamaları gibi balıkların da yeryüzünde aniden ve farklı yapılarıyla ortaya çıktığını göstermektedir. Balıklar, arkalarında hiçbir "evrim" süreci olmadan, kusursuz anatomileriyle bir anda yaratılmışlardır.

İskoçya'da bulunan ve *Birkenia* adı verilen balık fosili. Yaşı 420 milyon yıl olarak hesaplanan bu canlı, yaklaşık 4 cm boyundadır.

Stethacanthus türüne ait 330 milyon yıllık bir köpek balığı fosili

Mezozoik devre ait bir grup balık fosili

Brezilya'daki Santana fosil ya-tağında bulunan 110 milyon yıllık balık fosilleri

Devonyen devre ait, yaklaşık 360 milyon yıllık balık fosili. *Osteolepis panderi* adı verilen canlı yaklaşık 20 cm boyunda ve günümüzdeki balıklara çok benziyor.

Kara Canlılarının Evrimi İddiası

Dört ayaklılar (tetrapodlar), karada yaşayan omurgalı canlıların geneline verilen isimdir. Bu sınıflama içinde amfibiyenler, sürüngenler ve memeliler yer alır. Evrim teorisinin dört ayaklıların kökeni hakkındaki varsayımı ise, bu canlıların suda yaşamakta olan balıklardan evrimleştiği yönündedir. Oysa bu iddia, hem fizyolojik ve anatomik yönlerden çelişkilidir, hem de fosil kayıtları yönünden temelsizdir.

Bir balığın karada yaşamaya uygun hale gelmesi için, solunum sistemi, boşaltım mekanizması, iskelet yapısı gibi farklı yönlerden çok büyük değişimler geçirmesi gerekir. Solungaçlar akciğere dönüşmeli, yüzgeçler vücut ağırlığını taşıyacak biçimde ayak özelliği kazanmalı, vücut artıklarını arıtmak için böbrekler oluşmalı, deri sıvı kaybetmeyi engelleyecek bir yapı kazanmalıdır. Tüm bu değişimler gerçekleşmediği sürece, bir balık karaya çıktığında en fazla birkaç dakika yaşayacaktır.

Peki kara canlılarının kökeni evrim teorisine göre nasıl açıklanır? Evrimci literatüre bakıldığında, bu konudaki bazı yüzeysel yorumların **Lamarckist mantıklar** taşıdığını görebiliriz. Örneğin yüzgeçlerin ayaklara dönüşmesi konusunda, "yüzgeçler, balıkların karada sürünmeye çalışmalarıyla birlikte yavaş yavaş ayak haline geldi" gibi yorumlar yapılmaktadır. Türkiye'nin önde gelen evrimci bilim adamlarından biri olan Prof. Ali Demirsöy şöyle yazmaktadır: "Belki çamurlu sularda sürüne sürüne bu akciğerli balıkların yüzgeçleri bir zaman sonra amfibi ayağı şeklinde gelişmiştir."⁸¹

Bu yorumlar başta da belirttiğimiz gibi Lamarckist bir mantığa dayanmaktadır. Çünkü yorumun temelinde "kullanılan organın gelişmesi" ve bunun sonraki nesillere aktarılması kavramları vardır. Lamarck'ın bir asır önce bilimin dışına itilmiş olan teorisi, görünen odur ki, hala evrimci biyologların bilinçaltılarında büyük bir etkiye sahiptir.

Söz konusu Lamarckist ve dolayısıyla bilim dışı senaryoları bir kenara bırakırsak, doğal seleksiyon ve mutasyona dayalı olan senaryoları incelememiz gerekir. Bu mekanizmalarla düşündüğümüzde ise, sudan karaya geçiş iddiasının tümüyle çıkmaz içinde olduğunu görürüz.

Sudan karaya çıkan bir balığın nasıl olup da karaya uygun hale gelebileceğini düşünelim: Eğer bu balık, solunum sistemi, boşaltım mekanizması, iskelet yapısı gibi farklı yönlerden çok hızlı bir biçimde değişim geçirmez ise, kaçınılmaz olarak ölecektir. Öyle bir mutasyon zinciri olmalı-

Evrimci yayınlarda üsttekine benzer hayali çizimlerle savunulan "sudan karaya geçiş" senaryosu, gerçekte evrim teorisinin kendi kabulleriyle de çelişen Lamarckist mantıklara dayanmaktadır.

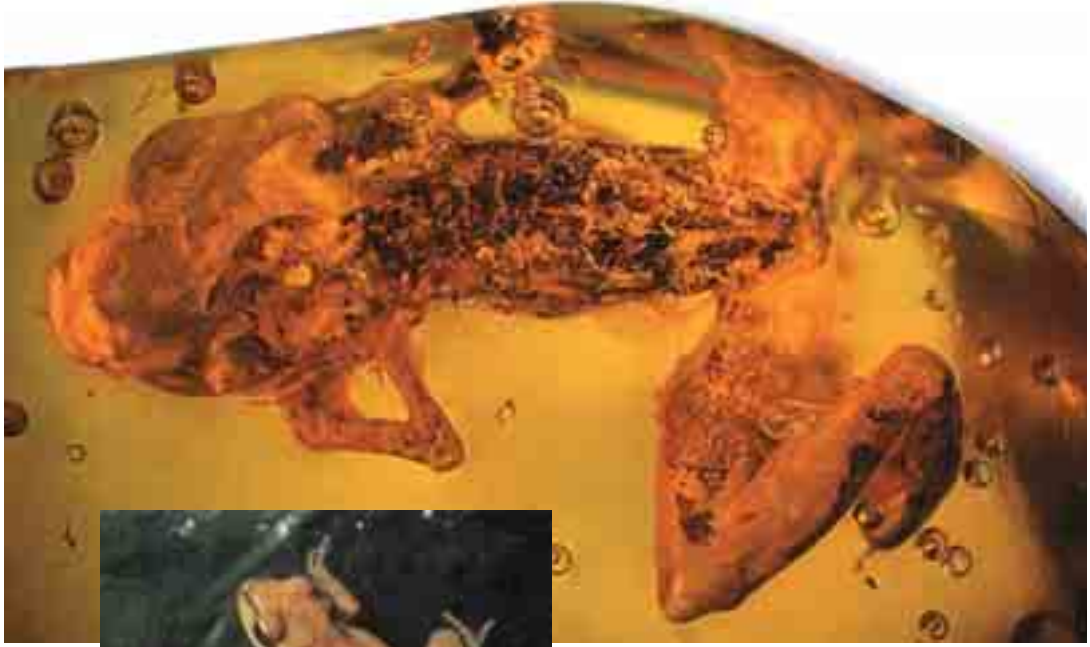
dır ki bu, balığa anında bir akciğer kazandırmalı, yüzgeçlerini ayaklara dönüştürmeli, ona bir böbrek eklemeli, derisini su tutacak bir yapıya sokmalıdır. Bu mutasyon zincirinin tek bir hayvanın yaşam süreci içinde gerçekleşmesi de zorunludur.

Böyle bir mutasyon zincirini hiçbir evrimci biyolog savunmaz, çünkü bu düşüncenin saçmalığı ve imkansızlığı ortadadır. Buna karşılık, evrimciler "ön-adaptasyon" (pre-adaptation) kavramından söz ederler. Bunun anlamı, balıkların, karada yaşamak için gerekli olan değişimleri, henüz suda yaşarken edindikleridir. Yani, bu teoriye göre, bir balık türü, henüz suda yaşarken ve hiç ihtiyaç duymazken, karada yaşamasını sağlayacak özellikleri kazanmıştır. "Hazır" hale gelince de karaya çıkıp burada yaşamaya başlamıştır.

Ancak böyle bir senaryonun evrim teorisinin kendi varsayımları içinde bile bir mantığı yoktur. Çünkü denizde yaşayan bir canlının karaya uygun özellikler kazanması, onun için bir avantaj oluşturmayacaktır. Dolayısıyla bu özelliklerin doğal seleksiyon tarafından seçilerek oluştuğunu ileri sürmenin hiçbir mantıklı temeli yoktur. Aksine, doğal seleksiyonun "ön-adaptasyon" geçiren bir canlıyı elemesi gerekir, çünkü bu canlı karada yaşamaya uygun özellikler kazandıkça denizde dezavantajlı hale gelecektir.

Kısacası, "denizden karaya geçiş" senaryosu tümüyle çıkmaz içindedir. *Nature* dergisinin editörü Henry Gee'nin bu senaryoyu bilimsel olmayan bir hikaye olarak görmesinin nedeni budur:

Evrimle ilgili "kayıp halkalara" ilişkin geleneksel hikayeler, kendi içlerinde

Kurbağaların kökeninde de bir "evrim" süreci yoktur. Bilinen en eski kurbağalar, balıklardan tamamen farklı ve kendilerine has yapılarıyla ortaya çıkmıştır. Günümüzdeki kurbağalarla da aynı özelliklere sahiptirler. Dominik Cumhuriyeti'nde bulunan üstteki amber içindeki kurbağa fosili ile yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur.

test edilebilir değildir, çünkü olayların tek bir olası gidişatı vardır- hikaye tarafından ifade edilen. Eğer hikayeniz bir grup balığın nasıl karaya doğru emeklediği ve bacaklarının nasıl evrimleştiği ise, bunu yalnızca bir kez oluşabilecek bir olay olarak görmeye zorlanıyorsunuz, çünkü hikayenin gidiş yolu budur. Hikayeye itibar edersiniz ya da etmezsiniz –başka alternatifler yoktur.⁸²

Sadece evrimin sözde mekanizmaları değil, fosil kayıtları ve yaşayan tetrapodlar üzerinde yapılan araştırmalar neticesinde elde edilen bulgular da, evrim teorisinin açmazda olduğunu açıkça göstermektedir. Robert Carroll, "Ne fosil kayıtları ne de modern aile cinslerindeki gelişmeler üzerindeki çalışmalar henüz tetrapodlardaki vücuda eklemlemlerle bağlanan organ çiftlerinin nasıl evrimleştiğine ilişkin tam bir resim sunamamaktadır." diye itiraf etmek zorunda kalır.⁸³

Balıklarla kara canlıları arasındaki geçişi gösterdiği iddia edilen canlılar ise, gerçekte çeşitli balık ve amfibiyen türleridir; bunların hiçbiri ara geçiş formu özelliği göstermemektedir.

Evrimci doğa tarihçileri dört ayaklıların atası olarak genellikle *Rhipidistian* ya da *Cœlacanth* sınıflarına ait balıkları sayarlar. Bunlar, *Crossopterygian* takımına ait balıklardır ve evrimcileri umutlandıran tek özellikleri, yüzgeçlerinin diğer balıklara göre "etli" oluşudur. Oysa bu balıklar birer ara form değildir ve amfibiyenlerle aralarında doldurulamaz anatomik ve fizyolojik uçurumlar vardır.

Balıkların amfibiyenlerin evrimsel atası sayılmamasının en önemli nedenlerinden biri, aralarındaki çok büyük anatomik farklılıklardır. Bunun iki örneği, tetrapodların kökenine ilişkin evrimsel senaryoların çoğunda kullanılan *Eusthenopteron* (soyu tükenmiş bir balık) ve *Acanthostega* (soyu tükenmiş bir amfibiyen)'dir. Robert Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution* adlı kitabında aralarında evrimsel ilişki olduğu iddia edilen bu canlılar hakkında aşağıdaki yorumu yapmaktadır:

Eusthenopteron ve *Acanthostega*, balık ve amfibiyenler arasındaki geçişin son noktaları olarak alınabilir. Bu iki cins arasında karşılaştırması yapılabilecek 145 anatomik özellikten, 91'i karada yaşama adaptasyonla ilişkili değişiklikler göstermiştir... Bu, Paleozoik tetrapodların on beş temel grubunun kökeniyle ilgili geçişlerin herhangi birinde ortaya çıkan değişikliklerin sayısından çok daha fazladır.⁸⁴

145 anatomik özelliğin üzerinde 91 değişiklik... Ve evrimciler bütün bunların yaklaşık 15 milyon yıllık bir süreç içinde, bir dizi rastgele mutasyon sonucunda oluştuğuna inanmaktadırlar.⁸⁵ Böyle imkansız bir senaryoya inanmak evrim teorisini ayakta tutabilmek için gerekli olabilir, ancak bu bilime ve mantığa aykırı bir inançtır. Aynı durum diğer balık-amfibiyen senaryoları için de geçerlidir. *Nature* dergisinin editörü Henry Gee, *Ichthyostega* (*Acanthostega*'ya çok benzer özellikleri olan soyu tükenmiş bir amfibiyen) üzerine temellendirilmiş bir başka senaryo üzerinde şöyle bir yorum yapar:

Geç Devonyen devre ait Kanada'da bulunan bir *Eusthenopteron foordi* fosili

Ichthyostega'nın balıklar ve daha sonraki dönem tetrapodları arasındaki kayıp halka olduğuna dair açıklama, üzerinde çalışıyor olmamız gereken canlıdan çok, ön yargılarımızı ortaya koymaktadır. Gerçek bizim hayal edebileceğimizden daha büyük, daha acayip ve daha farklı olduğu zaman, gerçeğin üzerine kendi sınırlı deneyimimizi temel alarak sınırlandırılmış bir görüşü ne denli empoze ettiğimizi gösterir.⁸⁶

Amfibiyenlerin kökenine ilişkin bir başka dikkate değer özellik de, üç amfibiyen kategorisinin ani ortaya çıkışıdır. R. Carroll "Kurbağalar, caecilianlar ve semenderlerin en erken fosillerinin tümü Erken Jura Dönemi'nden Orta Jura Dönemi'ne kadar görülmektedir. Hepsi şu anda yaşayan türlerinin önemli özelliklerinden çoğunu taşımaktadır."⁸⁷ der. Başka bir deyişle, bu hayvanlar aniden ortaya çıkmışlar ve o dönemden bu yana hiçbir "evrime" maruz kalmamışlardır.

***Cœlacanth* Hakkındaki Evrimci Spekülasyonlar**

Cœlacanth sınıfına dahil olan balıklar, bir zamanlar balıklar ve amfibiyenler arasında yer alan çok güçlü bir ara form delili sayılıyorlardı. Evrimci biyologlar, bu canlının fosillerinden yola çıkarak, canlının vücudunda ilkel (tam işlev görmeyen) bir akciğer bulunduğunu ileri sürmüşlerdi. Bu pek çok bilimsel kaynakta anlatılıyor, hatta *Cœlacanth*'ı denizden karaya çıkarken gösteren çizimler yayınlanıyordu. Ve tüm bunlar, canlının soyu tükenmiş bir tür olduğu varsayımına dayanıyordu.

Ancak 22 Aralık 1938'de Hint Okyanusu'nda çok ilginç bir keşif yapıldı. 70 milyon yıl önce soyu tükenmiş bir ara geçiş formu olarak tanıtılan *Cœlacanth* ailesinin *Latimeria* türüne ait canlı bir üyesi okyanusun açıklarında ele geçti! *Cœlacanth*'ın "kanlı-canlı" bir örneğinin bulunması, evrimciler açısından büyük bir şoktu kuşkusuz. Evrimci paleontolog J. L. B. Smith, "Yolda dinozora rastlasaydım, daha çok şaşırırdım." demişti.⁸⁸ İlerleyen yıllarda başka bölgelerde de 200'den fazla *Cœlacanth* yakalandı.

Bu balıkların yakalanmasıyla beraber, bu canlılar üzerinde yapılan spekülasyonların temelsizliği de anlaşılmalı oldu. *Cœlacanth*, iddiaların aksine ne ilkel bir akciğere, ne de büyük bir beyne sahipti. Evrimci araştırmacıların ilkel akciğer olduğunu düşündükleri yapı, balığın vücudunda bulunan bir yağ kesesinden başka bir şey değildi.⁸⁹ Dahası, "sudan çıkmaya hazırlanan bir sürüngen adayı" olarak tanıtılan *Cœlacanth*'ın, gerçekte

Elde, *Coelacanth*'ın sadece fosilleri varken, evrimci paleontologlar canlı hakkında pek çok Darwinist varsayım öne sürmüşlerdi. Ancak balığın canlısı bulunduğu anda, tüm bu varsayımlar çöktü.

Altta *Coelacanth*'ın canlı örnekleri yer alıyor. Sağdaki resim, 1998 yılı içinde Endonezya'da bulunan en son *Coelacanth* örneğine ait.

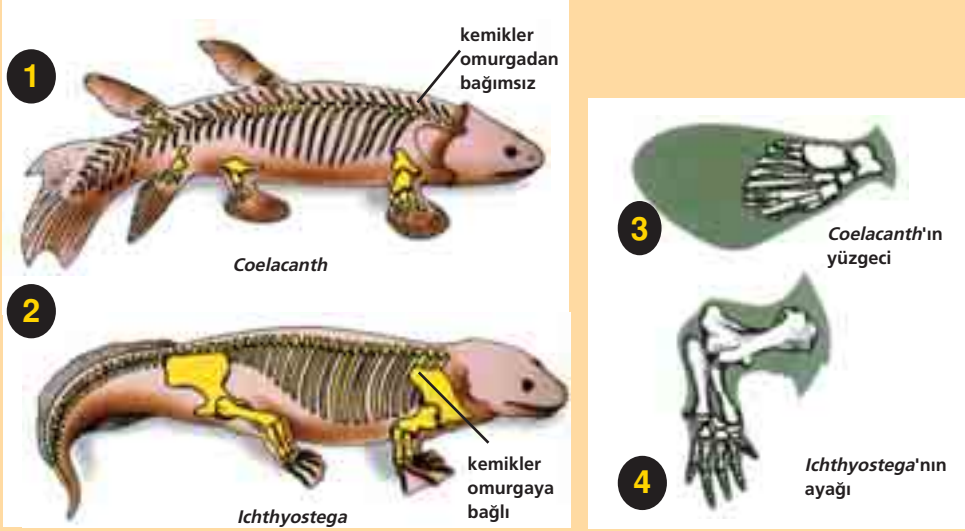

okyanusun en derin sularında yaşayan ve 180 m. derinliğin üzerine hemen hiç çıkmayan bir dip balığı olduğu anlaşıldı.⁹⁰

Bunun üzerine, *Coelacanth*'ın evrimci yayınlardaki popülaritesi bir anda yok oldu. Peter Forey adlı evrimci paleontolog, *Nature* dergisinde yayınlanan bir makalede bu konuda şunları söylüyor:

Coelacanthlar'ın tetrapodların atasına yakın olduğuna dair görüş uzun süredir kabul gördüğü için, *Latimeria*'nın (canlısının) bulunmasıyla birlikte, balıklardan amfibiyenlere geçişi hakkında doğrudan bilgilerin elde edileceği ümit edilmişti... Ama *Latimeria*'nın anatomisi ve fizyolojisi üzerinde yapılan incelemeler, bu ilişki varsayımının sadece bir temenniden ibaret olduğunu ve *Coelacanth*'ın bir "kayıp bağlantı" olarak gösterilmesinin bir dayanağının olmadığını ortaya koydu.⁹¹

YÜZGEÇ İLE AYAK ARASINDAKİ FARK

Evrincilerin, *Coelacanth* ve benzeri balıkları "kara canlılarının atası" olarak hayal etmelerinin asıl nedeni, bu balıkların yüzgeçlerinin kemikli oluşudur. Bu kemiklerin zamanla ayaklara dönüştüğünü varsayarlar. Ancak bu balıkların kemikleri ile *Ichthyostega* gibi kara canlılarının ayakları arasında çok temel bir fark vardır: *Coelacanth*'da kemikler, 1 no.lu şekilde görüldüğü gibi canlının omurgasına bağlı değildir. Ancak *Ichthyostega*'da kemikler, 2 no.lu şekilde gösterildiği gibi doğrudan omurgaya bağlıdır. Dolayısıyla, bu yüzgeçlerin yavaş yavaş ayaklara dönüştükleri iddiası tamamen temelsizdir. Dahası, *Coelacanth*'ın yüzgeçlerindeki kemiklerin yapısı ile *Ichthyostega*'nın ayaklarındaki kemiklerin yapısı da, 3 ve 4 no.lu şekillerde görüldüğü gibi çok farklıdır.

Böylece balıklar ve amfibiyenler arasındaki tek ciddi ara form iddiası da geçersiz hale geldi.

Sudan Karaya Geçiş İddiasının Fizyolojik Engelleri

Balıkların kara canlılarının atası olduğu iddiası, fosil bulguları kadar anatomik ve fizyolojik incelemeler tarafından da geçersiz kılınmaktadır. Deniz canlıları ile kara canlıları arasındaki büyük anatomik ve fizyolojik farkları incelediğimizde, bu farkların rastlantılara dayalı kademeli bir evrim süreci tarafından giderilmesinin mümkün olmadığını görürüz. Söz konusu farkların en belirginlerini şöyle sıralayabiliriz:

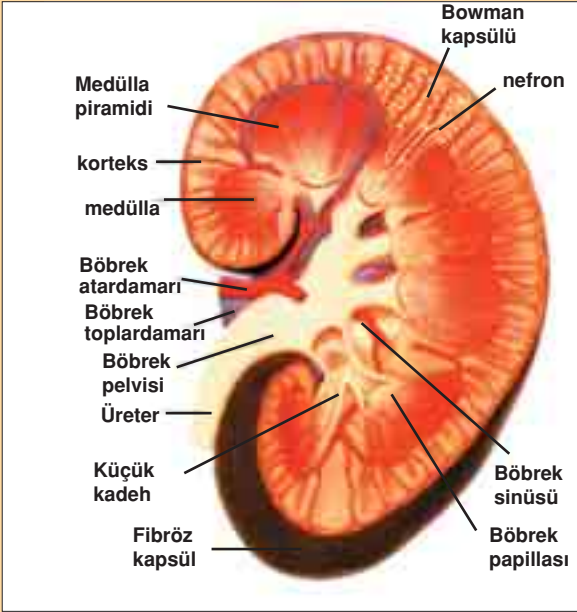
1. Ağırlığın taşınması: Denizlerde yaşayan canlılar kendi ağırlıklarını taşımak gibi bir sorunla karşılaşmazlar. Vücut yapıları da böyle bir işleve yönelik değildir. Oysa karada yaşayanların büyük bir kısmı enerjilerinin %40'ını vücutlarını taşımak için kullanırlar. Kara yaşamına geçtiği iddia edilen bir su canlısının bu enerji ihtiyacını karşılayabilecek yeni kas ve iskelet yapısına gereksinim duyması kaçınılmazdır, fakat bu kompleks yapıların rastgele mutasyonlarla oluşması da mümkün değildir.

Evrincilerin, *Caelacanth* ve benzeri balıkları "kara canlılarının atası" olarak hayal etmelerinin asıl nedeni ise, bu balıkların yüzgeçlerinin kemikli oluşudur. Bu kemiklerin zamanla ağırlık taşıyıcı ayaklara dönüştüğünü varsayarlar. Ancak bu balıkların kemikleri ile kara canlılarının ayakları arasında çok temel bir fark vardır: Balıklardaki kemikler, canlının omurgasına bağlı değildir. Omurgaya bağlı olmadıkları için de ağırlık taşıma gibi bir işlev üstlenemezler. Kara canlılarında ise kemikler doğrudan omurgaya bağlıdır. Dolayısıyla, bu yüzgeçlerin yavaş yavaş ayaklara dönüştükleri iddiası da temelsizdir.

2. Sıcaklığın korunması: Karada ısı çok çabuk ve çok büyük farklarla değişir. Bir kara canlısının, bu yüksek ısı farklılıklarına uyum sağlayacak bir metabolizması vardır. Oysa denizlerde ısı çok ağır değişir ve bu değişim karadaki kadar büyük farklar arasında olmaz. Denizlerdeki sabit sıcaklığa göre bir vücut sistemine sahip olan bir canlı, karada yaşayabilmek için, karadaki sıcaklık değişimine uyum sağlayacak korunma sistemini kazanmak zorundadır. Kuşkusuz balıkların karaya çıkar çıkmaz rastlantısal mutasyonlar sonucunda böyle bir sisteme kavuştuklarını öne sürmek, son derece saçmadır.

3. Suyun kullanımı: Canlılar için kaçınılmaz bir ihtiyaç olan su, kara ortamında az bulunur. Bu nedenle suyun, hatta nemin ölçülü kullanılması zorunludur. Örneğin deri, su kaybetmeyi ve buharlaşmayı önleyecek şekilde olmalıdır. Canlı susama duygusuna sahip olmalıdır. Oysa suda yaşayan canlıların susama duygusu bulunmaz ve derileri de susuz ortama uygun değildir.

4. Böbrekler: Su canlıları, başta amonyak olmak üzere vücutlarında biriken artık maddeleri, buldukları ortamda su bol olduğundan hemen süzerek atabilirler. Tatlı su balığında, nitrojen içeren atıkların çoğu (yüksek miktarlarda amonyak (NH₃) dahil) solungaçlardan yayılma yoluyla çıkar.

BÖBREK ENGELİ

Balıklar bedenlerindeki zararlı maddeleri doğrudan suya bırakırlar. Kara canlılarının ise böbreklere ihtiyaçları vardır. Dolayısıyla "sudan karaya geçiş" senaryosu, böbreklerin de tesadüfen oluşmasını gerektirir.

Oysa böbrekler son derece kompleks bir yapıya sahiptir. Dahası bir böbreğin görevini yapabilmesi için eksiksiz ve kusursuz olması gerekir. Yalnızca %50'si veya %70'i, hatta %90'ı oluşmuş bir böbreğin hiçbir işlevi yoktur. Evrim teorisi "kullanılmayan organ atılır" varsayımına dayandığına göre, %50'si sağlam olan bir böbrek daha evriminin ilk aşamasında vücuttan atılacaktır.

Böbrekler, boşaltım sisteminin bir organı olmaktan çok, hayvanın su dengesini korumaya yarar. Deniz balıklarının iki türü vardır. Köpek balıkları, tırpana ve kedi balıkları kanlarında çok yüksek seviyede üre taşıyabilirler. Köpek balıklarının kanı diğer omurgalılarda %0.01-0.03 olan orana karşın %2.5 üre taşıyabilir. Diğer tür, örneğin kemikli balıklar çok daha farklıdır. Sürekli olarak su kaybederler, ancak deniz suyunu içtikten sonra tuzdan arındırarak kaybettikleri suyu karşılarlar. Vücutlarındaki atık maddeleri atmak için, kara omurgalılarınkinden farklı sistemlere sahiptirler. Bu nedenle sudan karaya geçişin gerçekleşmesi için böbreği olmayan canlıların bir anda gelişmiş bir böbrek sistemi edinmeleri gerekir.

5. Solunum sistemi: Balıklar suda erimiş halde bulunan oksijeni solungaçlarıyla alırlar. Suyun dışında ise birkaç dakikadan fazla yaşayamazlar. Karada yaşamaları için, bir anda kusursuz bir akciğer sistemi edinmeleri gerekir.

Tüm bu fizyolojik değişikliklerin aynı canlıda tesadüfler sonucu ve aynı anda meydana gelmesi ise, elbette imkansızdır.

METAMORFOZ

Kurbağalar önce su içinde doğar, bir süre burada yaşar, daha sonra ise "metamorfoz" adı verilen değişimle birlikte karaya çıkarlar. Bazı insanlar ise, metamorfozu "evrim" in bir delili ya da örneği sanır. Oysa, gerçekte metamorfozun evrimle hiçbir ilgisi yoktur.

Evrim teorisinin öne sürdüğü tek gelişme mekanizması, mutasyonlardır. Metamorfoz ise, mutasyon gibi tesadüfi etkilerle gerçekleşmez. Aksine bu değişim, kurbağanın genetik bilgilerinde en baştan kayıtlıdır. Yani bir kurbağa ilk doğduğunda, onun bir süre sonra değişim geçirip karada yaşamaya uygun bir vücuda sahip olacağı bellidir. Son yıllarda yapılan araştırmalar, metamorfoz sürecinin farklı genler tarafından kontrol edilen çok kompleks bir işlem olduğunu göstermektedir. Örneğin bu dönüşüm sırasında sırf kuyruğun kaybolması işlemi, *Science News* dergisindeki ifadeyle "bir düzineden fazla gen" tarafından yönetilmektedir. (*Science News*, 17 Haziran 1999, s. 43)

Evrimcilerin "sudan karaya geçiş" iddiası ise, tamamen suda yaşamak için yaratılmış bir genetik bilgiye sahip olan balıkların, rastgele mutasyonlar sonucunda, tesadüfen kara canlılarına dönüştüğü şeklindedir. Bu nedenle metamorfoz gerçekte evrimi destekleyen değil, çürüten bir delildir. Çünkü metamorfoz sürecine en ufak bir hata karışsa, canlı ölür ya da sakat kalır. Metamorfozun mutlaka kusursuz olarak tamamlanması şarttır. Bu denli kompleks ve hataya izin vermeyen bir sürecin, evrimin iddia ettiği gibi rastgele mutasyonlarla ortaya çıkması ise imkansızdır.

Sürüngenlerin Kökeni

Dinozor, kertenkele, kaplumbağa ya da timsah... Tüm bu canlılar, "sürüngenler" olarak bilinen aileye aittir. Dinozorlar gibi bazı sürüngenlerin soyu tükenmiştir, ama bazıları hala yaşamaktadır. Sürüngenlerin kendilerine has özellikleri vardır. Hepsinin vücudu, "pul" olarak adlandırılan sert kabuklarla kaplıdır. Soğukkanlıdırlar, yani kendi vücut ısılarını üretemezler. Bu yüzden de her gün güneşe çıkıp vücutlarını ısıtma ihtiyacı duyarlar. Yavrularını ise yumurtlayarak dünyaya getirirler.

Bu canlıların kökeni ele alındığında, evrim teorisinin yine açmazda olduğu görülür. Bu konudaki Darwinist iddia, sürüngenlerin amfibiyenlerden evrimleştiği şeklindedir. Ama bu iddiayı destekleyecek hiçbir somut bulgu yoktur. Aksine, amfibiyenler ile sürüngenler arasında yapılabilecek bir inceleme, iki canlı grubu arasında çok büyük fizyolojik farklar bulunduğunu ve "yarı sürüngen-yarı amfibiyen" bir canlının yaşamasının mümkün olmadığını göstermektedir.

Bunun bir örneği, iki farklı canlı grubunun **yumurta yapılarıdır**. Amfibiyenler yumurtalarını suya bırakırlar. Yumurtalar su içindeki gelişimleri için uygun bir yapıdadırlar; son derece geçirgen ve şeffaf bir zar ve jölemsi bir kıvama sahiptirler. Oysa sürüngenler karada yumurtlarlar ve dolayısıyla yumurtaları da karadaki kuru iklime uygun olarak yaratılmıştır. "Amniotik yumurta" olarak da bilinen sürüngen yumurtasının sert kabuğu hava geçirir, ama su geçirmez. Bu sayede yavrunun ihtiyaç duyduğu sıvı, o yumurtadan çıkıncaya kadar saklanır.

Amfibiyen yumurtaları eğer karaya bırakılacak olsa, kısa zamanda kuruyacak ve içindeki embriyolar da ölecektir. Bu durum, sürüngenlerin kademeli olarak amfibiyenlerden evrimleştiklerini öne süren evrim teorisi açısından açıklanamayan bir sorundur. Çünkü karada yaşam başlayacaksa, amfibiyen yumurtasının tek bir nesil içinde amniotik yumurtaya dönüşmesi zorunludur. Bunun evrim mekanizmaları olarak öne sürülen doğal seleksiyon-mutasyon tarafından nasıl yapılmış olabileceği açıklanamamaktadır. Biyolog Michael Denton bu konudaki evrimci açmazın detaylarını şu şekilde açıklar:

Tüm evrim ders kitapları sürüngenlerin amfibiyenlerden evrimleştiğini ileri sürer, ancak hiçbiri sürüngenlerin temel ayırt edici adaptasyonu olan amniotik yumurtanın birbiri ardınca oluşarak biriken küçük değişikliklerin sonu-

YUMURTALARIN FARKI

Amfibiyen-sürüngen evrimi senaryosunun tutarsızlıklarından biri de, yumurtaların yapısıdır. Su içinde gelişen amfibiyen yumurtaları, jölemsi bir yapıya ve geçirgen bir zara sahiptir. Oysa sürüngen yumurtaları, sağdaki dinazor yumurtası rekonstrüksiyonunda görüldüğü gibi, kara şartlarına uygun sert ve su geçirmez bir yapıdadır. Bir amfibiyenin "sürüngenleşmesi" için yumurtalarının tesadüfen kumsursuz bir sürüngen yumurtasına dönüşmesi gerekir. Oysa böyle bir dönüşüm sırasındaki en ufak bir hata, canlının neslinin tükenmesine yol açacaktır.

cu nasıl dereceli şekilde ortaya çıktığını açıklamaz. Sürüngenlerin amniotik yumurtası, amfibiyenlerinkinden büyük ölçüde daha kompleks ve tamamen farklıdır. Bütün hayvanlar aleminde birbirinden bu kadar farklı başka iki yumurta yoktur... Amniotik yumurtanın ve amfibiyen-sürüngen geçişinin kökeni, evrim şemalarında hiçbir zaman gösterilemeyen temel omurgalı bölümlerinden biridir. Örneğin bir amfibiyenin kalp ve aort damar kemerlerinin nasıl dereceli olarak sürüngen ve memeli koşullarına dönüştüğünü tasarlama, kesinlikle korkunç problemler ortaya çıkartacaktır...⁹²

Öte yandan, fosil kayıtları da sürüngenlerin kökenini evrimci bir açıklamadan yoksun bırakmaktadır.

Robert L. Carroll, "en erken sürüngenlerin, tüm amfibiyenlerden çok farklı olduklarını ve atalarının hala belirlenemediğini" kabul etmek zorunda kalır. Klasik çalışması *Vertebrate Paleontology and Evolution* adlı kitabın-

**SEYMOURIA
YANILGISI**

Evrinciler bir zamanlar solda fosili yer alan *Seymouria* adlı canlının, amfibiyen ile sürüngen arası bir geçiş formu olduğunu iddia etmişlerdi. Bu senaryoya göre, *Seymouria* "sürüngenlerin ilkel atası" idi. Ancak sonraki fosil bulguları, *Seymouria*'nın yeryüzünde ilk kez ortaya çıkışından 30 milyon yıl öncesinde de sürüngenlerin yaşadığını gösterdi. Bu durum karşısında, evrinciler, *Seymouria* hakkındaki yorumlarını sona erdirmek zorunda kaldılar.

da, "Erken dönem amniotları tüm Paleozoik Dönem amfibiyenlerinden yeterince farklıdır ve ataları belirlenmemiştir."⁹³ diye yazmaktadır. 1997 yılında yayınlanan *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution* adlı sonraki kitabında ise, "Modern amfibiyen türlerinin kökeni ve erken dönem tetrapodları arasındaki geçiş, diğer birçok temel grubun kökeniyle birlikte halen çok az bilinmektedir." diye itiraf etmektedir.⁹⁴

Aynı gerçek Stephen Jay Gould tarafından da kabul edilmekte ve Gould, "**Hiçbir fosil amfibiyen, tümüyle karada yaşayan omurgalıların (sürüngen, kuş ve memelilerin) atası olarak görünmüyor.**" demektedir.⁹⁵

Şimdiye dek "sürüngenlerin atası" olarak gösterilmeye çalışılan en önemli canlı ise, *Seymouria* adlı amfibiyen türü olmuştur. Oysa *Seymouria*'nın bir ara form olamayacağı, *Seymouria*'nın yeryüzünde ilk kez ortaya çıkışından 30 milyon yıl öncesinde de sürüngenlerin yaşamış olmasının

bulunmasıyla ortaya çıkmıştır. En eski *Seymouria* fosilleri, Alt Permiyen tabakasına, yani bundan 280 milyon yıl öncesine aittir. Oysa bilinen en eski sürüngen türleri olan *Hylonomus* ve *Paleothyris*, Alt Pensilvanyen tabakalarında bulunmuşlardır ki, bu tabakalar 330-315 milyon yıl öncesine aittir.⁹⁶ "Sürüngenlerin atası"nın sürüngenlerden çok sonra yaşamış olması, elbette imkansızdır.

Kısacası bilimsel bulgular, sürüngenlerin yeryüzünde evrim teorisinin öne sürdüğü gibi kademeli bir gelişimle değil, hiçbir ataları olmadan bir anda ortaya çıktıklarını göstermektedir.

Yılanlar ve Kaplumbağalar

Öte yandan yılan, timsah, dinazor ya da kertenkele gibi çok farklı sürüngen sınıflamaları arasında da aşılmaz sınırlar vardır. Bu farklı sınıflamaların her biri, fosil kayıtlarında birbirlerinden çok farklı yapılarıyla ve birdenbire belirir. Evrimciler, bu farklı gruplar arasında, yapılarına bakarak evrimsel süreçler hayal ederler. Ama bu varsayımların fosil kayıtlarında bir karşılığı yoktur. Örneğin yaygın bir evrimci varsayım, yılanların, ayaklarını kademeli olarak yitiren kertenkelelerden evrimleştiği yönündedir. Ancak ayaklarını mutasyon sonucunda kaybetmeye başlayan bir kertenkelenin nasıl olup da daha "avantajlı" hale gelebileceği ve doğal seleksiyon tarafından "seçileceği" sorusu cevapsızdır.

Kaldı ki, fosil kayıtlarında bulunan en eski yılanlar da, hiçbir "ara form" özelliği taşımayan ve günümüzdeki örneklerinden farklı canlılardır. Bilinen en eski yılan fosili, Güney Amerika'da Üst Cretaceous Devri'ne ait kayalıklarda bulunmuş olan *Dinilysia*'dır. Robert Carrol, bu canlının "son derece ilerlemiş bir evrim düzeyinde olduğunu", yani yılanların karakteristik özelliklerine zaten sahip olduğunu kabul etmektedir.⁹⁷

Yaklaşık 50 milyon yıllık piton yılanı fosili.
Tür ismi; *Palaeopython*

Üstte, Almanya'da bulunan 45 milyon yıllık bir tatlı su kaplumbağası fosili. Sağda ise, bilinen en eski deniz kaplumbağası kalıntısı: Brezilya'da bulunan bu 110 milyon yıllık fosil, bugün yaşayan örneklerinden farksız.

Bir diğer sürüngen sınıfı olan **kaplumbağalar** da, fosil kayıtlarında kendilerine özgü kabuklarıyla birlikte bir anda belirir. Evrimci bir kaynaktaki kaplumbağaların kökeni hakkında şu ifadelere yer verilmektedir:

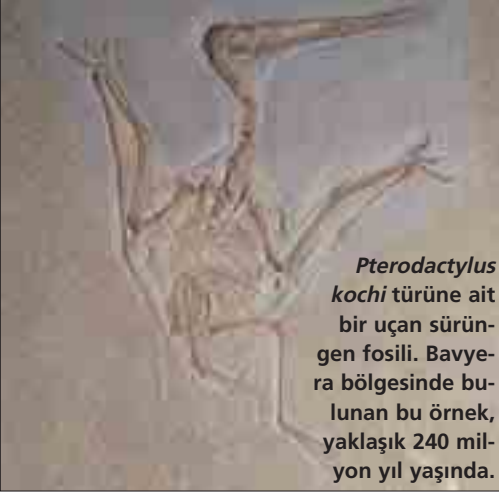
Maalesef, kaplumbağalar diğer omurgalılarından çok daha fazla ve iyi korunmuş fosiller bırakmasına rağmen, bu oldukça başarılı cinsin kökeni erken dönem fosillerinin eksikliğinden dolayı bulanıklaşmıştır. Triassic Dönemi'nin (yaklaşık 200 milyon yıl önce) ortalarına doğru kaplumbağalar sayısızdı ve temel kaplumbağa özelliklerine sahipti... Kaplumbağalar ile muhtemelen kurbağaların evrimleşmiş olduğu ilkel sürüngenler olan cotylosaurular arasındaki geçiş tamamen eksiktir.⁹⁸

Robert Carroll da, kaplumbağaların kökenini "halen çok az bilinen önemli geçişler" arasında saymak zorunda kalmıştır.⁹⁹

Tüm bu söz konusu canlı sınıflamaları, yeryüzünde bir anda ve ayrı ayrı ortaya çıkmışlardır. Bu durum, yaratılmış olduklarının bilimsel bir kanıtıdır.

Uçan Sürüngenler

Sürüngenler sınıfı içinde yer alan ilginç bir canlı grubu, uçan sürüngenlerdir. Bunlar, yaklaşık 200 milyon yıl önce Üst Triasik Devri'nde ilk

Pterodactylus kochi türüne ait bir uçan sürüngen fosili. Bavyera bölgesinde bulunan bu örnek, yaklaşık 240 milyon yıl yaşında.

En eski uçan sürüngen türlerinden biri olan *Eudimorphodon*'un fosili. Kuzey İtalya'da bulunan bu örnek, yaklaşık 220 milyon yıl yaşında.

kez ortaya çıkmış ve daha sonra ise soyları tükenmiş bir canlı grubudur. Bu canlılar birer sürüngendirler, çünkü sürüngen sınıfının temel özelliklerine sahiptirler: Metabolizmaları soğukkanlıdır (ısı üretmezler) ve vücutları pullarla kaplıdır. Ancak güçlü kanatlara sahiptirler ve bu kanatlar sayesinde uçabildikleri düşünülmektedir.

Uçan sürüngenler bazı popüler evrimci yayınlarda Darwinizm'i destekleyen paleontolojik bir bulgu olarak gösterilir, ya da en azından böyle bir imaj oluşturulur. Oysa aksine, uçan sürüngenlerin kökeni evrim teorisi adına ciddi bir sorundur. Bunun en açık göstergesi de, uçan sürüngenlerin, kara sürüngenleriyle aralarında hiçbir geçiş türü olmadan, bir anda ve eksiksiz olarak ortaya çıkmalarıdır. Uçan sürüngenler, kusursuzca yaratılmış kanatlara sahiptir ve bu organlar hiçbir kara sürüngeninde yoktur. "Yarım kanatlı" herhangi bir canlıya ise, fosil kayıtlarında rastlanmamaktadır.

Nitekim "yarım kanatlı" canlıların yaşamış olması da mümkün değildir. Çünkü bu tür hayali canlılar, eğer yaşamış olsalardı, ön ayaklarını kaybettikleri, ama henüz uçacak durumda da olmadıkları için diğer sürüngenlere göre dezavantajlı hale geleceklerdi. Bu durumda ise, evrimin kendi kabulüne göre elenip soylarının tükenmesi gerekirdi.

Nitekim uçan sürüngenlerin kanatlarının yapısı incelendiğinde, bunun asla evrimle açıklanamayacak kadar kusursuz bir yaratılışa sahip olduğu görülür. Uçan sürüngenlerin kanatları üzerinde diğer sürüngenlerin ön ayakları gibi beş tane parmakları vardır. Ancak dördüncü parmak, diğer

parmaklardan ortalama 20 kat daha uzundur ve kanat da bu parmağın altında uzanır. Eğer kara sürüngenleri uçan sürüngenlere evrimleşmişlerse, o halde söz konusu **dördüncü parmak** da yavaş yavaş, kademe kademe uzamış olmalıdır. Sadece dördüncü parmak değil, tüm kanat yapısı, rastlantısal mutasyonlarla gelişmeli ve tüm bu süreç de canlıya avantaj kazandırmalıdır. Evrim teorisinin paleontolojik düzeydeki önde gelen eleştirmenlerinden biri olan Duane T. Gish, bu noktada şu yorumu yapar:

Bir kara sürüngeninin kademeli bir biçimde bir uçan sürüngene dönüşebileceği varsayımı tümüyle tutarsızdır. Böyle bir dönüşüm sırasında ortaya çıkacak olan yarım, tamamlanmamış yapılar, canlıya bir avantaj kazandırmak bir yana, onu tümüyle dezavantajlı hale getirecektir. Örneğin evrimciler, bazı mutasyonların sadece dördüncü parmağı etkilediğini ve onu zaman içinde yavaş yavaş uzattığını varsayarlar. Elbette, diğer bazı rastlantısal mutasyonların da, her ne kadar inanılmaz gözükse de, bu yönde tam bir iş birliği yaparak, kanat zarının, uçuş kaslarının, tendonların, sinirlerin, kan damarlarının ve kanat için gereken diğer yapıların kademeli olarak evrimleşmesini sağlamaları gerekmektedir. Belirli bir aşamada, gelişmekte olan bu uçan sürüngen %25'lik bir kanat dokusuna sahip olacaktır. Ancak bu garip yaratık hiçbir şekilde yaşayamayacaktır. %25'lik bir kanat dokusu ona ne avantaj sağlayabilir? Açık ki, bu canlı uçamayacaktır ve artık eskisi gibi koşamayacaktır da.¹⁰⁰

Kısacası uçan sürüngenlerin kökeninin Darwinist evrim mekanizmalarıyla açıklanması imkansızdır. Nitekim fosil kayıtları da böyle bir ev-

rimin yaşanmamış olduğunu ortaya koyar. Fosil katmanlarında, sadece bugün tanıdığımız gibi kara sürüngenleri ve kusursuz uçan sürüngenler vardır. Hiçbir ara form yoktur. R. Carroll, bir evrimci olmasına karşın bu konuda şu itirafta bulunur:

Triasik Devir'de ortaya çıkan tüm uçan sürüngenler (pterosaur) uçuş için çok özelleşmiş yapıya sahiptir... Atalarının ne olduğu konusunda ve uçuşlarının kökeninin ilk aşamaları hakkında ise hiçbir bulgu yoktur.¹⁰¹

Carroll, daha sonra, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution* adlı çalışmasında pterosaurları hakkında fazla bir şey bilinmeyen önemli geçiş türleri arasında saymaktadır.¹⁰²

Görüldüğü gibi, uçan sürüngenlerin evrime delil oluşturan hiçbir yönü yoktur. Ancak sürüngen terimi çoğu insan için sadece karada yaşayan canlıları ifade ettiği için, popüler evrimci yayımlar, "uçan sürüngen" kavramıyla "sürüngenlerin kanatlanıp uçması" imajı vermeye uğraşırlar. Oysa kara sürüngenleri ile uçan sürüngenler, aralarında hiçbir evrimsel ilişki olmadan ortaya çıkmışlardır.

Deniz Sürüngenleri

Sürüngenler sınıflamasının bir diğer ilginç kategorisi ise, deniz sürüngenleridir. Bu canlıların büyük bölümünün soyları tükenmiştir; deniz kaplumbağaları ise bu grubun halen yaşayan bir cinsidir. Deniz sürüngenlerinin kökeni, aynı uçan sürüngenler gibi, evrimci bir yaklaşımla açıklanamaz durumdadır. Bilinen en önemli deniz sürüngenini, *Ichthyosaur* olarak bilinen canlıdır. Edwin H. Colbert ve Michael Morales, *Evolution of the Vertebrates* adlı kitaplarında bu canlıların kökeni hakkında evrimci bir yorum yapılamayışını şöyle kabul ederler:

Deniz memelilerinin pek çok yönden en özelleşmiş türü olan *Ichthyosaur*, erken Triasik Devri'nde ortaya çıkmıştır. Sürüngenlerin jeoloji tarihine girişle-

Stenopterygius türüne ait bir *Ichthyosaur* fosili; yaklaşık 250 milyon yıllık.

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

ri son derece ani ve dramatik bir şekilde olmuştur; Triasik öncesi devirlere ait fosil yataklarında, *Ichthyosaurlar*'ın muhtemel atalarına ait hiçbir iz yoktur... *Ichthyosaur* ilişkileri hakkındaki en temel sorun, bu sürüngenleri bilinen başka herhangi bir sürüngen takımına bağlayabilecek hiçbir sonuca götürücü delilin bulunamayışıdır.¹⁰³

Bir başka omurgalı tarihi uzmanı Alfred S. Romer ise şöyle yazmaktadır:

(*Ichthyosaur* hakkında) hiçbir ilkel form bilinmemektedir. *Ichthyosaur* yapısının kendine özgü özellikleri, gelişmek için çok uzun bir zaman dilimi gerektirmektedir ve dolayısıyla bu canlıların çok eski bir kökene sahip olmalarını gerektirir. Ama bu canlıların atası olarak kabul edilebilecek hiçbir Permiyen Devri sürüngenini bilinmemektedir.¹⁰⁴

Carroll, *Ichthyosaurlar* ve *Nothosaurlar*'ın (bir başka deniz sürüngen ailesi) kökeninin evrimciler için "çok fazla bilinmeyen" birçok durumdan biri olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştır.¹⁰⁵

Sonuç olarak, sürüngenler sınıflaması içinde yer alan farklı canlılar, aralarında evrimsel bir ilişki olmadan yeryüzünde ortaya çıkmıştır. Aynı durum, ilerleyen sayfalarda inceleyeceğimiz gibi, memeliler için de geçerlidir. Uçan memeliler vardır (yarasa) ve deniz memelileri vardır. (yunuslar ve balinalar) Bu farklı sınıflamalar ise evrime bir kanıt değil, aksine evrim için açıklanamayan büyük birer sorundur. Çünkü tüm farklı sınıflamalar, aralarında hiçbir geçiş formu bulunmadan ve tümüyle farklı yapılarıyla yeryüzünde aniden belirmiştir.

Bu ise, tüm bu canlıların yaratılmış olduklarının çok açık bir bilimsel kanıtını oluşturmaktadır.

Yaklaşık 200 milyon yıllık bir *Ichthyosaur* fosili

GERÇEK DOĞA TARİHİ -II-

(KUŞLAR VE MEMELİLER)

Yeryüzünde binlerce çeşit kuş yaşar. Bu kuşların her biri değişik özelliklere sahiptir. Şahinin keskin gözleri, geniş kanatları ve sivri pençeleri vardır. Kolibri kuşu uzun gagasıyla bitkilerin özlerini emer. Bazıları, her yıl binlerce kilometre yol katederek dünyanın bir ucundan öteki ucuna göç eder. Ve tüm bu kuşları diğer hayvanlardan ayıran çok önemli bir özellik vardır: Uçmak. Biyolojik olarak kuş sınıfına dahil edilen hayvanların tamamına yakını, uçabilme özelliğine sahiptir.

Peki, kuşlar nasıl var olmuştur?

Evrim teorisi kuşların kökenine uzun bir senaryo ile açıklama getirmeye çalışır: Buna göre, kuşların ataları sürüngenlerdir. Kuşlar günümüzden yaklaşık 150-200 milyon yıl önce, bu sürüngen atalarından ayrılmışlardır. İlk kuşlar uçma yeteneği çok zayıf olan yaratıklardır. Ancak evrim süreci içerisinde bu ilkel kuşların pullarla kaplı kalın derileri, yerlerini, uçmak için kullandıkları tüylere bırakırlar. Ön ayaklar da tamamen tüylerle kaplanıp artık ayak olarak kullanılamaz hale gelir ve kanatları oluştururlar. Böylece bazı sürüngenler, kademeli bir evrim süreci sonunda kendilerini uçmaya adapte ederler ve günümüz kuşları oluşur.

Bu senaryo evrimci kaynaklarda bilimsel bir edayla savunulur. Ancak biraz detaylara inildiğinde ve bilimsel veriler incelendiğinde, senaryonun bilimsel verilere değil, hayal gücüne dayandığı görülmektedir.

Evrimcilere Göre Uçuşun Kökeni

Kara canlısı olan sürüngenlerin nasıl olup da uçmaya başladıkları evrimciler arasında çeşitli spekülasyonlara neden olmuş bir konudur. Bu konuda başlıca iki teori vardır: İlk teori, kuşların atalarının ağaçlardan yere

indiklerini savunur. Bu teoriye göre, kuşların ataları, ağaçlarda yaşayan sürüngenlerdir ve bunlar zamanla "daldan dala atlayarak kanatlanmışlardır". Buna "**arboreal teori**" denilir. Bir diğer görüş de, kuşların yerden yukarı doğru havalandıkları şeklindedir ve "**cursorial teori**" olarak bilinir.

Her iki teori de tamamen spekülâtif temellere dayanmaktadır. Ne arboreal teoriyi ne de cursorial teoriyi destekleyecek hiçbir kanıt yoktur. Evrimcilerin bu soruna karşı buldukları çözüm de oldukça basittir; böyle bir delili "varsayarlar". Cursorial teoriyi ortaya atan Yale Üniversitesi Jeoloji Kürsüsü profesörü John Ostrom, bu yaklaşımını şöyle açıklar:

Herhangi bir pro-avis'e (uçuş öncesi canlıya) ait hiçbir fosil kanıtı yoktur. O tamamen kuramsal bir kuş öncülüdür... Böyle bir canlının yaşamış olması gerekmektedir.¹⁰⁶

Ancak arboreal teoriye göre "yaşamış olması" gereken bu ara geçiş formu, hiçbir zaman bulunamamıştır. Cursorial teori daha da problemlidir. Bu teorinin temel argümanı, bazı sürüngenlerin böcek avlamak için ön kollarını uzun süre ve sık sık çırpıtları ve zaman içinde de bu ön kolların kanatlara dönüştüğü şeklindedir. Kanat gibi son derece kompleks bir organın, sinek yakalamak için birbirine çırpılan ön kollardan nasıl meydana geldiği hakkında ise hiçbir açıklama yapılmamaktadır.

Evrim teorisini kuşların kökeni konusunda çaresiz bırakan noktalardan biri, kanatların sahip olduğu indirgenemez kompleks yapıdır. Bir başka deyişle, kanatlar ancak mükemmel yapılarıyla işe yaramakta, "eksik" bir kanat ise hiçbir işlev görmemektedir. Bu durumda evrimin öne sürdüğü yegane mekanizma olan "kademeli gelişim" modeli hiçbir şey ifade etmemektedir. Türk biyolog Engin Korur, kanatların evrimleşmesinin imkansızlığını şöyle kabul eder:

Gözlerin ve kanatların ortak özelliği ancak bütünüyle gelişmiş buldukları takdirde görevlerini yerine getirebilmeleridir. Başka bir deyişle, eksik gözle görülmez, yarım kanatla uçulmaz. Bu organların nasıl oluştuğu doğanın henüz iyi aydınlanmamış sırlarından birisi olarak kalmıştır.¹⁰⁷

Robert Carroll ise, "Tüylerin uçuş organlarının bir unsuru olarak evriminin nasıl başladığını göstermek güçtür, çünkü *Archaeopteryx*'te görünen büyük boyuta ulaşana kadar nasıl işlevsel olabildiklerini anlayabilmek çok zordur." diyerek itirafta bulunmak zorunda kalmıştır.¹⁰⁸ Daha sonra ise, tüylerin yalıtım için evrimleşmiş olabileceğini iddia eder, ancak bu açıklama tüylerin uçmak için özellikle biçimlenmiş olan kompleks ta-

HAYALİ TEORİLER, HAYALİ CANLILAR

Evrimcilerin uçuşun kökenini açıklamak için ortaya attıkları ilk teori, sürüngenlerin "sinek avlamaya çalışırken kanatlandıkları" (üstte), ikinci teori ise "daldan dalda atlarken kuş haline geldikleri"dir. (yanda) Oysa ne "yavaş yavaş kanatlan canlılara" dair fosiller vardır, ne de böyle bir dönüşümün mümkün olduğuna dair bir bulgu...

sarımını açıklamamaktadır.

Kanatların; kuşun göğüs çıkıntısına sağlam bir biçimde tutturulmuş olması, kuşu havaya kaldırmaya, havadaki dengesini ve her yöne hareketini sağlamaya elverişli bir yapıda olması zorunludur. Kuşun kanat ve kuyruk tüylerinin hafif, esnek ve birbiriyle orantılı bir yapıda olması, kısaca uçuşa imkan veren mükemmel bir aerodinamik düzende işlemesi de şarttır. İşte evrim, bu noktada büyük bir açmaz içindedir: Kanatların bu kusursuz yapısının nasıl olup da birbirini izleyen rastlantısal mutasyonlar sonucu meydana geldiği sorusu tümüyle cevapsızdır. Bir sürüngenin ön ayaklarının, genlerinde meydana gelen bir bozulma (mutasyon) sonucunda nasıl kusursuz bir kanada dönüşeceği asla açıklanamamaktadır.

Önceki sayfalarda belirtildiği gibi, "yarım kanatla uçulmaz". Dolayısıyla eğer herhangi bir mutasyonun bir sürüngenin ön ayaklarında belirsiz bir değişim yaptığını varsaysak bile, bunun üzerine yeni mutasyonlar eklenerek "tesadüfen" bir kanat oluşmuş olabileceğini öngörmek tamamen akıl dışıdır. Çünkü ön ayaklarda meydana gelecek bir mutasyon, canlıya çalışır bir kanat kazandırmadığı gibi, onu ön ayaklarından da mahrum bırakacaktır. Bu ise, bu canlının, diğer türdeşlerine göre daha dezavantajlı (yani sakat) bir bedene sahip olması anlamına gelir. Evrim teorisinin ku-

rallarına göre de, doğal seleksiyon bu sakat canlıyı ayıklayacaktır.

Kaldı ki, biyofizik araştırmalara göre, mutasyonlar çok nadir gerçekleşen değişimlerdir. Dolayısıyla, bu sakat canlıların milyonlarca yıl eksik ve güdük kanatlarının küçük küçük mutasyonlarla tamamlanmasını beklemeleri, her yönden imkansızdır. Hem de bu mutasyonlar gerçekte her zaman için zararlı etki oluştururken...

Kuşlar ve Dinozorlar

Evrim teorisi, kuşların küçük yapılı ve etobur theropod (iki ayaklı) dinozorlardan, yani bir sürüngen türünden türediği iddiasındadır. Oysa kuşlar ile sürüngen arasında yapılacak bir karşılaştırma, bu canlı sınıflarının birbirlerinden çok farklı olduklarını ve aralarında bir evrim gerçekleşmiş olamayacağını gösterir.

Kuşlar ve sürüngenler arasında birçok yapısal farklılık bulunur. Bunların en önemlilerinden biri, kemiklerin yapısıdır. Evrimciler tarafından kuşların atası olarak kabul edilen dinozorların kemikleri, büyük ve cüseli yapıları nedeniyle kalındır ve içleri dolguludur. Buna karşın, yaşayan ve soyu tükenmiş tüm kuşların kemiklerinin içleri boştur ve bu sayede çok hafiftir. Bu hafif kemik yapısı, kuşların uçabilmesinde büyük önem taşır.

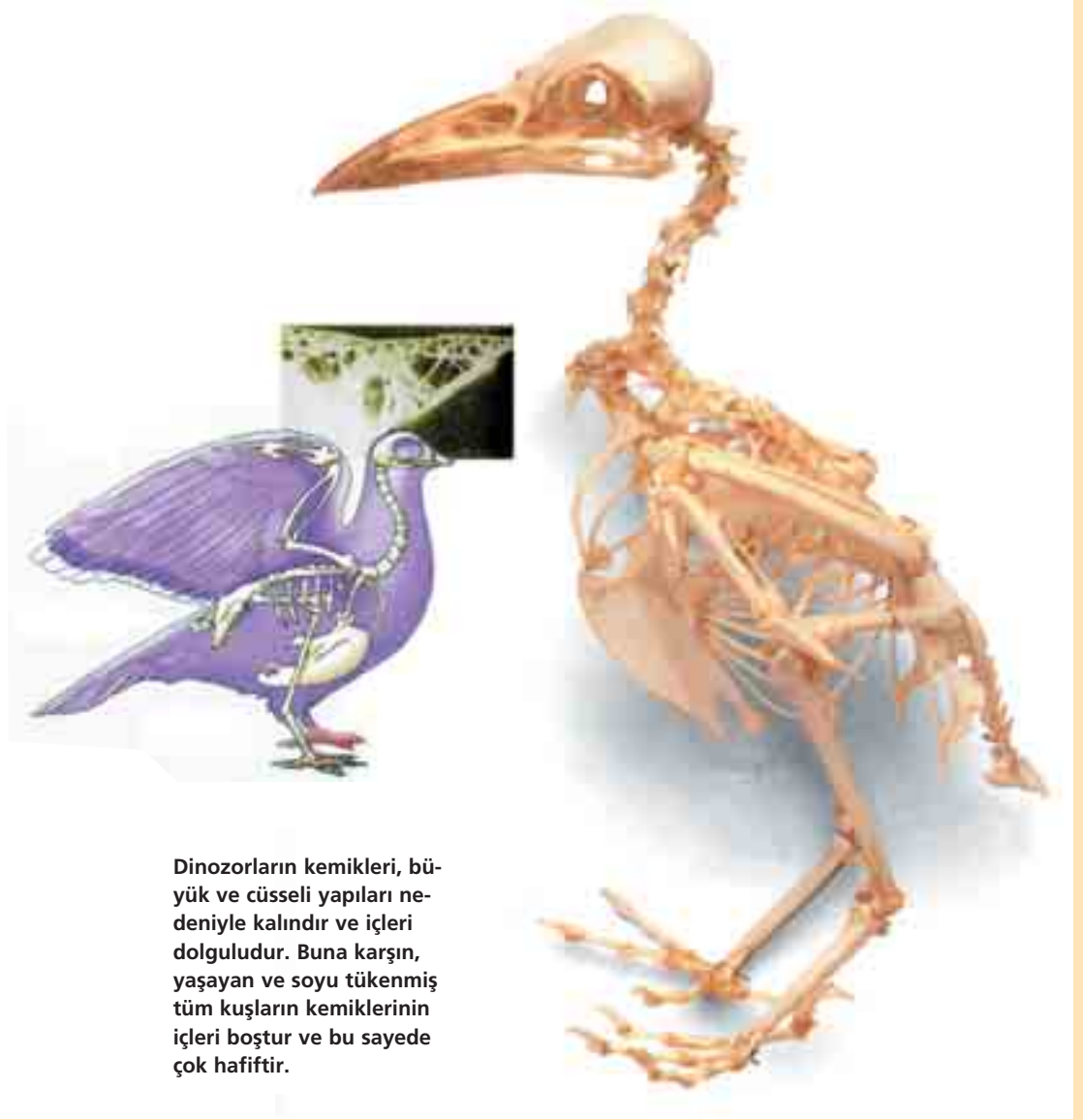
Sürüngenler ve kuşlar arasındaki bir diğer farklılık da metabolik yapıdır. Sürüngenler canlılar dünyasında en yavaş metabolik yapıya sahipken, kuşlar bu alandaki en yüksek rekorları ellerinde tutarlar. (Dinozorların sıcak kanlı oldukları ve hızlı metabolizmaları olduğu iddiası bir spekülasyondur.) Örneğin bir serçenin vücut ısısı hızlı metabolizması nedeniyle zaman zaman 48°C'ye kadar çıkabilir. Diğer tarafta ise, sürüngenler kendi vücut ısılarını bile kendileri üretmez, bunun yerine vücutlarını güneşten gelen ısıyla ısıtırlar. Sürüngenler doğadaki en az enerji tüketen canlılar iken, kuşlar en fazla enerji tüketen canlılardır.

Kuzey Carolina Üniversitesi profesörü Alan Feduccia, bir evrimci olmasına karşılık, bilimsel bulgulara dayanarak kuşların dinozorlarla akraba olduğu teorisine kesinlikle karşı çıkmaktadır. Feduccia, sürüngen-kuş senaryosu hakkında ise genel anlamda şöyle demektedir:

25 sene boyunca kuşların kafataslarını inceledim ve dinozorlarla aralarında hiçbir benzerlik görmüyorum. Kuşların dört ayaklılardan evrimleştiği teorisi, paleontoloji alanında 20. yüzyılın en büyük utancı olacaktır.¹⁰⁹

KUŞLARA ÖZEL İSKELET SİSTEMİ

Kuşların iskeletlerini oluşturan kemiklerin içi dinozorların ve sürüngenlerin aksine boştur. Bu boşluk, iskelete sağlamlık ve hafiflik katar. Kuşların iskelet yapılarının aynısı, günümüzde uçakların, köprülerin ve bazı yapıların tasarımında kullanılmaktadır.

Dinozorların kemikleri, büyük ve cüsseli yapıları nedeniyle kalındır ve içleri dolguludur. Buna karşın, yaşayan ve soyu tükenmiş tüm kuşların kemiklerinin içleri boştur ve bu sayede çok hafiftir.

Kansas Üniversitesi'nde eski kuşlar üzerinde uzman olan Larry Martin de kuşların dinazorlarla aynı soydan geldiği teorisine karşı çıkmaktadır. Martin, evrimin bu konuda içine düştüğü çelişkiden söz ederken, "Doğrusunu söylemek gerekirse, eğer dinazorlarla kuşların aynı kökenden geldiklerini savunuyorsaydım, bunun hakkında her kalkıp konuşmak zorunda olduğumda utanıyor olacaktım." demektedir.¹¹⁰

Ancak tüm bilimsel bulgulara rağmen, hiçbir somut delile dayanmayan "dinazor-kuş evrimi" senaryosu ısrarla savunulmaktadır. Özellikle de akademik derinliği olmayan, popüler yayın organları bu senaryoyu ısrarla sahiplenmektedir. Bu arada, bu senaryoya delil oluşturmayan bazı kavramlar da, yüzeysel bir üslup içinde hayali "dinazor-kuş bağlantısının kanıtı" gibi sunulmaktadır.

Örneğin bazı evrimci yayınlarda, dinazorların kalça kemiklerindeki farklılıklardan yola çıkılarak, kuşların dinozorlardan evrimleştiği tezine bir dayanak sağlandığı sanılmaktadır. Söz konusu kalça kemiği farklılığı, *Saurischian* (sürünge benzeri kalça kemerliler) ve *Ornithischian* (kuş benzeri kalça kemerliler) gruplarına bağlı dinazorlar arasındadır. İşte bu "kuş benzeri kalça kemerli dinazorlar" kavramı, zaman zaman "dinazor-kuş evrimi" iddiasına bir delil olarak algılanmaktadır.

Oysa söz konusu kalça kemeri farklılığı, kuşların atalarının dinazorlar olduğu iddiasına hiçbir destek sağlamamaktadır. Çünkü *Ornithischian* (kuş benzeri kalça kemerliler) gruplarına bağlı dinazorlar, diğer anatomik özellikleri açısından hiçbir şekilde kuşlara benzemez. Örneğin kısa bacaklara, dev bir gövdeye, zırha benzer dev pullu bir deriye sahip olan (hatta savaş tanklarına benzetilen) *Ankylosaurus*, *Ornithischian* grubuna bağlı bir kuş benzeri kalça kemerli dinozordur. Buna karşılık, bazı anatomik özellikleri ile kuşlara benzetilebilecek olan uzun bacaklı, kısa ön ayaklara sahip ince yapılı *Struthiomimus* ise, *Saurischian* (sürünge benzeri kalça kemerliler) grubuna dahildir.¹¹¹

Kıscası, kalça kemeri yapısı hiçbir şekilde dinazorlar ile kuşlar arasında evrimsel bir ilişki olduğu iddiasına delil oluşturmamaktadır. "Kuş benzeri kalça kemerli dinazorlar" tanımını, sadece bir benzerlikten kaynaklanan bir tanımdır ve iki canlı grubu arasındaki diğer büyük anatomik farklılıklar, bu benzerliği evrimci bir bakış açısıyla dahi yorumlamayı imkansız kılmaktadır.

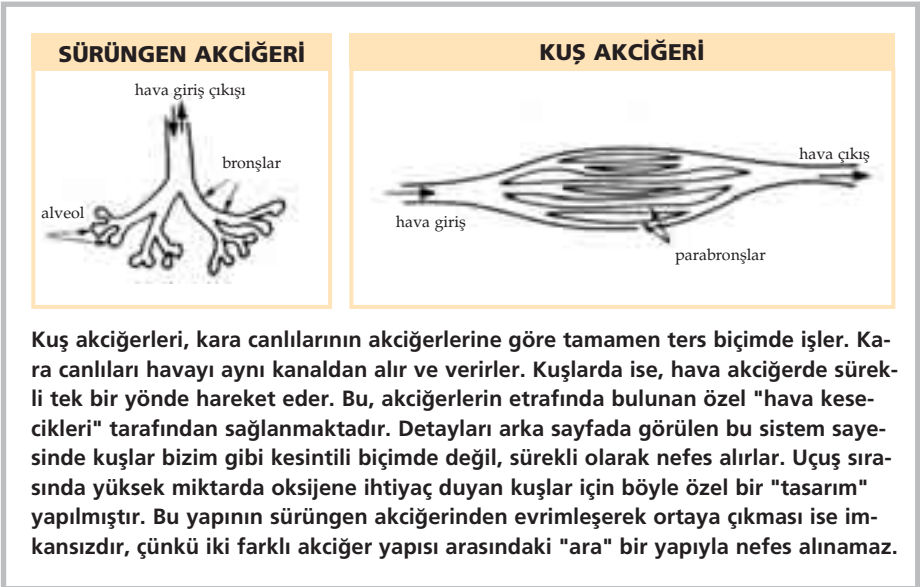
Kuş Akciğerinin Özgün Yapısı

Sürüngen-kuş evrimi senaryosunu imkansız kılan bir başka neden, kuş akciğerinin evrimle açıklanamayan özgün yapısıdır.

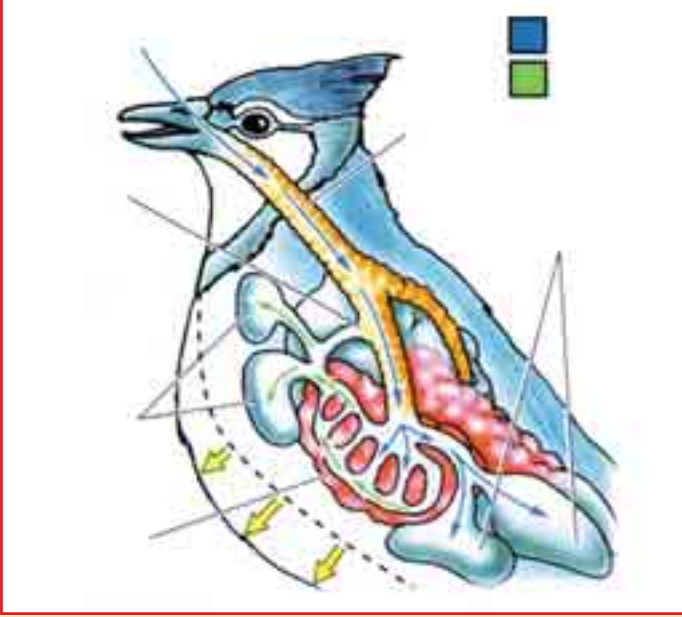
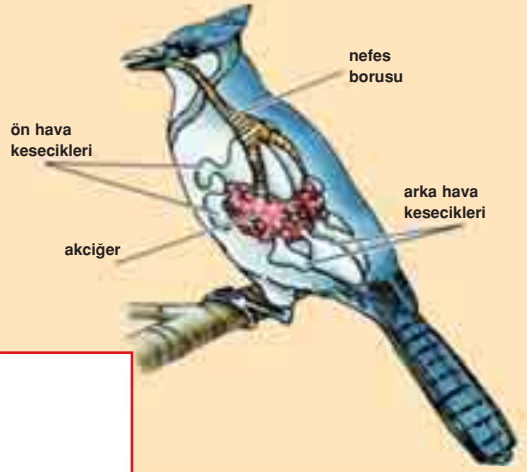
Kara canlılarının akciğerleri "çift yönlü" bir yapıya sahiptir: Nefes alma sırasında, hava akciğerdeki dallanmış kanallar boyunca ilerler ve küçük hava keseciklerinde son bulur. Oksijen-karbondioksit alış verişi burada gerçekleştirilir. Ancak daha sonra, kullanılmış olan bu hava, tam ters yönde hareket eder ve geldiği yolu izleyerek akciğerden çıkar, ana bronş yoluyla da dışarı atılır.

Kuşlarda ise, hava akciğer kanalı boyunca "tek yönlü" hareket eder. Akciğerlerin giriş ve çıkış kanalları birbirlerinden farklıdır ve bu kanallar boyunca uzanan özel hava kesecikleri sayesinde hava daimi olarak akciğer içinde tek yönlü olarak akar. Bu sayede kuş, havadaki oksijeni kesintisiz olarak alabilir. Böylece kuşun yüksek enerji ihtiyacı karşılanmış olur. "Avien akciğer" olarak bilinen bu özel solunum sistemi, Michael Denton tarafından *A Theory in Crisis* adlı kitabında şöyle anlatılmaktadır:

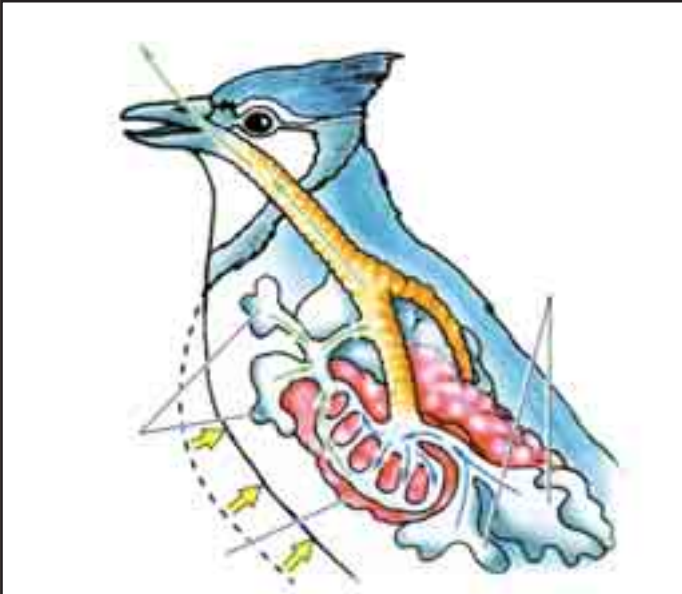
Kuşlarda ana bronş, akciğer dokusunu oluşturan tüplere ayrılır. "Parabronş" olarak adlandırılan bu tüpler sonunda tekrar birleşerek, havanın akciğerler boyunca tek bir yönde devamlı akımı sağlayacak sistemi meydana getirir-

KUŞLARA ÖZEL SOLUNUM SİSTEMİ

NEFES ALIRKEN: Kuşun nefes borusundan içeri giren temiz hava, hem akciğere hem de akciğerin arkasında bulunan arka hava keseciklerine girer. Akciğerde bulunan kirlenmiş hava ise ön hava keseciklerine aktarılır.

NEFES VERİRKEN: Kuş nefes verirken, arka hava keseciklerinde biriktirilmiş olan temiz hava, akciğerin içine dolar. Bu sistem sayesinde kuşun ciğerlerinde temiz hava akımı hiç kesilmeden devam eder.

Bu şemalarda çok basitleştirilmiş halde gösterilen bu akciğer sisteminin daha pek çok detayı vardır. Örneğin ciğerlerle keseciklerin bağlantı noktalarında, havanın doğru yönde akmasını sağlayan özel tıkaçlar ve kapakçıklar bulunmaktadır. Tüm bunlar, ortada çok kusursuz bir yaratılış olduğunu göstermektedir. Bu özel sistemler, hem evrim iddiasına yönelik öldürücü bir darbedir hem de yaratılış gerçeğinin sayısız delilinden biridir.

ler... Kuşlardaki akciğerlerin yapısı ve genel solunum sisteminin çalışması tümüyle kendine özgüdür. Kuşlardaki bu "avien" sistemi başka hiçbir omurgalı akciğerinde bulunmaz. Bu sistem bütün kuş türlerinde aynıdır.¹¹²

Önemli olan, çift yönlü hava akışına sahip olan sürüngen akciğerinin, tek yönlü hava akışına sahip olan kuş akciğerine evrimleşmesinin imkansız oluşudur. Çünkü bu iki akciğer yapısının arasında kalacak bir "geçiş" modeli mümkün değildir. Bir canlı yaşamak için daimi nefes almak zorundadır ve akciğer yapısını baştan aşağı değiştirecek bir tasarım değişikliği mutlak ölümle sonuçlanacaktır. Kaldı ki bu değişiklik evrime göre milyonlarca yıl boyunca kademe kademe gerçekleşmelidir, oysa akciğeri çalışmayan bir canlı birkaç dakikadan fazla yaşayamaz.

Michael Denton, kuş akciğerinin kökenine evrimci bir açıklama getirmenin imkansızlığını şöyle belirtir:

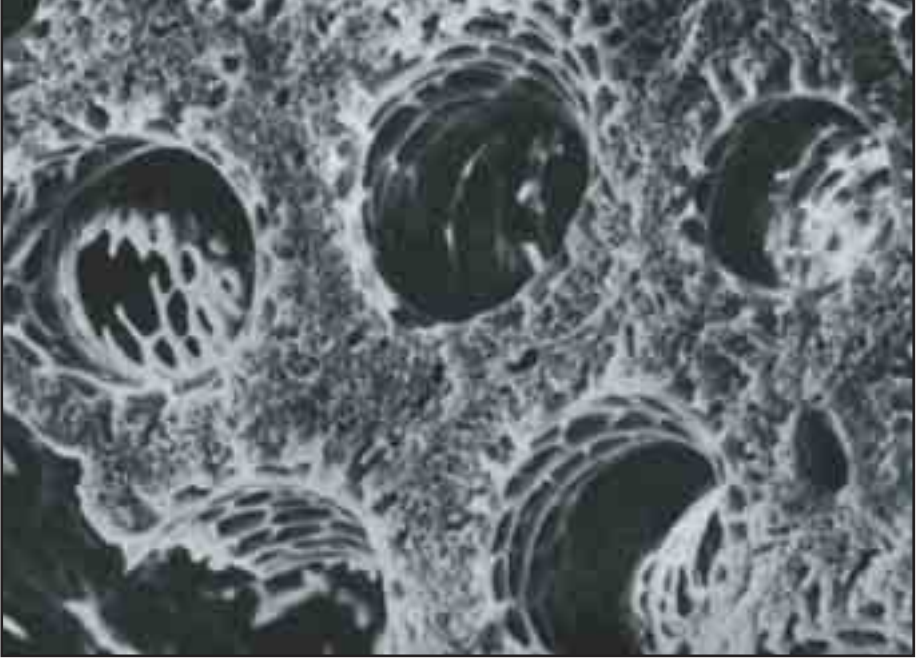
Böyle tamamen değişik bir solunum sisteminin, azar azar küçük değişikliklerle standart omurgalı dizaynından evrimleşmiş olduğu iddiası, düşünülmeyen ortaya atılmış bir tezdur. Solunum faaliyetinin bu evrim süresince hiç aksamadan korunması, organizmanın hayatını sürdürmesi için gereklidir. En küçük bir eksik fonksiyon ölümle sonuçlanacaktır. Kuş akciğeri de, içinde dallanmış olan parabronşlar ve bu parabronşlar hava sağlanmasını garanti eden hava kesesi sistemi ile birlikte en üst düzeyde gelişmiş olana kadar ve beraberce, iç içe geçmiş mükemmel bir şekilde işlevini yapana kadar, bir solunum organı olarak görev yapamaz.¹¹³

Kısacası, kara tipi akciğerden hava tipi akciğere geçiş, ara geçiş safhasında bulunan bir akciğerin hiçbir işlevselliğinin olmaması nedeniyle mümkün değildir.

Bu konuda belirtilmesi gereken bir ikinci nokta, sürüngenlerin diyaframı, kuşların ise diyaframsız bir solunum sistemine sahip olmalarıdır. Bu farklı yapı da, yine iki akciğer tipi arasında gerçekleşecek bir evrimi imkansız kılar. Solunumsal fizyoloji alanında otorite sayılan John Ruben, bu konuda şu yorumu yapar:

Theropod bir dinazorun kuşlara evrimleşmesi, diyaframında ciddi bir dezavantaj oluşmasını gerektirecektir, ama bu durum canlının nefes alma yeteneğini çok kritik bir biçimde sınırlayacaktır... Buna neden olabilecek bir mutasyonun selektif bir avantaj sağlaması imkansız gözükmektedir.¹¹⁴

Kuş akciğerinin evrime meydan okuyan bir diğer özelliği, hiçbir zaman havasız kalmayan ve kaldığında "çökme" tehlikesiyle karşılaşan

Kuş akciğeri içinde yer alan ve havanın tek yönlü olarak hareket etmesini sağlayan küçük "parabronş" tüpleri. Bu tüplerin her biri 0.5 mm çapındadır.

ilginç yapısıdır. Michael Denton, bu konuyu da şöyle açıklar:

Bu denli farklı bir solunum sisteminin, standart omurgalı dizaynından nasıl evrimleşmiş olabileceğini düşünmek neredeyse imkansızdır. Özellikle de solunum sisteminin çalışır halde korunmasının bir organizmanın yaşamı için ne kadar zorunlu olduğu düşünüldüğünde. Dahası, avien akciğerinin kendine özgü form ve fonksiyonu, daha birçok özelleşmiş adaptasyonu gerektirecektir... Çünkü öncelikle, avien akciğeri vücut duvarlarına sıkıca tutturulmuştur ve hacim olarak genişlemesi mümkün değildir. Öte yandan, akciğerdeki hava tüplerinin çok dar yarıçapları ve bunların içindeki herhangi bir sıvının yüksek yüzey gerilimi nedeniyle, avien akciğeri, diğer omurgalıların aksine, kendi içinde çökmüş bir durumdan alınıp yeniden havayla doldurulamaz... (Bu yüzden) Kuşlarda, akciğerin içindeki hava kesecikleri, diğer omurgalıların aksine, hiçbir zaman boşaltılmaz. Aksine ciğerler ilk gelişmeye başladıkları andan itibaren daima ya sıvıyla (embriyo aşamasında) ya da havayla doludurlar.¹¹⁵

Yani, kuşların akciğer kanalları o kadar dardır ki, bu akciğerin içinde-

ki hava kesecikleri diğer kara canlılarının ciğerleri gibi havayla dolup boşalamaz. Eğer kuş akciğeri bir kez tam olarak boşalsa, kuş bir daha ciğerlerine hava çekemeyecek ya da en azından bunu yapmakta çok büyük bir zorluk çekecektir. Bu yüzden akciğerin etrafına yerleştirilmiş olan hava kesecikleri sürekli bir hava akışı sağlar ve ciğerleri havasız kalıp sönmekten korur.

Elbette ki, sürüngenlerin ve diğer omurgalıların akciğerlerinden tamamen farklı olan ve olağanüstü derecede hassas dengelere dayanan bu sistem, evrimin iddia ettiği gibi bilinçsiz mutasyonlarla, kademe kademe gelişmiş olamaz. Denton, kuş akciğerinin bu yapısının Darwinizm'i geçersiz kıldığını şöyle ifade etmektedir:

Kuş akciğeri, bizleri, Darwin'in "eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişikliklerle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır" şeklindeki meydan okuyuşuna cevap vermeye götürmektedir.¹¹⁶

Kuş Tüyleri ve Sürüngen Pulları

Kuşlarla sürüngenler arasına aşılmaz bir uçurum koyan bir başka özellik ise, tamamen kuşlara has bir yapı olan tüyledir. Sürüngenlerin vücutları pullarla, kuşların vücutları ise tüylerle kaplıdır. Kuş tüylerinin sürüngen pullarından evrimleştiği varsayımı tamamen temelsizdir ve fosil kayıtları tarafından geçersiz kılmaktadır. Evrimci paleontolog Barbara Stahl şu itirafta bulunur:

Tüylerin, sürüngen pullarından evrimleştikleri varsayımı, analizlerce doğrulanmamaktadır... Tüylerin kompleks yapısı göstermektedir ki, böyle bir yapının sürüngen pullarından evrimleşmesi olağanüstü derecede uzun bir zaman ve çok sayıda ara geçiş formu gerektirecektir. **Bu zamana dek fosil kayıtları böyle bir varsayımı desteklememiştir.**¹¹⁷

Connecticut Üniversitesi'nde fizyoloji ve nörobiyoloji profesörü olan A. H. Brush ise, "Tüyler ve pullar... genetik yapılarından gelişimlerine, morfolojilerinden doku organizasyonlarına kadar herşeyde birbirlerinden farklıdır." diyerek aynı gerçeği kabul eder.¹¹⁸ Dahası, Prof. Brush'a göre "kuş tüylerinin protein yapısı da diğer omurgalıların hiçbirinde görülmeyen, tümüyle özgün" bir yapıdır.¹¹⁹

Bunun yanı sıra, kuş tüylerinin sürüngen pullarından evrimleştikle-

Evrimsi paleontologlar tarafından "tüylü dinazor" olarak ilan edilen, ancak böyle bir özelliği bulunmadığı sonradan ortaya çıkan *Sinosauroptryx* fosili.

rini gösterebilecek hiçbir fosil delili de yoktur. Aksine, Prof. Brush'ın ifadesiyle, "tüyler fosil kayıtlarında sadece kuşlara has bir özellik olarak bir anda belirirler".¹²⁰ Sürüngenlerde kuş tüyelerine köken oluşturabilecek "hiçbir epidermal (üst deriye ait) yapı ise belirlenememiştir".¹²¹

Şimdiye dek pek çok fosil üzerinde "tüylü dinazor" spekülasyonu yapılmış, ama detaylı araştırmalar bu iddiaları yalanlamıştır. Ünlü kuş bilimci Alan Feduccia, "On Why Dinosaurs Lacked Feathers" (Dinazorların Neden Tüylerinin Olmadığı Üzerine) adlı makalesinde şöyle yazar:

Tüyler tamamen kuşlara özgü yapılardır ve sürüngen pulları ile kuş tüyleri ara-

sında geçiş formu oluşturabilecek hiçbir bilinen yapı yoktur. *Longisquama* gibi bazı örneklerde rastlanan uzunlamasına pulların yapısı hakkında yapılan spekülasyonlara katılmıyorum. Bunların tüy benzeri yapılar olduğu yönünde hiçbir somut kanıt yoktur.¹²²

SÜRÜNGEN PULLARI

Sürüngenlerin vücutlarını kaplayan pullar, her yönüyle kuş tüyelerinden farklıdır. Pullar tüyler gibi derinin altına uzanmaz, sadece canlının dış yüzeyinde sert bir tabaka oluştururlar. Genetik, biyokimyasal ve anatomik yönlerden kuş tüyleriyle hiçbir benzerlikleri yoktur. Pullar ile tüyler arasındaki büyük farklılık, sürüngen-kuş evrimi senaryosunu bir kez daha temelsiz bırakmaktadır.

Tüylerin Yaratılışı

Öte yandan, kuş tüylerinde hiçbir evrimsel süreçle açıklanamayacak kadar kompleks bir yaratılış vardır. Tüylerin ortasında hepimizin bildiği uzun ve sert bir boru vardır. Bu borunun her iki tarafından yüzlerce tüy çıkar. Boyları ve yumuşaklıkları farklı olan bu tüyler kuşa aerodinamik özellik kazandırır. Ancak daha da ilginç olanı, bu tüylerin her birinin üzerinde de, "tüycük" denilen ve gözle görülemeyecek kadar küçük olan çok daha küçük tüylerin bulunmasıdır. Bu tüycüklerin üzerinde ise, "çengel" adı verilen minik kancalar vardır. Bu kancalar sayesinde her tüycük birbirine sanki bir fermuar gibi tutunur.

Turna kuşunun tek bir tüyünün üzerinde, tüy borusunun her iki yanında uzanan 650 tane incecik tüy vardır. Bunların her birinde ise 600 adet karşılıklı tüycük bulunur. Bu tüycüklerin her biri ise, 390 tane çengelle birbirlerine bağlanır. Çengeller bir fermuarın iki tarafı gibi birbirine kenetlenmiştir. Çengeller herhangi bir şekilde birbirinden ayrılırsa, kuşun bir silkinmesi veya daha ağır hallerde gagasıyla tüylerini düzeltmesi tüylerin eski haline dönmesi için yeterlidir.

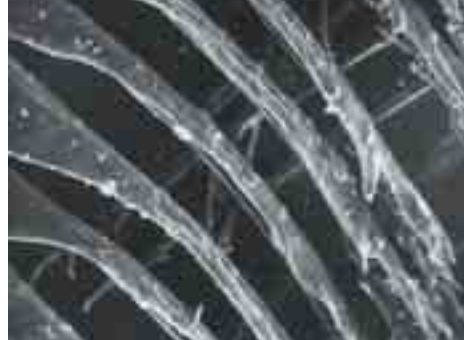
Tüylerin bu kompleks yapısının, rastlantısal mutasyonlar sonucunda sürüngen pulundan evrimleştiğini savunmak, hiçbir bilimsel temeli olmayan dogmatik bir inanıştan başka bir şey değildir. Nitekim neo-Darwinizm'in duayenlerinden biri olan Ernst Mayr, bu konuda yıllar önce şu itirafta bulunmuştur:

Duyu organları, örneğin bir omurgalı gözünün ya da bir kuşun tüyleri gibi kursosuzca dengelenmiş sistemlerin rastlantısal mutasyonlar sonucunda gelişebileceğini varsaymak, bir insanın inandırıcılığı üzerinde ciddi bir sınırlamadır.¹²³

Tüylerdeki bu yaratılış, Charles Darwin'i de çok düşündürmüştü, hatta tavus kuşu tüylerindeki mükemmel estetik, kendi ifadesiyle Darwin'i "hasta etmiş"tir. Darwin, arkadaşı Asa Gray'e yazdığı 3 Nisan 1860 tarihli mektupta "Gözü düşünmek çoğu zaman beni teorimden soğuttu. Ama kendimi zamanla bu probleme alıştırdım." dedikten sonra şöyle devam eder: "Şimdilerde ise doğadaki bazı belirgin yapılar beni çok fazla rahatsız ediyor. **Örneğin bir tavus kuşunun tüylerini görmek, beni neredeyse hasta ediyor.**"¹²⁴

Kısacası, kuş tüyleri ile sürüngen pulları arasındaki büyük yapısal farklar ve kuş tüylerinin son derece kompleks yapısı, tüylerin pullardan evrimleştiği iddiasını tümüyle temelsiz bırakmaktadır.

KUŞ TÜYLERİNİN KOMPLEKS YAPISI

Kuş tüyleri detaylı olarak incelendiğinde çok hassas bir tasarım ortaya çıkar. Her tüycüğün üzerinde çok daha küçük tüycükler ve bu tüycükleri birbirine tutturmaya yarayan özel çengeller vardır. Resimlerde, kuş tüylerinin giderek daha fazla büyütülmüş yakın plan çekimleri yer alıyor.

Archæopteryx Yanılgısı

Sürüngen-kuş evrimi konusundaki iddiaları destekleyebilecek bir fosil örneği sorulduğunda, evrimci kaynaklarda hemen her zaman tek bir canlıdan söz edilir. Bu, hala ısrarla savunulan az sayıdaki ara geçiş formu iddialarından en bilineni olan *Archæopteryx* isimli fosil kuştur.

"Günümüz kuşlarının atası" olduğu öne sürülen *Archæopteryx*, bundan yaklaşık 150 milyon yıl önce yaşamıştır. Teoriye göre, *Velociraptor* veya *Dromeosaur* ismi verilen küçük yapıli dinozorların bir kısmı, evrim geçirerek kanatlanmışlar ve uçmaya başlamışlardır. *Archæopteryx*, dinozor atalarından ayrılan ve yeni yeni uçmaya başlayan ilk türdür.

Oysa *Archæopteryx*'in fosilleri üzerinde yapılan son incelemeler bu anlatımın bilimsel bir temeli olmadığını göstermektedir. Bu kuş bir ara geçiş formu değil, sadece günümüz kuşlarından biraz daha farklı özelliklere sahip, soyu tükenmiş bir kuş türüdür.

Archæopteryx'in iyi uçamayan bir "yarı-kuş" olduğu tezi yakın zamana kadar evrimci kaynaklarda çok daha fazla sıklıkla dile getirilmekteydi. Bu canlının "sternum"unun, yani göğüs kemiğinin olmaması, canlının uçamayacağıının en önemli kanıtı olarak gösterilmektedir. (Göğüs kemiği, uçmak için gerekli olan kasların tutunduğu göğüs kafesinin altında bulunan bir kemiktir. Günümüzde uçabilen veya uçamayan tüm kuşlarda, hatta kuşlardan çok ayrı bir familyaya ait olan uçabilen memeli yarasalarda bile bu göğüs kemiği vardır.)

Ancak 1992 yılında bulunan yedinci *Archæopteryx* fosili bu argümanın yanlış olduğunu gösterdi. Zira bu son bulunan *Archæopteryx* fosilinde evrimcilerin çok uzun zamandır yok saydıkları göğüs kemiği vardı. *Nature* dergisinde bu yeni bulunan fosil şöyle anlatılıyordu:

Son bulunan yedinci *Archæopteryx* fosili, uzun zamandır varlığından şüphe edilen, ama hiçbir zaman ispatlanamayan dikdörtgensel bir göğüs kemiğinin varlığına işaret ediyor. Bu canlının uzun mesafelerde uçuş yeteneği hala şüpheli, ama gö-

Archæopteryx'in uçuşu için önemli kanıtlarından biri, asimetrik tüy yapısıdır. Üstte, bu canlıya ait bir tüy fosili yer alıyor.

Berlin'de sergilenmekte olan en ünlü
Archæopteryx fosili

ğüs kemiğinin varlığı güçlü uçuş kaslarının olduğunu gösteriyor.¹²⁵

Bu bulgu, *Archæopteryx*'in tam uçamayan bir yarı-kuş olduğu yönündeki iddiaların en temel dayanağını geçersiz kıldı.

Öte yandan, *Archæopteryx*'in gerçek anlamda uçabilen bir kuş olduğunun en önemli kanıtlarından bir tanesi de hayvanın tüylerinin yapısı oldu. *Archæopteryx*'in günümüz kuşlarınınkinden farksız olan asimetric tüy yapısı, canlının mükemmel olarak uçabildiğini gösteriyordu. Ünlü paleontolog Carl O. Dunbar'ın belirttiği gibi, "tüylerinden dolayı bu yaratık tam bir kuş özelliği gösteriyordu".¹²⁶

Paleontolog Robert Carroll ise konu hakkında şu açıklamayı yapar:

Archæopteryx'in uçuş tüylerinin geometrisi günümüz uçucu kuşlarınınki ile tamamen aynıdır, uçucu olmayan kuşların ise tüyleri simetriktir. Tüylerin kanat üzerindeki düzeni de günümüz kuşlarınınkiyle benzerdir... Van Tyne ve Berger'e göre *Archæopteryx*'in kanatlarının boyutu ve şekli, tavuk cinsinden kuşlar, kumrular, ağaçkakanlar, çulluklar ve tüneyen ötücü kuşların çoğu gibi bitki örtüsünün sınırlı açıklıkları boyunca hareket eden kuşlarınkiye benzerdir... Uçuş tüyleri en az 150 milyon yıldan beri durağandır (değişmemiştir).¹²⁷

Archæopteryx'in tüylerinin ortaya çıkarmış olduğu bir başka gerçek, bu canlının sıcakkanlı oluşuydu. Bilindiği gibi sürüngenler ve dinazorlar soğukkanlı, yani vücut ısılarını kendileri üretmeyen, çevrenin vücut ısılarını etkilediği canlılardır. Kuşlarda bulunan tüylerin en önemli fonksiyonlarından bir tanesi ise, vücut ısını korumalarıdır. *Archæopteryx*'in tüylü olması, bunun dinozorların aksine sıcakkanlı olduğunu, yani vücut ısını korumaya ihtiyacı olan gerçek bir kuş olduğunu gösteriyordu.

Dişler, Pençeler ve Diğer Yapılar

Evrimci biyologların, *Archæopteryx*'i ara geçiş formu olarak gösterirken dayandıkları en önemli iki nokta ise, bu hayvanın kanatlarının üzerindeki pençeleri ve ağızdaki dişleridir.

Archæopteryx'in kanatlarında pençeleri ve ağızda dişleri olduğu doğrudur, ancak bu özellikleri canlının sürüngenlerle herhangi bir şekilde bir ilgisi olduğunu göstermez. Zira günümüzde yaşayan iki tür kuşta, *Touraco corythaix* ve *Opisthocomus hoazin*'de de dallara tutunmaya yarayan pençeler bulunmaktadır. Ve bu canlılar, hiçbir sürüngen özelliği taşıma-

yan, tam birer kuştur. Dolayısıyla *Archæopteryx*'in kanatlarında pençeleri olduğu ve bu sebeple de bir ara form olduğu yolundaki iddia geçersizdir.

Archæopteryx'in ağızındaki dişleri de yine canlıyı bir ara form kılmaz. Evrimciler bu dişlerin bir sürüngen özelliği olduğunu öne sürerek yanılmaktadırlar. Çünkü dişler sürüngenlerin tipik bir özelliği değildir. Günümüzde bazı sürüngenlerin dişleri varken bazılarının yoktur. Daha da önemli olan nokta, dişli kuşların *Archæopteryx*'le sınırlı olmamasıdır. Günümüzde dişli kuşların artık yaşamadıkları bir gerçektir, ancak fosil kayıtlarına baktığımız zaman gerek *Archæopteryx* ile aynı dönemde gerekse daha sonra, hatta günümüze oldukça yakın tarihlere kadar "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir kuş grubunun yaşamını sürdürdüğünü görürüz.

İşin en önemli yanı ise, *Archæopteryx*'in ve diğer dişli kuşların diş yapılarının, bu kuşların sözde evrimsel ataları olan dinazorların diş yapılarından çok farklı olmasıdır. L. D. Martin, J. D. Stewart ve K. N. Whetstone gibi ünlü kuş bilimcilerin yaptıkları ölçümlere göre, *Archæopteryx*'in ve diğer dişli kuşların dişlerinin üstü düzdür ve geniş kökleri vardır. Oysa bu kuşların atası olduğu iddia edilen theropod dinazorlarının dişlerinin üstü testere gibi çıkıntılıdır ve kökleri de dardır.¹²⁸ Aynı araştırmacılar, aynı zamanda *Archæopteryx* ile onun sözde ataları olan theropod dinazorlarının bilek kemiklerini karşılaştırmışlar ve aralarında hiçbir benzerlik olmadığını ortaya koymuşlardır.¹²⁹

Archæopteryx'in dinazorlardan evrimleştiğini iddia eden en önde gelen otoritelerinden biri olan John Ostrom'un, bu canlı ile dinazorlar arasında öne sürdüğü bazı "benzerlik"lerin ise gerçekte birer yanlış yorum olduğu S. Tarsitano, M. K. Hecht ve A. D. Walker gibi anatomistlerin çalışmalarıyla ortaya çıkmıştır.¹³⁰

A. D. Walker, *Archæopteryx*'in kulak bölgesini de incelemiş ve kulak yapısının da günümüz kuşları ile aynı olduğunu belirtmiştir.¹³¹

Wales Üniversitesi, Biyoloji Bilimleri Enstitüsü'nden J. Richard Hinchliffe ise embriyolar üzerinde modern izotopik teknik kullanarak, kuşların ellerinin II, III ve IV. parmaklardan oluşurken, theropod dinazorlarının I, II ve III. parmaklardan oluştuğunu saptamıştır. Bu ise, *Archæopteryx*-dinazor bağlantısını savunanlar için büyük bir problemdir.¹³² Hinchliffe'nin araştırma ve gözlemleri, ünlü bilim dergisi *Science*'in 1997 yılında-

ki bir sayısında şöyle yayınlanmıştır:

Theropodlarla kuş kemikleri arasındaki homoloji, "dinozor-kökene" hipotezi ile ilgili diğer bazı problemleri akla getirmektedir. Bunlardan bazıları şunlardır: (i) *Archaeopteryx* kanadı ile kıyaslandığında, (vücut büyüklüğüne göre) theropodun çok daha küçük olan ön kolu. Bu tip küçük kollar oldukça büyük bir dinozorun yerden yukarıya doğru havalanması için ikna edici bir ön kanat değildirler. (ii) Theropodlardaki bilek kemiği, sadece dört türde bulunmaktadır. Theropodların çoğu çok daha fazla sayıda bilek kemiğine ait parçalara sahiptir. Bunun *Archaeopteryx* ile benzerlik oluşturması çok zordur. (iii) Zamanlama ile ilgili bir paradoks ise, pek çok theropod dinozorun ve özellikle de kuşa benzeyen dromaesaur'ların fosil kayıtlarında *Archaeopteryx*'den daha sonra bulunmalarıdır.¹³²

Hinchliffe'nin belirttiği "zamanlama uyumsuzluğu", *Archaeopteryx* hakkındaki evrimci iddialara en öldürücü darbeyi indiren gerçeklerden biridir. Amerikalı biyolog Jonathan Wells de 2000 yılında yayınlanan *Icons of Evolution* (Evrimin İkonaları) adlı kitabında, *Archaeopteryx*'in evrim adına adeta bir "ikona" (kutsal sembol) haline getirildiğini, oysa delillerin bu canlının "kuşların ilkel atası" olmadığını açıkça gösterdiğini vurgular. Wells'e göre bunun göstergelerinden biri, *Archaeopteryx*'in atası olarak gösterilen theropod dinozorların, aslında *Archaeopteryx*'ten daha genç olmalarıdır: "**Yerde koşan koşan iki ayaklı dinozorlar, *Archaeopteryx*'in teorik atalarından beklenebilmek bazı özelliklere sahiptirler, ama (fosil kayıtlarında) *Archaeopteryx*'ten daha sonra ortaya çıkarlar.**"¹³³

Tüm bunlar, *Archaeopteryx*'in bir ara geçiş formu olmadığını; sadece "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir sınıflandırmaya ait olduğunu gösterir. Bu canlıyı theropod dinozorlarla ilişkilendirmek ise, son de-

Günümüzde yaşayan *Opisthocomus hoazin* kuşunun kanatlarında da aynı *Archaeopteryx* gibi pençe benzeri tırnaklar yer alır.

rece tutarsızdır. Amerikalı biyolog, Richard L. Deem de "Demise of the 'Birds are Dinosaurs' Theory" ("Kuşlar Dinezordur" Teorisinin Sonu) başlıklı makalesinde, kuş-dinozor evrimi iddiası ve *Archæopteryx* hakkında şunları yazmaktadır:

Son çalışmaların sonuçları göstermektedir ki, theropod dinazorların elleri (ön kol kemiklerindeki) birinci, ikinci ve üçüncü hanelerden türemiştir, ama kuşların kanatları, ikinci, üçüncü ve dördüncü hanelerden türerler... 'Kuşlar dinozordur' teorisiyle ilgili başka problemler de vardır. Theropodların ön ayakları *Archæopteryx*'le kıyasla, vücutlarına göre çok küçüktür. Bu canlıların ağır vücutları da düşünüldüğünde, bir tür "ön-kanat" (proto-wing) geliştirmeleri olası gözükmemektedir. Theropod dinazorların çok büyük bölümü (kuşlarda bulunan) semilunatik bilek kemiğinden yoksundur ve *Archæopteryx*'te hiçbir benzeri bulunmayan bazı bilek parçalarına sahiptir. Bütün theropodlarda V1 sinirleri diğer bazı sinirlerle birlikte kafatasını yandan terk eder, kuşlarda ise aynı sinirler kafatasını ön taraftan kendilerine ait bir delikten geçerek terk eder. Bir başka sorun ise, theropodların çok büyük kısmının *Archæopteryx*'ten daha sonra ortaya çıkmış olmalarıdır."¹³⁴

***Archæopteryx* ve Diğer Eski Kuş Fosilleri**

Son dönemlerde bulunan bazı fosiller, *Archæopteryx*'le ilgili evrimci senaryonun geçersizliğini başka yönlerden ortaya koymuştur.

1995 yılında Çin'de Omurgalılar Paleontolojisi Enstitüsü'nde araştırmalar yapan Lianhai Hou ve Zhonghe Zhou adlı iki paleontolog, *Confuciusornis* olarak isimlendirdikleri yeni bir fosil kuş keşfettiler. *Archæopteryx* ile aynı yaştaki (yaklaşık 140 milyon yıllık) bu kuşun dişleri yoktu, gagası ve tüyleri ise günümüz kuşlarıyla aynı özellikleri göstermekteydi. İskelet yapısı da günümüz kuşlarıyla aynı olan bu kuşun kanatlarında, *Archæopteryx*'te olduğu gibi pençeler vardı. Kuyruk tüyelerine destek olan "pygostyle" isimli yapı bu kuşta da görülüyordu.¹³⁵ Kısacası, evrimciler tarafından tüm kuşların en eski atası sayılan ve yarı-sürüngen kabul edilen *Archæopteryx*'le aynı yaşta olan bu canlı, günümüz kuşlarına çok benziyordu. Bu gerçek, *Archæopteryx*'in bütün kuşların ilkel atası olduğu yönündeki evrimci tezlerle çelişiyordu. Çin'de Kasım 1996'da bulunan bir başka fosil, ortalığı daha da karıştırdı. 130 milyon yaşındaki *Liaoningornis* isimli bu kuşun varlığı L. Hou, L. D. Martin ve Alan Feduccia tarafından *Science* dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyuruldu. *Liaoningornis*, günümüz

Archæopteryx ile aynı dönemde yaşamış olan *Confuciusornis*, günümüzde yaşayan kuşlarla çok büyük benzerlik gösterir.

kuşlarında bulunan uçuş kaslarının tutunduğu göğüs kemiğine sahipti. Diğer yönleriyle de bu canlı günümüz kuşlarından farksızdı. Tek farkı, ağızında dişlerinin olmasıydı. Bu durum, dişli kuşların, hiç de evrimcilerin iddia ettikleri gibi ilkel bir yapıya sahip olmadıklarını gösteriyordu.¹³⁶ Nitekim Alan Feduccia, *Discover* dergisinde yayınlanan yorumunda, *Liaoningornis*'in, kuşların kökeninin dinazorlar olduğu iddiasını geçersiz kıldığını belirtmişti.¹³⁷

Archæopteryx'le ilgili evrimci iddiaları çürüten bir başka fosil ise, *Eoalulavis* oldu. *Archæopteryx*'ten 25-30 milyon yıl daha genç, yani 120 milyon yaşında olduğu söylenen *Eoalulavis*'in kanat yapısının aynısı, günümüzdeki bazı uçan kuşlarda görülüyordu. Bu da 120 milyon yıl önce, günümüzdeki kuşlardan birçok yönden farksız canlıların göklerde uçmakta olduklarını ispatlıyordu.¹³⁸

Böylece *Archæopteryx* ve diğer arkaik kuşların birer ara geçiş formu olmadıkları kesin bir biçimde ispatlanmış oldu. Fosiller, farklı kuş türlerinin birbirlerinden evrimleştiklerini göstermiyorlardı. Aksine, günümüz kuşlarının ve *Archæopteryx* benzeri bazı özgün kuş türlerinin beraberce yaşadıklarını ispatlıyorlardı. Bu kuşların bazılarının, örneğin *Confuciusornis* veya *Archæopteryx*'in soyları tükenmiş, günümüze ancak az sayıdaki kuş gelebilmişti.

Archaeoraptor: Dino-Kuş Sahtekarlığı

Evrim teorisinin savunucuları, *Archæopteryx*'te aradıklarını bulamadıklarından olacak, 1990'lı yıllarda diğer bazı fosillere ümit bağladılar ve bir seri "dino-kuş fosili" iddiası bu yıllarda dünya medyasında boy gösterdi. Ancak bu iddiaların birer yanlış yorum ve hatta sahtekarlık örneği oldukları da kısa sürede anlaşıldı.

"Dino-kuş" iddialarının ilk örneği, 1996 yılında büyük bir medya propagandası ile gündeme getirilen "Çin'de bulunan tüylü dinazor fosilleri" hikayesiydi. *Sinosauropteryx* adı verilen bir sürüngen fosili bulunmuştu, ancak fosili inceleyen bazı evrimci paleontologlar bunun bilinen sürüngenlerin aksine kuş tüylerine sahip olduğunu ileri sürdüler. Oysa bir yıl sonra yapılan incelemelerde, fosilin gerçekte kuş tüyüne benzer hiçbir yapıya sahip olmadığı anlaşıldı. *Science* dergisinde yayınlanan "Plucking the Feathered Dinosaur" (Tüylü Dinazorun Tüylerini Yolmak) başlıklı bir makalede, evrimci paleontologlar tarafından "tüy" olarak algılanan yapıların gerçekte tüylerle ilgisiz olduğu belirtiliyordu:

Bir yıl önce, paleontologlar "tüylü dinazor"a ait fotoğrafların ortaya çıkmasıyla heyecan yaşamışlardı. Çin'in Yixian bölgesinde bulunan *Sinosauropteryx* adlı fosil, New York Times'ın ön sayfasında yayınlanmış ve kuşların kökeninin dinazorlar olduğuna dair etkili bir delil olarak sunulmuştu. Ama geçtiğimiz ay Chicago'daki omurgalılar paleontolojisi toplantısında verilen hüküm daha farklı oldu: Fosil örneklerini inceleyen yarım düzine Batılı paleontolog, bu yapıların modern tüyler olmadığını söylediler... Kansas Üniversitesi paleontoloğu Larry Martin, bu yapıların yıpranmış kolajen fiberleri olduğunu ve kuşlarla hiçbir ilişkisi olmadığını belirtti.¹³⁹

Daha büyük bir dino-kuş furyası ise 1998 yılında patlak verdi. *National Geographic* dergisi, Temmuz 1998 sayısında, kuşların dinazorlardan evrimleştiği iddiasının artık sağlam bir fosil kanıtına dayandığını ileri sürüyordu. Çin'de bulunduğu belirtilen fosile makalede geniş yer ayrılıyor, fosilin kuş ve dinazor özelliklerini birarada taşıdığı savunuluyordu. Makaleyi kaleme alan *National Geographic* yazarı Christopher P. Sloan, fosil hakkında yaptığı yoruma o kadar inanmıştı ki, **"insanların memeli olduğunu nasıl kendimizden emin şekilde söyleyebiliyorsak, artık kuşların theropod (dinazor) olduğunu da aynı şekilde söyleyebiliriz"** diyordu. 125 milyon yıl önce yaşadığı söylenen bu türe, hemen bilimsel bir isim de verilmişti: *Archaeoraptor liaoningensis*.¹⁴⁰

Oysa fosil, beş farklı fosilin birbirine ustaca eklenmesiyle üretilmiş sahte bir fosildi! Aralarında üç paleontoloğun da bulunduğu bir grup araştırmacı, bir yıl kadar sonra, bilgisayar tomografisinin yardımıyla sahtekarlığı kanıtladılar. Dino-kuş aslında Çinli bir evrimcinin eseri idi... Çinli amatörler, yapışkan ve harçlar kullanarak 88 kemik ve taştan dino-kuş oluşturmuştu. *Archaeoraptor*'un ön kısmı tek bir kuşa ait fosildi, ancak dinazorun kuyruğuyla birlikte beden kısmında dört ayrı türden kemikler vardı.

İşin ilginç yanı, *National Geographic* dergisinin böylesine basit bir sahtekarlığı hiç şüphelenmeden yayınlamış ve hatta buna dayanarak "kuşların evrimi" senaryolarının kanıtlandığını ileri sürmüş olmasıydı. ABD'deki ünlü Smithsonian Institution Doğa Tarihi Müzesi'nden Dr. Storrs Olson, bu fosilin sahte olduğuna dair daha önceden *National Geographic*'i uyardığını, ancak dergi yönetiminin bunu tamamen göz ardı ettiğini söylüyordu. Olson'a göre, "zaten *National Geographic*, uzun zamandır sansasyonel, desteksiz ve tabloid habercilik yaparak seviyesini düşürmüş durumdaydı."¹⁴¹

Olson, *National Geographic* bünyesindeki Peter Raven adlı bilim adamına yazdığı aşağıdaki mektupta, derginin "tüylü dinazorlar" furyasının perde arkasını çok detaylı olarak anlatıyordu:

National Geographic'in Temmuz 1998 sayısında yayınlanan, "Dinazorlar Kanatlanıyor" (Dinosaurs Take Wing) başlıklı makalenin yayınlanmasından kısa süre önce, (makaleyi hazırlayan) Christopher P. Sloan'ın fotoğrafçısı olan Lou Mazzatenta beni *National Geographic Society*'e çağırdı, Çin'de bulunan fosillerin fotoğraflarını gösterdi ve bunlar hakkında yayınlanacak hikaye ile ilgili yorumlarımı sordu. O zaman, *National Geographic*'in göstermek istediği tablodan çok daha farklı, alternatif bakış açıları olduğunu söyleyerek itiraz ettim, ama sonunda açıkça gördüm ki, *National Geographic*, kuşların dinazorlardan evrimleştiği dogması dışında başka hiçbir şeye ilgi duymuyordu.

National Geographic dergisinin kuşların evrimi senaryosunun delili olarak tanıttığı *Archaeoraptor* adlı "dino-kuş"un, bir yıl sonra sahte bir fosil olduğu ortaya çıktı.

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

Sloan'ın makalesi (kuş-dinozor bağlantısı yönündeki) ön yargıyı tamamen yeni bir boyuta yükseltmekte ve büyük ölçüde doğrulanmamış veya belgelendirilmemiş bilgilere dayanarak, **haberleri aktarmak yerine onları "üretmekte"**dir. "İnsanların memeli olduklarını ne kadar güvenle söyleyebiliyorsa, kuşların birer theropod (iki ayaklı dinozor) olduğunu da o kadar güvenle söyleyebiliriz" şeklindeki basit cümlesi, bir veya bir grup bilim adamının fikri olarak dahi gösterilmemekte, sadece **"editöryel propaganda"** olarak kalmaktadır. **Bu melodramik iddia, aslında embriyoloji ve karşılaştırmalı anatomi alanında yapılan yeni çalışmalarla çürütülmüştür, ama, elbette, bunlar (National Geographic makalesinde) hiç belirtilmemektedir.**

Daha da önemlisi, Sloan'ın makalesinde çizimi yapılan ve kuş tüyleri olduğu iddia edilen yapıların hiçbirinin kuş tüyü olduğu kanıtlanmış değildir. Bunların bu şekilde olduğunu iddia etmek, bir gerçeği dile getirmek değil, sadece bir temenni ifadesidir. Sayfa 103'te yer alan "içi boş, saç benzeri yapılar ilkel kuş tüylerini (protofeathers) karakterize ediyor" şeklindeki ifade saçmalaktır, çünkü "ilkel kuş tüyleri" sadece teorik bir varsayımdır ve dolayısıyla bunların iç yapısı daha da hipotetiktir.

National Geographic Society'de (National Geographic Derneği) halen gösterimde olan tüylü dinozorlar sergisi furyası daha da kötüdür ve birçok et yiyici dinozorun kuş tüyelerine sahip olduğu yönündeki aldatıcı iddiayı ileri sürmektedir. Tartışmasız bir dinozor olan Deinonychus hakkında yapılan bir maket ve bebek tyrannosaurular hakkında yapılan çizimlerde bu canlılar tüylerle kaplı gibi gösterilmektedir. Bunların hepsi hayalidir ve bilim kurgu dışında herhangi bir yerleri yoktur...

Saygılarımla,

Storrs L. Olson

Kuşlar Bölümü Başkanı

Smithsonian Enstitüsü, Doğa Tarihi Ulusal Müzesi ¹⁴²

Bu fosil sahtekarlığının gösterdiği iki önemli gerçek vardır: Birincisi, evrim teorisine kanıt bulma arayışı içinde kolaylıkla sahtekarlığa başvurabilecek insanlar vardır. İkincisi, evrim teorisini topluma empoze etme gibi bir misyon yüklenmiş olan bazı "bilim dergileri", evrim teorisi lehinde kullanabileceklerini düşündükleri bulguları, yanlış olma veya başka türlü yorumlanabilme olasılıklarını tamamen göz ardı ederek, propaganda malze-

mesi haline getirmektedirler. Yani bilimsel değil dogmatik davranmakta, inançla bağlı oldukları evrim teorisini savunabilmek için bilimden kolayca taviz vermektedirler.

Konunun bir diğer önemli yönü ise, kuşların dinozorlardan evrimleştiği tezine hiçbir kanıt bulunamayışıdır. Kanıt bulunamadığı için sahtesi yapılmakta veya mevcut kanıtlar çarpıtılarak yorumlanmaktadır. Gerçekte ise, kuşların bir başka canlı sınıfından evrimleşmiş olabileceğine dair hiçbir kanıt yoktur. Aksine kanıtlar, kuşların yeryüzünde kendi özgün vücut yapılarıyla ortaya çıktıklarını göstermektedir.

Böceklerin Kökeni

Kuşların kökeninden söz ederken, evrimci biyologların bu konuda ortaya attıkları "**cursorial teori**"den söz etmiştik. O zaman da belirttiğimiz gibi cursorial teori, sürüngenlerin nasıl olup da "kanatlandıkları" sorusu karşısında, "ön ayakları ile sinek avlamaya çalışan sürüngenler"den söz etmektedir. Bu spekülatif teoriye göre, söz konusu sürüngenler sinek avlamaya çalışırken ön ayaklarını zamanla kanatlara dönüştürmüşlerdir.

Bu teorinin hiçbir bilimsel bulguya dayanmadığını da belirtmiştik. Ancak bu teoriyle ilgili olan ve değinmediğimiz önemli bir nokta daha vardır: Zaten uçmakta olan sinekler. Acaba sinekler nasıl olmuş da kanatlanmışlardır? Ve genel olarak, sinekler sınıflamasını da içine alan böceklerin kökeni nedir?

Böcekler, canlı sınıflamasında, artropodlar (eklem bacaklılar) filumunun içinde yer alan *Insecta* alt-filumunu oluştururlar. En eski böcek fosilleri, Devonian Devri'ne (410-360 milyon yıl önce) aittir. Daha sonraki Pennsylvanian Devri'nde (325-286 milyon yıl önce) ise çok sayıda farklı böcek türü bir anda ortaya çıkar. Örneğin hamam böcekleri aniden ve bugünkü yapılarıyla belirir. Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Betty Faber, "350 milyon yıl öncesine ait hamam böceği fosillerinin bugünkülerle aynı olduğunu" bildirmektedir.¹⁴³

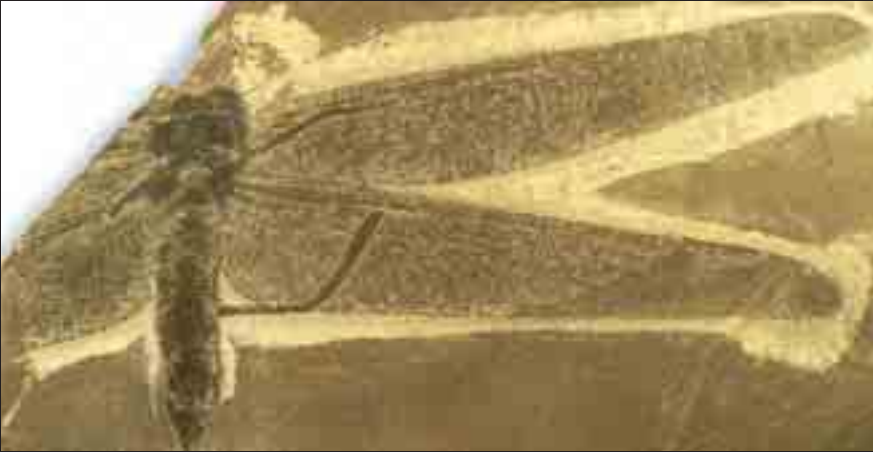
Örümcek, kene ve kırkayak gibi canlılar gerçekte böcek değildir, ama çoğunlukla böcek olarak anılır. *American Association for the Advancement of Science*'in 1983'teki yıllık toplantısında, bu canlılarla ilgili çok önemli fosil bulguları sunulmuştur. Örümcek, kene ve kırkayaklara ait olan 380 milyon yıllık bu fosillerin ilginç özelliği ise, yaşayan örneklerinden farksız

ABD'nin Kansas eyaletinde bulunan bu *Acantherpestes major* türü kırkayak, yaklaşık 300 milyon yıl yaşındadır ve günümüzdeki kırkayaklardan farksızdır.

145 milyon yıllık sinek fosili. Çin'in Liaoning bölgesinde bulunan bu fosil ile aynı türe ait yaşayan sinekler arasında fark yoktur.

Kanatlı böcekler, fosil kayıtlarında bir anda ortaya çıkarlar ve ilk belirdikleri anda bugünkü kusursuz yapılarına zaten sahiptirler. Üstteki 320 milyon yıllık yusufçuk fosili, bilinen en eski yusufçuktur ve günümüzdekilerden farksızdır. Hiçbir "evrim" yaşanmamıştır.

oluşudur. Bulguları inceleyen bilim adamlarından biri, fosiller hakkında "sanki dün ölmüş gibiler" yorumunu yapmıştır.¹⁴⁴

Uçan böcekler, yani sinekler de fosil kayıtlarında bir anda ve kendilerine özgü yapılarıyla ortaya çıkar. Örneğin Pennsylvanian Devri'ne ait çok sayıda yusufçuk fosili bulunmuştur. Ve bu yusufçuklar günümüzdekilerle tamamen aynı yapıya sahiptir.

Burada ilginç olan bir nokta, yusufçuklar gibi sineklerin, kanatsız bö-

cek türleriyle bir anda ortaya çıkmalarıdır. Bu da, kanatsız böceklerin zamanla kanatlanarak sineklere evrimleştikleri yönündeki varsayımı geçersiz kılar. Robin Wootton ve Charles P. Ellington, *Biomechanics in Evolution* adlı kitapta yer alan bir makalelerinde bu konuda şöyle yazarlar:

Böcekler, Orta ve Üst Carboniferous Devirleri'nde ilk kez ortaya çıktıklarında birbirlerinden çok farklıdır ve büyük bir bölümü de kanatlıdır. Birkaç tane kanatsız ve daha ilkel böcek vardır, ama hiçbir ara form bilinmemektedir.¹⁴⁵

Fosil kayıtlarında bir anda ortaya çıkan sineklerin önemli bir özellikleri de olağanüstü uçuş teknikleridir. İnsan saniyede 10 kere bile kolunu açıp kapayamazken, bir sinek saniyede ortalama 500 kez kanat çırpma yeteneğine sahiptir. Üstelik her iki kanadını eş zamanlı olarak çıkarır. Eğer kanatların titreşimi arasında en ufak bir uyumsuzluk olsa sinek dengesini yitirecektir, ama hiçbir zaman böyle bir uyumsuzluk olmaz.

R. Wootton, "Sinek Kanatlarının Mekanik Tasarımı" başlıklı bir makalede şöyle yazar:

Sinek kanatlarının işleyişini öğrendikçe, sahip oldukları tasarımın ne denli hassas ve kusursuz olduğunu daha iyi anlıyoruz... Son derece elastik özelliklere sahip parçalar, havanın en iyi biçimde kullanılabilmesi için, gerekli kuvvetler karşısında gerekli esnekliği gösterecek biçimde hassasiyetle biraraya getirilmişlerdir. Sinek kanatlarıyla boy ölçüşebilecek teknolojik bir yapı yok gibidir.¹⁴⁶

Bu denli kusursuz bir yaratılışa sahip canlıların, yeryüzünde bir anda ortaya çıkmalarının elbette evrimle açıklanması imkansızdır. Bu nedenle Paul Pierre Grassé, "Böceklerin kökeni konusunda tam bir karanlık içindeyiz." demektedir.¹⁴⁷ Böceklerin kökeni, açıkça tüm canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğini doğrulamaktadır.

Memelilerin Kökeni

Evrim teorisi, daha önce de belirttiğimiz gibi, denizden evrimleşerek çıkan hayali birtakım canlıların sürüngenlere dönüştüğünü, kuşların da sürüngenlerin evrimleşmesiyle oluştuğunu iddia eder. Aynı senaryoya

320 milyon yıllık bu hamam böceği fosili ile günümüzde yaşayan örnekleri arasında fark yoktur.

Amber (reçine) içinde yakalanarak
fossilleşmiş 35 milyon yıllık sinek.
Baltık Denizi yakınlarında bulunan
bu fosil de yine günümüzde yaşayan
örneklerinden farksız.

göre sürüngenler yalnızca kuşların değil, aynı zamanda memelilerin de atasıdır. Ancak bu iki canlı sınıflaması arasında çok büyük farklar vardır. Memeliler sıcakkanlı hayvanlardır (vücut ısılarını kendileri üretir ve sabit tutarlar), yavrularını doğururlar, emzirirler ve vücutları tüylerle kaplıdır. Sürüngenler ise soğukkanlıdır (ısı üretmezler ve vücut ısıları dışardaki havaya göre değişir), yumurtlayarak çoğalırlar, yavruları emzirme gibi bir özellikleri yoktur ve vücutları pullarla kaplıdır.

Acaba nasıl olmuştur da, bir sürüngen, vücut ısısı üretmeye başlamış, bu ıslığı kontrol edecek bir terleme mekanizması oluşturmuş, pullarını tüylerle değiştirmiş ve süt salgılamaya başlamış olabilir? Evrim teorisinin memelilerin kökenine açıklama getirebilmesi için öncelikle bu sorulara tatmin edici bilimsel cevaplar bulması gerekmektedir.

Oysa evrimci kaynaklara baktığımızda, ya bu konuda ısrarlı bir sessizlik olduğunu ya da tümüyle hayali ve bilim dışı senaryolar anlatıldığını görürüz. Bu senaryolardan biri şöyledir:

Soğuk bölgelerde yaşayan bazı sürüngenler, vücutlarını ısıtacak bir yöntem geliştirdiler... Pulları giderek daha sivri hale geldi ve sonunda tüylere evrimleşti. Bu arada gerçekleşen bir diğer adaptasyon ise terlemenin gelişmesi oldu; bu, canlıya gerektiğinde suyun buharlaşması sayesinde vücudunu soğutma imkanı veriyordu. Bu arada beklenmedik bir biçimde, bazı yavrular beslenmek için annelerinin vücudunda oluşan teri yalamaya başladılar. Bazı ter bezleri bu nedenle giderek daha zengin bir salgı salgılamaya başladılar ve bu salgı sonunda süt haline dönüştü. Bu sayede bu ilk memelilerin yavruları hayata daha iyi bir başlangıç yaptılar.¹⁴⁸

Yukarıda anlatılan bu senaryo, bir hayal gücü zorlamasından başka bir şey değildir. Çünkü bu anlatılanların ne gerçekleştiğine dair bir delil vardır, ne de böyle bir şeyin gerçekleşmesi mümkündür. Bir canlının, annesinin vücudundaki teri "yalayarak" ortaya süt gibi son derece iyi hesaplanmış, besleyici değeri çok iyi ayarlanmış bir besini ortaya çıkardığını öne sürmesi, son derece akıl dışı bir iddiadır.

Bu gibi senaryoların üretilmesinin nedeni, memeliler ve sürüngenler arasında gerçekte aşılmaz uçurumlar bulunmasıdır. Bu uçurumların bir başka örneği, **sürüngenlerin ve memelilerin çene yapılarıdır**. Memelilerde alt çenede tek bir kemik vardır ve dişler bu kemiğin üzerine oturur. Sürüngenlerde ise alt çenenin her iki yanında üçer tane küçük kemik bulunur. Bir başka temel farklılık, tüm memelilerin orta kulaklarında üç tane

Doğa tarihi müzelerinde sergilenen on milyonlarca yıllık memeli fosilleri ile bugün yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Dahası bu fosiller, yeryüzü tabakalarında, daha önceki türlerle aralarında hiçbir bağlantı olmadan bir anda ortaya çıkarlar.

kemik (örs, üzengi ve çekiç kemikleri) bulunmasıdır; buna karşılık tüm sürüngenlerde orta kulakta tek bir kemik yer alır. Evrimciler, sürüngen çenesinin ve sürüngen kulağının aşamalı olarak memeli çenesine ve kulağına dönüştüğünü iddia ederler. Bu dönüşümün hangi aşamalarla gerçekleştiği sorusu ise cevapsızdır. Özellikle tek kemikten oluşan bir kulağın üç kemikli hale nasıl dönüştüğü ve işitme duyusunun bu sırada nasıl devam ettiği, asla cevaplanamayan bir sorudur.

Tüm bunlar, sürüngenlerin memelilere evrimleştiği yönündeki varsayımın hiçbir bilimsel temeli olmadığını göstermektedir. Nitekim sürüngenlerle memelileri birbirine bağlayabilecek tek bir ara form fosili dahi bulunamamıştır. Bu yüzden Roger Lewin, "ilk memeliye nasıl geçildiği hala bir sırdır" demek zorunda kalır.¹⁴⁹

20. yüzyılın en büyük evrim otoritelerinden ve neo-Darwinist teorisinin kurucularından biri olan George Gaylord Simpson ise, evrim teorisi açısından çok şaşırtıcı olan bu gerçeği şöyle ifade eder:

Dünya üzerindeki yaşamın en akıl karıştırıcı olayı, Mezozoik Çağı'nın, yani sürüngenler devrinin, memeliler devrine aniden değişmesidir. Sanki bütün başrol oyuncularının çok sayıda ve türdeki sürüngenler tarafından üstlenildiği bir oyunun perdesi bir anda indirilmiştir. Perde yeniden açıldığında ise, bu kez başrolünde memelilerin yer aldığı ve sürüngenlerin bir kenara itildiği yepyeni bir devir başlamıştır. Ortaya çıkan memelilerin bir önceki devre ait izleri ise yok gibidir.¹⁵⁰

Dahası, aniden ortaya çıkan memeliler birbirlerinden çok farklıdır. Yarasa, at, fare ve balina gibi son derece farklı canlıların hepsi memelidir ve aynı jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır. Bu canlıların aralarında evrimsel bir bağ kurmak, en geniş hayal gücü için bile imkansızdır. Evrimci zoolog Eric Lombard, *Evolution* (Evrim) adlı dergide şöyle yazar:

Memeliler sınıfı içinde evrimsel akrabalık ilişkileri (filogenetik bağlar) kurmak için bilgi arayanlar, hayal kırıklığına uğrayacaktır.¹⁵¹

Kısacası memelilerin kökeni, diğer canlı gruplarında olduğu gibi, evrim teorisiyle hiçbir şekilde açıklanamamaktadır. George Gaylord Simpson, bu gerçeği uzun yıllar önce şöyle itiraf etmiştir:

Bu, memelilerin 32 ayrı takımının hepsi için geçerlidir.. Her takımın bilinen en eski ve en ilkel üyesi, bu takıma ait temel karakterlerin hepsine zaten sahiptir ve hiçbir durumda bir takımdan bir diğerine doğru ilerleyen devamlı bir gelişim bilinmemektedir. Çoğu örnekte farklılık o kadar keskin ve boşluk o kadar büyüktür ki, tüm bir takımın kökeni spekülatif ve son derece tartışmalıdır..

Ara formların bu sistemli yokluğu, sadece memelilere has değildir ve paleontologların uzun zamandır fark ettiği gibi neredeyse evrensel bir olgudur. Bu olgu, omurgalı ya da omurgasız neredeyse tüm hayvan sınıfları ve tüm takımlar için geçerlidir. Açıkçası aynı olgu, bitkilerin farklı kategorileri için de söz konusudur.¹⁵²

Atın Evrimi Efsanesi

Memelilerin kökeni konusu içinde önemli bir yer tutan başlık, uzunca bir zamandır evrimci kaynakların baş tacı ettikleri "atın evrimi" efsanesidir. Bu bir efsanedir, çünkü bilimsel bulgulara değil, hayal gücüne dayanır.

"Atın evrimi"ni sembolize ettiği iddia edilen şemalar, yakın bir zamana kadar, evrim teorisine kanıt olarak gösterilen fosil sıralamalarının en başında gelmekteydi. Oysa bugün pek çok evrimci, atın evrimi senaryosunun geçersizliğini açıkça kabul etmektedir. Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ve kademeli evrim teorisinin sorunlarının ele alındığı bir toplantıda söz alan evrimci Boyce Rensberger, atın evrimi senaryosunun fosil kayıtlarında hiçbir dayanağı olmadığını ve atın kademeli evrimleşmesi gibi bir sürecin hiç yaşanmadığını şöyle anlatmıştır:

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

Yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış dört tırnaklı, tilki büyüklüğündeki canlılardan bugünün daha büyük tek tırnaklı atına bir dizi kademeli değişim olduğunu öne süren ünlü atın evrimi örneğinin geçersiz olduğu uzun zamandır bilinmektedir. Kademeli değişim yerine, her türün fosilleri bütünüyle farklı olarak ortaya çıkmakta, değişmeden kalmakta, sonra da soyu tükenmektedir. Ara formlar bilinmemektedir.¹⁵³

Rensberger, dürüst bir tutumla atın evrimi senaryosundaki bu önemli açmazı dile getirirken aslında tüm teorinin fosil kayıtlarındaki en büyük çıkmazını, "ara-geçiş formları çıkmazı" nı gündeme getirmiştir.

Dr. Niles Eldredge atın evrimi şeması hakkında şunları söyler:

Hayatın doğası hakkında her biri birbirinden hayali bir sürü kötü hikaye vardır. Bunun en ünlü örneği ise, belki 50 yıl önce hazırlanmış olan ve hala alt katta duran atın evrimi sergisidir. Atın evrimi, birbirini izleyen yüzlerce bilimsel kaynak tarafından büyük bir gerçek gibi sunulmuştur. Ancak şimdi, bu tip iddiaları ortaya atan kişilerin yaptıkları tahminlerin, yalnızca spekülasyon olduklarını düşünüyorum.¹⁵⁴

Peki "atın evrimi" senaryosunun nedir? Bu senaryo, Hindistan, Güney Amerika, Kuzey Amerika ve Avrupa'da değişik zamanlarda yaşamış,

İngiltere Doğa Tarihi Müzesi'nde yer alan "atın evrimi" sergisi. Bu ve benzeri "atın evrimi" şemaları, farklı devirlerde, farklı coğrafyalarda yaşamış bağımsız canlı türlerinin, son derece taraflı bir bakış açısıyla birbirleri ardına dizilmesiyle oluşturulur. Gerçekte "atın evrimi"ne dair hiçbir somut bilimsel bulgu yoktur.

farklı tür canlılara ait fosillerin evrimcilerin hayal güçleri doğrultusunda küçükten büyüğe doğru dizilmesiyle oluşturulan şemalarla ortaya atılmıştır. Değişik araştırmacıların öne sürdükleri 20'den fazla değişik atın evrimi şeması vardır. Hepsi de birbirinden farklı olan bu soy ağaçları hakkında evrimciler arasında da görüş birliği yoktur. Bu sıralamalardaki tek ortak nokta, 55 milyon yıl önceki Eosen Devri'nde yaşamış *Eohippus* (*Hyracotherium*) adlı köpek benzeri bir canlının atın ilk atası olduğuna inanılmasıdır. Oysa atın milyonlarca yıl önce yok olmuş atası olarak sunulan *Eohippus*, halen Afrika'da yaşayan ve atla hiçbir ilgisi ve benzerliği olmayan *Hyrax* isimli hayvanın hemen hemen aynıdır.¹⁵⁵

Atın evrimi iddiasının tutarsızlığı, her geçen gün ortaya çıkan yeni fosil bulgularıyla daha açık olarak anlaşılmaktadır. *Eohippus* ile aynı zamanda, günümüzde yaşayan at cinslerinin de (*Equus nevadensis* ve *Equus occidentalis*) fosillerinin bulunduğu tespit edilmiştir.¹⁵⁶ Bu, günümüzdeki at ile onun sözde atasının aynı zamanda yaşadığını göstermektedir ki, atın evrimi denen sürecin hiçbir zaman yaşanmadığının kanıtıdır.

Evrimci yazar Gordon R. Taylor, Darwinizm'in açıklayamadığı konuları ele alan *The Great Evolution Mystery* adlı kitabında at serileri efsanesinin aslını şöyle anlatır:

Darwinizm'in belki de en ciddi zaafiyeti, paleontologların, büyük evrimsel değişiklikleri gösterecek olan akrabalık ilişkilerini ve canlı sıralamalarını ortaya koyamamalarıdır... At serisi genellikle bu konuda çözüme kavuşturulmuş olan yegane örnek gibi gösterilir. Ama gerçek şudur ki, *Eohippus*'tan *Equus*'a kadar uzanan sıralama çok tutarsızdır. Bu sıralamanın, giderek artan bir vücut büyüklüğünü gösterdiği iddia edilir, ama aslında sıralamanın ileri-ki aşamalarına konan canlıların bazıları (sıralamanın en başında yer alan) *Eohippus*'tan daha büyük değil, daha küçüktürler. Farklı kaynaklardan gelen türlerin biraraya getirilip ikna edici bir görüntüye sahip olan bir sıralamada arka arkaya dizilmeleri mümkündür, ama tarihte gerçekten bu sıralama içinde birbirlerini izlediklerini gösteren hiçbir kanıt yoktur.¹⁵⁷

Tüm bu gerçekler, evrim teorisinin en sağlam delillerinden birisi gibi sunulan atın evrimi şemalarının, hiçbir geçerliliğe sahip olmayan hayali sıralamalar olduklarını ortaya koymaktadır. Diğer türler gibi atlar da, evrimsel bir ataya sahip olmadan var olmuşlardır.

Yarasaların Kökeni

Memeliler sınıflaması içinde yer alan en ilginç canlılardan biri, kuşkusuz yegane uçan memeli cinsi olan yarasalardır.

Yarasaları ilginç kılan özelliklerinin başında, bu canlıların sahip olduğu kompleks "sonar" sistemi gelir. Bu sonar sistemi sayesinde yarasalar zifiri karanlıkta, hiçbir şey görmeden son derece kıvrak ve kusursuz manevralarla uçar. Karanlık bir odanın zeminindeki küçücük bir

tırtılı bile algılar ve avlar.

Bu sonar, hayvanın sürekli olarak yüksek frekanslı sesler yayması, bu seslerin yankılarını analiz etmesi ve sonucunda etrafının detaylı bir analizini yapmasıyla çalışmaktadır. Hem de canlı bu işi olağanüstü bir süratle, havada uçtuğu saniyeler boyunca kesintisiz ve kusursuz biçimde başarmaktadır.

Yarasaların sonar sistemi üzerinde yapılan araştırmalar, daha da şaşırtıcı sonuçlar ortaya koymuştur. Hayvanın algılayabildiği frekans aralığı çok dardır, yani ancak belirli frekanstaki sesleri algılayabilir. Ancak işte bu noktada çok önemli bir sorun ortaya çıkmaktadır. Doppler etkisi denen fizik kuralına göre, hareket halindeki bir cisme çarpan sesin frekansı değişir. Bu yüzden, yarasa kendisinden uzaklaşmakta olan bir sineğe doğru ses dalgalarını yaydığı anda, dönen ses dalgaları yarasanın duyamayacağı bir aralığa düşecektir. Bu nedenle

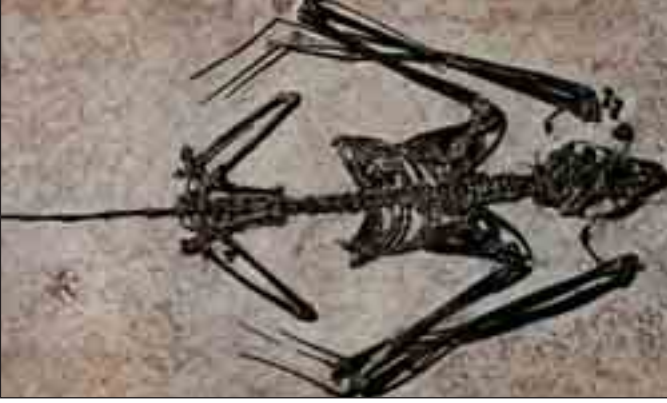
yarasanın hareketli cisimleri algılamada büyük zorluklar yaşaması gerekir. Ama böyle olmaz. Yarasa her türlü cismi kusursuzca algılamaya devam eder. Çünkü yarasa, Doppler etkisini bilmişçesine, hareketli cisimlere doğru yolladığı ses dalgalarını değiştirir. Örneğin kendisinden uzaklaşan sineğe en yüksek frekanslı ses dalgasını yollar ki, ses geri döndüğünde duyamayacağı kadar düşük bir frekansa inmesin.

Peki bu ayarlama nasıl gerçekleşir?

Yarasanın beyinde, sonar sistemini denetleyen iki farklı tipte nöron (sinir hücresi) bulunmaktadır; bunlardan biri yansıyan ultrasonu algılar, diğeri bazı kaslara komut vererek yarasanın çığılığını oluşturur. Bu iki nöron beyinde eş güdümlü çalışır; öyle ki yankının frekansı değişince, birinci

Yarasaların sahip olduğu sonar sistemi, bugüne kadar yapılmış bütün teknolojik sonarlardan çok daha hassas ve verimlidir.

ABD Wyoming'de bulunmuş olan bilinen en eski yaras fosili. 50 milyon yıllık bu fosil ile bugün yaşayan yarasalar arasında hiçbir fark yok.

nöron bunu algılar ve ikinci nöronu baskılayarak veya uyararak, çığlığın frekansının yankının frekansına uymasını sağlar. Sonuçta yarasanın çığlığı ortamın durumuna göre frekans değiştirir ve en verimli şekilde kullanılır.

Tüm bu sistemin evrim teorisinin "rastgele mutasyonlarla kademeli evrim" açıklamasına indirdiği darbeyi görmemek ise mümkün değildir. Yarasadaki sonar sistemi son derece kompleks bir yapıdır ve asla rastgele mutasyonlarla açıklanamaz. Sistemin çalışabilmesi için, tüm ayrıntılarıyla kusursuz olarak var olması zorunludur. Yarasa hem yüksek frekanslarda ses yayacak yapıya, hem bu sesleri algılayıp analiz edecek organlara, hem de hareket değişikliklerine göre frekans ayarlaması yapan sisteme sahip olmalıdır ki, sahip olduğu sonar işe yarasın. Elbette ki tüm bunlar rastlantılarla açıklanamaz ve yarasanın kusursuz bir biçimde yaratıldığını gösterir.

Nitekim fosil kayıtları da, yarasanın yeryüzünde aniden ve bugünkü kompleks yapısıyla ortaya çıktığını göstermektedir. Evrimci paleontologlar John E. Hill ve James D. Smith, *Bats: A Natural History* adlı kitaplarında bu gerçeği "itiraf" niteliğinde açıklarlar:

Yarasaların fosil kayıtları, erken Eosen Devri'ne kadar uzanır... ve beş ayrı kıtada birden tespit edilmiştir. Tüm fosil yarasalar, hatta en eskileri bile, son derece gelişmiş yarasalardır ve dolayısıyla karada yaşayan atalarından nasıl bir ara geçişle geldikleri konusuna hiçbir ışık tutmazlar.¹⁵⁸

Evrimci paleontolog L. R. Godfrey ise aynı konuda şöyle yazmaktadır: Erken Tertiryen Devri'ne ait çok sayıda iyi korunmuş yaras fosili vardır, örneğin *Icaronycteris* gibi. Ama *Icaronycteris* bizlere yarasalarda uçuşun evrimleşmesi hakkında hiçbir şey söylememektedir, çünkü bu zaten kusursuz bir biçimde uçan bir yarasadır.¹⁵⁹

Evrimci bilim adamı Jeff Hecht de aynı sorunu 1998 tarihli bir New Scientist makalesinde şöyle itiraf etmektedir:

Yarasaların kökenleri bir bilmece olmuştur. En eski yarasa fosilleri dahi, 50 milyon yıl önce, bugünkü yarasaların kanatlarına benzeyen kanatlara sahiptirler.¹⁶⁰

Kısacası, ne yarasaların kompleks vücut sistemlerinin evrimle ortaya çıkması mümkündür, ne de fosil kayıtları böyle bir evrim yaşandığını göstermektedir. Aksine, yeryüzünde ilk kez ortaya çıkan yarasalar ile bugün yaşayan örnekleri aynıdır. Yasalar, hep yarasa olarak var olmuştur.

Deniz Memelilerinin Kökeni

Balinalar ve yunuslar, "deniz memelileri" olarak bilinen canlı grubunu oluştururlar. Bu canlılar memeli sınıflamasına dahildir, çünkü aynen karadaki memeliler gibi doğurur, emzirir, akciğerle nefes alır ve vücutlarını ısıtırlar. Deniz memelilerinin kökeni ise, evrimciler tarafından açıklanması en zor olan konulardan birisidir. Çoğu evrimci kaynakta, ataları karada yaşayan deniz memelilerinin, uzun bir evrim süreci sonunda deniz ortamına geçiş yapacak biçimde evrimleştikleri öne sürülür. Buna göre, sudan karaya geçişin tersine bir yol izleyen deniz memelileri, ikinci bir evrim sürecinin sonucu olarak tekrar su ortamına dönmüşlerdir. Oysa bu teori hiçbir paleontolojik delile dayanmaz ve mantıksal yönden de çelişkilidir. Nitekim, evrimciler de uzun yıllar boyunca bu konuda sessiz kalmışlardır.

Bu nedenle, evrimciler bu konuyla ilgili uzun bir süreden beri sessizleşmiştir.

Ancak, 1990'lı yıllarda deniz memelilerinin kökeni hakkında yeni evrimci senaryolar ortaya çıktı. Bu senaryolar, 1980'lerde bulunan *Pakicetus* ve *Ambulocetus* gibi bazı yeni fosil bulguları üzerine kuruldu. Dört ayaklı ve kara canlısı oldukları açıkça belli olan bu soyu tükenmiş memelilerin balinaların atası olduğu iddia edildi ve böylece birçok evrimci kaynak onları "yürüyen balinalar" olarak adlandırmakta tereddüt etmedi. (Gerçekte bu canlının tam adı, "yürüyen ve yüzen balina" anlamına gelen *Ambulocetus natans*'dir) *National Geographic* dergisi ise Kasım 2001 sayısında "Balinaların Evrimi" senaryosunu gündeme getirdi. Senaryo, bilimsel delillerin değil evrimci ön yargıların üzerine kurulmuştu.

Yürüyen Balina Masalı

Uzun ismi *Pakicetus inachus* olan bu soyu tükenmiş memeliye ait fosiller, ilk kez 1983 yılında gündeme geldi. Fosili bulan P. D. Gingerich ve yardımcıları, canlının sadece kafatasını bulmuş olmalarına rağmen, hiç çekinmeden onun bir "ilkel balina" olduğunu iddia ettiler.

Oysa fosilin "balina" olmakla yakından-uzaktan bir ilgisi yoktu. İskeleti, bildiğimiz kurtlara benzeyen dört ayaklı bir yapıydı. Fosilin bulunduğu yer, paslanmış demir cevherlerinin de bulunduğu ve salyangoz, kaplumbağa veya timsah gibi kara canlılarının da fosillerini barındıran bir bölgeydi; yani bir deniz yatağı değil, kara parçasıydı.

Peki dört ayaklı bir kara canlısı olan bu fosil, neden "ilkel balina" olarak ilan edilmiştir? Sadece dişlerindeki ve kulak kemiklerindeki bazı ayrıntılar nedeniyle! Oysa bu özellikler *Pakicetus* ile balinalar arasında bir ilişki kurmak için kanıt olamaz. Canlılar arasında anatomik benzerliklerinden yola çıkılarak kurulmak istenen bu gibi teorik ilişkilerin çoğunun son derece çürük olduğunu evrimciler de kabul etmektedirler. Eğer Avustralya'da yaşayan gagalı bir memeli olan Platypuslar ve ördekler soyları tükenmiş canlılar olsalardı, evrimciler aynı mantıkla (gaga benzerliğinden yola çıkarak) bunları da birbirlerinin akrabası ilan edeceklerdi. Oysa platypus bir memeli, ördek ise bir kuştur ve aralarında evrim teorisine göre de bir akrabalık kurulamaz.

Evrimcilerin "yürüyen balina" ilan ettiği *Pakicetus* da farklı anatomik özellikleri bünyesinde barındıran özgün bir cinstir. Nitekim omurgalı paleontolojisinin otoritelerinden Carroll, *Pakicetus*'un da dahil edilmesi gereken mesonychid ailesinin "garip karakterlerden oluşan bir kombinasyon gösterdiğini" belirtmektedir.¹⁶¹ Bu tip "mozaik canlı"ların evrimsel bir ara form sayılamayacağını, Gould gibi önde gelen evrimciler de kabul etmektedirler.

Yaratılış gerçeğini savunan yazar Ashby L. Camp, "The Overselling of Whale Evolution" (Balina Evriminin Abartılı Propagandası) başlıklı makalesinde, *Pakicetus* gibi kara memelilerinin de dahil olduğu mesonychidler sınıfının, *Archaeocetealar*'ın, yani soyu tükenmiş balinaların atası olduğu yönündeki iddianın çürüklüğünü şöyle açıklar:

Evrimcilerin mesonychidlerin, *Archaeocetealar*'a dönüştüğü konusunda ken-

NATIONAL GEOGRAPHIC'İN ÇİZİM ÇARPITMALARI

Gerçek *Pakicetus*

National Geographic'in
Pakicetus çizimi

Paleontologlar *Pakicetus*'un dört ayaklı bir kara memelisi olduğu kanısındadırlar. *Nature* dergisinde (sayı. 412, 20 Eylül 2001) yayınlanan soldaki iskelet yapısı, bunu açıkça göstermektedir. Bu iskelet yapısına dayanarak Carl Buell tarafından yapılan *Pakicetus* rekonstrüksiyon çizimi de (solda alta) gerçekçidir.

Ama *National Geographic*, canlıyı "yürüyen balina olarak göstermek, bu imaji okuyucularına empoze etmek için, *Pakicetus*'u yüzer halde gösteren bir çizim tercih etmiştir (altta). Çizimde *Pakicetus*'u "balinalaştırmak" için yapılmış küçük çarpıtmalar hemen dikkat çekiyor: Canlı "yüzer" konumda tasvir edilmiş, arka ayakları geriye doğru çizilerek "yüzgeç" izlenimi verilmek istenmiş, ön ve arka perçeleri de yayvanlaştırılarak "palet"e benzetilmiş.

dilerinden emin davranmalarının nedeni, gerçek soy bağlantısında yer alan bir tür tanımlayamamalarına rağmen, bilinen mesonychidler ve *Archaeocetalar* arasında bazı benzerlikler olmasıdır. Ancak bu benzerlikler, özellikle de (iki grup arasındaki) büyük farklılıklar ışığında, bir ata ilişkisi iddia etmek için yeterli değildir. Bu gibi karşılaştırmaların oldukça subjektif olan doğası, şimdiye kadar pek çok farklı memeli ve hatta sürüngen grubunun balinaların atası olarak öne sürülmüş olmasından bellidir.¹⁶²

***Ambulocetus natans*: Pençelerine Perde Geçirilen Sahte Balina**

Hayali balina evrimi şemasında *Pakicetus*'tan sonra gelen ikinci fosil canlı, *Ambulocetus natans*'tır. İlk kez 1994 yılında *Science* dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyurulan bu fosil de, evrimciler tarafından zorlama yöntemiyle "balinalaştırılmak" istenen bir kara canlısıdır.

Ambulocetus natans terimi, Latince ambulate (yürümek), cetus (balina) ve natans (yüzmek) kelimelerinin birleşmesiyle oluşturulmuştur ve "yürüyen ve yüzen balina" anlamına gelir. Canlının yürüdüğü aşıkardır, çünkü tüm diğer kara memelileri gibi onun da dört ayağı, hatta bu ayaklara bağlı geniş pençeleri ve arka pençelerinin ucunda toynakları vardır. Ancak canlının bir taraftan da suda yüzdüğü, daha doğrusu yaşamını hem karada hem de suda (amfibi şekilde) sürdürdüğü iddiasının, evrimcilerin ön yargıları dışında, hiçbir dayanağı yoktur.

Bu konuda bilimle hayal gücü arasındaki sınırı görmek için, evrim teorisinin en önde gelen savunucularından biri olan ve Kasım 2001 sayısını "Balinaların Evrimi" propagandasına ayıran *National Geographic*'in *Ambulocetus* rekonstrüksiyonuna bir göz atalım. Dergide yayınlanan *Ambulocetus* çizimi şöyle:

Çizime dikkat ederseniz, bir kara canlısı olan *Ambulocetus*'u "balinalaştırmak" için yapılmış iki küçük hileyi kolaylıkla fark edebilirsiniz:

- Hayvanın arka bacakları, yürümeye yarayan ayaklar olarak değil de, yüzmeye yarayan yüzgeçler gibi tasvir edilmiş. Oysa gerçekte canlının bacak kemiklerini inceleyen Carroll, bu canlının "kara üzerinde güçlü bir hareket yeteneğine sahip olduğunu" belirtir.¹⁶³

- Hayvanın ön ayaklarına "palet" görüntüsü verebilmek için perdeler çizilmiştir. Oysa eldeki *Ambulocetus* fosillerinden böyle bir sonuca varmak

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

mümkün değildir. Gerçekte fosil kayıtlarında, bu gibi yumuşak dokular hemen hiçbir zaman görünmezler. Dolayısıyla canlının iskeleti dışında kalan özellikleri üzerinde yapılan rekonstrüksiyonlar hep spekülatiftir. Bu da evrimcilere geniş bir propaganda malzemesi sunar.

Ambulocetus'un üstteki çizimi üzerinde yapılabenzer evrimci rötüşlerle, her canlıyı, istenen bir başka canlıya benzer gibi göstermek mümkündür. İsterseniz bir maymun iskeletini de, bacaklarını arkaya doğru çizip "yüzgeç" gibi göstermek ve parmakları arasında perdeler çizmek suretiyle, "balinaların atası olan primat" diye sunabilirsiniz.

Ambulocetus fosili üzerinde yapılan bu çizim hilelerinin geçersizliği, yine *National Geographic*'in aynı sayısında yayınlanan aşağıdaki çizimden anlaşılabilir:

***Ambulocetus* fosilinin daha gerçekçi bir görünümü: Ayaklar "yüzgeç" değil, gerçekten ayak ve parmaklar arasında *National Geographic*'in daha önceden eklediği hayali "perde"ler yok.**

National Geographic, canlının iskeletinin resmini yayınlarken, ister istemez rekonstrüksiyon resimde yaptığı "balinalaştırıcı" rötüşlerden geri adım atmak zorunda kalmış. Canlının ayak kemikleri, iskeletin açıkça gösterdiği gibi, onu kara üzerinde taşıyacak yapıda. Ayaklarında ise hayali "perde"lerden iz yok.

Yürüyen Balina Masalının Geçersizliği

Gerçekte ne *Pakicetus*'un ne de *Ambulocetus*'un balinalarla bir akrabalıkları bulunduğuna dair hiçbir kanıt yoktur. Bunlar sadece, teorilerine göre deniz memelileri için karada yaşayan bir ata bulmak zorunda olan evrimcilerin, bazı sınırlı benzerliklerden yola çıkarak belirledikleri "ata aday-

ları"dır. Bu canlıların, kendileriyle çok yakın bir jeolojik devirde fosil kayıtlarında ortaya çıkan deniz memelileri ile ilişkileri bulunduğunu gösteren hiçbir kanıt yoktur.

Evrim şemasında *Pakicetus* ve *Ambulocetus*'un ardından söz konusu deniz memelilerine geçilmekte ve *Procetetus*, *Rodhocetus* gibi *Archaeocetea* (soyu tükenmiş balina) türleri sıralanmaktadır. Söz konusu canlılar gerçekten de suda yaşayan soyu tükenmiş memelilerdir. (Az ileride bunlara da değineceğiz.) Ancak *Pakicetus* ve *Ambulocetus* ile bu deniz memelileri arasında çok büyük anatomik farklılıklar vardır. Canlıların fosilleri incelendiğinde, birbirlerine bağlanan "ara form"lar olmadıkları açıkça görülür:

- Dört ayaklı bir kara memelisi olan *Ambulocetus*'ta omurga, leğen (pelvis) kemiğinde bitmekte ve bu kemiğe bağlı güçlü bacak kemikleri uzanmaktadır. Bu tipik bir kara memelisi anatomisidir. Balinalarda ise, omurga kuyruğa doğru kesintisiz devam eder ve leğen kemiği bulunmaz. Nitekim *Ambulocetus*'tan 10 milyon yıl kadar sonra yaşadığı düşünülen *Basilosaurus* aynen bu anatomiye sahiptir. Yani tipik bir balınadır. Tipik bir kara canlısı olan *Ambulocetus* ile tipik bir balina olan *Basilosaurus* arasında ise hiçbir "ara form" yoktur.

- *Basilosaurus*'un ve kaşalotun omurgalarının alt kısmında, omurgadan bağımsız küçük kemikler yer alır. Evrimciler bunların "körelmiş bacaklar" olduğu iddiasındadır. Oysa söz konusu kemikler *Basilosaurus*'ta "çiftleşme konumunu almaya yardımcı olmakta", kaşalotta ise "üreme organlarına destek olmakta"dır.¹⁶⁴ Zaten oldukça önemli bir fonksiyon üstlenmiş olan iskelet parçalarını, bir başka fonksiyonun "körelmiş organı" olarak tanımlamak, evrimci ön yargıdan başka bir şey değildir.

Sonuçta, deniz memelilerinin, kara memelileri ile aralarında bir "ara form" olmadan, özgün yapılarıyla ortaya çıktıkları gerçeği değişmemiştir. Ortada bir evrim zinciri yoktur. Robert Carroll, bu gerçeği istemeden ve evrimci bir dille de olsa, şöyle kabul eder: "Doğrudan balinalara uzanan bir mesonychid çizgisi tanımlamak mümkün değildir."¹⁶⁵ Balinalar konusunda ünlü bir uzman olan Rus bilim adamı G. A. Mchedlidze de, bir evrimci olmasına karşın, *Pakicetus*, *Ambulocetus natans* ve benzeri dört ayaklı "balina atası adayları"nın bu şekilde tanımlanmasına katılmamakta ve onları tamamen izole bir grup olarak tarif etmektedir.¹⁶⁶

Kulak ve Burun Evrimi Hikayeleri

Kara memelileri ile deniz memelileri arasında öne sürülecek bir evrim senaryosunun, bu canlı grupları arasındaki farklı kulak ve burun yapılarına açıklama getirmesi gerekir. Önce kulak yapısını ele alalım. Kara memelileri, biz insanlar gibi, dış dünyadaki sesleri kulak kepçeleri ile toplar, orta kulaktaki kemiklerle güçlendirir ve iç kulakta sinyallere çevirirler. Deniz memelilerinin ise kulakları yoktur. Sesleri alt çenelerindeki özel titreşim algılayıcı duygularla duyarlar. Bu iki yapı arasında kademeli bir evrim mümkün değildir. Kendi içinde mükemmel bir duyma sisteminden, tamamen farklı bir yapıya sahip bir başka sisteme kademeli evrimle geçilmesi mümkün değildir. Çünkü ara aşamalar verimli olmayacaktır. Yavaş yavaş kulaklarıyla duyma yeteneğini yitiren, çenesiyle duyma yeteneği ise henüz gelişmemiş bir canlı avantajlı değildir.

Kaldı ki, söz konusu "gelişme"nin nasıl sağlanabileceği sorusu da evrim teorisini çıkmaza sürüklemektedir. Evrimcilerin öne sürdükleri mekanizma mutasyonlardır ve canlılara genetik bilgi ekledikleri hiçbir zaman görülmemiş olan mutasyonlar sonucunda, deniz memelilerinin son derece kompleks algı sistemlerine sahip olduklarını ileri sürmek, akla aykırıdır.

Nitekim fosiller ortada hiçbir evrim olmadığını göstermektedir. *Pakicetus* ve *Ambulocetus*'un kulak sistemi, karasal memelilerinki ile aynıdır. Sözde "evrim şeması"nda bu iki kara memelisinin ardından gelen *Basilosaurus* ise tipik bir balina kulağına sahiptir. Yani dış kulak kepçesiyle değil, çenesine gelen titreşimlerle etrafındaki sesleri algılayan bir canlıdır. Ve *Pakicetus* ve *Ambulocetus*'un kulak yapısı ile, *Basilosaurus*'un kulak yapısı arasında hiçbir "geçiş formu" yoktur.

Benzer bir durum "kayan burun" hikayesi için de geçerlidir. Evrimci kaynaklar, *Pakicetus*, *Rodhocetus* ve günümüz gri balinasına ait üç kafatası iskeletini alt alta dizmekte ve bunların bir "evrim süreci" oluşturduklarını ileri sürmektedir. Oysa üç fosilin, özellikle de *Rodhocetus* ve günümüz balinasının burun yapıları, aynı serinin ara formları olarak kabul edilemeyecek kadar farklıdır.

Dahası nefes deliklerinin burundan enseye doğru "yürümesi", söz konusu canlıların anatomisinde çok ciddi bir "yeniden dizayn" gerektirir ki, bunun rastgele mutasyonlar yoluyla sağlandığına inanmak, hayal kurmaktan başka bir şey değildir.

***National Geographic*'in Lamarckçı Masalları**

Aslında, evrimci camianın büyük bir bölümünün canlıların kökeni hakkında temel bir batıl inanışları vardır ve sorun da bundan kaynaklanmaktadır. Bu batıl inanç, canlılara ihtiyaç duydukları organları, biyokimyasal yapıları veya anatomik özellikleri kazandıran adeta sihirli bir "doğa gücü" olduğu düşüncesidir.

Bunu görmek için, Kasım 2001 tarihli *National Geographic*'in "Balinaların Evrimi" başlıklı yazısındaki bazı ilginç pasajlara göz atalım:

... Bu civarda bulunan balinaların bazı atalarını gözümün önüne getirmeye çalıştım... Her kuşakta giderek kısalan ve çelimsizleşen arka ayaklarını kullanarak şapıdık şapıdık hareket etmeye çalışıyorlardı... Bir yandan arka bacakları, diğer yandan da gövdelerini destekleyen kalça kemikleri giderek küçülüyordu... Boyun kıaldı, böylece gövdenin ön kısmı, suyu en az dirençle yarıp geçmeyi sağlayan boru biçiminde bir denizaltı gövdesini andırır bir şekle girerken, kollar da dümen biçimini almaya başladı. Dış kulaklara duyulan ihtiyacın azalmasıyla, bazı balinalar sudaki sesleri doğrudan alt çene kemikleriyle algılayıp özel yağ yastıkları üzerinden iç kulağa iletiyorlardı.

Dikkat edilirse, tüm bu anlatımlarda, evrimci mantık örgüsü, sadece canlıların değişen ortama göre değişen ihtiyaçları olduğunu belirtmekte ve bu ihtiyacı başlı başına bir "evrim mekanizması" olarak algılamaktadır: Bu mantığa göre kendisine az ihtiyaç duyulan organlar yok olmakta, ihtiyaç duyulan yeni organlar kendi kendine ortaya çıkmaktadır!

Oysa biyoloji konusunda en temel bilgilere sahip olan bir kimse bile bilir ki, ihtiyaçlarımız organlarımızı kalıtsal olarak şekillendirmez. Bu, Lamarck'ın "kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması" tezinin çürümesinden bu yana, yani yaklaşık 100 yıldır, bilinen kesin bir gerçektir. Ama evrimci yayınlara bakıldığında, hala Lamarck'ın teorisiyle düşünüyor gibidirler.

Eğer kendilerine itiraz ederseniz, "hayır biz Lamarckçı değiliz, kastımız, çevre şartlarının canlılar üzerinde evrimsel bir baskı oluşturduğu, bu baskı sonucunda uygun canlıların seçildiği ve böylece türün evrimleştiği" diyeceklerdir. Ama zaten konunun püf noktası da buradadır: Evrimcilerin "evrimsel baskı" dedikleri şey, canlılara ihtiyaca göre yeni özellikler kazandıramaz. Çünkü bu baskıya cevap vereceğini umdukları iki sözde evrim mekanizması, yani doğal seleksiyon ve mutasyonun canlılara yeni

organlar kazandırma özelliği yoktur:

- Doğal seleksiyon, sadece zaten var olan özellikleri seçebilir, yeni bir özellik üretemez.

- Mutasyonlar, canlılara genetik bilgi eklemeyiz, sadece mevcut genetik bilgiyi tahrip ederler. Genetik bilgi ekleyen, (dolayısıyla yeni bir organ veya biyokimyasal yapı oluşturan) bir mutasyon asla gözlemlenmemiştir.

Bu gerçekler ışığında *National Geographic*'in üstteki "şapıdık şapıdık hareket eden balinalar" masalına bir kez daha bakarsak, aslında gerçekten de oldukça ilkel bir Lamarckçılık yaptıklarını görürüz. Dikkat edilirse *National Geographic* yazarı Douglas H. Chadwick, "**her kuşakta giderek kısalan ve çelimsizleşen arka ayaklar**"dan söz etmektedir. Acaba nasıl olur da "her kuşakta" bir canlı türünde morfolojik değişim, hem de belli bir yöne doğru değişim olabilir? Bunun için; o türün her kuşaktaki kimi temsilcilerinin bacaklarının kısalmasına neden olacak mutasyonlara uğraması; bu mutasyonların canlıya başka hiçbir zarar vermemesi; mutasyona uğrayan bireylerin diğerlerine göre avantajlı olup seçilmesi; bir sonraki kuşakta, ne tesadüfse yine aynı genin aynı noktasının aynı mutasyona uğraması; bunun nesiller boyu hiç değişmeden devam etmesi; tüm bunların tesadüfen kusursuz gerçekleşmesi gerekir.

Eğer *National Geographic* yazarları buna inanıyorlarsa, "biz sülale olarak uçmayı çok seviyoruz, oğlum da ne tesadüf bir mutasyon geçirdi ve koltuk altlarında kuş tüyünü andıran birkaç küçük yapı belirdi. Torunum da aynı mutasyondan geçecek ve tüyleri biraz artacak, bu nesiller boyu devam edecek ve sonunda sülalemiz kanatlanıp uçacak" diyen bir insana da inanabilirler. İki hikayenin saçmalık düzeyi aynıdır çünkü.

Bu durum, başta belirttiğimiz gerçeği, yani evrimcilerin, canlıların ihtiyaçlarının adeta doğadaki sihirli bir güç tarafından karşılandığına dair batıl inancını ortaya çıkarmaktadır. Gerçekte animist kültürde yer alan "doğaya bilinç atfetme" inancı, ne ilginçtir ki 21. yüzyılda "bilim" kisvesi altında karşımıza çıkmaktadır. Oysa Darwinizm'in ünlü eleştirmenlerinden biri olan Fransa'nın ünlü biyoloğu Paul Pierre Grassé'nin belirttiği gibi, "**hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir.**"¹⁶⁷

Fazla sözü edilmeden empoze edilmek istenen bir başka senaryo da, söz konusu canlıların vücut yüzeyleriyle ilgilidir. Karasal canlılar oldukça

rı kabul edilen *Pakicetus* ve *Ambulocetus*'un diğer memeliler gibi tüylü bir vücuda sahip oldukları herkesin ortak görüşüdür. Nitekim rekonstrüksiyonlarda her iki canlı sık tüylerle çizilmektedir. Ancak daha sonraki canlılara (yani gerçek deniz memelilerine) geçildiğinde, birden tüyler yok olmaktadır. Bunun evrimsel açıklaması, üstte anlattığımızı benzer Lamarckçı hikayelerden farklı bir şey değildir.

Gerçek ise, söz konusu canlıların her birinin, yaşadıkları ortama göre en uygun biçimlerde yaratılmış olduklarıdır. Bu kusursuz canlıları mutasyonlarla veya daha da basit Lamarckçı hikayelerle açıklamaya çalışmak, akıl dışıdır. Canlılıktaki her özellik gibi, söz konusu canlıların mükemmel sistemleri de bu canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Deniz Memelilerinin Kendi İçindeki Evrimi Senaryosunun Açmazları

Bu noktaya kadar, deniz memelilerinin kara canlılarından evrimleştiği yönündeki evrimci senaryonun geçersizliğini inceledik. Bilimsel bulgular, evrimcilerin bu senaryonun başlangıcına yerleştirdiği iki kara memelisi (*Pakicetus* ve *Ambulocetus*) ile deniz memelileri arasında hiçbir bağ bulunmadığını göstermektedir. Peki senaryonun geri kalan kısmı?

Bu konuda da evrim teorisi yine açmazdadır. Teori, bilimsel sınıflamada *Archaeocetea* (arkaik, yani eski balinalar) olarak bilinen soyu tükenmiş özgün deniz memelileri ile yaşayan balina ve yunuslar arasında bir akrabalık ilişkisi kurma çabasıdır. Oysa gerçekte konunun uzmanları farklı düşünmektedirler. Evrimci paleontolog Barbara J. Stahl şöyle yazar:

Bu *Archaeocetealar*'ın kıvrak formdaki vücutları ve kendilerine özgü testere dişleri, bunların muhtemelen herhangi bir günümüz balinasının atası olamayacağını açıkça ortaya koymaktadır. ¹⁶⁸

Deniz memelilerinin kökeni konusundaki evrimci senaryo, moleküler biyolojinin bulguları açısından da çıkmaz içindedir. Klasik evrimci senaryo, balinaların iki büyük grubunun, yani dişli balinaların (*Odontoceti*) ve balenli balinaların (*Mysticeti*) ortak bir atadan evrimleştiğini varsayar. Ama Brüksel Üniversitesi'nden Michel Milinkovitch yeni bir teoriyle bu görüşe karşı çıkmış, anatomik benzerliğe göre kurulan söz konusu varsayımın moleküler bulgular tarafından çürütüldüğünü şöyle vurgulamıştır:

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

Cetaceanlar'ın (balinaların) büyük grupları arasındaki evrimsel ilişkiler, morfolojik ve moleküler analizlerin çok farklı sonuçlara varması nedeniyle, daha da problemlidir. Morfolojik ve davranışsal bulgu bütünlerine bakılarak yapılan geleneksel yorumlama, ekolojisyona sahip dişli balinaların (yaklaşık 67 tür) ve filtre sistemiyle beslenen balen balinaların (10 tür) iki ayrı monofiletik (kendi içinde tek kökenden gelen) grup olduğunu varsayar... Öte yandan, DNA üzerinde yapılan filogenetik (evrimsel akrabalık) analizleri... ve amino asit karşılaştırmaları... uzun zamandır kabul edilen bu sınıflandırmayla çelişmektedir. Dişli balinaların bir grubu, yani sperm balinaları, morfolojik yönden kendilerinden oldukça uzak olan balen balinalarına diğer odontocetlerden (dişli balinalardan) daha yakın gözükmektedirler.¹⁶⁹

Kısacası, deniz memelileri, yerleştirilmek istendiği hayali evrim şemalarının her birine isyan etmektedirler.

Deniz memelilerinin kökeni konusundaki evrimci propagandada bir kez daha ortaya çıktığı gibi, ortada gerçek kanıtlara dayanan bir evrim süreci değil, evrim teorisine göre bir şemaya yerleştirilmeye çalışılan, ama bir türlü bu şemaya uygun gelmeyen kanıtlar vardır.

Kanıtların ön yargısız incelenmesiyle ortaya çıkan sonuç ise, tarihteki farklı canlı gruplarının, birbirlerinden bağımsız olarak, aniden ortaya çıktıklarıdır. Bu da, tüm canlıların yaratılmış oldukları gerçeğinin bilimsel bir kanıtıdır.

Memeliler evrim basamaklarının en üst kısmında yer alan canlılar olarak kabul edilirler. Durum bu iken, öncelikle bu canlıların neden deniz ortamına geçtiklerinin açıklanması çok güçtür. Bir sonraki soru ise, bu canlıların deniz ortamına nasıl olup da balıklardan bile daha iyi adapte olduklarıdır. Çünkü katil balinalar, yunuslar gibi memeli ve dolayısıyla akciğerli canlılar, suda solunum yapan balıklardan bile daha mükemmel bir şekilde yaşadıkları ortama uyum göstermektedirler.

Deniz memelilerinin hayali evriminin mutasyon ve doğal seleksiyon aracılığıyla açıklanamayacağı son derece açıktır. *GEO* dergisinde yayınlanan bir makale, deniz memelilerinden mavi balinanın kökeninden söz ederken, Darwinizm'in bu konudaki çaresizliğini şöyle ifade eder:

Mavi balinalar gibi, denizde yaşayan diğer memeli hayvanların da vücut yapıları ve organları balıklarinkine benzer. Bunların iskeletleri de balıklarinkiyile benzerlik gösterir. Balinalarda bacaklar diyebileceğimiz arka uzuvlar tersine gelişme göstererek güdük kalmıştır. Ancak bu hayvanların şekil değişik-

Deniz memelileri, yerleştirilmek istendiği hayali evrim şemalarının her birine isyan etmektedirler. Ortaya çıkan sonuç, tarihteki farklı canlı gruplarının, birbirlerinden bağımsız olarak, aniden ortaya çıktıklarıdır. Bu da, tüm canlıların yaratılmış oldukları gerçeğinin bilimsel bir kanıtıdır.

likleri hakkında elde en ufak bir bilgi bile mevcut değildir. Denize geri dönüşün Darwinizm'in iddia ettiği gibi uzun süreli yavaş bir geçişle değil, anlık sıçramalar halinde olduğunu kabul etmek zorundayız. Paleontologlar günümüzde balinanın hangi memeli hayvan türünden geldiği konusunda yeterli bilgiye sahip değildir.¹⁷⁰

Karada yaşayan küçük bir memeli hayvanın, evrim süreci sonucunda nasıl olup da 30 metre boyunda 60 ton ağırlığında bir balınaya dönüştüğünü düşünmek gerçekten de çok zordur. Darwinistlerin bu konuda yapabildikleri tek şey, *National Geographic* dergisinde yayınlanan aşağıdaki anlatımda olduğu gibi, hayal güçlerini zorlayarak senaryo üretmektir:

Balinanın doğuşu, bundan 60 milyon yıl önce, dört ayaklı, kıllı memelilerin yiyecek aramak için denize girmeleriyle başladı. Çağlar geçtikçe, yavaş yavaş değişiklikler oluştu. Arka ayaklar kayboldu, ön ayaklar yüzgeçlere dönüştü, kıllar yok olarak kalın, yumuşak, silgimsi balina derisine yol açtı, burun delikleri başın tepesine hareket etti, kuyruk genişleyerek balinanın fırçasımsı kuyruğuna dönüştü ve beden, suyun içinde giderek büyüyüp devleşti.¹⁷¹

Üstte anlatılan kademeli evrim senaryoları, bu senaryoyu yazanlar dahil, hiç kimseyi tatmin etmemektedir. Biz yine de bu kurgunun detaylarına inelim ve ne denli gerçek dışı olduğunu aşama aşama inceleyelim.

Deniz Memelilerinin Özgün Yapıları

Evrincilerin deniz memelileri ile ilgili evrim senaryolarının ne kadar imkansız olduğunu gösteren diğer bazı kanıtlar da, bu canlıların son derece özgün yapılarıdır. Solunum için akciğerlerini kullanan memeli bir

canlının deniz ortamında geçirmesi gereken adaptasyonlar dikkate alındığında, böyle bir geçiş için "imkansız" kelimesinin bile yetersiz kaldığı görülür. Böyle bir geçişte evrim süreci içinde ara basamaklardan herhangi bir tanesinin bile eksikliği, canlının yaşamasına izin vermeyecek ve evrim sürecini durduracaktır.

Deniz memelilerinin su ortamına geçerken sahip olmaları gereken adaptasyonlar şöyle sıralanabilir:

1- Suyun Korunumu: Deniz memelileri su ortamında yaşamalarına rağmen, su ihtiyaçlarını, balıklar gibi, yani tuzlu sudan faydalanarak gideremezler. Yaşamak için tatlı suya ihtiyaçları vardır. Deniz memelilerinin su kaynakları pek iyi bilinmemesine rağmen, su ihtiyaçlarının büyük kısmını, okyanustaki tuz oranının üçte biri kadar tuz içeren canlıları yiyerek sağladıkları düşünülmektedir. Bu kadar kıt su kaynaklarına sahip deniz memelileri için, suyun azami derecede korunması ve tasarruf edilmesi son derece önemlidir. İşte bu nedenle deniz memelileri, develerde görülen su koruması mekanizmalarına sahiptir. Aynı develer gibi deniz memelileri de terlemez. Böbrekler, üreyi insanlardan çok daha iyi bir şekilde konsantre ederek onlara su kazandırır. Böylece su kaybı en aza indirilmiş olur. Sudan tasarruf en küçük detaylarda bile kendini gösterir. Örneğin anne balina yavrusunu peynir kıvamındaki çok yoğun bir sütle besler. Bu süt insan sütünden on kez daha yağlıdır. Sütün bu derece yağlı olmasının birtakım kimyasal sebepleri vardır. Yağ, yavru tarafından vücuda alındıktan sonra işlenirken yan ürün olarak su açığa çıkar. Böylece anne, en az su kaybıyla yavrusunun su ihtiyacını gidermiş olur.

2- Görme ve Haberleşme: Yunusların ve balinaların gözleri farklı görmelere imkan verecek şekildedir. Suyun altında ve üzerinde aynı mükemmellikte görebilirler. (Oysa başta insan olmak üzere çoğu canlı, ışığın kırılmasındaki farklılıklar nedeniyle, kendi doğal ortamının dışında iyi göremez.) Bir yunus, suyun 6 metre kadar üstüne zıplayabilir ve kendisi için havada tutulmakta olan bir yiyeceği çok büyük bir hassaslıkla alabilir.

Deniz memelilerinin gözü ile kara canlılarının gözü arasındaki farklar şaşırtıcı derecede detaylıdır. Karada gözü bekleyen tehlikeler, fiziksel darbeler ve tozdur. Bu nedenle kara hayvanlarının göz kapakları vardır. Su ortamında ise en büyük tehlikeler tuz oranı, derinlere dalarken meydana gelen basınç ve deniz akıntılarının oluşturduğu hasarlardır. Akıntılarla

doğrudan temas olmaması için gözler kafanın yan tarafındadır. Ayrıca derin dalışlarda gözü basınca karşı koruyan sert bir tabaka vardır. 9 metre derinlikten sonra denizin dibi karanlık olduğu için, su memelilerinin gözü, karanlık ortamlara uyum sağlayabilen birçok özellekle donatılmıştır. Lens mükemmel bir daire biçimindedir. Işığa hassas olan çubuk hücreleri, renklere ve detaylara duyarlı olan koni hücrelerinden daha fazladır. Dahası, gözlerde özel bir fosforlu tabaka vardır. Bu sebeple deniz memelilerinin karanlık ortamlardaki görüşleri kuvvetlidir.

Yine de deniz memelilerinin birincil algıları görme değildir. Kara memelilerinin aksine, onlar için duyma çok daha önemlidir. Görme ışık gerektirir, ama duyma için böyle bir ihtiyaç yoktur. Birçok balina ve yunus, deniz dibindeki karanlık bölgelerde bir tür doğal "sonar" sayesinde avlanır. Özellikle dişli balinalar ses dalgaları aracılığıyla "görebilir". Ses dalgaları, aynı görmede olduğu gibi, odaklanır ve bir noktaya gönderilir. Geriye dönen dalgalar, hayvanın beyninde analiz edilir ve yorumlanır. Bu yorum, hayvana karşısındaki cismin biçimini, büyüklüğünü, hızını ve konumunu açıkça belli eder. Bu canlılardaki sonik sistem inanılmaz derecede hassastır. Örneğin bir yunus suya atlayan bir kişinin "içini" de algılayabilir. Ses dalgaları yön bulmanın yanı sıra haberleşme için de kullanılır. Birbirinden yüzlerce kilometre uzaktaki iki balina ses kullanarak anlaşabilir.

Deniz memelileri sadece kendilerine özgün özelliklere sahiptirler. Bunlar, yaşadıkları çevreye en uygun şekilde yaratılmışlardır.

Bu hayvanların haberleşmek ve yön bulmak için çıkarttıkları sesi nasıl ürettikleri sorusu hala büyük oranda cevapsızdır. Ancak bilinenler arasında, yunusun vücudundaki çok şaşırtıcı bir ayrıntı dikkat çeker: Hayvanın kafatası yapısı, beyni bile tahrip edecek kadar sürekli ve şiddetli bir biçimde yaydığı ses bombardımanından korunmak için ses yalıtımlıdır.

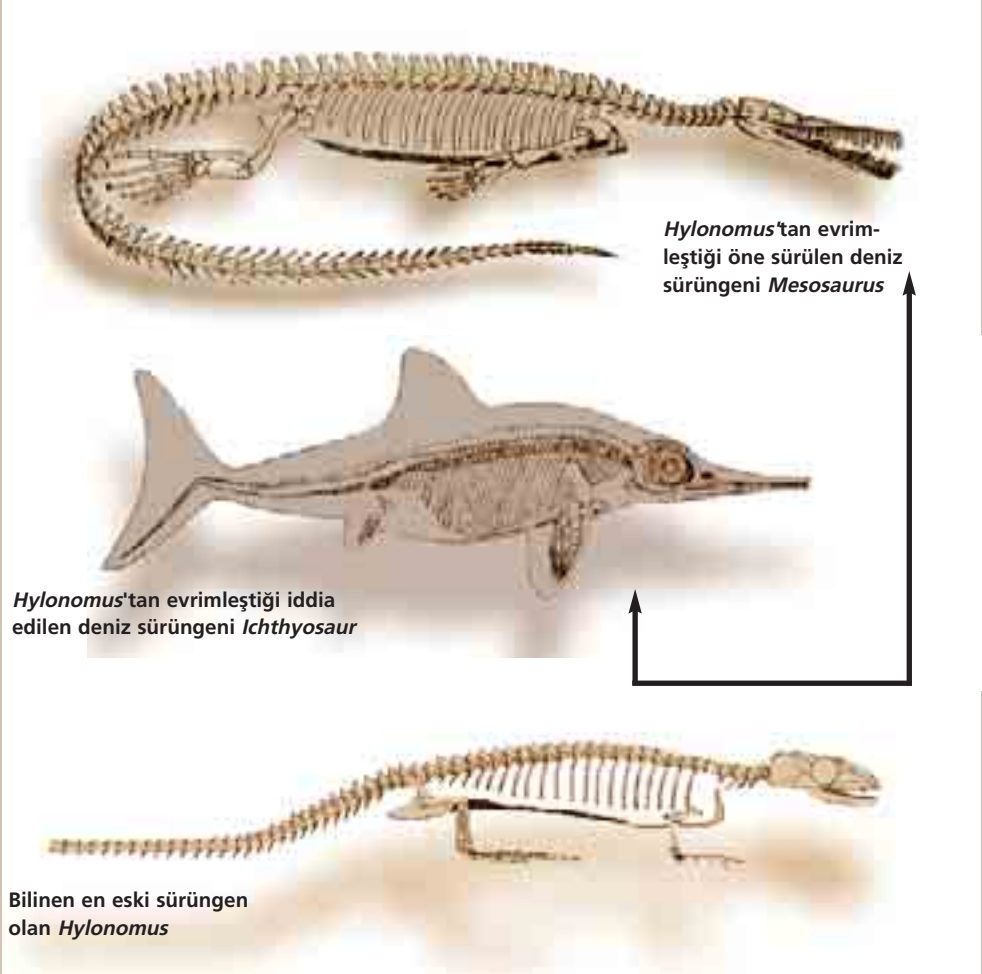
Şimdi tüm bunların üzerinde düşünelim. Deniz memelilerinin sahip oldukları tüm bu şaşırtıcı özellikler, evrim teorisinin yegane iki mekanizması, yani mutasyon ve doğal seleksiyon kanalıyla oluşmuş olabilirler mi? Hangi mutasyon bir yunusun bedenine sonar sistemi yerleştirebilir ve

BİRBİRİNDEN TÜREDİĞİ İDDİA EDİLEN CANLILAR ARASINDAKİ BÜYÜK MORFOLOJİK FARKLAR

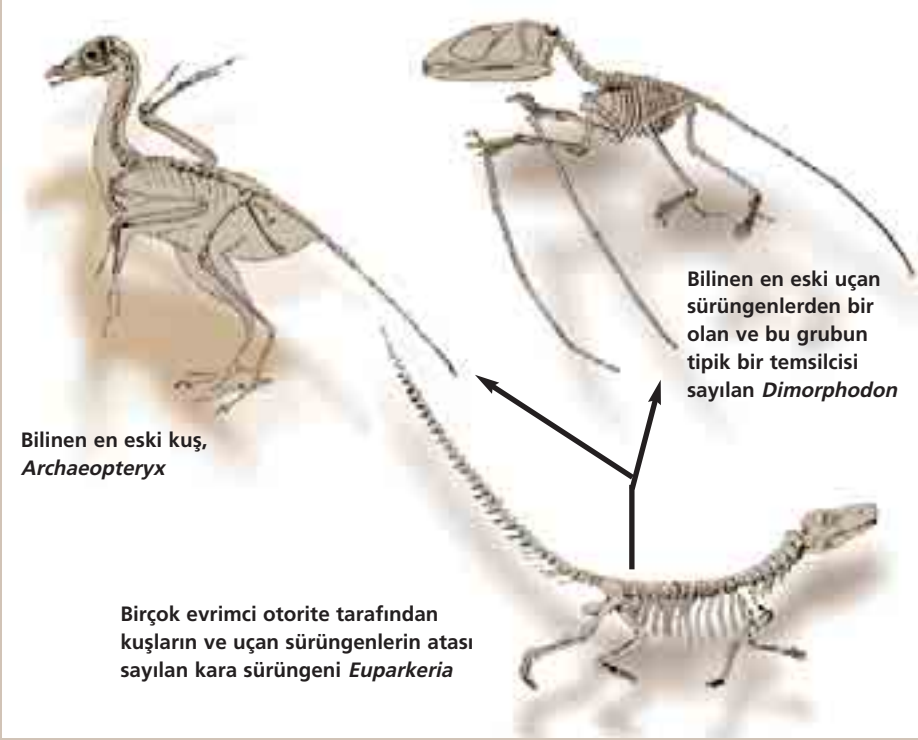
Bu noktaya kadar, farklı canlı türlerinin aralarında hiçbir evrimsel "ara geçiş formu" bulunmadan yeryüzünde ortaya çıktıklarını inceledik. Canlılar fosil kayıtlarında birbirlerinden o denli farklı yapılarıyla belirlemektedirler ki, aralarında herhangi bir evrimsel bağlantı kurmak mümkün değildir.

Evrincilerin birbirlerinin atası olarak kabul ettikleri canlıların iskeletlerini karşılaştırdığımızda, bu gerçek çok açık bir şekilde bir kez daha ortaya çıkmaktadır. Birbirinin atası olarak öne sürülen canlılar arasında olağanüstü derecede büyük farklılıklar vardır.

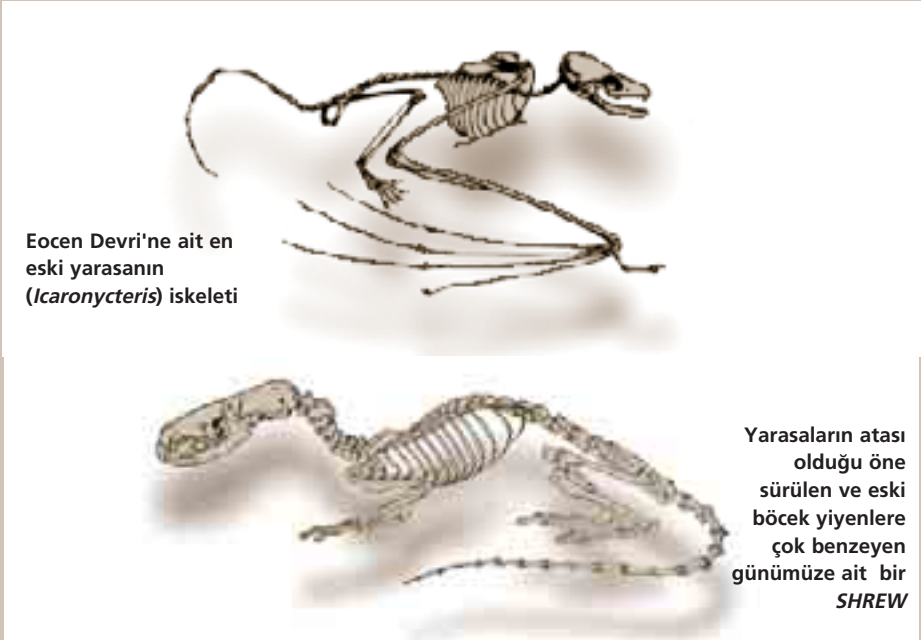
Burada bazı örnekleri inceleyeceğiz. Çizimlerin hepsi, omurgalı canlılar konusunda otorite olan evrimci kaynaklardan alınmıştır.

İki ayrı türde deniz sürüngenini ve evrimcilerle göre bu canlıların en yakın atası olan kara canlısı. Canlılar arasındaki büyük farklılığa dikkat edin.

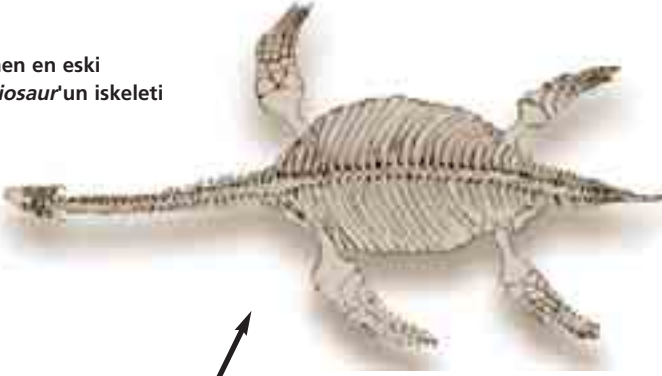

Bilinen en eski kuş (*Archaeopteryx*), bir uçan sürüngen ve evrimcilere göre bu canlıların en yakın akrabası sayılan kara sürüngen. Canlılar arasındaki fark yine çok büyük.

Bilinen en eski yarasa ve evrimcilere göre yarasaların en yakın atası. Yarasa ile sözde atası arasındaki büyük farklılığa dikkat edin.

Bilinen en eski
Plesiosaur'un iskeleti

Eocen Devri'ne ait bilinen
en eski balinalardan biri,
Zygorhiza kochi

Bilinen en eski deniz sürüngen (*Plesiosaur*) ve onun evrimcilere göre en yakın atası sayılan kara sürüngen. Canlılar arasında hiçbir benzerlik yok.

Eocen Devri'ne ait bilinen
en eski balinaların tipik bir
örneği, *Zygorhiza kochi*

Balinaların atası
konusu evrimci otoriteler arasında tartışma konusudur. Ancak bazıları, eski bir et obur memeli grubu olan *Creodontlar*'da karar kılmıştır. Yanda, *Creodontlar*'ın tipik bir türü olan *Sinopa*

Bilinen en eski balina ve onun evrimcilere göre en yakın atası. Canlılar arasında hiçbir benzerlik olmayışına dikkat edin. Evrimcilerin balinanın atası olarak bulabildikleri en iyi aday bile, bu denli ilgisiz bir canlıdır.

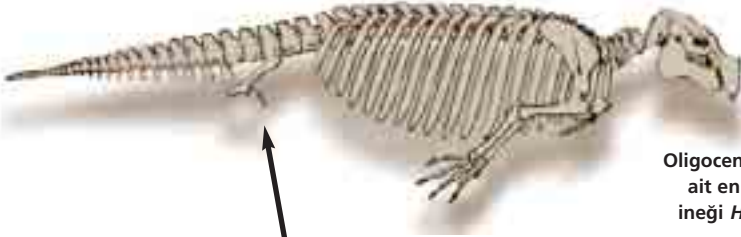
Miocene Devri'ne ait en eski fok balıklarının iskeleti

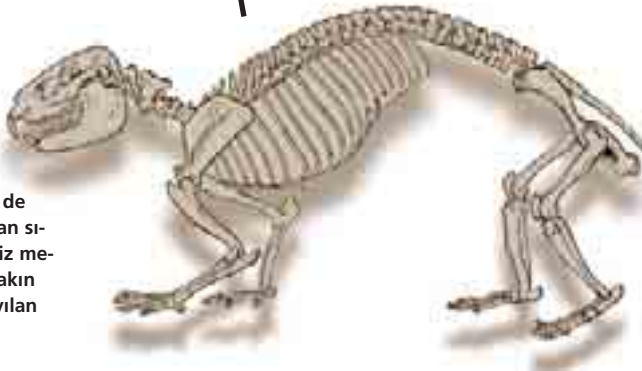
Evrinciler tarafından fok balıklarının karada yaşayan en yakın ataları olarak kabul edilen et obur memeli *Cynodictis gregarius*

Tipik bir fok balığı iskeleti ve evrimciler göre fok balıklarının karada yaşayan en yakın atası. Yine canlılar arasında büyük bir fark var.

Oligocene Devri'ne ait en eski deniz ineği *Halitherium*

Deniz ineklerini de içine alan sirenian sınıfına dahil deniz memelilerinin en yakın karasal atası sayılan *Hyrax*

Bir deniz ineği ve evrimciler göre onun karada yaşayan en yakın atası.

sonra da hayvanın beynini sonardan korumak için kafatasını ses yalıtımlı hale getirebilir? Hangi mutasyon, bu canlılara karanlık sularda görmelerini sağlayacak göz yapıları kazandırabilir? Hangi mutasyon, eskiden karada yaşadıkları öne sürülen bu hayvanların "suya geçiş"lerini sağlayabilir? Hangi mutasyon, bu hayvanların bedenlerine suyu en ekonomik şekilde kullanmalarını sağlayacak hassas mekanizmaları yerleştirebilir?

Bunlar gibi yüzlerce soru çoğaltmak mümkündür. Ve evrimin bunların hiçbirine verebilecek bir cevabı yoktur. Balıkların sularda "tesadüfen" oluştuklarını, sonra yine tesadüfler yardımıyla karaya çıkıp sürüngen ve memelilere evrimleştiklerini, sonra da bu memelilerin yeniden suya dönerek suda yaşam için gerekli olan özellikleri yine tesadüfen kazandıklarını öne süren, tüm bu fantastik hikayeyi yazan evrim teorisi, bu aşamaların hangisini kanıtlayabilir? Cevap her seferinde olumsuzdur. Evrim teorisi bu aşamaların gerçekleştiğini ispatlamak bir yana, bunların gerçekleşmeleri için en küçük bir ihtimalin var olduğunu bile ispatlayamamaktadır.

Sonuç

Buraya dek incelediğimiz tüm bulgular göstermektedir ki, canlı türleri yeryüzünde her zaman için arkalarında hiçbir evrimsel süreç olmadan, aniden ve kusursuz bir biçimde ortaya çıkmışlardır. Bu durum, evrimci biyolog Douglas Futuyma'nın "**canlılar eğer dünya üzerinde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde üstün bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir**" derken kabul ettiği gibi,¹⁷² canlıların yaratılmış olduklarının çok somut bir ispatıdır.

Evrimciler ise, canlı türlerinin yeryüzünde belirli bir sıra ile ortaya çıkmış olmalarını, evrimleşmiş olduklarının göstergesi gibi yorumlamaya çalışırlar. Oysa canlıların yeryüzündeki ortaya çıkış sıralamaları, ortada hiçbir evrim olmadığına göre, "yaratılışın sıralaması"dır. Fosiller, yeryüzünün, üstün ve kusursuz bir yaratılışla, önce denizlerde sonra da karada yaşayan canlılarla doldurulduğunu ve bütün bunların ardından da insanoğlunun var edildiğini göstermektedir.

SİÇRAMALI EVRİM TEORİSİNİN GEÇERSİZLİĞİ

Bir önceki bölümde, fosil kayıtlarının Darwinist teorinin varsayımlarını açıkça geçersiz kıldığını birlikte inceledik. Gördüğümüz gibi, farklı canlı grupları fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkmakta ve milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim geçirmeden "durağan" bir biçimde kalmaktadır. Paleontolojinin ortaya koyduğu bu büyük bulgu, canlı türlerinin arkalarında bir evrim süreci olmadan var olduklarını göstermektedir.

Bu gerçek uzun yıllar boyunca paleontologlar tarafından göz ardı edilmiş ve hayali ara formların bir gün bulunacağı umudu korunmuştu. Ne var ki, 70'li yıllarda, bazı paleontologlar, bunun yersiz bir beklenti olduğunu ve fosil kayıtlarındaki boşlukların "gerçek" sayılması gerektiğini kabul etti. Ancak söz konusu paleontologlar, evrim teorisinden vazgeçmeyi kabul edilemez bir düşünce saydıkları için, bu gerçeğe evrim teorisi içinde bir açıklama aramaya çalıştılar.

Neo-Darwinizm'den biraz daha farklı bir evrim modeli olan "sıçramalı evrim" kavramı böyle doğdu. (Orijinal ismi "**punctuated equilibrium**", yani "kesintiye uğratılmış denge" olan bu teoriyi, pratik anlaşılabilirlik açısından "sıçramalı evrim" olarak ifade ediyoruz.)

Bu model 1970'lerin başında, Harvard Üniversitesi paleontologları Stephen Jay Gould ve Niles Eldredge tarafından yüksek sesle savunulmaya başlandı. Her ikisi de, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu sonucu iki temel kavramla özetliyordu:

1. **Stasis** (Durağanlık)
2. **Aniden ortaya çıkış**.¹⁷³

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

Gould ve Eldredge, bu iki olguyu evrim teorisi içinde açıklayabilmek için, canlı türlerinin Darwin'in öngördüğü gibi kademeli küçük değişikliklerle değil, ani ve büyük değişikliklerle oluştuğunu öne sürdüler.

Aslında bu teori, 1930'larda Avrupalı paleontolog Otto Schindewolf tarafından ortaya atılmış olan "**Hopeful Monster**" (Umulan Canavar) teorisinin modifiye edilmiş bir haliydi. Schindewolf, canlıların neo-Darwinizm'in öne sürdüğü gibi küçük mutasyonların zamanla birikmesi sonucuyla değil, ani ve dev mutasyonlarla evrimleştiklerini öne sürmüştü. Schindewolf teorisine örnek verirken, tarihteki ilk kuşun, bir "gross mutasyon"la, yani genetik yapıda tesadüfen meydana gelen dev bir değişiklikle, bir sürüngen yumurtasından çıktığını iddia etmişti.¹⁷⁴ Aynı teoriye göre, bazı kara hayvanları, geçirdikleri ani ve kapsamlı bir değişiklikle birdenbire dev balinalara dönüşmüş olabilirlerdi. Schindewolf'un bu fantastik teorisi, 1940'lı yıllarda da Berkeley Üniversitesi'nden genetikçi Richard Goldschmidt tarafından benimsendi ve savunuldu. Ama teori o kadar tutarsızdı ki, kısa zamanda terk edildi.

Gould ve Eldredge'i bu teoriye yeniden sarılmaya zorlayan etken ise, başta belirttiğimiz gibi fosil kayıtlarının hiçbir "ara form" olmadığını göstermesiydi. Bu kayıtlardaki "stasis" ve "aniden ortaya çıkış" olgusu o kadar

Schindewolf tarafından ortaya atılan "Umulan Canavar" teorisine göre, tarihteki ilk kuş, büyük bir mutasyonla bir sürüngen yumurtasından çıkmıştı. Gould ve Eldredge ise, evrimin fosil kayıtları sorununu, bu saçma teoriye sahip çıkarak çözmeye çalıştılar.

somuttu ki, bu iki isim, bu durumu açıklamak için "umulan canavarlar"a yeniden el atmak zorunda kaldılar. Gould'un, "Return of the Hopeful Monsters" (Umulan Canavarların Geri Dönüşü) adlı ünlü makalesi, bu zorunlu geri dönüşün bir ifadesiydi.¹⁷⁵

Elbette Gould ve Eldredge Schindewolf'un fantastik teorisini aynen tekrarlamadılar. Teoriye "bilimsel" bir kimlik kazandırabilmek için, söz konusu "ani evrimsel sıçrayış"lara bir tür mekanizma geliştirmeye çalıştılar. (Teori için seçtikleri "punctuated equilibrium" şeklindeki ilginç terim, bu bilimsellik çabasının bir ifadesiydi.) Gould ve Eldredge'in teorisi ilerleyen yıllarda diğer bazı paleontologlar tarafından da benimsendi ve detaylandırıldı. Oysa sıçramalı evrim teorisi, en az neo-Darwinist teori kadar büyük çelişki ve tutarsızlıklarla doluydu.

Sıçramanın "Mekanizması"

Sıçramalı evrim teorisi, bugünkü haliyle, canlı popülasyonlarının çok uzun süreler boyunca değişim göstermediklerini, bir tür "denge" (equilibrium) durumunda kaldıklarını kabul eder. Bu iddiaya göre evrimsel değişiklikler, çok kısa zaman aralıklarında ve çok dar popülasyonlar içinde gerçekleşir. (Denge, kesintiye, yani "punctuation"a uğrattılır.) Popülasyon çok dar olduğu için büyük mutasyonlar çok kısa sürede doğal seleksiyon yoluyla seçilir ve böylece yeni tür oluşumu sağlanır.

Bu teoriye göre, örneğin bir sürüngen türü milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramadan yaşamını sürdürür. Ancak bu sürüngen türünün içinden bir şekilde ayrılan az sayıdaki bir grup sürüngen, nedeni açıklanamayan bir seri yoğun mutasyona maruz kalır. Bu mutasyonların avantaj sağlayanları bu dar grup içinde hızlı bir biçimde seçilir. Grup hızla evrimleşir ve kısa sürede bir başka sürüngen türüne, hatta belki de memelilere dönüşür. Tüm bu süreç çok hızlı olduğu ve dar bir popülasyonda gerçekleştiği için de, geriye çok az fosil izi kalır, belki hiç kalmaz.

Dikkat edilirse, aslında bu teori, "**geride fosil izi bırakmayacak kadar hızlı bir evrim süreci nasıl hayal edilebilir**" sorusuna cevap geliştirmek için ortaya atılmıştır. Bu cevabı geliştirirken de, iki temel varsayım kabul edilmektedir:

1. "Makromutasyonların", yani canlıların genetik bilgisinde büyük değişimler oluşturan geniş çaplı mutasyonların, canlılara avantaj sağla-

Sıçramalı evrim modelinin iki ünlü savunucusu; Stephen Jay Gould ve Niles Eldredge.

dıkları ve yeni genetik bilgi ürettikleri varsayımı.

2. Sayıca dar olan hayvan popülasyonlarının, genetik yönden daha avantajlı oldukları varsayımı.

Oysa her iki varsayım da bilimsel bulgularla açıkça çelişmektedir.

Makromutasyonlar Yanılgısı

Sıçramalı evrim teorisi, az önce belirttiğimiz gibi tür oluşumuna yol açan mutasyonların çok büyük ölçeklerde gerçekleştiğini ya da bazı bireylerin üst üste yoğun mutasyonlara maruz kaldıklarını varsaymaktadır. Oysa bu varsayım, genetik biliminin tüm gözlemsel verilerine aykırıdır.

Yüzyılın ünlü genetikçilerinden R. A. Fisher'ın deney ve gözlemlere dayanarak ortaya koyduğu bir kural, bu varsayımı açıkça geçersiz kılmaktadır. Fisher, *The Genetical Theory of Natural Selection* adlı kitabında, bir "mutasyonun bir canlı popülasyonunda kalıcı olabilmesinin, mutasyonun fenotip üzerindeki etkisiyle ters orantılı" olduğunu bildirir.¹⁷⁶ Bir başka deyişle, bir mutasyon ne kadar büyük olursa, toplulukta kalıcı olma ihtimali de o kadar azalır.

Bunun nedenini görmek de zor değildir. Mutasyonlar, önceki bölümlerde incelediğimiz gibi, canlıların genetik bilgisinde rastlantısal değişiklikler oluştururlar ve hiçbir zaman canlının genetik bilgisini geliştiren bir etkileri yoktur. Aksine, mutasyondan etkilenen bireyler ciddi hastalık ve sakatlıklara maruz kalır. Dolayısıyla bir birey mutasyondan ne kadar fazla etkilenirse, yaşama ihtimali de o kadar azalacaktır.

Darwinizm'in ısrarlı savunucularından Ernst Mayr, bu konuda şu yorumu yapar:

Mutasyonlar sonucunda genetik canavarların oluşması gerçekten de gözlemlenen bir olgudur, fakat bunlar o kadar garibe canlılardır ki, ancak "**umulmayan canavarlar**" olarak tanımlanabilirler. O denli dengesizleşmişlerdir ki, dengeleyici seleksiyon mekanizması yoluyla elenmekten kurtulmak için hiçbir imkanları yoktur... **Gerçekte bir mutasyon fenotipi ne kadar çok etkilerse, onun (doğal ortama olan) uygunluğunu o kadar azaltır.** Bu tip radikal bir mutasyonun, farklı bir adaptasyon sağlayacak yeni bir fenotip oluşturacağına inanmak, bir mucizeye inanmak demektir... Bu "umulmayan canavara" çiftleşeceği uygun bir eş bulmak ve bunların, popülasyonun normal bireylerinden türeyici bir biçimde izole edilmeleri de, bence asla aşılamayacak zorluklardır.¹⁷⁷

Mutasyonların evrimsel bir gelişme sağlamadığı açıktır ve bu gerçek hem neo-Darwinizm'i hem de sıçramalı evrim teorisini çıkmaza sürüklemektedir. Mutasyon bir tahrip mekanizması olduğuna göre, sıçramalı evrim savunucularının sözünü ettikleri makromutasyonlar, canlılar üzerinde "makro" düzeyde tahribatlar oluşturacaktır. Kimi evrimciler, DNA'daki "**düzenleyici genler**" (regulatory genes) üzerinde oluşan mutasyonlara umut bağlamaktadırlar. Ama diğer mutasyonlar için geçerli olan tahrip edici özellik, bu mutasyonlar için de geçerlidir. Sorun, mutasyonun rastgele bir değişim olması sorunudur; genetik bilgi gibi kompleks bir yapı üzerindeki her türlü rastgele değişim, zararlı sonuçlar verir.

Genetikçi Lane Lester ve popülasyon genetikçisi Raymond Bohlin, *The Natural Limits to Biological Change* adlı kitaplarında söz konusu mutasyon çıkmazını şöyle anlatırlar:

Sonuçta dönüp-dolaşım gelinen temel nokta, herhangi bir evrim modelinde, her türlü genetik varyasyonun mutlak kökeninin mutasyon oluşudur. Bazıları, küçük mutasyonların birikmesi düşüncesinin sonuçlarından rahatsız olmakta ve evrimsel yeniliklerin kökenini açıklamak için makromutasyonlara yönelmektedir. Goldschmidt'in umulan canavarları gerçekten de geri dönmüştür. Ancak **makromutasyonlar tarafından etkilenen popülasyonlar, gerçekte yaşam mücadelesinde yenik düşen popülasyonlar haline gelmektedir. Makromutasyonların, komplekslik artışı sağlanmasının (genetik bilgiyi geliştirmesinin) ise izi bile yoktur.** Eğer yapısal gen mutasyonları (küçük mutasyonlar) gerekli değişimleri oluşturmakta yetersiz kalıyorlar ise, düzen-

leyici genler üzerindeki mutasyonlar daha da işe yaramaz olacaktır, çünkü adaptasyon sağlamayan ve hatta yıkıcı etkiler oluşturacaktır... Bir nokta son derece açıktır: **Mutasyonların, ister büyük isterse küçük olsunlar, sınırsız bir biyolojik değişim oluşturabilecekleri tezi, bir olgudan çok bir inanç olarak kalmaya devam etmektedir.**¹⁷⁸

Gözlem ve deneyler, mutasyonların genetik bilgiyi geliştirmediğini ve canlıları tahrip ettiğini gösterirken, sıçramalı evrim savunucularının mutasyonlardan neo-Darwinistler'den bile daha büyük "başarılar" bekle-meleri, açık bir tutarsızlıktır.

Dar Popülasyonlar Yanılgısı

Sıçramalı evrim savunucularının vurgu yaptıkları ikinci kavram, "dar popülasyonlar" kavramıdır. Bununla, yeni tür oluşumunun, sayıca son derece az hayvanı ya da bitkiyi barındıran topluluklarda gerçekleştiğini ifade ederler. Bu iddiaya göre, çok sayıda hayvanı barındıran popülasyonlar evrimsel bir gelişme göstermezler ve "stasis" (durağanlık) halini korurlar. Ancak bu popülasyonlardan bazen küçük gruplar ayrılır ve bu "izole" gruplar sadece kendi içlerinde çiftleşir. (Bunun çoğu zaman coğrafi şartlardan kaynaklandığı varsayılır.) Kendi içlerinde çiftleşen bu küçük gruplarda makromutasyonlar etkili olur ve çok hızlı bir "türleşme" yaşanır.

Acaba sıçramalı evrim savunucuları neden dar popülasyonlar kavramı üzerinde durmaktadırlar? Sorunun cevabı açıktır: Amaçları, fosil kayıtlarındaki ara form yokluğuna bir "açıklama" getirmeye çalışmaktır. "Evrimsel değişiklikler çok dar popülasyonlarda ve çok hızlı gelişti ve dolayısıyla geriye yeterince fosil izi kalmadı" şeklindeki anlatımlarını bu nedenle ısrarla vurgularlar.

Oysa son yıllarda yapıyan bilimsel deney ve gözlemler, **dar popülasyonların genetik yönden evrim teorisi için avantajlı değil, dezavantajlı olduğunu** ortaya koymaktadır. Dar popülasyonlar, yeni bir tür oluşumuna yol açacak şekilde gelişmek bir yana, aksine ciddi genetik bozukluklar ortaya çıkarmaktadır. Bunun nedeni, dar popülasyonlarda, bireylerin sürekli dar bir genetik havuz içinde çiftleşmeleridir. Bu yüzden normalde "heterozigot" olan bireyler giderek "homozigot" haline gelmektedir. Bunun sonucunda da, normalde çekinik (resesif) olan bozuk genler, baskın (dominant) hale gelmekte ve böylece popülasyonda giderek daha fazla genetik

bozukluk ve hastalık ortaya çıkmaktadır.¹⁷⁹

Bu konuyu incelemek için, tavuklar üzerinde 35 yıl süren bir gözlem yapılmıştır. Gözlemlerde, dar bir popülasyon içinde tutulan tavukların giderek genetik yönden zayıf hale geldiği belirlenmiştir. Tavukların yumurta üretimi %100'den %80'e düşmüş, üreme oranı da %93'ten %74'e inmiştir. Ancak insanların bilinçli müdahalesiyle, yani başka bölgelerden getirilen tavukların popülasyona karıştırılmasıyla, bu genetik gerileme durmuş ve tavuklar normalleşme eğilimine girmiştir.¹⁸⁰

Bu ve benzeri bulgular, sıçramalı evrim savunucularının sığındıkları "dar popülasyonlar evrimsel gelişmelerin kaynağıdır" şeklindeki iddianın bilimsel bir geçerliliği olmadığını açıkça göstermektedir.

Sonuç

Bilimsel bulgular, sıçramalı evrim teorisyenlerinin iddialarını desteklememektedir. Canlıların dar popülasyonlarda ve makromutasyonlarla hızlı bir biçimde evrimleştikleri yönündeki bu iddia, gerçekte en az neo-Darwinizm'in ortaya koyduğu evrim modeli kadar tutarsızdır.

Peki bu teorinin son yıllarda popüler hale gelmesinin nedeni nedir? Bu soru, evrimci dünyadaki tartışmalara bakıldığında cevaplanabilir. Sıçramalı evrim modelini savunanların neredeyse hepsi fosil bilimcidir. Stephen J. Gould, Niles Eldredge, Steven M. Stanley gibi paleontologların başını çektiği bu grup, fosil kayıtlarının Darwinist teoriyi yalanladığını açıkça görmektedir. Ancak, her ne olursa olsun bir şekilde evrime inanmak için kendilerini şartlandırmışlardır. İşte bu yüzden, fosil kayıtlarını kısmi de olsa açıklayabilmek için tek çözüm olarak sıçramalı evrim modeline başvurumaktadırlar.

Richard Dawkins; genç nesillere Darwinizm propagandası yapmakla meşgul.

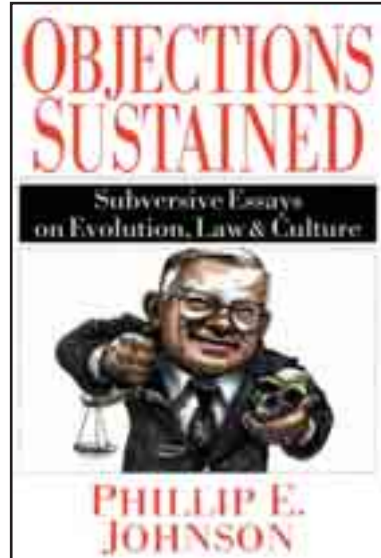
Öte yandan genetikçiler, zoologlar ya da anatomistler, doğada bu tür "sıçramalar" oluşturacak bir mekanizma olmadığını görmekte ve bu nedenle de ısrarla Darwinist kademeli evrim modelini savunmaktadırlar. Oxford Üniversitesi zoologu Richard Dawkins, sıçramalı evrim modelini savunanları şiddetle eleştirmekte ve onları "evrim teorisinin inandırıcılığını ortadan kaldırmakla" suçlamaktadır.

İki taraf arasındaki bu sağırlar diyalogunun ortaya koyduğu asıl sonuç ise, evrim teorisinin içine düştüğü bilimsel krizdir. Ortada hiçbir deney, gözlem ya da paleontolojik bulgu ile uyuşturulamayan hayali bir "evrim" efsanesi vardır. Her evrimci teorisyen, bu efsaneye kendi uzmanlık alanına göre bir dayanak bulmaya çalışmakta, ancak diğer bir bilim dalının bulguları ile çatışmaya girmektedir. Bu karmaşa, kimi zaman "bilim bu tür akademik tartışmalarla ilerler" gibi yüzeysel yorumlarla geçiştirilmeye çalışılmaktadır. Oysa sorun, bu tartışmaların, doğru bir bilimsel teoriyi geliştirmek adına yapılan fikir jimnastikleri değil, yanlış bir teoriyi inatla savunmak adına yapılan dogmatik spekülasyonlardan ibaret olmasıdır.

Sıçramalı evrim teorisyenlerinin bilime istemeden de olsa yaptıkları bir katkı ise, fosil kayıtlarının gerçekte hiçbir şekilde evrim kavramıyla uyuşturulamayacağını açıkça ortaya koymuş olmalarıdır.

Evrime teorisinin dünyadaki en önde gelen eleştirmenlerinden biri olan Philip Johnson, sıçramalı evrimin en önemli teorisyenini olan Stephen Jay Gould'u "*Darwinizm'in Gorbaçov'u*" olarak tanımlar.¹⁸¹

Gorbaçov, Sovyetler Birliği'nin komünist devlet sisteminde aksaklıklar olduğunu düşünerek sistemi "revize" etmeye çalışmıştır. Oysa aksaklık sandığı sorunlar gerçekte sistemin kendi tabiatından kaynaklandığı için, komünizm ellerinin arasında yıkılıp gitmiştir. Darwinizm'i ve diğer muhtemel evrim modellerini de aynı son beklemektedir.

İNSANIN KÖKENİ

Darwin, insanlarla maymunların ortak bir atadan geldikleri iddiasını, 1871 yılında yayınlanan *İnsanın Türeyişi (Descent of Man)* adlı kitabında öne sürmüştü. O zamandan bu yana da Darwin'in yolunu izleyenler bu iddiayı desteklemeye çalıştılar. Ancak yapılan tüm araştırmalara rağmen, başta fosiller alanında olmak üzere, "insanın evrimi" iddiası hiçbir somut bilimsel bulgu ile desteklenemedi.

Sokaktaki insan çoğunlukla bu gerçekten habersizdir ve insanın evrimi iddiasının pek çok delille desteklenen somut bir gerçek olduğunu sanır. Bu yanlış kanının nedeni, bu konunun medyada sıkça gündeme getirilmesi ve ispatlanmış bir gerçek gibi sunulmasıdır. Ancak gerçekte konunun uzmanları "insanın evrimi" iddiasının bilimsel bir temeli bulunmadığının farkındadırlar. Harvard Üniversitesi paleoantropologlarından David Pilbeam şöyle demektedir:

Farklı bir bilim dalından zeki bir bilim adamını getirseniz ve ona elimizdeki yetersiz delilleri gösterseniz, kesinlikle "bu konuyu unutun; devam etmek için yeterli delil yok" diyecektir.¹⁸²

Paleoantropoloji hakkında önemli bir kitabın yazarı olan William Fix ise şu yorumu yapar:

İnsanın kökeni hakkında hiçbir şüphe duymamamız gerektiğini söyleyen hala sayısız bilim adamı vardır, ancak tek eksiklikleri bir delillerinin olmasıdır..¹⁸³

"Delili olmayan" bu evrim iddiası, insanın soy ağacını *Australopithecus* adlı bir maymun türüyle başlatır. İddiaya göre *Australopithecus* zamanla ayağa kalkmış, beyni büyümüş ve çeşitli aşamalardan geçerek günümüz insanı (*Homo sapiens*) haline gelmiştir. Ancak fosil bulguları bu senar-

yoyu desteklememektedir. Her türlü ara form iddiasına rağmen, insan ve maymunlara ait fosil kalıntıları arasında aşılabilir bir sınır vardır. Dahası birbirinin atası olarak gösterilen türlerin gerçekte aynı dönemde yaşamış çağdaş türler oldukları ortaya çıkmıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, *One Long Argument* adlı kitabında "Özellikle yaşamın ya da *Homo sapiens*'in kökeni gibi tarihi (bilimciler) fazlasıyla zordur ve hatta nihai, tatmin edici bir açıklamaya direnebilir niteliktedir." diyerek bu gerçeği kabul eder.¹⁸⁴

Peki, ama "insanın evrimi" tezinin sözde dayanağı nedir?

Bu sözde dayanak, evrimcilerin üzerinde spekülasyon yapabilecekleri fosillerin çokluğu. Tarih boyunca 6000'den fazla maymun türü yaşamıştır. Bunların çok büyük bir bölümü, nesli tükenerek ortadan kaybolmuştur. Bugün yalnızca 120 kadar maymun türü yeryüzünde yaşamaktadır. İşte, bu 6000 civarındaki nesli tükenmiş maymun türünün fosilleri evrimciler için çok zengin bir malzeme kaynağı oluşturur.

Öte yandan insan ırklarının anatomileri arasında da büyük farklılıklar vardır. Özellikle tarih öncesindeki insan ırkları arasındaki farklılıklar çok daha büyüktür. Çünkü zamanın ilerlemesiyle birlikte insan ırkları belirli ölçüde birbirleri ile karışmış ve asimile olmuştur. Buna rağmen, bugün dünya üzerinde yaşayan İskandinavlar, zenciler, pigmeler, eskimolar ya da Avustralya yerlileri arasında dahi önemli farklılıklar görülmektedir.

Evrimci paleoantropologlar tarafından "insanımsı" (hominid) olarak adlandırılan fosillerin ise, gerçekte farklı maymun türlerine ya da kaybolmuş insan ırklarına ait olmadığını gösterecek hiçbir kanıt yoktur. Bir başka deyişle, insan ile maymunlar arasında kalan hiçbir "ara form" örneği bulunmamaktadır.

İnsanın evrimi iddiasının gerçekte bilimsel bir kanıtı yoktur. "Kanıt" olarak ileri sürülenler, bazı fosillerin taraflı olarak yorumlanmasından ibarettir.

Bu genel açıklamalardan sonra, şimdi "insanın evrimi" senaryosunun bilimsel bulgularla nasıl çeliştiğini birlikte inceleyelim.

İnsanın Hayali Soy Ağacı

Darwinist teori, bugün yaşayan günümüz insanının maymunu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 5-6 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, günümüz insanı ile ataları arasında birtakım "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

- 1—*Australopithecines* (*Australopithecus* cinsine ait türler)
- 2— *Homo habilis*
- 3— *Homo erectus*
- 4— *Homo sapiens*

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen *Australopithecus* ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş eski bir maymun türünden başka bir şey değildir. *Australopithecus* cinsinin çeşitli türleri bulunur; bunların bazıları iri yapılı, bazıları ise daha küçük ve narin yapılı maymunlardır.

İnsan evriminin bir sonraki safhasını da evrimciler, *Homo* yani insan olarak sınıflandırır. İddiaya göre *Homo* serisindeki canlılar, *Australopithecus*'dan daha gelişmiş canlılardır. Bu türün evriminin en son aşamasında ise, *Homo sapiens*, yani günümüz insanının olduğu öne sürülür.

Evrimci yayınlarda ve ders kitaplarında yer alan ya da medyada zaman zaman adı geçen "Java Adamı", "Pekin Adamı", "Lucy" gibi fosiller de üstte saydığımız dört türden birine dahil edilirler. Bu türlerin de kendi içlerinde alt türleri olduğu kabul edilir.

Ramapithecus gibi bir zamanların çok iddialı ara form adayları ise, sıradan bir maymun olmalarının anlaşılması üzerine, insanın hayali soy ağacından sessiz sedasız çıkarılmışlardır.¹⁸⁵

Evrimciler "*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yazarlarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünyanın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok yakın zamanlara kadar yaşamışlardır.

"Java'nın en son *Homo Erectus*'u: Güneydoğu Asya'daki *Homo Sapiens*-ler ile Potansiyel Çağdaşlığı" (Latest *Homo Erectus* of Java; Potential Contemporaneity with *Homo sapiens* in Southeast Asia) başlıklı makalede, Java'da bulunan *Homo erectus* fosillerinin "ortalama yaşlarının 27 ± 2 'den 53.3 ± 4 bin yıl öncesi" olduğu ve bunun "*H. erectus*'un, Güneydoğu Asya'daki anatomik açıdan günümüz insanlarıyla (*H. sapiens*) aynı dönemde yaşadığı ihtimalini artırdığı" belirtilmektedir.¹⁸⁶

Ayrıca, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (günümüz insanı) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. Bu ise, elbette bu canlıların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır.

Özetle, tüm bilimsel bulgular ve araştırmalar, evrimcilerin öne sürdükleri fosillerin bir evrim sürecini göstermediğini ortaya çıkarmıştır. İnsanın ataları olarak öne sürülen fosillerin bir kısmı maymun türlerine, bir kısmı da farklı insan ırklarına aittir.

Peki eldeki fosillerin hangileri insan, hangileri maymundur? Bunların herhangi birisinin gerçekten bir "ara form" sayılabilmesi neden mümkün değildir? Bu soruların cevabını görmek için, söz konusu kategorileri sırayla ele alalım.

Australopithecus

İlk kategori olan *Australopithecus* "güney maymunu" anlamına gelir. Bu canlıların ilk olarak Afrika'da 4 milyon yıl kadar önce ortaya çıktıkları ve 1 milyon yıl öncesine kadar da yaşadıkları sanılmaktadır. *Australopithecus* türleri arasında bazı ayrımlar vardır. Evrimciler en eski *Australopithecus* türünün *A. afarensis* olduğunu varsayarlar. Bundan sonra ise, daha ince kemikli olan *A. africanus* ile ondan daha büyük kemiklere sahip olan *A. robustus* gelir. *A. boisei* bazı araştırmacılara göre ayrı bir tür, bazılarına göre ise *A. robustus*'un alt türü olarak kabul edilmektedir.

Australopithecus türlerinin tümü, günümüz maymunlarına benzeyen soyu tükenmiş maymunlardır. Tümünün beyin hacimleri, günümüz şempanzelerinkiyle aynı veya daha küçüktür. Elllerinde ve ayaklarında günümüz maymunlarındaki gibi ağaçlara tırmanmaya yarayan çıkıntılar mevcuttur ve ayakları dallara tutunmak için kavrayıcı özelliklere sahiptir. Boyları kısadır (en fazla 130 cm) ve aynı günümüz maymunlarındaki gibi

Australopithecus türleri, kafataslarının yanı sıra iskelet yapıları yönünden de günümüz maymunlarına büyük benzerlik gösterirler. Yandaki çizimdeki beden sol tarafı şempanze, sağ tarafı ise *A. afarensis* iskeletini göstermektedir. Çizimi yapan antropoloji profesörü Adrienne L. Zihlman, bu iki canlının iskelet yapılarının çok benzer olduklarını vurgular.

Australopithecus robustus türüne ait bir kafatası. Günümüz maymunlarına çok büyük bir benzerlik gösteriyor.

erkek *Australopithecus* dişisinden çok daha iridir. Kafataslarındaki yüzlerce ayrıntı, birbirine yakın gözler, sivri azı dişleri, çene yapısı, uzun kollar, kısa bacaklar gibi birçok özellik, bu canlıların günümüz maymunlarından farklı olmadıklarını gösteren delillerdir.

Bu konudaki evrimci iddia ise, *Australopithecus*'ların, tam bir maymun anatomisine sahip olmalarına rağmen, diğer tüm maymunların aksine, insanlar gibi dik olarak yürüdükleri tezidir.

Söz konusu "**dik yürüme**" iddiası, Richard Leakey, Donald Johanson gibi evrimci paleoantropologların on yıllardır savundukları bir görüştür. Ama pek çok bilim adamı, *Australopithecus*'un iskelet yapısı üzerinde sayısız araştırma yapmış ve bu iddianın geçersizliğini ortaya koymuştur. İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomist, Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard'ın, *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar bu canlıların iki ayaklı olmadıklarını, günümüz maymunlarınkıyla aynı hareket şekline sahip olduklarını göstermiştir. İngiliz hükümetinin desteğiyle, beş uzmandan oluşan bir ekiple bu canlıların kemiklerini on beş yıl boyunca inceleyen Lord Zuckerman, kendisi de evrim teorisini benimsemesine rağmen, *Australopithecuslar*'ın sadece sı-

A. AFARENSIS ve ŞEMPANZE

Yukarıda *Australopithecus afarensis* AL 444-2 fosilinin kafatası, altta ise günümüz şempanzesinin kafatası yer alıyor. Aradaki çok açık benzerlik, *A. afarensis*'in, hiçbir "insansı" özelliği olmayan sıradan bir maymun türü olduğunun açık bir göstergesi.

radan bir maymun türü oldukları ve kesinlikle dik yürümedikleri sonucuna varmıştır.¹⁸⁷ Bu konudaki araştırmalarıyla ünlü diğer evrimci anatomist Charles E. Oxnard da *Australopithecus*'un iskelet yapılarını günümüz orangutanlarınıninkine benzetmektedir.¹⁸⁸

Australopithecus'un insanın atası sayılmayacağı, son dönemde evrimci kaynaklar tarafından da kabul edilmektedir. Ünlü Fransız bilim dergisi *Science et Vie*, Mayıs 1999 sayısında bu konuyu kapak yapmıştır. *Australopithecus* afarensis türünün en önemli fosil örneği sayılan Lucy'i konu alan dergi, "Adieu Lucy" (Elveda Lucy) başlığını kullanarak *Australopithecus* türü maymunların insanın soy ağacından çıkarılması gerektiğini yazmıştır. St W573 kodlu yeni bir *Australopithecus* fosili bulgusuna dayanarak yazılan makalede, şu cümleler yer almaktadır:

Yeni bir teori *Australopithecus* cinsinin insan soyunun kökeni olmadığını söylüyor... St W573'ü incelemeye yetkili tek kadın araştırmacının vardığı sonuçlar, insanın atalarıyla ilgili güncel teorilerden farklı; hominid soy ağacını yıkıyor. Böylece bu soy ağacında yer alan insan ve doğrudan ataları sayılan primat cinsi büyük maymunlar hesaptan çıkarılıyor... *Australopithecuslar* ve *Homo* türleri (insanlar) aynı dalda yer almıyorlar, *Homo* türlerinin (insanların) doğrudan ataları, hala keşfedilmeyi bekliyor.¹⁸⁹

Homo habilis

Australopithecus'un iskelet ve kafatası yapılarının şempanzelerden neredeyse farksız oluşu ve canlıların dik yürüdükleri iddiasının da sağlam kanıtlarla çürütülmesi, evrimci paleoantropologları oldukça zor durumda bırakmıştır. Çünkü hayali evrim şemasında *Australopithecus*'dan sonra *Homo erectus* gelir. *Homo erectus*, isminin başındaki "homo" yani "insan" teriminden de anlaşıldığı gibi bir insan grubudur ve iskeleti de tamamen dik-

"ELVEDA LUCY!"

Bilimsel bulgular, *Australopithecus* sınıfının en ünlü örneği sayılan "Lucy" hakkındaki evrimci varsayımları temelsiz bıraktı. Ünlü Fransız bilim dergisi *Science et Vie*, Şubat 1999 sayısında "Elveda Lucy" (Adieu Lucy) başlığı ile bu gerçeği kabul ediyor ve *Australopithecus*'un insanın atası sayılmayacağını onaylıyordu.

tir. Kafatası hacmi *Australopithecus*'un iki katı kadardır. Şempanze benzeri bir maymun türü *Australopithecus*'dan, günümüz insanından farksız bir iskelete sahip olan *Homo erectus*'a geçmek ise, evrimci teoriye göre bile mümkün değildir. Dolayısıyla "bağlantı"lar, yani "ara form"lar gerekir. İşte *Homo habilis* kavramı, bu zorunluluktan doğmuştur.

Homo habilis sınıflandırması 1960'lı yıllarda ailece "fosil avcısı" olan Leakey'ler tarafından ortaya atıldı. Leakey'lere göre, *Homo habilis* olarak sınıflandırdıkları bu yeni tür canlı, dik yürüme yeteneğine, göreceli olarak büyük bir beyin hacmine, taştan ve tahtadan alet kullanma yeteneğine sahipti. Bu sebeple insanın atası olabilirdi.

Oysa 80'li yılların ortalarından sonra bulunan aynı türe ait yeni fosiller, bu görüşü tamamen değiştirecekti. Yeni bulunan fosillere dayanan Bernard Wood ve Loring Brace gibi araştırmacılar, bunların, "alet kullanabilen insan" anlamına gelen *Homo habilis* yerine, "alet kullanabilen Güney Afrika maymunu" anlamına gelen *Australopithecus habilis* olarak sınıflandırılması gerektiğini söylediler. Çünkü *Homo habilis*, *Australopithecus* ismi verilen maymunlarla birçok ortak özellikler taşıyordu. Aynı *Australopithecus* gibi uzun kollu, kısa bacaklı ve maymunsu bir iskelet yapısına sahipti. El ve ayak parmakları tırmanmaya uyumluydu. Çene yapıları tamamen günümüz maymunlarıninkine benziyordu. 630 cc.'lik beyin hacimleri de bunların birer maymun olduklarının bir göstergesiydi. Kısacası bazı evrimciler tarafından bir ara form olarak gösterilen *Homo habilis*, gerçekte tüm diğer *Australopithecuslar* gibi soyu tükenmiş bir maymundu.

İlerleyen yıllarda yapılan araştırmalar, *Homo habilis*'in gerçekten de *Australopithecus*'tan farklı bir canlı olmadığını ortaya koydu. 1984 yılında Tim White tarafından bulunan ve OH62 ismi verilen iskelet ve kafatası fosili, bu türün günümüz maymunlarıninki gibi küçük beyin hacmine, dallara tırmanmaya yarayan uzun kollara ve kısa bacaklara sahip olduğunu gösterdi.

Amerikalı antropolog Holly Smith'in 1994 yılında yaptığı detaylı analizler de yine *Homo habilis*'in aslında "homo" yani insan değil, maymun olduğunu gösterdi. Smith, *Australopithecus*, *Homo habilis*, *Homo erectus* ve *Homo neandertalensis* türlerinin dişleri üzerinde yaptığı analizler hakkında şöyle diyordu:

Dişlerin gelişimi ve yapısı kriterine dayanarak yaptığımız analizler, *Australopithecus* ve *Homo habilis* türlerinin Afrika maymunlarıyla aynı kategoride

olduklarını, ancak *Homo erectus* ve Neandertal türlerinin günümüz insanlarıyla aynı yapıya sahip olduğunu göstermektedir.¹⁹⁰

Aynı yıl Fred Spoor, Bernard Wood ve Frans Zonneveld adlı üç anatomi uzmanı, çok farklı bir yöntemle yine aynı sonuca ulaştılar. Bu yöntem, insan ve maymunların iç kulaklarında yer alan ve denge sağlamaya yarayan yarı-çembersel kanalların karşılaştırmalı analizine dayanıyordu. Spoor, Wood ve Zonneveld vardıkları sonucu şöyle özetlediler:

Fosil hominidler arasında, günümüz insanı morfolojisini gösteren ilk tür *Homo erectus*'tur. Tersine, güney Afrika'dan gelen ve *Australopithecus* ve *Paranthropus* olarak yorumlanan kafatasındaki yarı dairesel kanal boyutları, günümüze kadar yaşayan büyük maymunlara benzemektedir.¹⁹¹

Stw 53 adındaki *Homo habilis* örneği üzerinde incelemeler yapan Spoor, Wood ve Zonneveld, "Stw 53'ün, *Australopithecine*ler'den daha az iki ayaklı davranışları gösterdiğini" buldular. Bu *H. habilis* örneğinin *Australopithecus* türünden çok daha fazla maymuna benzediği anlamına gelmektedir. Dolayısıyla söz konusu bilim adamları, Stw 53'ün "*Australopithecine*ler ve *H. erectus*'da görülen morfolojiler arasında ara geçiş olması mümkün değildir." sonucuna vardılar.¹⁹²

Bu bulgu çok önemli iki sonucu göstermektedir:

(1) *Homo habilis* adıyla anılan fosiller, gerçekte "homo" yani insan sınıflamalarına değil, *Australopithecus* (maymun) sınıflamalarına dahildir.

(2) Hem *Homo habilis* hem de *Australopithecus* türleri, eğik yürüyen, yani maymun iskeletine sahip canlılardır. İnsanlarla ilgileri yoktur.

KNM-ER 1472 Uyluk kemiği. Bu uyluk kemiği, günümüz insanınkinden farksızdır. Bu kemiğin *Homo habilis* fosilleriyle aynı tabakada, ancak birkaç kilometre ötede bulunmuş olması, *Homo habilis*'in iki ayaklı bir canlı olduğu gibi yanlış bir yorum yol açmıştı. 1987 yılında bulunan OH 62 fosili ise *Homo habilis*'in hiç de sanıldığı gibi iki ayaklı bir canlı olmadığını gösterdi. Bugün çok sayıda bilim adamı *Homo habilis* sınıflamasının, *Australopithecus*'a çok benzer bir maymun türü olduğunu kabul etmektedir.

Fred Spoor

Australopithecus ve *Homo habilis* sınıflamalarına dahil edilen maymunların dik yürüdükleri yönündeki iddia, Fred Spoor'un yönetiminde yapılan iç kulak analizleri tarafından yalanlanmıştır. Spoor ve ekibi, iç kulaktaki denge merkezlerini karşılaştırarak yaptıkları incelemelerde, her iki sınıflamanın da günümüz maymunlarına benzer bir hareket biçimine sahip olduğunu göstermiştir.

***Homo rudolfensis* Hakkındaki Yanılgı**

Homo rudolfensis terimi, 1972 yılında bulunan birkaç fosil parçasına verilen isimdir. Söz konusu fosil parçaları Kenya'daki Rudolf nehri civarında bulunduğu için, bu fosilin temsil ettiği varsayılan türe de *Homo rudolfensis* adı verilmiştir. Çoğu paleoantropolog ise bu fosillerin aslında ayrı bir türe ait olmadığını, *Homo rudolfensis* denen canlının da aslında bir *Homo habilis*, yani bir maymun türü olduğunu kabul etmektedir.

Fosilleri bulan Richard Leakey, 2.8 milyon yıl yaş biçtiği ve "KNM-ER 1470" olarak adlandırdığı kafatasını antropoloji tarihinin en büyük buluşu gibi tanıtmış ve büyük yankı uyandırmıştı. *Australopithecus* gibi küçük bir kafatası hacmi olan, ancak insansı bir yüze sahip bulunan canlı, Leakey'e göre, *Australopithecus* ile insan arasındaki kayıp halkaydı. Ancak bir süre sonra anlaşılacaktı ki, KNM-ER 1470 kafatasının bilimsel dergilere kapak olan "insansı" yüzü, gerçekte kafatası parçalarını birleştirirken yapılan -belki de kasıtlı- hataların sonucuydu. İnsan yüzü anatomisi üzerinde çalışmalar yapan Prof. Tim Bromage, 1992 yılında bilgisayar simülasyonları yardımıyla ortaya çıkardığı bu gerçeği şöyle özetler:

KNM-ER 1470'in rekonstrüksiyonu yapılırken, yüz, aynı günümüz insanlarında olduğu gibi, kafatasına neredeyse tam paralel bir biçimde inşa edilmişti. Oysa yaptığımız incelemeler, yüzün kafatasına daha eğimli bir biçimde inşa edilmiş olmasını gerektirmektedir. Bu ise, aynı *Australopithecus*'da gördüğümüz maymunsu yüz özelliğini meydana getirir.¹⁹³

Bu konuda evrimci paleoantropolog J. E. Cronin de şöyle der:

Kaba olarak biçimlendirilmiş yüz, düşük kafatası genişliği ve büyük azı dişler gibi ilkel özellikler, KNM-ER 1470'in *Australopithecus* ile paylaştığı ilkel özelliklerdir... KNM-ER 1470, diğer erken *Homo* örnekleri gibi, öteki ince yapılı *Australopithecus*'la birçok yapısal ortak özellik taşır. Bu özellikler, diğer geç *Homo* örneklerinde (yani *Homo erectus*'ta) bulunmaz.¹⁹⁴

Michigan Üniversitesi'nden C. Loring Brace ise, çene ve diş yapısı üzerinde yaptığı analizlerde 1470 kafatası hakkında yine aynı sonuca varmıştır: "Çenenin büyüklüğü ve azı dişlerinin kapladığı yerin genişliği, ER 1470'in tam anlamıyla bir *Australopithecus* yüz ve dişlerine sahip olduğunu göstermektedir."¹⁹⁵

KNM-ER 1470 üzerinde en az Leakey kadar incelemede bulunmuş olan John Hopkins Üniversitesi paleoantropoloğu Prof. Alan Walker da, bu canlının *Homo erectus* ya da *Homo rudolfensis* gibi bir "homo" yani insan türüne dahil edilmemesi, aksine *Australopithecus* sınıfına sokulması gerektiğini savunmaktadır.¹⁹⁶

Kısacası, *Australopithecus* ile *Homo erectus* arasında bir geçiş formu gibi gösterilmeye çalışılan *Homo habilis* ya da *Homo rudolfensis* gibi sınıflamalar tamamen hayalidir. Bu canlılar bugün çoğu araştırmacının kabul ettiği gibi, *Australopithecus* serisinin birer üyesidirler. Bütün anatomik özellikleri, bu canlıların birer maymun türü olduklarını göstermektedir.

Bu gerçek, Bernard Wood ve Mark Collard adlı iki evrimci antropoloğun 1999 yılında *Science* dergisinde yayınlanan incelemeleriyle daha da belirgin hale gelmiştir. Wood ve Collard, *Homo habilis* ve *Homo rudolfensis* (Skull 1470 türü) kategorilerinin hayali olduğunu, aslında bu kategorilere dahil edilen fosillerin *Australopithecus* sınıflaması içinde incelenmesi gerektiğini şöyle açıklamışlardır:

Daha yakın zamanda, fosil türleri, mutlak beyin hacmi, dil yeteneği konusundaki çıkarımlar ve el fonksiyonu ve taşınan aletler yapma becerileri konusundaki kurgular gibi temellere dayanılarak, *Homo* kategorisine dahil edilmiştir. Birkaç istisna haricinde, bu (*Homo*) cinsinin insan evrimi içindeki tanımı ve kullanımı ve *Homo*'nun sınırının belirlenişi, sanki sorunsuz bir olgu gibi kabul edilmiştir. Ama... yeni bulgular, mevcut bulgulara getirilen yeni

Richard Leakey, *Homo rudolfensis* konusunda hem kendisini, hem de paleoantropoloji dünyasını yanılttı.

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

yorumlar ve paleoantropolojik kayıtlar üzerindeki kısıtlamalar, sınıflamaları *Homo* cinsine dahil etmek için kullanılan kriterleri geçersiz hale getirmektedir... Pratikte, fosilleşmiş hominid türleri, *Homo* kategorisine, dört temel kriterden biri veya daha fazlasına göre dahil edilmektedir... Oysa şimdi açık hale gelmiştir ki, bu kriterlerin hiçbiri tatminkar değildir. Kafatası hacmi problemlidir, çünkü mutlak beyin kapasitesinin biyolojik bir önemi olduğu varsayımı tartışmalıdır. Aynı şekilde, konuşma fonksiyonunun beynin genel görünümünden güvenilir şekilde çıkarılamayacağına dair oldukça tatmin edici kanıtlar vardır ve beynin konuşma ile ilgili bölgelerinin, daha önceki çalışmaların ima ettiği aksine lokalize olmadığına dair kanıtlar vardır...

Bir başka deyişle, *H. habilis* ve *H. rudolfensis*'e ait fosil bulguları eklendiğinde, *Homo* cinsi iyi bir cins değildir. Dolayısıyla, *H. habilis* ve *H. rudolfensis*, *Homo* cinsinden çıkarılmalıdır... Şu an için, hem *H. habilis*'in hem de *H. rudolfensis*'in *Australopithecus* cinsine geçirilmesini öneriyoruz.¹⁹⁷

Wood ve Collard'ın vardığı sonuç, anlattığımız gerçeği doğrulamaktadır: Tarihte "ilkel insan ataları" yoktur. Bu şekilde gösterilen canlılar, gerçekte *Australopithecus* kategorisine dahil edilmeleri gereken maymunlardır. Fosil kayıtları, bu soyu tükenmiş maymunlar ile fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkan *Homo* yani insan türü arasında hiçbir evrimsel ilişki olmadığını göstermektedir.

Homo erectus

Evrimcilerin hayali şemasına göre *Homo* türünün kendi içindeki evrimi şöyledir: Önce *Homo erectus*, sonra *Homo sapiens archaic* ve *Neandertal* (*Homo sapiens neanderthalensis*) insanı, sonra da Cro-magnon Adamı (*Homo sapiens sapiens*). Oysa bu sınıflamaların hepsi, gerçekte sadece özgün insan ırklarıdır. Aralarındaki fark, bir eskimo ile bir zenci ya da bir pigme ile Avrupalı arasındaki farktan daha büyük değildir.

Öncelikle evrimcilerin en ilkel insan türü saydıkları *Homo erectus*'u inceleyelim. "Erect" terimi "dik" demektir. *Homo erectus* ise "dik yürüyen insan" anlamına gelir. Evrimciler bu insanları, "erect" sıfatı ile öncekilerden ayırmak zorunda kalmışlardır. Çünkü eldeki tüm *Homo erectus* fosilleri, *Australopithecus* ya da *Homo habilis* örneğinde görülmediği kadar diktir. **Günümüz insanının iskeleti ile *Homo erectus* iskeleti arasında hiçbir fark yoktur.**

Homo erectus kafataslarında bulunan büyük kaş çıkıntıları, geriye doğru eğimli alın yapısı gibi özellikler, günümüzde yaşayan bazı ırklarda da görülür. Yandaki Malezya yerlisinde olduğu gibi.

Evrimselcinin *Homo erectus*'u "ilkel" saymaktaki en önemli dayanakları ise, kafatası hacminin (900-1100 cc) günümüz insanının ortalamasından küçüklüğü ve kalın kaş çıkıntılarıdır. Oysa bugün de dünyada *Homo erectus*'la aynı kafatası ortalamasında pek çok insan yaşamaktadır (örneğin pigmeler) ve bugün de çeşitli ırklarda kaş çıkıntıları vardır. (örneğin Avustralya yerlileri Aborijinler'de)

Kafatası hacmi farklılığının zeka ve beceri yönünden hiçbir fark oluşturmadığı ise, bilinen bir gerçektir. Zeka, beynin hacmine göre değil, beynin kendi içindeki organizasyonuna göre değişir.¹⁹⁸

Homo erectus'u dünyaya tanıtan fosiller, her ikisi de Asya'da bulunan Pe-

10 BİN YILLIK HOMO ERECTUSLAR

10 Ekim 1967'de Avustralya Victoria'daki Kow Swamp gölü yakınında bulunan bu iki kafatasına Kow Swamp I ve Kow Swamp V adları verildi.

Fosilleri bulan Alan Thorne ve Philip Macumber, bunları birer *Homo sapiens* kafatası olarak yorumladılar. Oysa bu kafatasları çok büyük oranda *Homo erectus* özellikleri gösteriyorlardı. *Homo sapiens* olarak tanımlanmalarının tek nedeni ise, 10 bin yıl olduğu hesaplanan yaşlarıydı. Evrimciler, günümüz insanından 500 bin yıl önce yaşamış ilkel bir "tür" olarak tanımladıkları *Homo erectus*'in, bundan 10 bin sene önce yaşayan bir insan ırkı olduğu gerçeğini kabul etmek istememişlerdi.

HOMO ERECTUS ve ABORİJİN

Yandaki Turkana Çocuğu iskeleti, bugüne kadar bulunmuş en eksiksiz *Homo erectus* örneğidir. İlginç olan 1.6 milyon yıllık bu fosilin iskeleti ile günümüz insanı arasında hiçbir belirgin farklılığın olmayışıdır. Özellikle de üstteki Aborijin yerlisi fosili, Turkana Çocuğu'na çok benzemektedir. Bu durum, *Homo erectus*'un herhangi bir "ilkel" özelliği bulunmayan özgün bir insan ırkı olduğunu bir kez daha göstermektedir.

kin Adamı ve Java Adamı fosilleriydi. Ancak zamanla bu iki kalıntının da güvenilir olmadıkları anlaşıldı. Pekin Adamı, sadece alçıdan yapılmış ve aslı kaybolmuş modellerden ibaretti, Java Adamı ise bir kafatası parçası ile ondan metrelerce uzakta bulunmuş bir leğen kemiğinden oluşuyordu ve bunların aynı canlıya ait olduğuna dair hiçbir gösterge yoktu. Bu nedenle Afrika'da bulunan *Homo erectus* fosilleri giderek daha fazla önem kazandı. (Bu arada, *Homo erectus* olarak tanımlanan fosillerin bir kısmının, bazı

evrimciler tarafından *Homo ergaster* adlı ikinci bir sınıflamaya dahil edildiğini de belirtmek gerekir. Bu konuda aralarında anlaşmazlık vardır. Biz söz konusu fosillerin hepsini *Homo erectus* sınıflaması içinde ele alacağız.)

Afrika'da bulunan *Homo erectus* örneklerinin en ünlüsü, Kenya'daki Turkana Gölü yakınlarında bulunan "**Turkana Çocuğu**" fosilidir. Bu fosilin sahibinin 12 yaşında bir çocuk olduğu ve büyüdüğü zaman yaklaşık 1.83 m boyunda olacağı saptanmıştır. Fosilin dik iskelet yapısı günümüz insanından farksızdır. Amerikalı paleoantropolog Alan Walker, "ortalama bir patoloğun bu fosilin iskeletiyle, günümüz insanı iskeletini birbirinden ayırmasının çok güç olduğunu" söyler. Walker kafatasını gördüğünde güldüğünü, çünkü kafatasının "bir Neandertal kafatasına aşırı derecede benzediğini" yazar.¹⁹⁹ Neandertaller biraz sonra inceleyeceğimiz gibi günümüz insanın bir ırkıdır. Dolayısıyla *Homo erectus* da yine günümüz insanın bir ırkıdır.

Nitekim evrimci paleoantropolog Richard Leakey bile *Homo erectus*'un günümüz insanı ile olan farklılığının ırksal farklılıktan öte bir anlam taşımadığını şöyle ifade eder:

Herhangi bir kişi farklılıkları fark edebilir: Kafatasının biçimi, yüzün açısı, kaş çıkıntısının kabalığı vs. Ancak bu farklılıklar bugün değişik coğrafyalarda yaşamakta olan insan ırklarının birbirleri arasındaki farklılıklardan daha fazla değildir. Böyle bir varyasyon, topluluklar birbirlerinden uzun zaman aralıklarında ayrı tutuldukları zaman ortaya çıkar.²⁰⁰

Connecticut Üniversitesi'nden Prof. William Laughlin, Eskimolar ve Aleut Adaları insanları üzerinde uzun yıllar anatomik incelemeler yapmış ve bu insanlar ile *Homo erectus*'un şaşırtıcı derecede birbirlerine benzediklerini görmüştür. Laughlin'in vardığı sonuç, tüm bu ırkların gerçekte *Homo sapiens* türüne (günümüz insanına) ait farklı ırklar olduğudur:

Hepsi *Homo sapiens* türüne ait olan Eskimolar ve Avustralya yerlileri gibi uzak gruplar arasındaki büyük farklılıkları dikkate aldığımızda, *Homo erectus*'un da kendi içinde farklılıklar taşıyan bu türe (*Homo sapiens*'e) ait olduğu sonucuna varmak çok mantıklı gözükmektedir.²⁰¹

Homo erectus'un yapay bir sınıflama olduğu, *Homo erectus* kategorisine dahil edilen fosillerin gerçekte *Homo sapiens*'ten ayrı bir tür sayılacak kadar farklılık taşımadığı, son yıllarda bilim dünyasında giderek daha fazla dile getirilmektedir. *American Scientist* dergisinde, bu konudaki tartışmalar ve 2000

HOMO ERECTUS'UN DENİZCİLİK KÜLTÜRÜ

"Antik denizciler: İlk insanlar sandığımızdan daha akıllıydılar". *New Scientist* dergisinde yayınlanan 14 Mart 1998 tarihli bu makaleye göre evrimcilerin *Homo erectus* ismini verdikleri insanlar, günümüzden 700 bin yıl önce gemicilik yapıyorlardı. Gemi yapabilecek bilgi, teknoloji ve kültüre sahip insanların ilkel sayılmaları elbette ki mümkün değildir.

yılında bu konuda yapılan bir konferansın sonucu şöyle özetlenmektedir:

Senckenberg konferansına katılanların çoğu, Michigan Üniversitesi'nden Milford Wolpoff, Canberra Üniversitesi'nden Alan Thorne ve meslektaşları tarafından başlatılan ve *Homo erectus*'un taksonomik statüsünü ele alan ateşli tartışmaya dahil oldular. Bunlar (Wolpoff ve Thorn) güçlü bir şekilde, *Homo erectus*'un bir tür olarak geçerliliği bulunmadığını, tamamen ortadan kaldırılması gerektiğini savundular. *Homo* cinsinin tüm üyeleri, 2 milyon yıl öncesinden günümüze kadar, varyasyona oldukça açık ve geniş alanlara yayılmış tek bir tür, yani *Homo sapiens* türüydü onlara göre, ve bu tür içinde doğal kırılmalar ve alt bölünmeler bulunmuyordu. Konferansın konusu, *Homo erectus*'un var olmadığıydı.²⁰²

Üstteki tezi savunan bilim adamlarının vardığı sonuç, "*Homo erectus*, *Homo sapiens*'ten farklı bir tür değil, *Homo sapiens* içindeki bir ırktır" şeklinde de özetlenebilir. Bir insan ırkı olan *Homo erectus* ile "insanın evrimi" senaryosunda kendisinden önce gelen maymunlar (*Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo rudolfensis*) arasında ise büyük bir uçurum vardır. Yani fosil kayıtlarında beliren ilk insanlar, evrim süreci olmadan, aynı anda ve aniden ortaya çıkmışlardır.

Neandertaller: Anatomileri ve Kültürleri

Neandertaller (*Homo neanderthalensis*) bundan 100 bin yıl önce Avrupa'da aniden ortaya çıkmış ve yaklaşık 35 bin yıl önce de yine hızlı ve sessiz bir biçimde yok olmuş -ya da diğer ırklarla karışarak asimile olmuş- insanlardır. Günümüz insanından tek farkları, iskeletlerinin biraz daha güçlü ve kafatası ortalamalarının biraz daha yüksek olmasıdır.

Neandertaller bir insan ırkıdır ve bugün artık bu gerçek hemen herkes tarafından kabul edilmektedir. Bazı evrimci paleoantropologlar bu insanları çok uzun zaman "ilkel bir tür" olarak kabul etmiş, ama bulgular Neandertal insanının bugün sokakta yürüyen herhangi bir "yapılı" insandan daha farklı olmadığını göstermiştir. Bu konuda önde gelen bir otorite sayılan New Mexico Üniversitesi'nden paleoantropolog Erik Trinkaus şöyle yazar:

Neandertal kalıntıları ve günümüz insanı kemikleri arasında yapılan ayrıntılı karşılaştırmalar göstermektedir ki, Neandertallerin anatomisinde ya da hareket, alet kullanımı, zeka seviyesi veya konuşma kabiliyeti gibi özelliklerinde günümüz insanlarından aşağı sayılabilecek hiçbir şey yoktur.²⁰³

Bu nedenle günümüzde birçok araştırmacı, Neandertal insanını günümüz insanının bir alt türü olarak tanımlayarak *Homo sapiens neanderthalensis* demektedir.

Öte yandan fosil bulguları, Neandertallerin ileri bir kültüre de sahip olduklarını göstermektedir. Bunun en ilginç örneklerinden biri, Neandertal insanları tarafından yapılmış olan fosilleşmiş bir flütür. Bir ayının uyluk kemiğinden yapılmış olan söz konusu flüt, arkeolog Ivan Turk tarafından 1995 Temmuz'unda Kuzey Yugoslavya'daki bir mağarada bulunmuştur. Daha sonra da bir müzikolog olan Bob Fink, flütü analiz etmiştir. Fink, karbon testine göre yaşının 43.000 ile 67.000 yıl arasında olduğu düşünülen bu aletin, 4 nota çıkardığını ve flütte yarım tonlar ve tam tonların da olduğunu tespit etmiştir. Bu keşif, Neandertallerin Batı müziğinin temel formu olan yedi nota ölçüsünü kullandıklarını göstermektedir. Flütü inceleyen Fink, "eski flütün üzerindeki ikinci ve üçüncü delikler arasındaki mesafenin, üçüncü ve dördüncü delikler arasındaki mesafenin iki katı" olduğunu belirtmektedir. Bunun anlamı birinci mesafenin tam notayı, ona komşu olan mesafenin de yarım notayı temsil ettiğidir. "Bu üç nota inkar edilemez bir şekilde diatonik bir ölçekteki gibi ses çıkarır" diyen Fink, **Neandertallerin müzik kulağı ve bilgisi olan insanlar olduğunu** belirtmektedir.²⁰⁴

GERÇEĞE KARŞI PROPAGANDA

Fosil bulguları Neandertal insanının bize göre hiçbir "ilkel" yönü bulunmayan bir insan ırkı olduğunu göstermesine rağmen, Neandertaller hakkında kurulmuş olan evrimci ön yargılar değişmiyor. Neandertal insanları, hala bazı evrimci müzelerde, yanda olduğu gibi "maymun adam" olarak resmediliyorlar. Bu, Darwinizm'in bilimsel bulgulara değil, ön yargı ve propagandaya dayandığının bir göstergesidir.

Diğer bazı fosil bulguları, Neandertallerin ölümlerini gömdüklerini, hastalarına baktıklarını, kolye ve benzeri takı eşyaları kullandıklarını göstermektedir.²⁰⁵

Öte yandan fosil kazıları sırasında Neandertal insanları tarafından kullanıldığı tespit edilen 25 bin yıllık bir dikiş iğnesi de bulunmuştur. Kemikten yapılmış olan bu iğne son derece düzgündür ve iplik geçirilmesi için açılmış bir deliğe sahiptir.²⁰⁶ Elbette dikiş iğnesine ihtiyaç duyacak bir giyim-kuşam kültürüne sahip olan insanlar "'ilkel" sayılamazlar.

Neandertallerin alet yapma yetenekleri hakkında yapılan en iyi araştırma New Mexico Üniversitesi'nde antropoloji ve arkeoloji profesörü olan Steven L. Kuhn ve Mary C. Stiner'a aittir. İki bilim adamı da evrim teorisini savunmalarına rağmen, yaptıkları arkeolojik araştırmalar ve analizler sonucu, İtalya'nın güneybatı sahilindeki mağaralarda binlerce yıl yaşamış olan Neandertallerin, **günümüz insanı gibi kompleks bir düşünce yapısı gerektiren faaliyetlerde bulduklarını** ortaya koymuşlardır.²⁰⁷

NEANDERTAL: BİR İNSAN IRKI

Yanda, İsrail'de bulunan *Homo sapiens neanderthalensis*, Amud 1 kafatası yer alıyor. Fosilin sahibinin 1.80 m boyunda olduğu tahmin edilmektedir. Beyin hacmi ise bugüne kadar rastlanılanların en büyüğüdür: 1.740 cc. Altta ise, Neandertal ırkına ait bir fosil iskelet ve bu iskeletin sahibi tarafından kullanıldığı sanılan bir taş alet yer almaktadır. Elde edilen bu ve benzeri bulgular, Neandertallerin zaman içinde kaybolmuş özgün bir insan ırkı olduklarını göstermektedir.

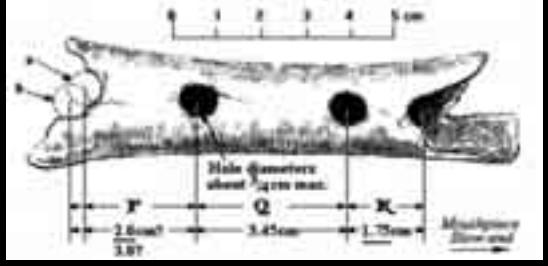

NEANDERTALLERİN DİKİŞ İĞNESİ

Neandertal insanının günümüzden on binlerce yıl önce giyim-kuşam bilgisine sahip olduğunu gösteren ilginç bir fosil: 26 bin senelik iğne.

(D. Johanson, B. Edgar, From Lucy to Language, s. 99)

NEANDERTALLERİN FLÜTÜ

Neandertal insanına ait kemikten yapılmış flüt. Bu flüt üzerinde yapılan hesaplamalar, deliklerin doğru notalarda ses verecek biçimde açıldığını, yani bunun son derece ustaca tasarlanmış bir enstrüman olduğunu göstermiştir.

Üstte Bob Fink adlı araştırmacının flütle ilgili hesapları görülüyor.

Bu gibi bulgular, evrimci propagandanın aksine, Neandertal insanların ilkel mağara adamları değil, medeni bir insan ırkı olduğunu göstermektedir.

(The AAAS Science News Service, Neanderthals Lived Harmoniously, 3 Nisan 1997)

Kuhn ve Stiner bu mağaralarda çeşitli aletler bulmuşlardır. Buluntular, mızrak uçları da dahil olmak üzere kesici türden sivri uçludur ve dik-katli bir şekilde çakmak taşının kenarlarındaki katmanların yontulmasıyla yapılmıştır. Böyle sivri uçlar meydana getirecek şekilde katmanları yontmak, kuşkusuz zeka ve beceri gerektiren bir işlemdir. Bu işlemdeki en önemli problemlerden biri, kayaların ucundaki baskılar sonucu meydana gelen kırılmalardır. Bu yüzden işlemi yapan kişi, bir dahaki sefere uçları doğru muhafaza edebilmek için "ne kadar vurmalyım" ya da eğri bir alet yapıyorsa "ne kadar eğriltmem gerekir" diye karar vermek ve kendi kendine ince bir hesap yapmak durumundadır.

California Üniversitesi'nden Margaret Conkey, Neandertallerden önceki dönemlere ait olan aletlerin dahi ne yaptığının bilincinde olan zeki topluluklar tarafından yapıldığını şöyle anlatmaktadır:

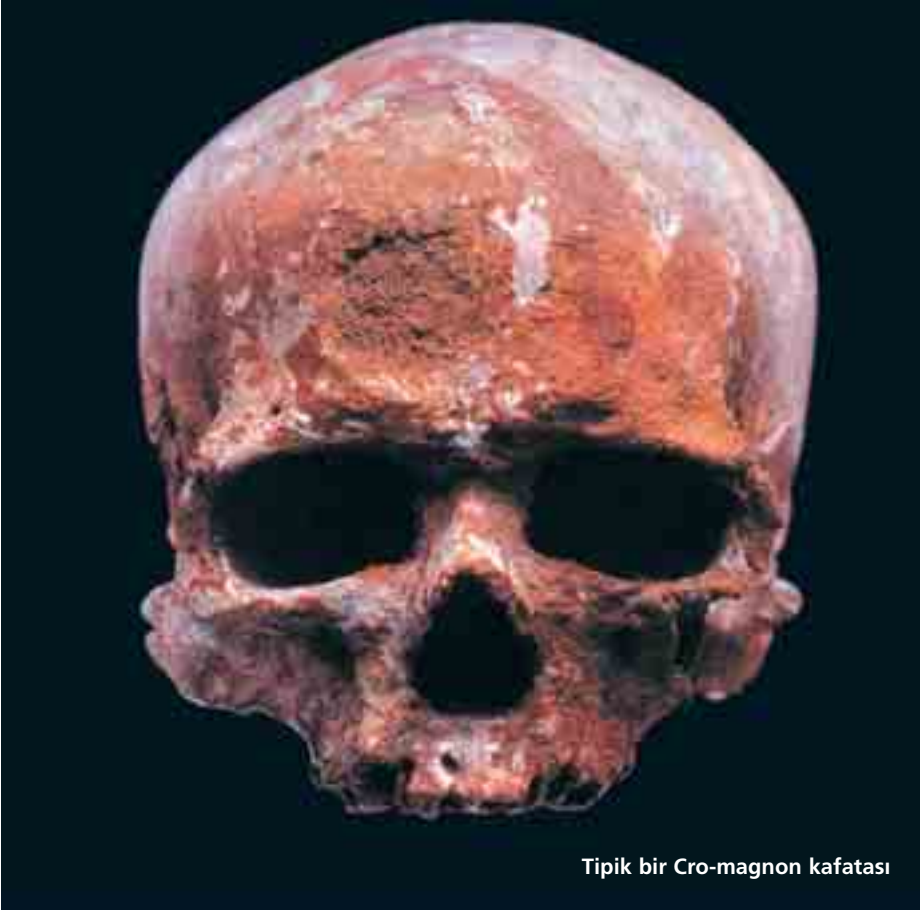
Arkaik insanların elleriyle yaptıkları nesnelere bakacak olursanız, hiç de ace-mi işi şeyler olmadıklarını görürsünüz. Arkaik insanlar kullandıkları malzemenin nasıl bir şey olduğunu ve nasıl bir dünyada yaşadıklarının bilincindedirler.²⁰⁸

Kısacası, bilimsel bulgular, Neandertallerin zeka ve kültür düzeyi yönünden bizlerden farkı olmayan bir insan ırkı olduğunu göstermektedir. Bu ırk, diğer ırklarla karışım asimile olarak ya da bilinmeyen bir şekilde tükenerek tarih sahnesinden çekilmiştir. Ama hiçbir şekilde "ilkel", "yarı maymun" vs. değildir.

Homo sapiens archaic, Homo heilderbergensis ve Cro-Magnon

Homo sapiens archaic, hayali evrim şemasının günümüz insanından bir önceki basamağını oluşturur. Aslında bu insanlar hakkında evrimciler açısından söylenecek bir şey yoktur, zira bunlar günümüz insanından ancak çok küçük farklılıklarla ayrılırlar. Hatta bazı araştırmacılar, bu ırkın temsilcilerinin günümüzde hala yaşamakta olduklarını söyleyerek Avustralyalı Aborijin yerlilerini örnek gösterirler. Aborijin yerlileri de aynı bu ırk gibi kalın kaş çıkıntılarına, içeri doğru eğik bir çene yapısına ve biraz daha küçük bir beyin hacmine sahiptirler. Ayrıca çok yakın bir geçmişte Macaristan'da ve İtalya'nın bazı köylerinde bu insanların yaşamış olduklarına dair çok ciddi bulgular ele geçirilmiştir.

Evrimci literatürde *Homo heilderbergensis* olarak tanımlanan sınıflan-

dırma ise, aslında *Homo sapiens archaic*'le aynı şeydir. Aynı insan ırkını tanımlamak için bu iki ayrı kavramın da kullanılmasının nedeni, evrimciler arasındaki görüş farklılıklarıdır. *Homo heidelbergensis* sınıflamasına dahil edilen tüm fosiller ise, anatomik olarak günümüz Avrupalılarına çok benzeyen insanların günümüzden 500 bin, hatta 740 bin yıl önce İngiltere'de ve İspanya'da yaşadıklarını göstermektedir.

Cro-magnon sınıflaması ise, 30.000 yıl önceye kadar yaşadığı tahmin edilen bir ırktır. Kubbe şeklinde bir kafatasına, geniş bir alına sahiptir. 1600 cc'lik kafatası hacmi, günümüz insanının ortalamasından fazladır. Kafatasında kalın kaş çıkıntıları vardır ve arka kısımda, Neandertal Adamı'nın ve *Homo erectus*'un karakteristik özelliği olan kemiksi çıkıntı bulunmaktadır.

Avrupalı bir ırk olarak kabul edilmesine karşın, Cro-magnon kafatasının yapısı ve hacmi, günümüzde Afrika ve tropik iklimlerde yaşayan bazı ırklara fazlasıyla benzemektedir. Bu benzerliğe dayanarak, Cro-magnon'un Afrika kökenli eski bir ırk olduğu tahmin edilir. Diğer bazı paleoantropolojik bulgular, Cro-magnon ve Neandertal ırklarının birbirleri ile kaynaşarak, günümüzdeki bazı ırklara temel oluşturduklarını göstermektedir.

Sonuç itibarıyla, bu insanların hiçbiri "ilkel tür"ler değildir. Tarih içinde yaşamış veya diğer ırklara karışıp asimile olarak ya da soyları tükenip yok olarak tarih sahnesinden çekilmiş farklı insan ırklarıdır.

Evrin Ağacının Çöküşü

Şimdiye kadar incelediklerimiz bize açık bir tablo oluşturdu: "İnsanın evrimi" senaryosu tümüyle hayali bir kurgudur. Çünkü böyle bir soy ağacının var olması için, maymunlarla ortak bir atadan insanlara aşamalı bir evrim yaşanmış ve bunun fosillerinin bulunmuş olması gerekir. Oysa maymunlarla insanlar arasında açık bir uçurum vardır. İskelet yapıları, kafatası hacimleri, dik ya da eğik yürüme kriterleri gibi özellikler, insan ile maymunun arasını açıkça ayırmaktadır. (En son olarak 1994 yılında iç kuldaki denge kanalları üzerinde yapılan incelemelerin de *Australopithecus* ve *Homo habilis*'i maymun sınıfına, *Homo erectus*'u ise insan sınıfına ayırdığına değinmiştik.)

Bu farklı türler arasında bir soy ağacı olamayacağını gösteren çok önemli bir başka bulgu ise, birbirlerinin atası olarak gösterilen türlerin aynı anda ve birarada yaşamış olmalarıdır! Eğer evrimcilerin iddia ettikleri gibi *Australopithecus* zamanla *Homo habilis*'e, onlar da zamanla *Homo erectus*'a dönüşmüş olsalardı, bu türlerin yaşadıkları dönemlerin de birbirini izlemesi gerekirdi. Oysa aksine, böyle bir kronolojik sıralama yoktur.

Evrincilerin kendi hesaplamalarına göre, *Australopithecus* 4 milyon yıl öncesinden 1 milyon yıl öncesine kadar yaşamıştır. *Homo habilis* olarak sınıflandırılan canlıların ise 1,7-1,9 milyon yıl öncesinde yaşadıkları hesaplanmaktadır. *Homo habilis*'ten daha "ileri" olduğu söylenen *Homo rudolfensis* için biçilen yaş ise, 2,5-2,8 milyon yıl kadar eskidir! Yani *Homo rudolfensis*, "atası" olması gereken *Homo habilis*'ten neredeyse 1 milyon yıl daha yaşlıdır. Öte yandan *Homo erectus*'un yaşı 1,6-1,8 milyon yıl kadar geri gitmektedir. Yani *Homo erectus* örnekleri de, sözde ataları olan *Homo habilis* sı-

nıflamasıyla yaklaşık aynı zaman diliminde ortaya çıkmışlardır.

Alan Walker, "Doğu Afrika'da *Australopithecus* bireyleri ile *Homo habilis* ve *Homo erectus* türlerinin aynı anda yaşadıklarına dair kesin deliller vardır" diyerek bu gerçeği doğrular.²⁰⁹ Louis Leakey, Olduvai Gorge bölgesindeki Bed II katmanında *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus* fosillerini neredeyse yan yana bulmuştur.²¹⁰

Elbette böyle bir soy ağacı olamaz. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de evrim teorisini benimsemesine karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.²¹¹

Homo erectus'tan *Homo sapiens*'e doğru ilerlediğimizde de yine ortada bir soy ağacı olmadığını görürüz. *Homo erectus*'un ve *Homo sapiens archaic*'in günümüzden 27.000 yıl öncesine, hatta 10.000 yıl öncesine kadar yaşamlarını sürdürmüş olduklarını gösteren bulgular vardır. Avustralya'da Kow Bataklığı'nda 13 bin yıllık *Homo erectus* kafatasları bulunmuştur.²¹²

Bu konuda ortaya çıkan en şaşırtıcı bulgulardan biri de, 1996 yılında Java'da bulunan 30 bin yıllık *Homo erectus*, Neandertal ve *Homo sapiens* fosilleridir. *The New York Times* gazetesi bu fosiller hakkında ön sayfadan verdiği haberinde, "Birkaç on yıl öncesine kadar, bilim adamları insanın gelişimini, bir türden bir diğerine doğru giden doğrusal bir çizgi olarak görüyorlardı. Ve iki türün aynı dönemde ya da bölgede birlikte bulunmasının imkansız olduğu düşünülüyordu." diye yazmıştır.²¹³ Söz konusu bulgu, insanın kökeni hakkında ortaya atılan "evrim ağacı"nın tutarsızlığını bir kez daha sergilemektedir.

***Homo sapiens*'in Gizli Tarihi**

Tüm bu incelediklerimizin yanında, hayali evrim soy ağacını temelden yıkan en önemli ve şaşırtıcı gerçek ise, *Homo sapiens*'in, yani **günümüz insanının tarihinin hiç umulmadık kadar geriye gitmesidir**. Paleontolojik bulgular, bundan neredeyse bir milyon yıl öncesinde, bize tıpatıp benzeyen *Homo sapiens* insanların yaşadıklarını göstermektedir.

Bu konudaki ilk bulgular, ünlü evrimci paleoantropolog Louis Le-

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

akey'e aitti. Leakey, 1932 yılında Kenya'da Victoria gölü yakınlarındaki Kanjera bölgesinde anatomik olarak günümüz insanından farkı olmayan, Orta Pleistosen Devri'ne ait birkaç tane fosil buldu. Ancak Orta Pleistosen Devri, bundan bir milyon yıl öncesi demektir.²¹⁴ Bu bulgular evrim soy ağacını tepetaklak ettiği için diğer bazı evrimci paleoantropologlar tarafından reddedildi. Ama Leakey, hesaplarının doğru olduğunu her zaman için savundu.

Bu tartışma unutulmaya başlamıştı ki, 1995 yılında İspanya'da bulunan bir fosil, *Homo sapiens*'in tarihinin sanıldığından çok daha eski olduğunu çok çarpıcı bir biçimde ortaya çıkardı. Söz konusu fosil, Madrid Üniversitesi'nden üç İspanyol paleoantropolog tarafından İspanya'daki Atapuerca adı verilen bölgedeki Gran Dolina mağarasında bulundu. Fosil, günümüz insanıyla tamamen aynı görünüme sahip 11 yaşındaki bir çocuğa ait bir insan yüzü parçasıydı. Ancak çocuk öleli tam 800 bin yıl olmuştu. *Discover* dergisi, Aralık 1997 sayısında, konuya geniş yer verdi.

Bu fosil, Gran Dolina araştırma ekibinin başı Arsuaga Ferreras'ın bile insanın evrimi hakkındaki inançlarını sarsmıştı. Ferreras, şöyle diyordu:

Büyük, geniş, şişkin, yani anlayacağınız ilkel bir şeyle karşılaşmayı umuyorduk. 800.000 yıl yaşındaki bir çocuktan beklentimiz, Turkana Çocuğu gibi bir şey olmasıydı. Ama bizim bulduğumuz bütünüyle modern bir yüzdü... Bun-

İspanya Atapuerca'da bulunan yüz kemiği, günümüz insanlarıyla aynı yüz yapısına sahip insanların 800 bin yıl öncesinde de yaşadıklarını gösteriyordu.

Atapuerca'da bulunan fosilden yola çıkılarak yeniden inşa edilen kafatası (solda) ile günümüz insanına ait kafatası (sağda) olağanüstü derecede benzerdir.

lar sizi sarsan türden şeyler: Fosil bulmak değil, tamam fosil bulmak da beklenmedik ve güzel bir olay. Fakat, en etkileyici olanı bugüne ait olduğunu düşündüğünüz bir şeyi geçmişte bulmanız. Bu bir anlamda, Gran Dolina'da kasetçalar bulmak gibi bir şey. Böyle bir şey çok şaşırtıcı olurdu elbette. Alt Pleistosen tabakalarında teypler, kasetler bulmayı beklemiyoruz, ancak 800 bin yıllık "modern" bir yüz bulmak da bunun gibi bir şey. Onu gördüğümüzde çok şaşırmıştık.²¹⁵

Bu fosil, *Homo sapiens*'in tarihinin 800 bin yıl kadar geriye götürülmesi gerektiğine işaret ediyordu. Ama fosili bulan evrimciler, ilk şoku atlattıktan sonra, bu fosilin başka bir türe ait olduğuna karar verdiler. Çünkü evrim soy ağacına göre 800 bin yıl önce *Homo sapiens*'in yaşamamış olması gerekiyordu. Bu yüzden *Homo antecessor* adlı hayali bir tür oluşturdular ve Atapuerca kafatasını bu sıralamaya dahil ettiler.

Kulübeler ve Ayak İzleri

Şimdiye kadar ele geçen pek çok bulgu, *Homo sapiens*'in tarihinin 800 bin yıldan bile çok daha eski olduğunu gösteriyordu. Bunlardan birisi, yi-

ne Louis Leakey'in 1970'lerin başında Olduvai Gorge'daki bulgularıydı. Leakey buradaki Bed II katmanında *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus* türlerinin aynı anda birarada yaşadıklarını tespit etmişti. Ancak bundan da ilginç olan, Leakey'in aynı katmanda (Bed II) bulunduğu bir yapıydı. Leakey, burada, taştan yapılmış bir kulübenin kalıntılarını bulmuştu. Olayın en garip yönü ise, Afrika'nın bazı bölgelerinde hala kullanılan bu yapıların sadece *Homo sapiensler* tarafından yapılmış olabileceğiydi! Yani, Leakey'in bulgularına göre, *Australopithecus*, *Homo habilis*, *Homo erectus* ve günümüz insanı, bundan yaklaşık 1.7 milyon yıl önce birarada yaşamış olmalıydılar.²¹⁶ Bu gerçek, elbette, günümüz insanların *Australopithecus* olarak tanımlanan maymunlardan evrimleştiğini öne süren evrim teorisini kesin biçimde geçersiz kılıyordu.

Aslında şimdiye dek günümüz insanların izlerini 1.7 milyon yıldan bile daha geriye götüren bulgular ele geçti. Bu bulguların en önemlisi, Mary Leakey tarafından 1977 yılında Tanzania'nın Laetoli bölgesinde bulunan ayak izleriydi. Bu izler, 3.6 milyon yıl yaşında olduğu hesaplanan bir tabakanın üzerindeydi ve en önemlisi, günümüz insanının bırakacağı ayak izlerinden tamamen farksızdı.

Mary Leakey'in bulunduğu bu ayak izleri daha sonra Don Johanson ve Tim White gibi ünlü paleoantropologlar tarafından da incelendi. Varılan sonuçlar aynıydı. White şöyle yazıyordu:

Hiç kuşkunuz olmasın... Bunlar günümüz insanının ayak izlerinden tamamen farksız. Eğer bu izler bugün bir California plajında olsalardı ve bir çocuğa bunların ne olduğu sorulsaydı, hiç tereddüt etmeden burada bir insanın yürüdüğünü söylerdi. Bunları, kumsalda yer alan diğer yüzlerce insan ayak izinden ayırt edemezdi. Dahası, siz de ayırt edemezsiniz.²¹⁷

Kuzey California Üniversitesi'nden Louis Robins ise, ayak izlerini inceledikten sonra şöyle diyordu:

Ayağın kemeri yüksektir, ufak olan kişinin ayak kemeri benimkisinden bile daha yüksektir, yani parmaklar insan parmaklarıyla aynı şekilde yeri kavramaktadırlar. Bunu başka hayvan formlarında göremezsiniz.²¹⁸

Ayak izlerinin morfolojik yapısı üzerinde yapılan incelemeler, bunun bir insan, hem de günümüz insanı (*Homo sapiens*) izi olarak kabul edilmesi gerektiğini tekrar tekrar gösteriyordu. İzleri inceleyen Russell Tuttle, şöyle yazıyordu:

Bu izler, çıplak ayaklı bir *Homo sapiens* tarafından bırakılmış olmalıdır... Yapılan tüm morfolojik incelemeler, bu izleri bırakan canlının ayağının, günümüz insanlarınkinden farklı olmadığını göstermektedir.²¹⁹

Tarafsız incelemeler, ayak izlerinin gerçek sahiplerini de tanımladı: Ortada, 10 yaşındaki bir insanın 20 tane ve daha küçük yaşta birinin de 27 tane fosilleşmiş ayak izi vardı. Ve bunlar, kesinlikle, bizim gibi normal insanlardı.

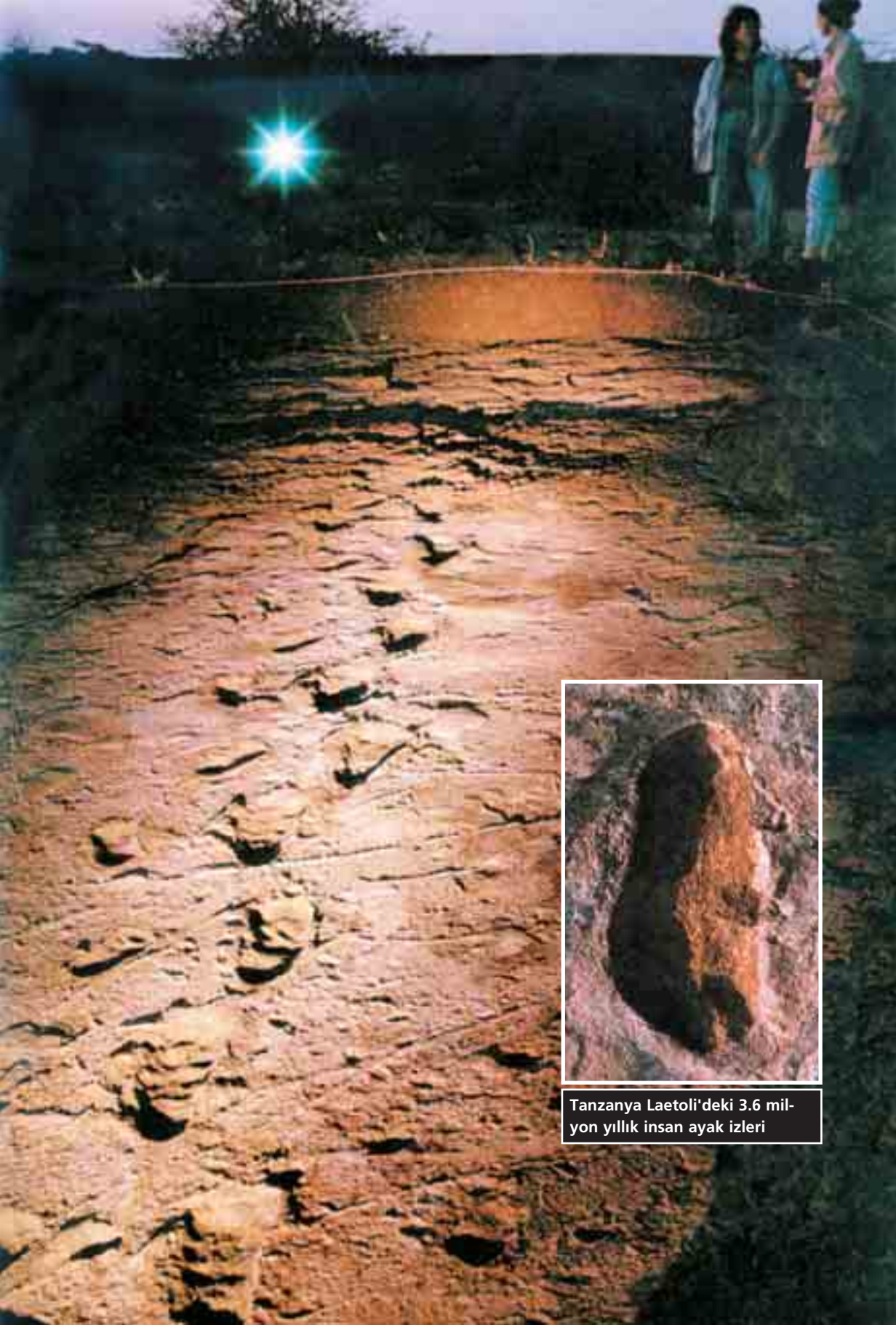
Bu durum, Laetoli izlerini on yıllar boyu tartışma konusu haline getirdi. Evrimci paleoantropologlar, insanın 3.6 milyon yıl önce yeryüzünde yürüyebildiğini kabul edememenin sıkıntısı içinde, bir açıklama yapmaya çalıştılar. 90'lı yıllarda bu "açıklama" şekillendi. Evrimciler bu izlerin bir *Australopithecus* tarafından bırakılmış olması gerektiğine karar verdiler; çünkü bundan 3.6 milyon yıl önce bir *Homo* türünün yaşamış olması -teorilerine göre- mümkün değildi! Russell Tuttle, 1990 tarihli bir makalesinde şöyle yazıyordu:

Sonuçta, Laetoli G bölgesindeki 3.5 milyon yıllık ayak izleri bugünkü günümüz insanların izlerine çok benzemektedir. Bulgu, bu izleri bırakan canlıların bizden daha kötü ya da farklı yürüyen bir canlı olduğunu göstermektedir. Eğer bu izler bu kadar eski olmasalardı, bunların da bizim gibi bir *Homo* türü tarafından bırakıldıklarını hiç tartışmasız kabul edebilirdik... Ama yaş sorunu nedeniyle, bu izlerin Lucy fosili ile aynı türe, yani *Australopithecus afarensis* türüne ait bir canlı tarafından bırakıldığı varsayımını kabul etmek durumundayız.²²⁰

Kısacası, 3.6 milyon yıl yaşında olduğu söylenen bu ayak izlerinin *Australopithecus*'a ait olması imkansızdı. Ayak izlerinin *Australopithecus* tarafından yapıldığının düşünülmesinin nedeni ise sadece, fosillerin bulunduğu ve 3.6 milyon yıl yaş biçilen volkanik tabakaydı. Bu kadar eski bir tarihte insanların yaşamış olamayacağı düşünülerek, izler *Australopithecus*'a atfedilmişti.

Laetoli izleri hakkında yapılan bu yorumlar, bizlere çok önemli bir gerçeği göstermektedir. Evrimciler, teorilerini bilimsel bulgulara dayanarak değil, bilimsel bulgulara rağmen savunmaktadırlar! Ortada ne olursa olsun, körü körüne savunulan bir teori vardır ve ele geçirilen her aleyhte bulgu, bu teoriye uydurulmak için çarpıtılmakta ya da görmezden gelinmektedir.

Kısacası, evrim teorisi bilimsel bir teori değildir. Bilime rağmen yaşatılan bir dogmadır.

Tanzanya Laetoli'deki 3.6 milyon yıllık insan ayak izleri

Son Kanıt: *Sahelanthropus tchadensis* ve

Evrim Ağacının Çöküşü

Evrim teorisinin insanın kökeni hakkındaki iddialarını yıkan en son bulgu ise, 2002 yazında Orta Afrika ülkesi Çad'da bulunan ve *Sahelanthropus tchadensis* adı verilen fosil oldu.

Bu fosil, Darwinizm dünyasını birbirine kattı. Dünyaca ünlü *Nature* dergisi, fosili duyuran haberinde, "**Bulunan yeni kafatası, insanın evrimi hakkındaki düşüncelerimizi tamamen batırabilir.**" itirafında bulundu.²²¹

Harvard Üniversitesi'nden Daniel Lieberman, bu yeni bulgunun "**küçük bir nükleer bomba kadar etkili olacağı**"nı söyledi.²²²

Bunun nedeni, bulunan fosilin 7 milyon yıl yaşında olmasına rağmen, "insanın en eski atası" olduğu iddia edilen ve 5 milyon yıl yaşındaki *Australopithecus* türü maymunlardan (evrimcilerin bugüne kadar temel aldıkları kıstaslara göre) daha "insansı" bir yapıya sahip olmasıydı. Bu durum, gerçekte hepsi soyu tükenmiş maymun türleri arasında, son derece subjektif ve ön yargılı olan "insana benzerlik" kriterlerine göre kurulan evrimsel ilişkilerin tamamen hayali olduğunu gösteriyordu.

John Whitfield, 11 Temmuz 2002 tarihli *Nature* dergisinde yayınlanan "Oldest Member of Human Family Found" başlıklı makalesinde, George Washington Üniversitesi'nden evrimci antropolog Bernard Wood'dan alıntı yaparak bu görüşü doğruluyordu:

Üniversiteye başladığım 1963 yılında, insanın evrimi bir merdiven gibi görülmüyordu. Bu merdivenin basamakları, maymundan insana doğru ilerleyen ve her aşaması bir öncekinden daha az maymunsu olan bir seri ara formdan meydana geliyordu... Ama şimdi insanın evrimi (karmakarışık) bir çalıya benziyor... Fosillerin birbirleriyle nasıl bir ilişkisi olduğu ve herhangi birisinin gerçekten insanın atası olup olmadığı hala tartışmalı.²²³

Yeni bulunan maymun fosili konusunda *Nature* dergisinin editörü ve önde gelen bir paleoantropolog olan Henry Gee'nin yaptığı yorumlar da son derece önemliydi. Gee, *The Guardian* gazetesinde yayınlanan yazısında, fosil üzerinde yapılan tartışmalara değiniyor ve şöyle yazıyordu:

Sonuç ne olursa olsun, bu kafatası, bir kez daha ve kesin olarak göstermiştir ki, eskiden beri kabul edilen (insanla maymun arasındaki) 'kayıp halka' düşüncesi saçmadır... Şu an çok açık olarak görülmelidir ki, zaten her zaman için son derece sallantılı olan kayıp halka düşüncesi, artık tamamen geçerliliğini yitirmiştir.²²⁴

AL 666-1: 2.3 MİLYON YILLIK İNSAN ÇENESİ

AL 666-1 fosili 1994 yılında Etiyopya Hadar'da *A. afarensis* fosilleriyle beraber bulundu. 2.3 milyon yıllık bir tarih konulan bu çene tamamen *Homo sapiens* özellikleri gösteriyordu.

AL 666-1, ne beraber bulunduğu *A. afarensis* çenelerine, ne de 1.75 milyon yıl yaşındaki *Homo habilis* çenesine benziyordu. Bu iki türün çeneleri dar ve düzgen biçimindeki yapılarıyla gün-

müz maymunlarınınkinin benzerliydi. Oysa AL 666-1 fosilinin "Homo" (insan) türüne ait olduğu kesindi.

Evrimci paleoantropologlar bu gerçeği kabul etmekte, ancak yine de bu konuda kesin bir tanımlama yapmaktan kaçınılmaktadırlar. Çünkü bu çene için hesapladıkları 2.3 milyon yıllık yaş, "Homo", yani insan türü için belirledikleri yaşın çok üzerindedir.

AL 666-1: 2.3 milyon yıllık *Homo sapiens* (insan) çenesi

AL 666-1'in yandan görünüşü

AL 222-1: Üstteki AL 666-1 fosiliyle aynı döneme ait *A. afarensis* çenesi

AL 222-1'in yandan görünüşü. İki çenenin yandan görünüşleri fosiller arasındaki farkı daha iyi yansıtır.

AL 222-1 çenesi çıkıktır ve öne doğru uzamıştır. Bu tümüyle maymunu bir özelliktir. Üstteki AL 666-1 çenesi ise, tam bir insan çenesidir.

ÇAĞDAŞ İNSAN IRKLARINDAKİ KAFATASI FARKLILIKLARI

Evrimci paleoantropologlar, *Homo erectus*, *Homo sapiens neanderthalensis*, *Homo sapiens archaic* gibi farklı insan fosillerini, evrimin farklı halkalarını oluşturan türler olarak gösterirler. Buna dayanak olarak da, söz konusu fosillerin kafatası yapılarındaki farklılıkları öne sürerler. Oysa söz konusu farklılıklar, şimdiye dek yaşamış ve bazıları kayıp veya asimile olmuş insan ırkları arasındaki ayrımlardan ibarettir. Zamanla insan ırkları birbirleri ile daha çok

kaynaştıkça, bu farklılıklar da azalmıştır. Buna rağmen, günümüzde yaşayan insan ırkları arasında hala oldukça dikkat çekici farklılıklar gözlemlenmektedir. Bu sayfalarda görülen ve hepsi çağdaş insanlara (*Homo sapiens sapiens*'e) ait kafatasları bu farklılıklara birer örnektir. Geçmişte yaşamış ırklar arasındaki buna benzer yapısal farklılıkları evrime delil olarak göstermek ise, taraflı bir yorumdan başka bir şey değildir.

15. yüzyılda yaşamış bir Peru yerlisi

Bengalli orta yaşlı bir erkek

Güney Doğu Asya'daki Solomon Adaları'nda 1893 yılında ölen bir erkek

25-30 yaşlarında bir Alman erkek

35-45 yaşlarında Zaireli bir erkek

35-40 yaşlarındaki bir erkek Eskimo

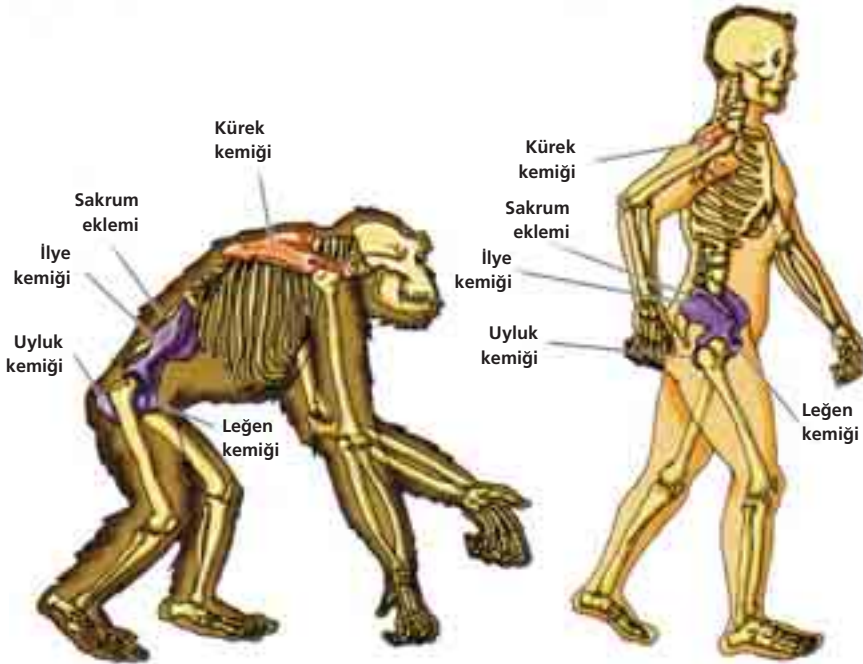
İki Ayaklılık Sorunu

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm fosil kayıtlarının yanı sıra, insanlarla maymunlar arasındaki aşılamaz anatomik uçurumlar da insanın evrimi masalını geçersiz kılar. Bu uçurumların biri, yürüyüş şeklidir.

İnsan iki ayağı üzerinde dik yürür. Bu, başka hiçbir canlıda rastlanmayan, çok özel bir hareket şeklidir. Diğer bazı hayvanlar ise iki ayaklı olarak sınırlı bir hareket kabiliyetine sahiptirler. Ayı ve maymun gibi hayvanlar ender olarak (örneğin bir yiyeceğe ulaşmak istediklerinde) iki ayakları üzerinde kısa süreli hareket edebilirler. Normalde öne eğik bir iskelete sahiptirler ve dört ayakla yürürler.

Peki acaba iki ayaklılık evrimcilerin iddia ettikleri gibi maymunların dört ayaklı yürüyüşünden mi evrimleşmiştir?

Hayır... Araştırmalar göstermiştir ki, iki ayaklılığın evrimi hiçbir zaman gerçekleşmemiştir, gerçekleşmesi de mümkün değildir. Öncelikle iki ayaklılık evrimsel bir avantaj değildir. Zira, maymunların hareket

İnsan iskeleti dik yürümeye uygun olarak yaratılmıştır. Maymun iskeleti ise, öne eğik yapısı, kısa bacakları ve uzun kolları ile dört ayaklı bir hareket biçimine uygundur. Bu iki yapı arasında bir "geçiş formu" oluşması ise, bu geçiş formunun verimsizliği nedeniyle mümkün değildir.

şekli insanın iki ayaklı yürüyüşünden daha kolay, hızlı ve verimlidir. İnsan ne bir şempanze gibi ağaçlar arasında daldan dala atlayarak ilerleyebilir, ne de bir çita gibi saatte 125 km hızla koşabilir. Aksine insan, iki ayağı üzerinde yürüdüğü için, yerde çok daha yavaş bir biçimde hareket edebilir ve bu nedenle doğadaki canlıların en savunmasızlarından biridir. Dolayısıyla, evrimin kendi mantığına göre, maymunların iki ayaklı yürümeye yönelmelerinin hiçbir anlamı yoktur. Aksine, evrime göre insanlar dört ayaklı hale gelmelidirler.

Evrimci iddianın bir diğer çıkmazı ise, iki ayaklılığın Darwinizm'in "aşama aşama gelişme" modeline kesinlikle uymamasıdır. Evrimin temelini oluşturan bu model, evrimin bir aşamasında iki ayaklılıkla dört ayaklılık arasında "karma" bir yürüyüş olmasını zorunlu kılar. Oysa İngiliz paleoantropolog Robin Crompton, 1996 yılında bilgisayar yardımıyla yaptığı araştırmalarda bu çeşit bir "karma" yürüyüşün imkansız olduğunu göstermiştir. Crompton'un vardığı sonuç şudur: **Bir canlı ya tam dik ya da tam dört ayağı üzerinde yürüyebilir.**²²⁵ Bu ikisinin arası bir yürüyüş biçimi, enerji kullanımının aşırı derecede artması nedeniyle mümkün olmamaktadır. Bu yüzden yarı-iki ayaklı bir canlı var olması mümkün değildir.

İnsanla maymun arasındaki uçurum, sadece iki ayaklılıkla sınırlı değildir. Beyin kapasitesi, konuşma yeteneği gibi diğer pek çok özellik de evrimciler tarafından asla açıklanamamaktadır. Evrimci paleoantropolog Elaine Morgan şu itirafta bulunur:

İnsanlarla (insanın evrimiyle) ilgili en önemli dört sır şunlardır:

- 1) Neden iki ayak üzerinde yürüdüler? 2) Neden vücutlarındaki yoğun kılları kaybettiler? 3) Neden bu denli büyük beyinler geliştirdiler? 4) Neden konuşmayı öğrendiler?

Bu sorulara verilecek standart cevaplar şöyledir: 1) Henüz bilmiyoruz. 2) Henüz bilmiyoruz. 3) Henüz bilmiyoruz. 4) Henüz bilmiyoruz. Sorular çok daha artırılabilir, ama cevapların tekdüzeliği hiç değişmeyecektir.²²⁶

Maymunların el ve ayakları, ağaçlarda yaşamaya uygun bir biçimde kıvrıktır.

Evrim: Bilim Dışı Bir İnanç

Lord Solly Zuckerman, İngiltere'nin en ünlü bilim adamlarından biridir. On yıllar boyunca fosiller üzerinde çalışmış, pek çok araştırma yürütmüş, hatta bu araştırmaları nedeniyle kendisine "Lord" ünvanı verilmiştir. Zuckerman bir evrimcidir, yani evrim konusunda yaptığı yorumların kasıtlı olarak aleyhte olabileceği düşünülemez. Fakat, insanın evrimi senaryosuna yerleştirilen fosilleri on yıllar boyunca inceledikten sonra, ortada gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki, teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.²²⁷

İnsanın kökeni konusundaki ünlü yayınlardan biri olan *Discovering Archeology* dergisinde ise, derginin editörü Robert Locke tarafından yazılan makalede "insanın atalarını aramak, ışıktan çok ısı veriyor" denmekte ve ünlü evrimci paleoantropolog Tim White'ın şu itirafı aktarılmaktadır:

Bugüne dek cevaplayamadığımız sorulardan dolayı hepimiz hüsrana uğramış durumdayız.²²⁸

Yazıda, evrim teorisinin insanın kökeni konusunda içinde bulunduğu açmaz ve bu konuda yürütülen propagandanın temelsizliği şöyle anlatılmaktadır:

Belki de bilimin hiçbir alanı insanın kökenini bulma çabalarından daha fazla tartışmalı değildir. Seçkin paleontologlar insan soy ağacının en temel hatları üzerinde bile anlaşmazlık içindeler. Yeni dallar büyük patırtı ile oluşturulur, ancak yeni fosil bulguları karşısında geçerliliğini kaybedip yok olurlar.²²⁹

Aynı gerçek, ünlü *Nature* dergisinin editörü Henry Gee tarafından da yakın zaman önce kabul edilmiştir. Gee, 1999 yılında yayınlanan *In Search of Deep Time* adlı kitabında "insanın evrimi ile ilgili 5 ila 10 milyon yıl öncesine ait tüm fosil kanıtlarının küçük bir kutuya sığabilecek kadar az olduğunu" söyler. Gee'nin bundan vardığı sonuç ilginçtir:

Ata-torun ilişkilerine dayalı insan evrimi şeması, tamamen gerçeklerin sonrasında yaratılmış bir insan icadıdır ve insanların ön yargılarına göre şekillenmiştir... Bir grup fosili almak ve bunların bir akrabalık zincirini yansıttıklarını söylemek, test edilebilir bilimsel bir hipotez değil, ama gece yarısı masallarıyla aynı değeri taşıyan bir iddiadır -eğlendirici ve hatta belki yönlendiricidir-, ama bilimsel değildir.²³⁰

Görüldüğü gibi evrim teorisinin dayanağı, bu teoriyi destekleyen herhangi bir bilimsel bulgu değil, bu teoriye körü körüne inanmış bazı bilim adamlarıdır. Bu bilim adamları, hiçbir bilimsel temeli olmamasına rağmen, evrim efsanesine hem kendileri inanmakta, hem de kendileriyle işbirliği içindeki medyayı kullanarak kitleleri inandırmaktadırlar. İlerleyen sayfalarda evrim adına yapılan bu söz konusu yanıltıcı propagandanın birkaç örneğini inceleyeceğiz.

Rekonstrüksiyon Yanılgısı

Evrimciler, teorilerini destekleyecek bilimsel deliller bulma konusunda başarısız olsalar da, bir konuda oldukça başarılıdırlar: Propaganda. Bu propagandanın en önemli unsuru ise "rekonstrüksiyon" adı verilen sahte çizimlerdir.

Rekonstrüksiyon "yeniden inşa" demektir ve sadece bir kemik parçası bulunmuş olan canlının resminin ya da maketinin yapılmasıdır. Gazetelerde, dergilerde, filmlerde gördüğümüz "maymun adam"ların her biri birer rekonstrüksiyondur.

Ancak insanın kökeni ile ilgili fosil kayıtları çoğu zaman dağınık ve eksik oldukları için, bunlara dayanarak herhangi bir tahminde bulunmak, bütünüyle hayal gücüne dayalı bir iştir. Bu yüzden evrimciler tarafından fosil kalıntılarına dayanılarak yapılan rekonstrüksiyonlar, tamamen evrim ideolojisinin gereklerine uygun olarak tasarlanırlar. Harvard Üniversitesi antropologlarından David Pilbeam, "Benim uğraştığım paleoantropoloji alanında daha önce edinilmiş izlenimlerden oluşmuş **teori, daima gerçek**

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

verilere baskın çıkar." derken bu gerçeği vurgular.²³¹ İnsanlar görsel yoldan daha kolay etkilendikleri için amaç onları, hayal gücüyle rekonstrüksiyonu yapılmış yaratıkların geçmişte gerçekten yaşadığına inandırabilmektir.

Burada bir noktaya dikkat etmek gerekir: Kemik kalıntılarına dayanılarak yapılan çalışmalarda sadece eldeki objenin çok genel özellikleri ortaya çıkarılabilir. Oysa asıl belirleyici ayrıntılar, zaman içinde kolayca yok olan yumuşak dokulardır. Evrime inanmış bir kimsenin bu yumuşak dokuları istediği gibi şekillendirip ortaya hayali bir yaratık çıkarması çok kolaydır. Harvard Üniversitesi'nden Earnst A. Hooten bu durumu şöyle açıklar:

Yumuşak kısımların tekrar inşası çok riskli bir girişimdir. Dudaklar, gözler,

Rekonstrüksiyon çizimler, sadece evrimcilerin hayal gücünü yansıtır, bilimsel bulguları değil...

kulaklar ve burun gibi organların altlarındaki kemikle hiçbir bağlantıları yoktur. Örneğin bir Neandertal kafatasını aynı yorumla bir maymuna veya bir filozofa benzetebilirsiniz. Eski insanların kalıntılarına dayanarak yapılan canlandırmalar hemen hiçbir bilimsel değere sahip değildir ve toplumu yönlendirmek amacıyla kullanılırlar... Bu sebeple rekonstrüksiyonlara fazla güvenilmemelidir.²³²

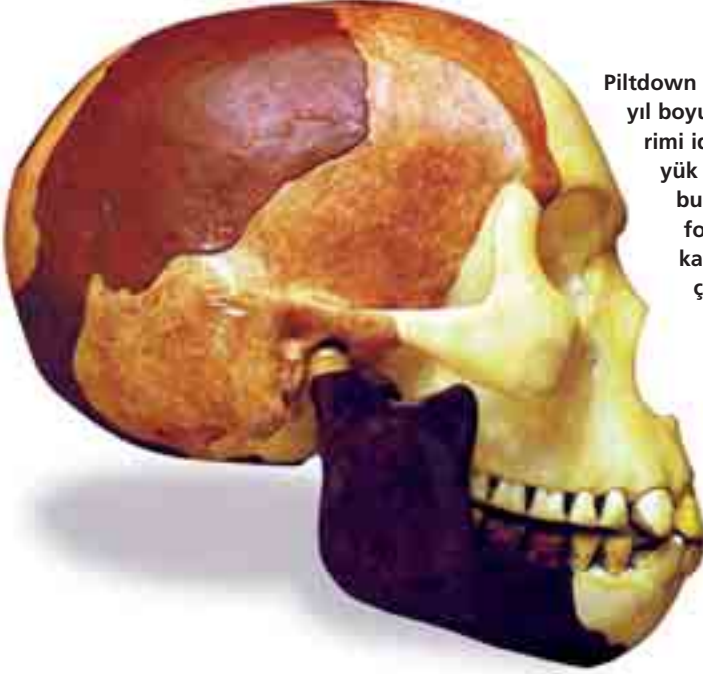
Evrimciler bu konuda o denli ileri gitmektedirler ki, aynı kafatasına birbirinden çok farklı yüzler yakıştırabilmektedirler. *Australopithecus robustus* (*Zinjanthropus*) adlı fosil için çizilen birbirinden tamamen farklı üç ayrı rekonstrüksiyon, bunun ünlü bir örneğidir.

Fosillerin taraflı yorumlanması ya da hayali rekonstrüksiyonlar yapılması, evrimcilerin aldatmacaya ne denli yoğun biçimde başvurduklarını gösteren deliller arasında sayılabilir. Ancak bunlar, evrim teorisinin tarihinde rastlanan bazı somut sahtekarlıklarla karşılaştırıldıklarında, yine de çok sıradan kalmaktadırlar.

Medyada ve akademik kaynaklarda sürekli olarak telkin edilen "maymun insan" imajını destekleyecek hiçbir somut fosil delili yoktur. Evrimciler, ellerine fırça alıp hayali yaratıklar çizerler, ama bu canlıların fosillerinin olmayışı, onlar için büyük bir sorundur. Bu sorunu "çözmek" için kullandıkları ilginç yöntemlerden biri ise, bulamadıkları fosilleri "üretmek" olmuştur. Bilim tarihinin en büyük skandalı olan Piltdown Adamı, işte bu yöntemin bir örneğidir.

Piltdown Adamı Skandalı

Ünlü bir doktor ve aynı zamanda da amatör bir paleontolog olan Charles Dawson, 1912 yılında, İngiltere'de Piltdown yakınlarındaki bir çukurda, bir çene kemiği ve bir kafatası parçası bulduğu iddiasıyla ortaya çıktı. Çene kemiği maymun çenesine benzemesine rağmen, dişler ve kafatası insanınkilere benziyordu. Bu örnekler "Piltdown Adamı" adı verildi, 500 bin yıllık bir tarih biçildi ve çeşitli müzelerde insan evrimine kesin bir delil olarak sergilendi. 40 yılı aşkın bir süre, üzerine birçok bilimsel makale yazıldı, yorumlar ve çizimler yapıldı. Dünyanın farklı üniversitelerinden 500'ü aşkın akademisyen, Piltdown Adamı üzerine doktora tezi hazırladı.²³³ Ünlü Amerikalı paleoantropolog H. F. Osborn da 1935'te British Museum'u ziyaretinde, "doğa sürprizlerle dolu; bu, insanlığın tarih önce-

Piltdown Adamı fosili, 40 yıl boyunca insanın evrimi iddiasının en büyük delili olarak kabul edildi. Evrimci fosil bilimciler, kafatasında pek çok "evrimsel kanıt" buldukları iddiasındaydılar. Fosilin bir sahtekarlık örneği olduğu ise sonradan ortaya çıktı.

si devirleri hakkında önemli bir buluş" diyordu.²³⁴

1949'da ise British Museum'un paleontoloji bölümünden Kenneth Oakley yeni bir yaş belirleme metodu olan "flor testi" metodunu, eski bazı fosiller üzerinde denemek istedi. Bu yöntemle, Piltdown Adamı fosili üzerinde de bir deneme yapıldı. Sonuç çok şaşırtıcıydı. Yapılan testte Piltdown Adamı'nın çene kemiğinin hiç flor içermediği anlaşıldı. Bu, çene kemiğinin toprağın altında birkaç yıldan fazla kalmadığını gösteriyordu. Az miktarda flor içeren kafatası ise, sadece birkaç bin yıllık olmalıydı.

Flor metoduna dayanılarak yapılan sonraki kronolojik araştırmalar, kafatasının ancak birkaç bin yıllık olduğunu ortaya çıkardı. Çene kemiğindeki dişlerin ise suni olarak aşındırıldığı, fosillerin yanında bulunan ilkel araçların ise çelik aletlerle yontulmuş adi birer taklit olduğu anlaşıldı. Weiner'in yaptığı detaylı analizlerle bu sahtekarlık 1953 yılında kesin olarak ortaya çıkarıldı. **Kafatası 500 yıl yaşında bir insana, çene kemiği de yeni ölmüş bir orangutana aitti!** Dişler, insana ait olduğu izlenimini vermek için sonradan özel olarak eklenmiş ve sıralanmış, eklem yerleri de törpülenmişti. Daha sonra da bütün parçalar, eski görünmeleri için potasyum-

dikromat ile lekelenmişti. Bu lekeler, kemikler aside batırıldığında kayboluyordu. Sahtekarlığı ortaya çıkaran ekipten Le Gros Clark, "**Dişler üzerinde yıpranma izlenimini vermek için, yapay olarak oynanmış olduğu o kadar açık ki, nasıl olur da bu izler dikkatten kaçmış olabilir?**" diyerek şaşkınlığını gizleyemiyordu.²³⁵ Tüm bunların üzerine Piltdown Adamı, 40 yılı aşkın bir süredir sergilenmekte olduğu British Museum'dan alelacele çıkarıldı.

Nebraska Adamı Skandalı

1922'de, Amerikan Doğa Tarih Müzesi müdürü Henry Fairfield Osborn, Batı Nebraska'daki Yılan Deresi yakınlarında, Plieocen Dönemi'ne ait bir azı dişi fosili bulduğunu açıkladı. Bu diş, iddiaya göre, insan ve maymunların ortak özelliklerini taşımaktaydı. Çok geçmeden konuyla ilgili çok derin bilimsel tartışmalar başladı. Bazıları bu dişi *Pithecanthropus erectus* olarak yorumluyorlar, bazıları ise bunun insana daha yakın olduğunu söylüyorlardı. Büyük tartışmalar yaratan bu fosile "Nebraska Adamı" adı verildi. "Bilimsel" ismi de hemen üretildi: *Hesperopithecus haroldcooki*.

Birçok otorite Osborn'u destekledi. Bu tek dişe dayanılarak Nebraska Adamı'nın kafatası ve vücudunun rekonstrüksiyon resimleri çizildi. Hatta daha da ileri gidilerek Nebraska Adamı'nın, eşinin ve çocuklarının doğal

Nebraska Adamı ve
"isim babası"
Henry Fairfield Osborn.

ortamda ailece resimleri yayınlandı.

Bütün bu senaryolar tek bir dişten üretilmişti. Evrimci çevreler bu "hayali adamı" o derece benimsediler ki, William Bryan isimli bir araştırmacı, tek bir azı dişine dayanılarak bu kadar peşin hükümle karar verilmesine karşı çıkınca, bütün şimşekleri üzerine çekti.

Ancak 1927'de iskeletin öbür parçaları da bulundu. Bulunan yeni parçalara göre bu diş ne maymuna ne de insana aitti. Dişin, *Prosthennops* cinsinden yabancı Amerikan domuzunun soyu tükenmiş bir türüne ait olduğu anlaşıldı. William Gregory, bu yanlıgı duyurduğu *Science* dergisinde yayınladığı makalesine şöyle bir başlık atmıştı: "Görüldüğü kadarıyla *Hesperopithecus* ne maymun ne de insan."²³⁶ Sonuçta *Hesperopithecus harold-cooki*'nin ve "ailesi"nin tüm çizimleri alelacele literatürden çıkarıldı.

Sonuç

Evrım teorisini desteklemek uğruna yapılan tüm bu bilimsel sahtekarlıklar ya da ön yargılı değerlendirmeler, bu teorinin bilimsel bir açıklamadan ziyade, bir tür ideoloji olduğunu göstermektedir. Her ideolojinin olduğu gibi, bu ideolojinin de fanatik taraftarları vardır ve bunlar evrimi her ne pahasına olursa olsun ispatlama çabası içindedirler. Ya da teoriye o denli dogmatik bir biçimde bağlanmışlardır ki, ellerine geçen her bulguyu, evrimle hiçbir ilgisi olmasa da, teorinin büyük bir kanıtı olarak algılamaktadırlar. Bu kuşkusuz bilim adına üzücü bir tablodur; çünkü bilim dünyasının temelsiz bir dogma uğruna yanlış yönlendirildiğini gösterir.

İskandinav bilim adamı Søren Løvtrup ise, *Darwinism: The Refutation of a Myth* adlı kitabında bu konuda şöyle demektedir:

Sanırım herkes, bir bilim dalının tamamının yanlış bir teoriye bağımlı hale gelmesinin çok büyük bir şanssızlık olacağını kabul edecektir. Ancak biyolojide yaşanan şey tam da budur: Uzun bir zamandır insanlar evrimsel konuları Darwinist kavramlarla tartışıyor, "adaptasyon", "seleksiyon basıncı" ya da "doğal seleksiyon" gibi kavramlarla. Sonra da bu tartışmalarla doğal olayların açıklanmasına katkıda bulduklarını sanıyorlar. Ama gerçekte hiçbir katkı sağlamıyorlar... İnaniyorum ki, Darwinizm efsanesi bir gün bilim tarihindeki en büyük aldanış olarak tanımlanacaktır.²³⁷

Darwinizm'in "bilim tarihindeki en büyük aldanış" olduğunun çok önemli bazı kanıtları da, moleküler biyolojiden gelmektedir.

MOLEKÜLER BİYOLOJİ ve HAYATIN KÖKENİ

Kitabın önceki bölümlerinde, fosil kayıtlarının ve karşılaştırmalı anatominin evrim teorisinin iddialarını geçersiz kıldığını incelemiştik. Ancak evrim teorisinin iddiaları, gerçekte türler arasındaki bu ilişkiyi incelemeye gerek kalmadan, daha ilk aşamada çıkmaza girmektedir. Bu ilk aşama, yeryüzünde ilk canlı yaşamın nasıl ortaya çıktığı sorusudur.

Evrim teorisi, bu soruya yanıt olarak, canlılığın rastlantılar sonucu meydana gelen bir ilk hücreyle başladığı iddiasını öne sürer. Senaryoya göre, bundan dört milyar yıl kadar önce, ilkel dünya atmosferinde birtakım cansız kimyasal maddeler tepkimeye girmiş, yıldırımların, sarsıntıların etkisiyle karışmış ve ilk canlı hücre ortaya çıkmıştır.

Oysa, cansız maddelerin biraraya gelerek canlılığı oluşturabilecekleri iddiası, bugüne kadar hiçbir deney ya da gözlem tarafından doğrulanmamış, bilim dışı bir iddiadır. Aksine, bütün bulgular, bir canlının ancak yine bir başka canlıdan türediğini ispatlamaktadır. Her canlı hücre, bir başka hücrenin çoğalmasıyla oluşur. Dünya üzerinde hiç kimse, en gelişmiş laboratuvarlarda dahi, cansız kimyasal maddeleri biraraya getirerek canlı bir hücre yapmayı başaramamıştır.

Evrim teorisi ise, insan aklı, bilgisi ve teknolojisi sonucunda bile elde edilemeyen canlı hücresinin, ilkel dünya koşullarında rastlantılarla doğduğu iddiasındadır. İlerleyen sayfalarda bu iddianın neden bilimin ve aklın en temel prensiplerine aykırı olduğunu inceleyeceğiz.

"Rastlantı" Mantığına Bir Örnek

Bir canlı hücrenin rastlantılarla oluşabileceğini düşünen bir insanın, aşağıda anlatacağımız benzer bir hikayeye de kolaylıkla aklının yatması gerekir. Bu, bir şehrin hikayesidir.

Varsayalım ki bir gün çorak bir arazide kayaların arasına sıkışmış bir miktar killi toprak, yağan yağmurlar sonucunda balçık haline gelir. Balçık, güneş açınca kayaların arasında kuruyup katılaşıp ve şekillenir. Daha sonra, kendisine kalıp görevi gören kayalar bir şekilde ufalanıp dağılırlar ve ortaya düzgün, biçimli, sağlam bir tuğla çıkar. Bu tuğla senelerce, aynı doğal şartlarla yanında kendisi gibi başka tuğlaların oluşmasını bekler. Bu bekleyiş, aynı tuğladan aynı yerde yüzlercesinin, binlercesinin oluşmasına dek asırlarca sürer. Bu arada büyük bir tesadüf eseri, önceden oluşan tuğlalarda hiçbir kayıp olmaz. Binlerce sene fırtınalara, yağmurlara, rüzgarlara, kavurucu güneşe, dondurucu soğuğa maruz kalan tuğlalar, parçalanmaz, çatlamaz, başka yerlere savrulup dağılmaz, aynı yerde ve aynı sağlamlıkta diğer tuğlaları beklerler.

Tuğlalar yeterli sayıya ulaştınca, rüzgar, fırtına, hortum gibi doğal şartların etkisiyle savrulur ve rastlantı eseri yan yana ve üst üste planlı bir biçimde dizilip bir bina kurarlar. Bu arada tuğlaları birbirine yapıştırarak çimento, harç gibi malzemeler de "doğal şartlar"la oluşup kusursuz bir plan içerisinde tuğlaların arasına girer ve bunları birbirlerine kenetlerler. Bütün bu işlemler başlarken toprağın altındaki demir filizleri de "doğal şartlar"la şekillenip toprağın dışına uzanarak tuğlaların oluşturacağı binanın temelini atarlar. Sonuçta her türlü malzemesi, doğraması, tesisatıyla eksiksiz bir bina ortaya çıkar.

Elbette ki bina yalnızca temelden, tuğladan ve harçtan ibaret değildir. Öyleyse diğer eksikler nasıl tamamlanmıştır? Cevap basittir: Binanın ihtiyacı olan her türlü malzeme, üzerinde yükseldiği toprakta vardır. Camlar için gereken silisyum, elektrik kabloları için gereken bakır, kirişler, kolonlar, çiviler, su boruları vs. için gereken demir, toprağın altında bol miktarda bulunmaktadır.

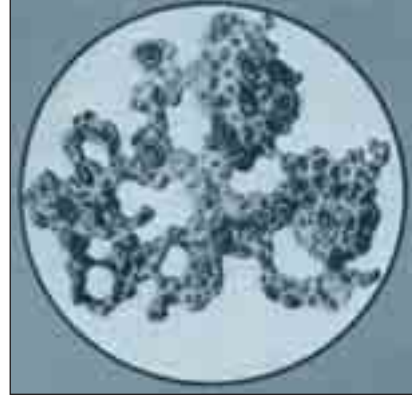
Bütün bu malzemelerin şekillenip binanın içine yerleşmeleri de "doğal şartlar"ın hünerine kalmıştır. Esen rüzgar, yağın yağmur, biraz fırtına ve yer sarsıntısının da yardımıyla bütün tesisat, doğrama, aksesuarlar tuğ-

laların arasında yerli yerine oturur. İşler o kadar rast gitmiştir ki, tuğlalar, ileride doğal şartlarla cam diye bir şeyin oluşacağını biliyormuşçasına, gerekli pencere boşluklarını bırakarak dizilmişlerdir. Hatta ileride yine rastlantılarla meydana gelecek su, elektrik, kalorifer tesisatlarının içlerinden geçebileceği boşlukları bırakmayı da unutmamışlardır. İşler o kadar rast gitmiştir ki, "rastlantılar" ve "doğal şartlar", kusursuz bir tasarım ortaya koymuştur.

Bu hikayeye inanabilen bir kişi, bu kadar açıklamadan sonra, şehirdeki diğer binaların, tesislerin, yapıların, yolların, kaldırımların, alt yapının, haberleşme ve ulaşım sistemlerinin nasıl oluştuğunu da düşünüp bulabilir. Hatta konuyla da biraz ilgiliyse, şehrin "kanalizasyon sisteminin evrimsel süreci ve mevcut yapılarla uyumu" hakkındaki teorilerini açıkladığı birkaç ciltlik "bilimsel" bir eser bile hazırlayabilir. Bu üstün çalışmalarından dolayı akademik bir ödüle dahi layık görülebilir, kendisinin insanlık tarihine ışık tutacak bir deha olduğunu zannedebilir.

Canlılığın rastlantılarla oluştuğunu öne süren evrim teorisi, işte tam bu derece, belki de bundan daha gerçek dışı bir teoridir. Çünkü tek başına bir hücre, bütün çalışma sistemleri, haberleşmesi, ulaşımı ve yönetimiyle bu büyük şehirle benzer bir kompleksliğe sahiptir. Ünlü moleküler biyolog Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* adlı kitabında hücrenin bu kompleks yapısından şöyle söz eder:

Hayatın moleküler biyoloji tarafından ortaya çıkarılan gerçekliğini kavrayabilmek için, bir hücreyi yaklaşık bir milyon kez büyütmemiz gerekir, ta ki çapı 20 km'ye varsın. Bu durumda hücre, New York ya da Londra gibi büyük bir şehri kaplayacak boyutta dev bir uzay gemisine benzeyecektir. Bu durumda karşımızda benzersiz derecede kompleks bir sistem ve kusursuz bir tasarım olduğunu görürüz. Hücrenin yakınına gelir de onu incelersek, üzerindeki milyonlarca küçük kapıyla karşılaşırız. Aynen bir uzay gemisinde olabilecek otomatik kapılar gibi, bu kapılar sürekli olarak açılıp-kapanarak hücrenin içine ya da dışına yapılan madde akışını kontrol ederler. Eğer bu kapıların herhangi birinden içeri girersek, olağanüstü bir teknoloji ve şaşkınlığa düşüreceğiz bir komplekslikle karşılaşırız. Her türlü insan yapımı ürünün çok üstünde olan **bu teknoloji, bizim yaratıcı zekamızı fazlasıyla aşar. Bu sistem, "tesadüf" kavramının her anlamda tam bir antitezini oluşturmaktadır.**²³⁸

Darwin döneminde hücrenin çok basit bir yapıya sahip olduğu sanılıyordu. Darwin'in destekçisi Ernst Haeckel, deniz dibinden çıkardığı üstteki çamurun kendi kendine "canlanacağını" ileri sürmüştü.

Hücredeki Kompleks Yapı ve Sistemler

Darwin zamanında canlı hücrenin kompleks yapısı bilinmiyordu. Bu nedenle dönemin evrimcileri, canlılığın nasıl ortaya çıktığı sorusuna "rastlantılar ve doğal olaylar" cevabını vermenin çok ikna edici olduğunu sanmışlardı. Darwin ilk hücrenin "küçük, ılık bir su birikintisinde" kolaylıkla oluşabileceğini öne sürmüştü.²³⁹ Darwin'in destekçilerinden Alman biyolog Ernst Haeckel ise, bir araştırma gemisi tarafından okyanus dibinden çıkartılan bir çamur karışımını mikroskop altında incelemiş ve bunun canlıya dönüşen cansız bir madde olduğunu iddia etmişti. *Bathylabus Haeckelii* (Haeckel Çamuru) olarak anılan bu sözde "canlanan çamur", evrim teorisini kuran kişilerin canlılığı ne denli basit bir olgu olarak gördüklerinin bir ifadesiydi.

Oysa canlılığın en küçük detayına kadar inen 20. yüzyıl teknolojisi, hücrenin insanoğlunun karşılaştığı en kompleks sistemlerden biri olduğunu ortaya çıkardı. Bugün hücrenin içinde; enerjiyi üreten santraller; yaşam için zorunlu olan enzim ve hormonları üreten fabrikalar; üretilecek bütün ürünlerle ilgili bilgilerin kayıtlı bulunduğu bir bilgi bankası; bir bölgeden diğerine ham maddeleri ve ürünleri nakleden kompleks taşıma sistemleri, boru hatları; dışarıdan gelen ham maddeleri işe yarayacak parçalara ayırıp geliştiren gelişmiş laboratuvar ve rafineriler; hücrenin içine alınacak veya dışı-

na gönderilecek malzemelerin giriş-çıkış kontrollerini yapan uzmanlaşmış hücre zarı proteinleri olduğunu biliyoruz. Bu saydıklarımız hücredeki kompleks yapının yalnızca bir bölümünü oluşturur.

Evrimci bir bilim adamı olan W. H. Thorpe, "Canlı hücrelerinin en basitinin sahip olduğu mekanizma bile, insanoğlunun şimdiye kadar yaptığı, hatta hayal ettiği bütün makinelerden çok daha komplekstir." diye yazar.²⁴⁰

Hücre o kadar komplekstir ki, bugün insanoğlu ulaştığı yüksek teknolojiyle bile bir hücre üretememektedir. Yapay hücre oluşturmak için yapılan tüm çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Öyle ki bugün, hücrenin üretilmesi hedefi bir yana bırakılmıştır ve artık bu yönde çalışma yapılmamaktadır.

Evrim teorisi ise, insanoğlunun tüm bilgi ve teknoloji birikimi ile yapmayı başaramadığı bu sistemin, ilkel dünyada "tesadüfen" oluştuğunu öne sürer. Bu, bir örnek vermek gerekirse, basım evindeki bir patlamayla, rastlantı eseri bir ansiklopedinin basılıvermiş olmasından çok daha düşük bir ihtimale sahiptir.

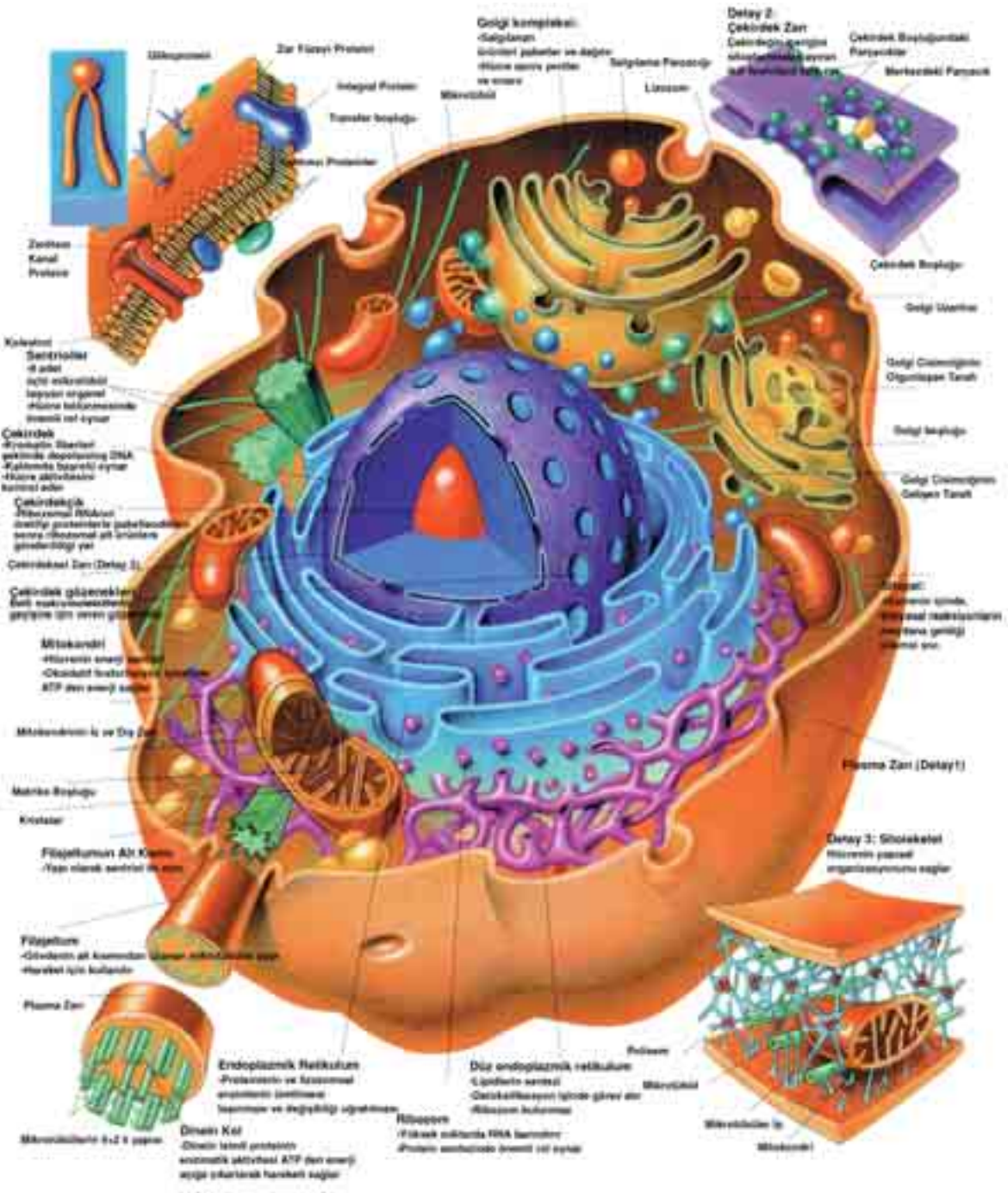
Buna benzer bir başka benzetmeyi İngiliz matematikçi ve astronom Sir Fred Hoyle, 12 Kasım 1981'de *Nature* dergisine verdiği bir demecinde yapmıştır. Kendisi

Fred Hoyle

de bir materyalist olmasına rağmen Hoyle, tesadüfler sonucu canlı bir hücrenin meydana gelmesiyle, bir hurda yığınına isabet eden kasırganın savurduğu parçalarla **tesadüfen bir Boeing 747 uçağının oluşması** arasında bir fark olmadığını belirtir.²⁴¹ Yani, hücrenin kendi kendine, rastlantılar sonucu oluşması mümkün değildir.

Evrim teorisinin hücrenin nasıl var olduğu sorusunu açıklayamamasının en temel nedenlerinden biri, hücredeki "**indirgenemez komplekslik**" özelliğidir. Bir canlı hücresi, çok sayıda küçük organelin uyum içinde çalışmasıyla yaşar. Bu parçaların biri bile olmasa, hücre yaşamını sürdürmez. Hücrenin, doğal seleksiyon ve mutasyon gibi bilinçsiz mekanizmaların kendisini geliştirmesini bekleme gibi bir ihtimali yoktur. Dolayısıyla, yeryüzünde oluşan ilk hücrenin, yaşam için gerekli tüm organel ve fonksiyonlara sahip, eksiksiz bir hücre olması gerekmektedir.

Proteinlerin Kökeni Sorunu

Hücreyi şimdilik bir kenara bırakalım. Evrim teorisi hücrenin alt parçacıkları karşısında bile çaresizdir. Hücreyi oluşturan yüzlerce çeşit kompleks protein molekülünden bir tanesinin bile doğal şartlarda oluşması ihtimal dışıdır.

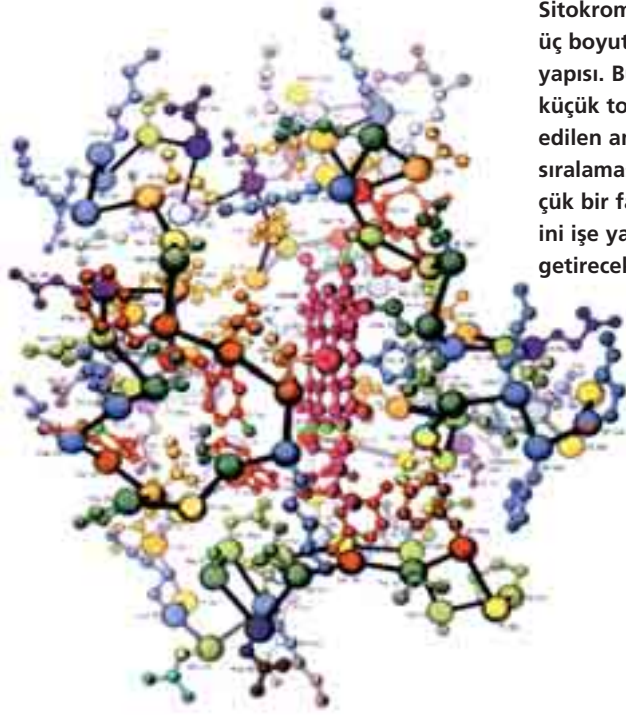
Proteinler, "amino asit" adı verilen daha küçük moleküllerin belli sayılarda ve çeşitlerde özel bir sırayla dizilmelerinden oluşan dev moleküllerdir. Bu moleküller canlı hücrelerinin yapı taşlarını oluştururlar. En basitleri yaklaşık 50 amino asitten oluşan proteinlerin, binlerce amino asitten oluşan çeşitleri de vardır.

Önemli olan nokta şudur: Proteinlerin yapılarındaki tek bir amino asidin bile eksilmesi veya yerinin değişmesi ya da zincire fazladan bir amino asit eklenmesi o proteini işe yaramaz bir molekül yığını haline getirir. Bu nedenle her amino asit, tam gereken yerde, tam gereken sırada yer almalıdır. Hayatın rastlantılarla oluştuğunu öne süren evrim teorisi ise, bu düzenlilik karşısında çaresizdir. Çünkü söz konusu düzenlilik, asla rastlantıyla açıklanamayacak kadar olağanüstüdür. (Kaldı ki teori henüz amino asitlerin 'tesadüfen oluştukları' iddiasına bile geçerli bir kanıt ya da açıklama getirememektedir, bunu da biraz sonra inceleyeceğiz.)

Proteinlerin fonksiyonel yapısının hiçbir şekilde tesadüfen meydana gelemeyeceği, herkesin rahatlıkla anlayabileceği basit olasılık hesaplarıyla dahi görülebilir.

Örneğin bileşiminde 288 amino asit bulunan ve 12 farklı amino asit türünden oluşan ortalama büyüklükteki bir protein molekülünün içerdiği amino asitler 10^{300} farklı biçimde dizilebilir. (Bu, 1 rakamının sağına 300 tane sıfır gelmesiyle oluşan astronomik bir sayıdır.) Ancak bu dizilimlerden yalnızca bir tanesi söz konusu proteini oluşturur. Geriye kalan tüm dizilimler hiçbir işe yaramayan, hatta kimi zaman canlılar için zararlı bile olabilecek anlamsız amino asit zincirleridir. Dolayısıyla yukarıda örnek verdiğimiz protein moleküllerinden yalnızca bir tanesinin tesadüfen meydana gelme ihtimali " 10^{300} 'de 1" ihtimaldir. Bu ihtimalin pratikte gerçekleşmesi ise imkansızdır. (Matematikte 10^{50} 'de 1'den küçük ihtimaller "sıfır ihtimal" kabul edilirler.)

Dahası, 288 amino asitlik bir protein, canlıların yapısında bulunan binlerce amino asitlik dev proteinlerle kıyaslandığında oldukça mütevazî

Sitokrom-C proteininin üç boyutlu kompleks yapısı. Bu yapı içinde küçük toplarla temsil edilen amino asitlerin sıralamasındaki en küçük bir farklılık, proteini işe yaramaz hale getirecektir.

bir yapı sayılabilir. Aynı ihtimal hesaplarını bu dev moleküllere uyguladığımızda ise, "imkansız" kelimesinin bile yetersiz kaldığını görürüz.

Canlılığın gelişiminde bir basamak daha ilerlediğimizde, tek başına bir proteinin de hiçbir şey ifade etmediğini görürüz. Şimdiye kadar bilinen en küçük bakterilerden biri olan "Mycoplasma Hominis H 39" un bile 600 çeşit proteine sahip olduğu görülmüştür. Bu durumda, tek bir protein için yaptığımız ihtimal hesaplarını 600 çeşit protein üzerinden yapmamız gerekecektir. Sonuçta karşılaşacağımız rakamlar ise, imkansız kavramının çok ötesindedir.

Şu anda bu satırları okuyan ve şimdiye kadar evrim teorisini bilimsel bir açıklama sanmış olan bazı okuyucular, belki buradaki rakamların abartıldığından, gerçekleri yansıtmadığından endişe edebilirler. Hayır; bunlar kesin ve somut gerçeklerdir. Hiçbir evrimci de bu rakamlar karşısında bir itirazda bulunamaz.

Pek çok evrimci bu gerçeği itiraf eder. Örneğin Harold Blum adlı evrimci bilim adamı, "**Bilinen en küçük proteinlerin bile rastlantısal olarak**

meydana gelmesi, tümüyle imkansız gözükmektedir." demektedir.²⁴²

Evrinciler, moleküler evrimin çok uzun bir zaman sürdüğünü ve bu zamanın imkansız olanı mümkün hale getirdiğini iddia ederler. Oysa ne kadar uzun bir zaman verilirse verilsin, amino asitlerin rastlantısal olarak protein oluşturmaları imkansızdır. Amerikalı jeolog William Stokes *Essentials of Earth History* adlı kitabında bu gerçeği kabul ederken, "Eğer milyarlarca yıl boyunca, milyarlarca gezegenin yüzeyi gerekli amino asitleri içeren sulu bir konsantre tabakayla dolu olsaydı bile yine (protein) oluşamazdı" diye yazar.²⁴³

Peki tüm bunlar ne anlama gelmektedir? Kimya profesörü Perry Reeves ise bu soruya şöyle bir cevap verir:

Bir insan, amino asitlerin rastlantısal olarak birleşiminden ne kadar fazla muhtemel yapı oluşabileceğini düşündüğünde, hayatın gerçekten de bu şekilde ortaya çıktığını düşünmenin akla aykırı geldiğini görür. Böyle bir işin gerçekleşmesinde bir Büyük İnşa Edici'nin var olduğunu kabul etmek, akla çok daha uygundur.²⁴⁴

Bir tanesinin bile tesadüfen oluşması imkansız olan bu proteinlerden ortalama bir milyon tanesinin tesadüfen uygun bir şekilde bir araya gelip eksiksiz bir insan hücresini meydana getirmesi ise, milyarlarca kez daha imkansızdır. Kaldı ki bir hücre hiçbir zaman için bir protein yığından ibaret değildir. Hücrenin içinde, proteinlerin yanı sıra nükleik asitler, karbohidratlar, lipitler, vitaminler, elektrolitler gibi başka birçok kimyasal madde, gerek yapı gerekse işlev bakımından belli bir oran, uyum ve tasarım çerçevesinde yer alırlar. Her biri de birçok farklı organelin içinde yapı taşı veya yardımcı molekül olarak görev yaparlar.

New York Üniversitesi kimya profesörü ve DNA uzmanı Robert Shapiro, sadece basit bir bakteride bulunan 2000 çeşit proteinin rastlantısal olarak meydana gelme ihtimalini hesaplamıştır. (İnsan hücresinde ise yaklaşık 200.000 çeşit protein vardır.) Elde edilen rakam, $10^{40.000}$ 'de 1 ihtimaldir.²⁴⁵(Bu sayı, 1 rakamının yanına 40 bin tane sıfır gelmesiyle oluşan akıl almaz bir sayıdır.)

Cardiff Üniversitesi'nden, Uygulamalı Matematik ve Astronomi Profesörü Chandra Wickramasinghe bu sayı karşısında şu yorumu yapar:

Bu sayı ($10^{40.000}$) Darwin'i ve tüm evrim teorisini gömmeye yeterlidir. Bu gezegenin ya da bir başkasının üzerinde hiçbir zaman (hayatın doğabileceği) bir ilkel çorba olmamıştır ve yaşamın başlangıcı rastlantısal olarak gerçekleş-

şemeyeceğine göre, amaçlı bir aklın ürünü olmalıdır.²⁴⁶

Prof. Fred Hoyle ise, tüm bu sayılar karşısında şöyle demektedir:

Aslında, yaşamın akıl sahibi bir varlık tarafından meydana getirildiği o kadar açıktır ki, insan bu açık gerçeğin neden yaygın olarak kabul edilmediğini merak etmektedir. Bunun (kabul edilmemesinin) nedeni, bilimsel değil, psikolojiktir.²⁴⁷

Science News'ın Ocak 1999 sayısında yayınlanan bir makalede de, amino asitlerin nasıl olup da proteinleri oluşturduğuna hala hiçbir açıklama getirilemediği şöyle belirtilmektedir:

Hiç kimse şimdiye kadar nasıl olup da geniş çapta dağılmış yapı taşlarının proteinlere dönüştüğünü tatmin edici bir şekilde açıklayamamıştır. İlkel dünyanın varsayılan koşulları amino asitleri yalıtılmış bir yalnızlığa doğru sürükleyecek şekildedir.²⁴⁸

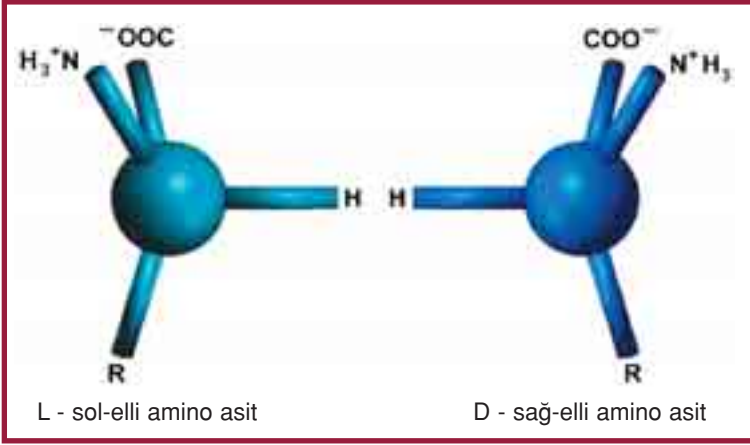
Sol-Elli Proteinler

Protein oluşumuyla ilgili evrimci tezlerin gerçekleşmesinin imkansızlığını biraz daha detaylı olarak inceleyelim.

Canlılarda bulunan bir protein molekülünün meydana gelmesi için yalnızca uygun amino asitlerin uygun sırada dizilmeleri yeterli değildir. Bunun yanı sıra, proteinlerin yapısında bulunan 20 çeşit amino asitten her birinin de yalnızca "sol-elli" olması gereklidir. Kimyasal olarak aynı amino asidin hem sağ-elli hem de sol-elli olmak üzere iki farklı türü vardır. Bunların aralarındaki fark, üç boyutlu yapılarının birbiriyle zıt yönlü olmasından kaynaklanır. Aynen insanın, sağ ve sol elleri arasındaki farklılık gibi...

Her iki gruptan amino asitler de birbirleriyle rahatlıkla bağlanabilir. Ancak yapılan incelemelerde şaşırtıcı bir gerçek ortaya çıkmıştır: En basit organizmadan en mükemmeline kadar bütün canlılardaki proteinler, sadece sol-elli amino asitlerden oluşmaktadır. Proteinin yapısına katılacak tek bir sağ-elli amino asit bile, o proteini işe yaramaz hale getirmektedir. Hatta bazı deneylerde bakterilere sağ-elli amino asitlerden verilmiş, ancak bakteriler bu amino asitleri derhal parçalamışlar, bazı durumlarda ise bu parçalardan yeniden kendi kullanabilecekleri sol-elli amino asitleri inşa etmişlerdir.

Bir an için evrim teorisinin iddia ettiği gibi canlılığın tesadüflerle oluştuğunu varsayalım. Bu durumda, yine tesadüflerle oluşmuş olması

Aynı amino asidin sol-elli (L) ve sağ-elli (D) izomerleri. Canlılardaki proteinler sadece sol-elli amino asitlerden oluşur.

gereken amino asitlerden doğada sağ ve sol-elli olmak üzere eşit miktarlarda bulunacaktı. Dolayısıyla, tüm canlıların bünyelerinde sağ ve sol-elli amino asitlerden karışık miktarlarda bulunması gerekirdi. Çünkü, kimyasal olarak her iki gruptan amino asitlerin de, birbirleriyle rahatlıkla birleşmesi mümkündür. Oysa bütün canlı organizmalardaki proteinler yalnızca sol-elli amino asitlerden oluşmaktadır.

Proteinlerin nasıl olup da bunların içinden yalnızca sol-ellilerini ayıkladıkları ve nasıl aralarına hiçbir sağ-elli amino asidin karışmadığı bilim adamlarının hiçbir açıklama getiremedikleri konulardan birisi olarak kalmıştır. Böyle özel ve bilinçli bir seçicilik evrim teorisinin önemli açmazlarından birini oluşturur.

Dahası, açıkça görüldüğü gibi proteinlerin bu özelliği, evrimcilerin "tesadüf" açmazını daha da içinden çıkılmaz hale getirir: "Anlamlı" bir proteinin meydana gelmesi için, az önce de anlattığımız gibi yalnızca bunu oluşturan amino asitlerin belli bir sayıda, kusursuz bir dizilimde ve özel bir üç boyutlu tasarıma uygun olarak birleşmeleri artık yeterli olmayacaktır. Bütün bunların yanında, bu amino asitlerin hepsinin sol-elli olanlar arasından seçilmiş olması ve içlerinde bir tane bile sağ-elli amino asit bulunmaması da zorunludur. Çünkü amino asit dizisine eklenen hatalı bir sağ-elli amino asidin yanlış olduğunu tespit ederek onu zincirden çıkarmak herhangi bir doğal ayıklama mekanizması da mevcut değildir. Bu yüzden tek bir sağ-elli amino asidin bile sol-elli amino asitlerin arasına karışmaması gerekir. Bu da, rastlantı kavramını bir kez daha devre dışı bırakan bir durumdur.

Bu durum *Britannica Bilim Ansiklopedisi*'nde şöyle ifade edilir:

... Yeryüzündeki tüm canlı organizmalardaki amino asitlerin tümü, proteinler gibi karmaşık polimerlerin yapı blokları, aynı asimetri tipindedir. Adeta tamamen sol-ellidirler. Bu, bir bakıma, milyonlarca kez havaya atılan bir paranın hep tura gelmesine, hiç yazı gelmemesine benzer. Moleküllerin nasıl sol el ya da sağ el olduğu tamamen kavranılamaz. Bu seçim anlaşılmasa da bir biçimde, yeryüzü üzerindeki yaşamın kaynağına bağlıdır.²⁴⁹

Bir para milyonlarca kez havaya atıldığında hep tura geliyorsa, bunu tesadüfle açıklamak mı, yoksa, birinin bilinçli bir şekilde havaya atılan paraya müdahale ettiğini kabul etmek mi daha mantıklıdır? Cevap ortadadır.

Amino asitlerdeki sol-ellilik olayına benzer bir durum, nükleotidler yani DNA ve RNA'nın yapı taşları için de geçerlidir. Bunlar da, canlı organizmalarda bulunan bütün amino asitlerin tersine, yalnızca sağ-elli olanlarından seçilmişlerdir. Bu da tesadüfle açıklanamayacak bir durumdur.

Sonuç olarak yaşamın kaynağının tesadüflerle açıklanmasının mümkün olmadığı, baştan beri incelediğimiz olasılıklarla kesin olarak ispatlanmaktadır: 400 amino asitten oluşan ortalama büyüklükteki bir proteinin, sadece sol-elli amino asitlerden seçilme ihtimalini hesaplamaya kalksak 2^{400} 'de, yani 10^{120} 'de 1'lik bir ihtimal elde ederiz. Bu astronomik rakam hakkında bir fikir vermek için, evrendeki elektronların toplam sayısının bu sayıdan çok daha küçük olduğunu, yaklaşık 10^{79} olarak hesaplandığını da belirtelim. Bu amino asitlerin gereken dizilimi ve işlevsel biçimi oluşturma ihtimalleri ise, çok daha büyük rakamları doğurur. Bu ihtimalleri de ekler ve olayı birden fazla sayıda ve çeşitte proteinin oluşmasına uzatmaya kalkarsak, hesaplar tamamen içinden çıkılmaz hale gelir.

Peptid Bağı Zorunluluğu

Evrin teorisinin tek bir proteinin oluşumu aşamasındaki çıkmazları buraya kadar saydıklarımızla sınırlı değildir. Bir proteinin meydana gelmesi için gerekli olan amino asit çeşitlerinin, uygun sayı ve sıralamada ve gereken üç boyutlu yapıda dizilmeleri de yetmez. Tüm bu şartların yanı sıra, birden fazla kola sahip amino asit moleküllerinin yalnızca belirli kollarıyla birbirlerine bağlanmaları gerekmektedir. Bu şekilde yapılan bir bağa, "**peptid bağı**" adı verilir. Amino asitler farklı bağlarla birbirlerine bağlanabilirler; ancak proteinler, yalnızca ve yalnızca "peptid" bağlarıyla

bağlanmış amino asitlerden meydana gelirler.

Bunu bir benzetmeyle gözünüzde canlandırabilirsiniz: Örneğin bir arabanın bütün parçalarının eksiksiz ve yerli yerinde olduğunu düşünün. Fakat tekerleklerden birisi, oturması gereken yere, vidalarla değil de, bir tel parçasıyla ve dairesel yüzü yere bakacak bir biçimde tutturulsun. Böyle bir arabanın motoru ne kadar güçlü olursa olsun, teknolojisi ne kadar ileri olursa olsun bir metre bile gitmesi imkansızdır. Görünüşte herşey yerli yerindedir, ancak tekerleklerden birisinin, yerine olması gerekenden farklı bir biçimde bağlanması, bütün arabayı kullanılmaz hale getirir. İşte aynı şekilde, bir protein molekülündeki tek bir amino asidin bile diğerine peptid bağından başka bir bağla bağlanmış olması, bu molekülü işe yaramaz hale getirecektir.

Yapılan araştırmalar, kendi aralarında rastgele birleşen amino asitlerin en fazla %50'sinin peptid bağı ile birbirine bağlandığını, geri kalanının ise proteinlerde bulunmayan farklı bağlarla bağlandıklarını ortaya koymuştur. Dolayısıyla bir proteinin tesadüfen oluşabilmesi ihtimalini hesaplarırken, (sol-ellilik zorunluluğunun yanı sıra) her amino asidin kendinden önceki ve sonraki ile yalnızca ve yalnızca peptid bağı ile bağlanmış olması zorunluluğunu da hesaba katmak gerekmektedir. Bu da yaklaşık %50 ihtimaldir.

Bu ihtimal de, proteindeki her amino asidin sol-elli olması ihtimali ile hemen hemen aynıdır. Yani, yine 400 amino asitlik bir proteini ele alacak olursak, bütün amino asitlerin kendi aralarında yalnızca peptid bağıyla birleşmeleri ihtimali 2^{399} 'da 1 ihtimaldir.

Sıfır Olasılık

Buraya kadar incelediğimiz üç farklı ihtimali (amino asitlerin doğru dizilme ihtimali, hepsinin sol-elli olma ihtimali ve hepsinin peptid bağıyla bağlanma ihtimalini) birbirine eklersek, 10^{950} 'de 1 ihtimal gibi astronomik bir rakamla karşılaşırız. Bu yalnızca kağıt üstündeki bir ihtimaldir. Pratikte ise, böyle bir olayın gerçekleşme ihtimali "0"dır. Matematikte, " 10^{50} 'de 1" veya daha küçük bir ihtimal, istatistiksel olarak gerçekleşme ihtimali "0" olan, yani gerçekleşmesi imkansız olan bir ihtimal olarak tanımlanır.

Tek bir protein molekülü oluşturabilmek için amino asitlerin, dünya kurulduğundan beri art arda, hiç vakit kaybetmeden deneme-yanılma yo-

luyla birleşip ayrıldıklarını farz etsek bile, yine de 10^{950} 'de bir ihtimali yakalamaları için gereken süre dünyanın bugüne kadarki ömründen çok çok fazladır.

Bütün bunlardan ortaya çıkan sonuç, evrim teorisinin daha tek bir proteinin oluşumunu açıklama aşamasında derin bir imkansızlığa gömüldüğüdür.

Evrim teorisinin en önde gelen savunucularından Prof. Richard Dawkins de teorinin içinde düştüğü imkansızlığı şöyle ifade etmektedir:

İncelediğimiz türden "şanslı" bir olay o kadar korkunç derecede ihtimal dışı olacaktır ki, evrenin herhangi bir yerinde gerçekleşebilme şansı, her yıl milyar kere milyar kere milyarda bir kadar az olacaktır. Eğer bu yalnızca, evrenin herhangi bir yerindeki tek bir gezegende gerçekleştiyse, bu gezegenin bizim gezegenimiz olması gerekmektedir, çünkü biz burada bu konuda konuşmaktayız.²⁵⁰

Evrim teorisinin önde gelen otoritelerinden birinin bu yaklaşımı teorisinin üzerine kurulu olduğu mantık çöküntüsünü çok açık bir biçimde yansıtmaktadır. Dawkins'in *İmkansızlık Dağını Tırmanmak* adlı kitabında yer verdiği yukarıdaki ifadeleri, evrimcilerin klasik, "biz buradaysak demek ki evrim de gerçekleşmiştir" şeklindeki, hiçbir açıklama içermeyen kısır döngü mantığının çarpıcı bir örneğidir.

Görüldüğü gibi, en üst tutucu evrim savunucuları dahi evrim teorisinin, canlılığın daha başlangıç aşamasını açıklamada imkansızlığa gömüldüğünü itiraf etmektedirler. Ancak ne ilginçtir ki, bu durum karşısında savundukları teorisinin gerçek dışılığını kabul etmek yerine, dogmatik bir yaklaşımla evrime bağlanmayı tercih etmektedirler. Bu, tümüyle ideolojik bir bağnazlıktır.

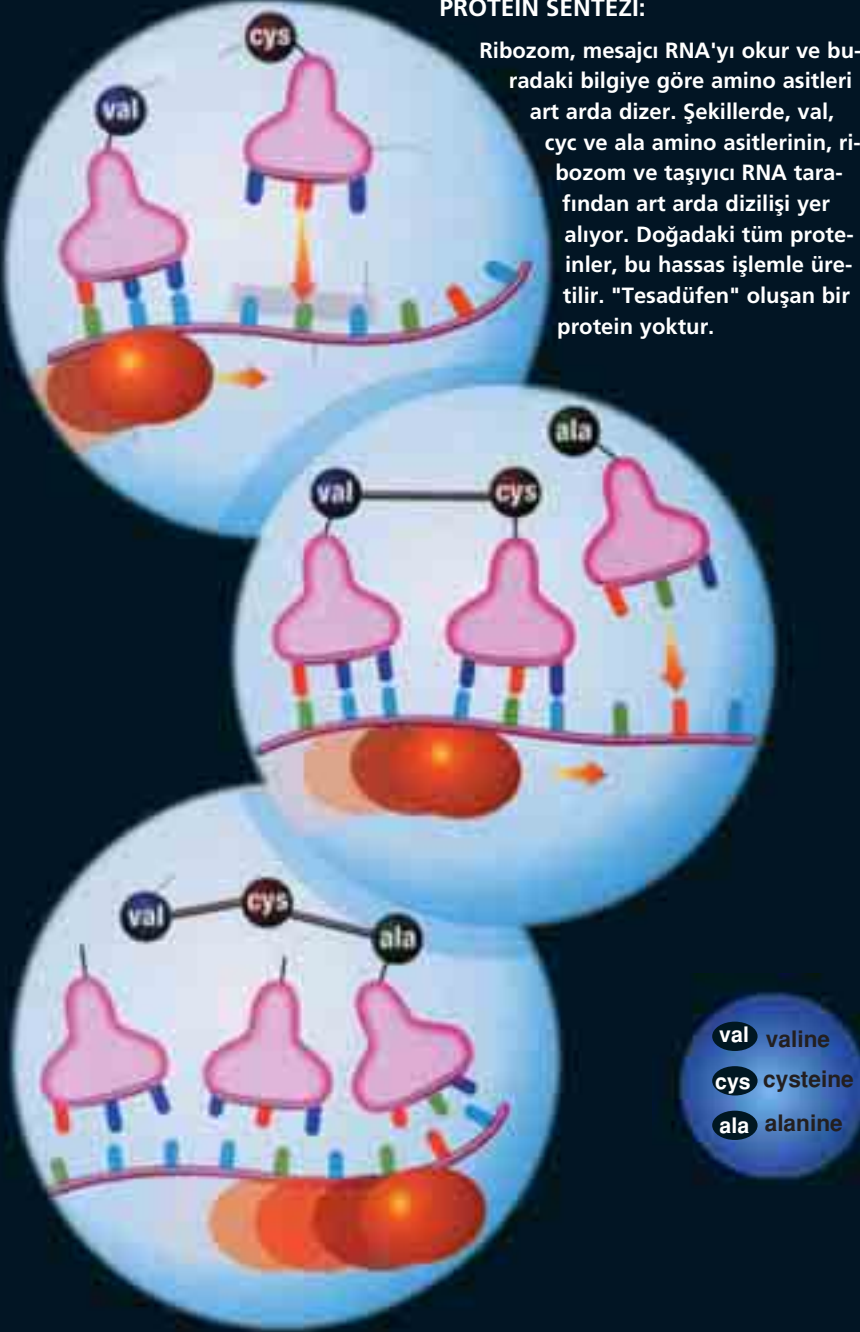
Doğada Deneme-Yanıma Mekanizması Yoktur

Son olarak, buraya kadar bazı örneklerini sıraladığımız ihtimal hesaplarının temel mantığıyla ilgili çok önemli bir noktayı belirtmek gerekir: Yukarıda hesapladığımız ihtimaller, proteinlerin rastlantısal olarak oluşumunun imkansız olduğunu göstermektedir. Ancak olayın çok daha önemli ve evrim teorisi açısından içinden çıkılmaz bir yönü vardır: Gerçekte doğada bu ihtimallerin deneme süreci bile başlayamaz. Çünkü doğada deneme-yanıma yoluyla protein üretmeye çalışan bir mekanizma yoktur.

500 amino asitlik bir proteinin oluşma ihtimalini göstermek için ver-

PROTEİN SENTEZİ:

Ribozom, mesajcı RNA'yı okur ve buradaki bilgiye göre amino asitleri art arda dizer. Şekillerde, val, cys ve ala amino asitlerinin, ribozom ve taşıyıcı RNA tarafından art arda dizilişi yer alıyor. Doğadaki tüm proteinler, bu hassas işlemle üretilir. "Tesadüfen" oluşan bir protein yoktur.

diğimiz hesaplar, sadece ideal (gerçek hayatta rastlanamayacak) bir deneme-yanılma ortamı için geçerlidir. Yani bilinçli bir gücün, rastgele 500 amino asidi birleştirip, sonra bunun yanlış olduğunu görüp, hepsini tek tek ayırıp, sonra ikinci kere değişik bir sırada dizdiğini farz ettiğimiz hayali bir mekanizma olduğu takdirde, yararlı proteinin elde edilmesi ihtimali 10^{950} de "1"dir. Her denemede amino asitlerin tek tek ayrılıp yeni bir sırada dizilmesi gerekmektedir. Ayrıca her denemede, 500. amino asit de eklendikten sonra sentezin durdurulması ve tek bir amino asidin bile fazladan araya karışmasının engellenmesi, proteinin oluşup oluşmadığına bakılması, oluşmadığında hepsinin çözülüp yeni bir dizilimin denenmesi gerekmektedir. Ayrıca her denemede, araya başka hiçbir yabancı kimyasal maddenin de kesinlikle karışmaması gerekmektedir. Deneme esnasında oluşan zincirin 500 halkaya ulaşmadan parçalanmaması da şarttır. Yani baştan beri bahsettiğimiz ihtimaller, başını, sonunu ve her aşamasını bilinçli bir gücün yönettiği, yalnızca "amino asitlerin seçilimi"nin tesadüflere bırakıldığı kontrollü bir mekanizmayla gerçekleşmektedir. Doğal şartların bu tür özelliklere sahip olması mümkün değildir. Dolayısıyla doğal ortamda bir proteinin oluşması kesinlikle imkansızdır.

Bu konuları geniş boyutlu değerlendiremeyen ve yüzeysel bir bakış açısıyla yaklaşan kimseler protein oluşumunu basit bir kimyasal reaksiyon olarak düşündükleri için "amino asitler reaksiyon sonucu birleşip protein yapar" gibi gerçek dışı mantıklar kurabilirler. Oysa cansız doğada rastgele gerçekleşen kimyasal reaksiyonlar, ancak basit bileşikler meydana getirebilirler. Bunların sayısı ve çeşidi de belli ve sınırlıdır. Biraz daha kompleks bir kimyasal madde için dev fabrikalar, kimyasal tesisler, laboratuvarlar devreye girer. İlaçlar, günlük hayatta kullandığımız pek çok kimyasal madde hep bu cinstendir. Proteinler ise, endüstride üretilen bu kimyasal maddelerden çok daha kompleks yapılara sahiptirler. Dolayısıyla, her parçasının yerli yerine ve planlı bir biçimde yerleşmesi gereken mekanik bir tasarım ve mühendislik harikası olan proteinlerin rastgele kimyasal reaksiyonlar sonucunda oluşabilmeleri kesinlikle mümkün değildir.

Yukarıda anlattığımız tüm imkansızlıkları bir an için bir kenara bırakıp, yine de yararlı bir protein molekülünün "tesadüfen" kendi kendine oluştuğunu varsayalım. Ancak bu noktada da evrim teorisi bir kez daha çıkmaza girer. Çünkü bu proteinin varlığını sürdürebilmesi için, o an içinde bulunduğu doğal ortamdan yalıtılıp, çok özel şartlarda korunması ge-

reklidir. Aksi takdirde, bu protein dünya yüzeyindeki şartların etkisiyle anında parçalanacak veya başka asitler, amino asitler ya da diğer kimyasal maddelerle birleşerek özelliğini kaybedecek, yararsız, bambaşka bir madde haline dönüşecektir.

Dikkat edilecek olursa, buraya kadar ele aldığımız konu yalnızca tek bir proteinin tesadüfen oluşabilmesinin imkansızlığıdır. Oysa, yalnızca insan vücudunda yaklaşık 100.000 farklı türde protein görev yapar. Dahası, bilinen 1.5 milyon canlı türü vardır, ve daha on milyon kadarının var olduğu sanılmaktadır. Pek çok protein birçok yaşam biçiminde kullanılsa da, bütün bitki ve hayvan aleminde 100 milyon ya da daha fazla protein türü bulunmaktadır. Bugüne kadar nesli tükenmiş olan milyonlarca tür ise bu hesaba dahil değildir. Yani yeryüzünde yüz milyonlarca farklı protein şifresi var olmuştur. Tek bir proteinin rastlantılarla açıklanamadığı düşünülürse, yüz milyonlarca farklı protein şifresinin ne anlama geldiği de anlaşılır.

Bu gerçek göz önüne alındığında, yeryüzündeki canlıların nasıl var olduğu sorusunun cevabının "tesadüfler" olmadığı açıkça görülmektedir.

Hayatın Kökeni Konusundaki Evrimci Çabalar

Herşeyden önce temel bir noktayı akılda tutmakta yarar vardır: Evrim sürecinin herhangi bir aşamasının imkansız olduğunun ortaya çıkması, teorinin tümünden yanlışlığını ve geçersizliğini göstermesi için yeterlidir. Örneğin sadece proteinlerin tesadüfen oluşumunun imkansızlığının ispatlanması, evrimin daha sonraki aşamalara ait tüm diğer önermelerini de iptal etmiş olur. Bu noktadan sonra insan ve maymun kafataslarını alıp üzerlerinde spekülasyonlar yapmanın da hiçbir anlamı kalmaz.

Canlılığın nasıl olup da cansız maddelerden oluşabildiği, uzunca bir süre evrim teorisi savunucularının pek fazla yanaşmak istemedikleri bir sorundu. Ancak devamlı olarak göz ardı edilen bu problem, giderek gizlenemeyecek bir sorun haline geldi ve 20. yüzyılın ikinci çeyreğinde başlayan bir dizi araştırmayla aşılmaya çalışıldı.

İlk cevaplanması gereken soru şuydu: İlkel dünyada ilk canlı hücre nasıl ortaya çıkmış olabilirdi? Daha doğrusu, evrimciler bu soru karşısında ne gibi bir açıklama getirmeliydiler?

Bu konuya ilk kez el atan kişi, "**kimyasal evrim**" kavramının kurucusu olan Rus biyolog Alexander I. Oparin oldu. Oparin, tüm teorik çalışmalarına rağmen yaşamın kökenini aydınlatma yönünde hiçbir sonuç elde

edemedi. 1936'da yayınladığı *Origin of Life* adlı kitabında şöyle diyordu:

Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır.²⁵¹

Oparin'den bu yana evrimciler hücrenin rastlantılarla oluşabileceğini ispat etmek için sayısız deney, araştırma ve gözlem yaptılar. Ancak yapılan her çalışma, hücredeki kompleks yaratılışı daha detaylı bir biçimde ortaya koyarak, evrimcilerin varsayımlarını daha da fazla çürüttü. Almanya'daki Johannes Gutenberg Üniversitesi Biyokimya Enstitüsü Başkanı Prof. Dr. Klaus Dose bu konuda şöyle der:

Kimyasal ve moleküler evrim alanlarında, yaşamın kökeni konusunda otuz yılı aşkın bir süredir yürütülen tüm deneyler, yaşamın kökeni sorununa cevap bulmaktansa, sorunun ne kadar büyük olduğunun kavranmasına neden oldu. Şu anda bu konudaki bütün teoriler ve deneyler ya bir çıkmaz sokak içinde bitiyor ya da bilgisizlik itiraflarıyla sonuçlanıyor.²⁵²

Evrimci bilim yazarı John Horgan da, *The End of Science* isimli kitabında, hayatın kökeni konusu için "Bu, **modern biyolojinin temelindeki en zayıf parçadır.**" demektedir.²⁵³

San Diego Scripps Enstitüsü'nden jeokimyacı Jeffrey Bada'nın aşağıdaki sözleri ise, 20. yüzyılın sonunda evrimcilerin bu büyük açmaz karşısındaki çaresizliklerinin ifadesidir:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?²⁵⁴

Şimdi evrim teorisinin bu "en büyük çözülmemiş problem"inin detaylarına bakalım. Göz atmamız gereken ilk konu, ünlü Miller Deneyi'dir.

Miller Deneyi

Hayatın kökeni konusunda evrimci kaynakların en çok itibar ettikleri çalışma ise, 1953 yılında Amerikalı araştırmacı Stanley Miller tarafından yapılan Miller Deneyi'dir. (Deney, Miller'in Chicago Üniversitesi'ndeki hocası Harold Urey'in katkısından dolayı "Urey-Miller Deneyi" olarak da bilinir.) Evrim sürecinin ilk aşaması olarak öne sürülen "kimyasal evrim" tezine "delil" olarak öne sürülen yegane girişim, işte bu deneydir. Aradan neredeyse yarım asır geçmesine ve büyük teknolojik ilerlemeler kaydedilmesine rağmen bu konuda hiçbir yeni girişimde bulunulmamıştır. Bugün

halen ders kitaplarında canlıların ilk oluşumunun evrimsel açıklaması olarak Miller Deneyi okutulmaktadır. Çünkü bu tür çabaların teorilerini desteklemediğinin, aksine sürekli yalanladığının farkında olan evrim araştırmacıları, benzer deneylere girişmekten özellikle kaçınmaktadırlar.

Stanley Miller'ın amacı, milyarlarca yıl önceki cansız dünyada proteinlerin yapı taşları olan amino asitlerin "tesadüfen" oluşabileceklerini gösteren deneysel bir kanıt ortaya koymaktı. Miller, deneyinde, ilkel dünya atmosferinde bulunduğunu varsaydığı -daha sonraları ise bulunmadığı anlaşılacak olan- amonyak, metan, hidrojen ve su buharından oluşan bir gaz karışımını kullandı. Bu gazlar, doğal şartlar altında birbirleriyle reaksiyona giremeyeceklerinden deney ortamına dışarıdan enerji takviyesi yaptı. İkel atmosfer ortamında yıldırımlardan kaynaklanmış olabileceğini düşündüğü enerjiyi, yapay bir elektrik deşarj kaynağından sağladı.

Miller bu gaz karışımını bir hafta boyunca 100°C ısıda kaynattı, bir yandan da karışıma elektrik akımı verdi. Haftanın sonunda Miller, kavanozun dibinde bulunan karışımdaki kimyasalları ölçtü ve proteinlerin yapı taşlarını oluşturan 20 çeşit amino asitten üçünün sentezlendiğini gözledi.

Deney, evrimci çevrelerde büyük bir sevinç yarattı ve çok büyük bir başarı gibi lanse edildi. Hatta, çeşitli yayınlar olayın sarhoşluğu içinde, "Miller hayatı yarattı" şeklinde manşetler atacak kadar spekülasyon yaptılar. Oysa Miller'ın sentezlediği birtakım "cansız" moleküllerdi.

Bu deneyden aldıkları cesaretle evrimciler, hemen yeni senaryolar ürettiler. Amino asitlerden sonraki aşamalar da hemen kurgulandı. Çizilen senaryoya göre, amino asitler, daha sonra rastlantılar sonucu uygun dizilimlerde birleşmiş ve proteinleri oluşturmuşlardı. Tesadüf eseri meydana gelen bu proteinlerin bazıları da, kendilerini, "bir şekilde" (!) oluşmuş hücre zarı benzeri yapıların içine yerleştirerek hücreyi meydana getirmişlerdi. Hücreler de zamanla yan yana gelip birleşerek canlı organizmaları oluşturmuşlardı.

Stanley Miller deney aparatıyla birlikte.

Oysa, bu senaryonun en büyük dayanağı olan Miller Deneyi, her yönden geçersizliği kanıtlanmış bir girişimden başka bir şey değildi.

Miller Deneyi'ni Geçersiz Kılan Dört Neden

Miller'in, ilkel dünya koşullarında amino asitlerin kendi kendilerine oluşabileceklerini kanıtlamak amacıyla yaptığı deney birçok yönden tutarsızlık göstermektedir. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1- Miller, deneyinde, "**soğuk tuzak**" (cold trap) isimli bir mekanizma kullanarak amino asitleri oluştukları anda ortamdan izole etmişti. Çünkü aksi takdirde, amino asitleri oluşturan ortamın koşulları, bu molekülleri oluşmalarından hemen sonra imha edecekti.

Halbuki ilkel dünya koşullarında elbette bu çeşit bilinçli düzenekler yoktu. Ve bunlar olmadan herhangi bir çeşit amino asit elde edilse bile, bu moleküller aynı ortamda hemen parçalanacaklardı. Kimyager Richard Bliss'in belirttiği gibi, "bu soğuk tuzak olmasa, kimyasal ürünler elektrik kaynağı tarafından tahrip edilmiş olacaktır".²⁵⁵

Nitekim Miller, soğuk tuzak yerleştirmeden yaptığı daha önceki deneylerde tek bir amino asit bile elde edememişti.

2- Miller'in deneyinde canlandırmaya çalıştığı ilkel atmosfer ortamı gerçekçi değildi. 1980'li yıllarda bilim adamları **ilkel atmosferde, metan ve amonyak yerine azot ve karbondioksit bulunması gerektiği** görüşünde birleştiler.

Peki Miller neden bu gazlar konusunda ısrar etmişti? Cevap basitti: Amonyak olmadan, bir amino asidin sentezlenmesi imkansızdı. Kevin Mc Kean, *Discover* dergisinde yayınladığı makalede bu durumu şöyle anlatıyor:

Miller ve Urey dünyanın eski atmosferini metan ve amonyak karıştırarak kopya ettiler... Oysa son çalışmalarda o zamanlar dünyanın çok sıcak olduğu ve ergimiş nikel ile demirin karışımından meydana geldiği anlaşılmıştır. Böylece o dönemdeki kimyasal atmosferin daha çok azot, karbondioksit ve su buharından oluşması gerekir. Oysa bunlar organik moleküllerin oluşması için amonyak ve metan kadar uygun değildirler.²⁵⁶

Nitekim Amerikalı bilim adamları J. P. Ferris ve C. T. Chen, karbondioksit, hidrojen, azot ve su buharından oluşan bir karışımla Miller'in deneyini tekrarladılar ve bir tek molekül amino asit bile elde edemediler.²⁵⁷

3- Miller'in deneyini geçersiz kılan bir diğer önemli nokta da, amino

asitlerin oluştuğu öne sürülen dönemde, **atmosferde amino asitlerin tümünü parçalayacak yoğunlukta oksijen bulunmasıydı**. Miller'ın göz ardı ettiği bu gerçek, yaşları 3.5 milyar yıl olarak hesaplanan taşlardaki okside olmuş demir ve uranyum birikintileriyle anlaşıldı.²⁵⁸

Oksijen miktarının, bu dönemde evrimci teorisyenlerin iddia ettiklerinin çok üstünde olduğunu gösteren başka bulgular da ortaya çıktı. Araştırmalar, o dönemde dünya yüzeyine evrimcilerin tahmin ettiklerinden 10 bin kat daha fazla ultraviyole ışını ulaştığını gösterdi. Bu yoğun ultraviyolenin atmosferdeki su buharı ve karbondioksidi ayrıştırarak oksijen açığa çıkarması ise kaçınılmazdı.

Bu durum, oksijen dikkate alınmadan yapılmış olan Miller Deneyi'ni tamamen geçersiz kılıyordu. Eğer deneyde oksijen kullanılsaydı, metan, karbondioksit ve suya, amonyak ise azot ve suya dönüşecekti. Diğer taraftan, oksijenin bulunmadığı bir ortamda -henüz ozon tabakası var olmadığından- ultraviyole ışınına doğrudan maruz kalacak olan amino asitlerin hemen parçalanacakları da açıktı. Sonuçta ilkel dünyada oksijenin var olması da, olmaması da amino asitler için yok edici bir ortam demektir.

4- Miller Deneyi'nin sonucunda, canlıların yapı ve fonksiyonlarını bozucu özelliklere sahip organik asitlerden de çok miktarda oluşmuştu. Amino asitlerin, izole edilmeyip de bu kimyasal maddelerle aynı ortamda bırakılmaları halinde ise, bunlarla kimyasal reaksiyona girip parçalanmaları ve farklı bileşiklere dönüşmeleri kaçınılmazdı.

Ayrıca deney sonucunda ortaya bol miktarda sağ-elli amino asit çıkmıştı.²⁵⁹ Yalnızca bu amino asitlerin varlığı bile evrim teorisini kendi mantığı içinde çürütmeye yeterliydi. Çünkü sağ-elli amino asitler, canlı yapısında kullanılamayan amino asitlerdi. Sonuç olarak Miller'ın deneyindeki amino asitlerin oluştuğu ortam, canlılık için elverişli değil, aksine ortaya çıkacak işe yarar molekülleri parçalayıcı,

Miller'ın deneyinde oluşturduğu yapay ortam, gerçekte ilkel dünya şartları ile hiçbir benzerlik göstermiyordu.

Bugün Miller'ın kendisi de, 1953 yılında düzenlediği deneyin hayatın kökenini açıklamaktan çok uzak olduğunu kabul etmektedir.

yakıcı bir asit karışımı niteliğindedi.

Tüm bunların gösterdiği tek bir somut gerçek vardır: Miller Deneyi canlılığın ilkel dünya şartlarında tesadüfen meydana gelebileceği iddiasını desteklememektedir. Deney, amino asit sentezlemeye yönelik bilinçli ve kontrollü bir laboratuvar çalışmasıdır. Kullanılan gazların cinsleri ve karışım oranları amino asitlerin oluşabilmesi için en ideal ölçülerde belirlenmiştir. Ortama verilen enerji miktarı, ne eksik ne fazla, tamamen istenen reaksiyonların gerçekleşmesini sağlayacak biçimde titizlikle ayarlanmıştır. Deney aparatı, ilkel dünya koşullarında mevcut olabilecek hiçbir zararlı, tahrip edici ya da amino asit oluşumunu engelleyici unsuru barındırmayacak biçimde izole edilmiştir.

İlkel dünyada var olan ve reaksiyonların seyrini değiştirecek hiçbir element, mineral ya da bileşik deney tüpüne konulmamıştır. Oksidasyon nedeniyle amino asitlerin varlığına imkan vermeyecek oksijen bunlardan yalnızca birisidir. Kaldı ki, hazırlanan ideal laboratuvar koşullarında bile, "soğuk tuzak" (cold trap) denen mekanizma olmadan amino asitlerin aynı ortamda parçalanmadan varlıklarını sürdürebilmeleri mümkün değildir.

Gerçekte Miller Deneyi'yle evrimin, "canlılığın bilinçsiz tesadüfler sonucu ortaya çıktığı" şeklindeki iddiası da çürümüştür. Çünkü deney, amino asitlerin ancak tüm koşulları özel olarak ayarlanmış bir laboratuvar ortamında, bilinçli müdahalelerle elde edilebileceğini göstermektedir.

Miller Deneyi, Türkiye'deki bazı kaynaklarda hala önemli bir bilimsel bulgu gibi gösterilse de, aslında evrimci otoriteler tarafından terk edilmiş durumdadır. Son yıllarda Batılı bilim dergilerinde deneyin hayatın kökenini açıklamak yönünden bir anlam ifade etmediği belirtilmektedir. Örneğin 1998'in Şubat ayında yayınlanan ünlü evrimci bilim dergisi *Earth*'de

ki "Yaşamın Potası" başlıklı makalede şu ifadeler yer alır:

Bugün Miller'ın senaryosu şüphelerle karşılaşmaktadır. Bir nedeni, jeologların ilkel atmosferin başlıca karbondioksit ve azottan oluştuğunu kabul etmeleri. Bu gazlar ise 1953'teki deneyde (Miller Deneyi'nde) kullanılanlardan çok daha az aktifler. Kaldı ki, Miller'ın farz ettiği atmosfer var olmuş olabilseydi bile, amino asitler gibi basit molekülleri çok daha karmaşık bileşiklere, proteinler gibi polimerlere dönüştürecek gerekli kimyasal değişimler nasıl oluşabilirdi ki? Miller'ın kendisi bile, problemin bu noktasında ellerini ileri uzatıp, "bu bir sorun" diyerek şiddetle iç çekmekte, "polimerleri nasıl yapacaksınız? Bu o kadar kolay değil..."²⁶⁰

Görüldüğü gibi, Miller'ın kendisi dahi bugün deneyinin, yaşamın kökenini açıklama adına bir anlam ifade etmediğinin farkındadır. *National Geographic*'in Mart 1998 sayısındaki, "Yeryüzündeki Yaşamın Kökeni" başlıklı makalede ise, konuyla ilgili şu satırlara yer verilir:

Pek çok bilim adamı bugün, ilkel atmosferin Miller'ın öne sürdüğünden farklı olduğunu tahmin ediyor. İlkel atmosferin, hidrojen, metan ve amonyaktan çok, karbondioksit ve azottan oluştuğunu düşünüyorlar. Bu ise kimyacılar için kötü haber! Karbondioksit ve azotu tepkimeye soktuklarında elde edilen organik bileşikler oldukça değersiz miktarlarda. Koca bir yüzme havuzuna atılan bir damla gıda renklendiricisiyle aynı oranda bir yoğunlukta... Bilim adamları, bu derece seyrek çözültideki bir çorbada hayatın ortaya çıkmasını hayal etmeyi bile güç buluyor.²⁶¹

Kısacası, ne Miller Deneyi ne de başka hiçbir evrimci çaba, yeryüzünde hayatın nasıl oluştuğu sorusunu cevaplayamamaktadır. Tüm araştırmalar, hayatın rastlantılarla ortaya çıkmasının imkansızlığını ortaya koymakta ve böylece hayatın yaratılmış olduğunu göstermektedir. Evrimcilerin bu açık gerçeği kabul etmemeleri ise, bilime tamamen aykırı birtakım ön yargılara sahip olmalarından kaynaklanır. Nitekim Miller Deneyi'ni öğrencisi Stanley Miller ile birlikte organize eden Harold Urey, bu konuda şu itirafı yapmıştır:

Yaşamın kökeni konusunu araştıran bizler, bu konuyu ne kadar çok inceleysek inceleyelim, hayatın herhangi bir yerde evrimleşmiş olamayacak kadar kompleks olduğu sonucuna varıyoruz. (Ancak) Hepimiz bir inanç ifadesi olarak, yaşamın bu gezegenin üzerinde ölü maddeden evrimleştiğine inanıyoruz. Fakat kompleksliği o kadar büyük ki, nasıl evrimleştiğini hayal etmek bile bizim için zor.²⁶²

İlkel Atmosfer ve Proteinler

Evrimci kaynaklarda, amino asitlerin kökeni sorunu, buraya dek saydığımız bütün tutarsızlıklarına rağmen, Miller Deneyi ile geçiştirilmeye çalışılır. Bu geçersiz deneyle söz konusu sorunun çoktan çözülmüş olduğu gibi bir izlenim verilerek, evrim teorisinin açmazları örtülmeye çalışılır.

Ancak canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama çabasının ikinci aşamasında, evrim teorisini, amino asitlerden çok daha büyük bir problem beklemektedir: Proteinler. Yani yüzlerce farklı amino asidin belirli bir sırada içinde birbirlerine eklenerek oluşturdukları canlılığın yapı taşları.

Proteinlerin doğal şartlarda tesadüfen oluştuklarını öne sürmek, amino asitlerin tesadüfen oluştuklarını öne sürmekten çok daha gerçek dışı bir iddidir. Amino asitlerin, proteinleri oluşturmak üzere uygun dizilimlerde tesadüfen birleşebilmelerinin matematiksel imkansızlığını önceki sayfalarda olasılık hesapları ile incelemiştik. Ancak protein oluşumu, kimyasal olarak da ilkel dünya koşullarında mümkün değildir.

Proteinlerin Suda Sentezlenmesi Sorunu

Önceki sayfalarda da belirttiğimiz gibi, amino asitler protein oluşturmak üzere kimyasal olarak birleşirken, aralarında "peptid bağı" denilen özel bir bağ kurarlar. Bu bağ kurulurken bir su molekülü açığa çıkar.

Bu durum, ilkel hayatın denizlerde ortaya çıktığını öne süren evrimci açıklamayı devre dışı bırakmaktadır. Çünkü, kimyada **Le Chatelier Prensibi** olarak bilinen kurala göre, açığa su çıkaran bir reaksiyonun (kondansasyon reaksiyonu) su içeren bir ortamda sonuçlanması mümkün değildir. Sulu bir ortamda bu çeşit bir reaksiyonun gerçekleşebilmesi, kimyasal reaksiyonlar içinde "oluşma ihtimali en düşük olanı" olarak nitelendirilir.

Dolayısıyla, evrimcilerin hayatın başladığı ve amino asitlerin olduğu yerler olarak belirttikleri okyanuslar, amino asitlerin, birleşerek proteinleri oluşturması için kesinlikle uygun olmayan ortamlardır.²⁶³

Öte yandan, evrim savunucularının bu gerçek karşısında iddialarını değiştirip, ilkel hayatın karalarda oluştuğunu öne sürmeleri de imkansızdır. Çünkü ilkel atmosferde oluştuğu var sayılan amino asitleri ultraviyole ışınlarından koruyacak yegane ortam denizler ve okyanuslardır. Amino asitler karada ultraviyole yüzünden parçalanırlar. Le Chatelier Prensibi ise denizlerdeki oluşum iddiasını çürütmektedir. Bu da evrim teorisi açısından tam bir ikilem oluşturmaktadır.

Fox Deneyi

Önceki sayfada açıkladığımız çıkmazla yüz yüze kalan evrimci araştırmacılar, tüm teorilerini alt üst eden bu "su sorunu"nu aşmaya yönelik çeşitli senaryolar üretme yoluna gittiler. Bu araştırmacıların en tanınmış Sydney Fox, sorunu çözmek için ilginç bir teori ortaya attı: Ona göre, ilk amino asitler, ilkel okyanusta oluştuğundan hemen sonra bir volkanın yanındaki kayalıklara sürüklenmiş olmalıydılar. Sonra da amino asitleri içeren karışımındaki su, kayalıklardaki yüksek ısı nedeniyle buharlaşmış olmalıydı. Böylece "kuruyan" amino asitler, proteinleri oluşturmak üzere birleşebilirlerdi.

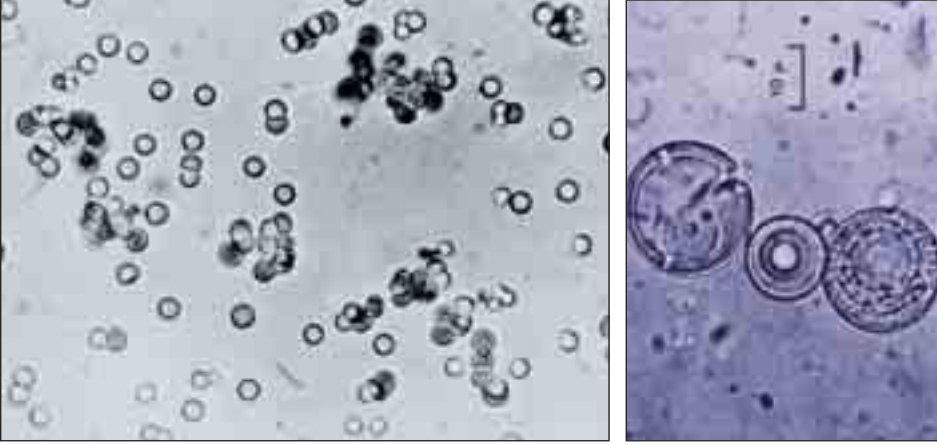
Fakat bu "çetrefilli" çıkış yolu da pek kimse tarafından benimsenmedi. Çünkü amino asitler, Fox'un öne sürdüğü derecede bir ısıya karşı dayanıklılık gösteremezlerdi: Yapılan araştırmalar amino asitlerin yüksek ısıda hemen tahrip olduklarını ortaya koyuyordu.

Ancak Fox yılmadı. Laboratuvarında, "çok özel koşullarda", saflaştırılmış amino asitleri kuru ortamda ısıtarak birleştirdi. Amino asitler birleştirilmiş, ancak proteinler yine elde edilememişti. Elde ettiği, birbirine rastgele bağlanmış, basit ve düzensiz amino asit halkalarıydı ve herhangi bir canlı proteinine benzemekten çok uzaktı. Dahası, eğer Fox amino asitleri aynı ısıda tutmaya devam etseydi, ortaya çıkan işe yaramaz halkalar tekrar parçalanacaktı.

Deneyi anlamsızlaştıran bir başka nokta ise, Fox'un, daha önce Miller Deneyi'nde elde edilmiş olan amino asitleri değil, canlı organizmalarda kullanılan saf amino asitleri kullanmış olmasıydı. Oysa Miller'ın deneyinin devamı olma iddiasındaki deney, Miller'ın vardığı sonuçtan yola çıkmalıydı. Ama ne Fox ne de başka hiçbir araştırmacı, Miller'ın ürettiği işe yaramaz amino asitleri kullanmadı.

Fox'un söz konusu deneyi evrimci çevrelerde bile pek olumlu karşılanmadı. Zira Fox'un elde ettiği anlamsız amino asit zincirlerinin (proteinoidlerin) doğal koşullarda oluşamayacağı çok açıktı. Dahası, canlıların yapı taşları olan proteinler hala elde edilememişti. Proteinlerin kökeni problemi başlangıçta olduğu gibi hala çözümlenememişti. Ünlü bilim dergisi *Chemical Engineering News*'da o dönemde yayınlanan bir makalede Fox'un gerçekleştirdiği deney hakkında şöyle deniyordu:

Sydney Fox ve diğer araştırmacılar, çok özel ısıtma teknikleri kullanarak,

FOX'UN "PROTEİNOİD"LERİ

Miller'in senaryosundan etkilenen Sydney Fox, bazı amino asitleri birleştirerek "proteinoid" adını verdiği üstteki molekülleri oluşturdu. Ancak bu işe yaramaz amino asit zincirlerinin, canlı bedenlerini oluşturan gerçek proteinlerle ilgisi yoktu. Aslında tüm bu çabalar, canlılığın tesadüfen oluşmak bir yana, laboratuvar ortamında dahi üretilemediğini belgeliyordu.

dünyanın ilk devirlerinde hiç var olmamış şartlarda amino asitleri "proteinoidler" adı verilen bir şekilde, birbirine bağlamayı başarmışlardır. Bununla beraber bunlar, canlılarda bulunan çok düzenli proteinlere hiç benzememektedir. Bunlar, hiçbir işe yaramayan, düzensiz lekelerden başka bir şey değildirler. İlk devirlerde bu moleküller eğer gerçekten meydana gelmişlerse bile, bunların parçalanmamaları mümkün değildir.²⁶⁴

Gerçekten de Fox'un elde ettiği "proteinoidler", gerçek proteinlerden yapı ve işlev olarak tamamen uzaktı. Proteinlerle aralarında, karmaşık bir teknolojik cihazla, işlenmemiş bir metal yığını arasındaki kadar fark vardı.

Dahası, bu düzensiz amino asit yığınının bile ilkel atmosferde yaşama imkanları yoktu. Dünyanın o günkü şartlarında yeryüzüne ulaşan yoğun ultraviyole ışınları ve kontrolsüz doğa koşullarının doğurduğu zararlı, tahrip edici fiziksel ve kimyasal etkenler, bu proteinoidlerin dahi varlıklarını sürdürmelerine imkan vermeden parçalanmalarına neden olacaktı. Amino asitlerin ultraviyole ışınlarının ulaşamayacağı şekilde suyun altında bulunmaları ise, Le Châtelier Prensibi nedeniyle, söz konusu değildi. Bu veriler ışığında bilim adamları arasında, proteinoidlerin yaşamın başlangıcını oluşturan moleküller oldukları fikri giderek etkisini kaybetti.

DNA Molekülünün Kökeni

Buraya kadar incelediklerimizin gösterdiği gibi, evrim teorisi moleküler düzeyde de önemli bir açmazdadır. Amino asitlerin kökeni evrim teorisi tarafından hiçbir şekilde açıklanamamıştır. Proteinlerin kökeni ise, evrim açısından çok daha büyük bir sorundur.

Ancak, sorun yalnızca amino asit ve proteinlerle de sınırlı değildir; bunlar sadece bir başlangıçtır. Bunların da ötesinde asıl olarak, canlı hücrenin olağanüstü kompleks yapısı evrim açısından büyük bir problem oluşturur. Çünkü hücre, amino asit yapıları proteinlerden oluşmuş bir yığın değil, insanoglunun şimdiye kadar karşılaştığı en kompleks sistemlerden biridir.

Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama çabasındaki evrim teorisi, hücredeki en temel moleküllerin varlığına bile tutarlı bir açıklama getirememişken, genetik bilimindeki ilerlemeler ve nükleik asitlerin, yani DNA ve RNA'nın keşfi, teori için yepyeni problemler doğurdu. 1953 yılında James Watson ve Francis Crick adlı iki bilim adamının çalışmaları, DNA'nın hayranlık verecek derecedeki kompleks yapısını ve yaratılışını gün ışığına çıkardı.

Vücuttaki 100 trilyon hücrenin her birinin çekirdeğinde bulunan DNA adlı molekül, insan vücudunun eksiksiz bir yapı planını içerir. Bir insana ait bütün özelliklerin bilgisi, dış görünümünden iç organlarının yapılarına kadar DNA'nın içinde özel bir şifre sistemiyle kayıtlıdır. DNA'daki bilgi, bu molekülü oluşturan dört özel molekülün diziliş sırası ile kodlanmıştır. Nükleotid (veya baz) adı verilen bu moleküller, isimlerinin baş harfleri olan A, T, G, C ile ifade edilirler. İnsanlar arasındaki tüm yapısal farklar, bu harflerin diziliş sıralamaları arasındaki farktan doğar. Bu, dört harfli bir alfabeden oluşan bir tür bilgi bankasıdır. DNA'daki harflerin diziliş sırası, insanın yapısını en ince ayrıntılarına dek belirler. Boy, göz, saç ve cilt rengi gibi özelliklerin yanı sıra, vücuttaki 206 kemiğin, 600 kasın, 100 milyar sinir hücrelerinin, beyin hücreleri arasındaki 1000 trilyon bağlantının, 97.000 kilometre uzunluğundaki damarların ve 100 trilyon hücrenin planı tek bir hücrenin DNA'sında mevcuttur. Eğer DNA'daki bu genetik bilgiyi kağıda dökmeye kalksak, yaklaşık 500'er sayfalık 900 ciltten oluşan dev bir kütüphane oluşturmamız gerekir. Fakat, bu inanılmaz hacimdeki bilgi, milimetrenin yüzde biri büyüklüğündeki hücrenin, ondan çok daha küçük olan çekirdeğinde saklı bulunan DNA'nın genlerinde şifrelenmiştir.

Watson ve Crick DNA'nın yapısını keşfettiklerinde, canlılığın önceden sanılan-
dan çok daha kompleks olduğunu da ortaya çıkarmış oldular.

DNA Rastlantılarla Açıklanamaz

Burada dikkat edilmesi gereken bir nokta vardır. Bir geni oluşturan nükleotidlerde meydana gelecek bir sıralama hatası, o geni tamamen işe yaramaz hale getirecektir. İnsan vücudunda yaklaşık 30 bin gen bulunduğu düşünülürse, bu genleri oluşturan milyonlarca nükleotidin doğru sıralamada tesadüfen oluşabilmelerinin kesinlikle imkansız olduğu görülür. Evrimci bir biyolog olan Frank Salisbury bu imkansızlıkla ilgili olarak şunları söyler:

Orta büyüklükteki bir protein molekülü, yaklaşık 300 amino asit içerir. Bunu kontrol eden DNA zincirinde ise, yaklaşık 1000 nükleotid bulunacaktır. Bir DNA zincirinde dört çeşit nükleotid bulunduğu hatırlanırsa, 1000 nükleotidlik bir dizi, 4^{1000} farklı şekilde olabilecektir. Küçük bir logaritma hesabıyla bulunan bu rakam ise, aklın kavrama sınırının çok ötesindedir.²⁶⁵

4^{1000} 'de 1, "küçük bir logaritma hesabı" sonucunda, 10^{600} 'de 1 anlamına gelir. Bu sayı 10'un yanına 600 sıfır eklenmesiyle elde edilir. 10'un yanında 12 tane sıfır 1 trilyonu ifade ederken, 600 tane sıfırlı bir rakamın gerçekten de kavranması mümkün değildir.

Nükleotidlerin tesadüfen biraraya gelerek RNA ve DNA'yı oluşturmalarının imkansızlığını, evrimci Fransız bilim adamı Paul Auger de şöyle ifade etmektedir:

Rastgele kimyasal olaylar sayesinde nükleotidler gibi karmaşık moleküllerin ortaya çıkışı konusunda bence iki aşamayı net bir biçimde birbirinden ayırmamız gerekir; tek tek nükleotidlerin üretilmesi -ki bu belki mümkün olabilir- ve bunların çok özel seriler halinde birbirine bağlanmaları. İşte bu ikincisi, olanaksızdır.²⁶⁶

Beta-globin geninin DNA şifreleri. Bu şifreler, kanda oksijen taşıyan hemoglobin geninin parçalarından birisini oluşturur. Önemli olan, bu şifrelerden tek birinin bile hatalı olması durumunda, üretilecek proteinin tamamen işe yaramaz hale gelecek olmasıdır.

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

Uzun yıllar moleküler evrim teorisini savunan Francis Crick bile DNA'yı keşfettikten sonra, böylesine kompleks bir molekülün tesadüfen, kendi kendine, bir evrim süreci sonucunda oluşamayacağını itiraf etmiş ve şöyle demiştir:

Bugünkü mevcut bilgilerin ışığında dürüst bir adam ancak şunu söyleyebilir: Bir anlamda hayat mucizevi bir şekilde ortaya çıkmıştır.²⁶⁷

Evrimci biyolog Prof. Dr. Ali Demirsoy da, DNA'nın meydana gelmesi hakkında şu itirafı yapmak zorunda kalır:

Bir proteinin ve çekirdek asidinin (DNA-RNA) oluşma şansı tahminlerin çok ötesinde bir olasılıktır. Hatta belirli bir protein zincirinin ortaya çıkma şansı astronomik denecek kadar azdır"²⁶⁸

Bu noktada çok ilginç bir paradoks daha vardır: DNA, yalnız protein yapısındaki birtakım enzimlerin yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bilim yazarı John Horgan bu ikilemi şöyle açıklar:

DNA, katalitik proteinlerin ve enzimlerin yardımı olmadan yaptığı işi, yeni DNA üretmek de dahil olmak üzere, yapamaz. Kısacası DNA olmadan proteinler var olmaz, ama DNA da proteinler olmadığı durumda oluşmaz.²⁶⁹

Bu durum, canlılığın rastlantılarla oluşması senaryosunu bir kez daha çöktürmektedir. Amerikalı kimyacı Prof. Homer Jacobson, bu konuda şöyle der:

İlk canlılığın ortaya çıktığı zaman, üreme planlarının, çevreden madde ve enerji sağlamanın, büyüme sırasının, bilgileri büyümeye çevirecek mekanizmaların tamamına ait emirlerin o anda ve birarada bulunmaları gerekmektedir. Bunların hepsinin kombinasyonu tesadüfen gerçekleşemez.²⁷⁰

Prof. Jacobson bu ifadeleri, James Watson ve Francis Crick tarafından DNA'nın yapısının aydınlatılmasından iki yıl sonra yazmıştı. Ancak bilimdeki

DNA'da saklanmış olan olağanüstü bilgi, canlılığın rastlantılarla oluşmadığının ve bilinçli bir şekilde var edildiğinin açık bir kanıtıdır. Hiçbir doğal süreç, DNA'nın kökenini açıklayamamaktadır.

tüm gelişmelere rağmen, bu sorun evrimciler için hala çözümsüz olmaya devam etmektedir. Bu nedenle Alman biyokimyacı Douglas R. Hofstadter şöyle demektedir:

Nasıl oldu da genetik bilgi, onu yorumlayan mekanizmalarla (ribozomlar ve RNA molekülleri ile) birlikte ortaya çıktı? Bu soru karşısında kendimizi bir cevapla değil, hayranlık ve şaşkınlık duyguları ile tatmin etmemiz gerekiyor.²⁷¹

San Diego California Üniversitesi'nden Stanley Miller'ın ve Francis Crick'in çalışma arkadaşı olan ünlü evrimci Dr. Leslie Orgel ise, 1994 tarihli bir makalesinde aynı gerçek karşısında şöyle demektedir:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.²⁷²

Tüm bunların yanı sıra, değil belli bir enformasyon serisine sahip DNA, RNA gibi nükleik asitlerin rastlantılar sonucu ortaya çıkması, bunları oluşturan nükleotidlerden tek birinin dahi tesadüfler sonucu oluşması ve ilkel dünya koşullarında varlığını ve saflığını koruması kimyasal olarak mümkün değildir. Evrimci çizgide yayın yapan ünlü bilim dergisi *Scientific American*'da yer alan şu satırlar evrimcilerin bu konudaki itiraflarını dile getirir:

Muhtemel ilkel dünya koşullarının taklit edildiği gerçekçi deneylerde, en basit moleküller dahi yalnızca az miktarlarda üretilmiştir. Daha da kötü olan, bu moleküller genelde organik moleküllerin ikinci dereceden yapı taşlarıdır. Normal etkileri gitgide daha karmaşık organik karışımları oluşturmak olan jeokimyasal reaksiyonlar sonucunda nasıl olup da ayrışabildikleri ve saflaşabildikleri hala bir problem olarak durmaktadır. Biraz daha kompleks moleküller için bu zorluk hızla artar. Özellikle nükleotidlerin bütünüyle jeokimyasal olan kökeni büyük güçlükler arz eder.²⁷³

Buraya kadar anlatılanlardan da görüldüğü gibi, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkması asla mümkün olmadığına göre yaşamı sonsuz kudret sahibi Allah'ın yaratmış açıkça ortaya çıkmaktadır. Evrimcilerin yüzyılın başlarından bu yana sözünü ettikleri "kimyasal evrim" asla yaşanmamış bir masaldan başka bir şey değildir.

Ama çoğu evrimci, bu ve benzeri bilim dışı masallara mutlak birer gerçek gibi inanmaktadır. Çünkü canlıların yaratılmış olduğunu kabul et-

mek, tüm canlılara hakim olan Yüce Allah'ın varlığını kabul etmek anlamına gelir. Onlar ise kendilerini bu gerçeği kabul etmemek için şartlandırmışlardır. Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* adlı kitabında bu ilginç durumu şöyle anlatır:

Yüksek organizmaların genetik programlarının yapısı, milyarlarca bit (bilgisayar birimi) bilgiye ya da 1000 ciltlik küçük bir kütüphanenin içindeki tüm harflerin dizilimine eş değerdir. Bu denli kompleks organizmaları oluşturan trilyonlarca hücrenin gelişimini belirleyen, emreden ve kontrol eden sayısız karmaşık işlevin tamamen rastlantıya dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmek ise, insan aklına yönelik bir saldırıdır. Ama bir Darwinist, bu düşünceyi en ufak bir şüphe belirtisi bile göstermeden kabul eder!²⁷⁴

"RNA Dünyası" Tezinin Geçersizliği

70'li yıllarda, ilkel dünya atmosferinin içerdiği gazların amino asit sentezini imkansız kıldığına anlaşılması, kimyasal evrim teorisi için büyük bir darbe oldu. Stanley Miller, Sydney Fox, Cyril Ponnampertuma gibi evrimcilerin yıllar boyu yürüttüğü "ilkel atmosfer deneyleri"nin tümünün geçersiz olduğu anlaşıldı. Bu nedenle 80'li yıllarda başka evrimci arayışlar gelişti. Bunun sonucunda, ilk önce proteinlerin değil, proteinlerin bilgisini taşıyan RNA molekülünün oluştuğunu öne süren "RNA Dünyası" senaryosu ortaya atıldı.

1986 yılında Harvard'lı kimyacı Walter Gilbert tarafından ortaya atılan bu senaryoya göre, bundan milyarlarca yıl önce, her nasılsa kendi kendisini kopyalayabilen bir RNA molekülü tesadüfen kendiliğinden oluşmuştu. Sonra bu RNA molekülü çevre şartlarının etkisiyle birdenbire proteinler üretmeye başlamıştı. Daha sonra bilgileri ikinci bir molekülde saklamak ihtiyacı doğmuş ve her nasılsa DNA molekülü ortaya çıkmıştı.

Her aşaması ayrı bir imkansızlıklar zinciri olan bu hayal etmesi bile güç senaryo, hayatın başlangıcına açıklama getirmek yerine, sorunu daha da büyütmüş, pek çok içinden çıkılmaz soruyu gündeme getirmiştir:

1— Daha, RNA'yı oluşturan nükleotidlerin tek bir tanesinin bile oluşması kesinlikle rastlantılarla açıklanamazken, acaba hayali nükleotidler nasıl uygun bir dizilimde biraraya gelerek RNA'yı oluşturmuşlardı? Evrimci biyolog John Horgan RNA'nın tesadüfen oluşmasının imkansızlığını şöyle kabullenir:

Araştırmacılar RNA dünyası kavramını detaylı biçimde inceledikçe giderek daha fazla sorun ortaya çıkıyor. RNA ilk olarak nasıl oluştu? RNA ve onun parçalarının laboratuvarında en iyi şartlarda sentezlenmesi bile son derece zor iken, bunun prebiyotik (yaşam öncesi) ortamda gerçekleşmesi nasıl olmuştur?²⁷⁵

2— Tesadüfen oluştuğunu farz etsek bile, yalnızca bir nükleotid zincirinden ibaret olan bu RNA hangi bilinçle kendisini kopyalamaya karar vermiş ve ne tür bir mekanizmayla bu kopyalamayı başarmıştı? Kendisini kopyalarken kullanacağı nükleotidleri nereden bulmuştu? Evrimci mikrobiyologlar Gerald Joyce ve Leslie Orgel, durumun ümitsizliğini şöyle dile getirmekteler:

Tartışma, içinden çıkılmaz bir noktada odaklaşıyor: Karmakarışık bir polinükleotid çorbasından çıkıp, birdenbire kendini kopyalayabilen o hayali RNA'nın efsanesi... Bu kavram, yalnızca bugünkü prebiotik kimya anlayışımıza göre gerçek dışı olmakla kalmamakta, aynı zamanda RNA'nın kendini kopyalayabilen bir molekül olduğu şeklindeki aşırı iyimser düşünceyi de yıkmaktadır.²⁷⁶

3— Kaldı ki, eğer ilkel dünyada kendini kopyalayan bir RNA oluştuğunu ve ortamda RNA'nın kullanacağı her çeşit amino asitten sayısız miktarlarda bulunduğunu farz etsek ve bütün bu imkansızlıkların bir şekilde gerçekleşmiş olduğunu düşünsek bile, bu durum yine de tek bir protein molekülünün oluşabilmesi için yeterli değildir. Çünkü RNA, sadece proteinin yapısıyla ilgili bilgidir. Amino asitler ise ham maddedir. Ancak ortada proteini üretecek "mekanizma" yoktur. RNA'nın varlığını protein üretimi için yeterli saymak, bir arabanın kağıt üzerine çizilmiş tasarımını o arabayı oluşturacak binlerce parçanın üzerine atıp sonra arabanın kendi kendine montajlanıp ortaya çıkmasını beklemekle aynı derecede anlamsızdır.

Bir protein, hücre içindeki son derece kompleks işlemler sonucunda pek çok enzimin yardımıyla ribozom adı verilen organelde üretilir. Ribozom ise yine proteinlerden oluşmuş kompleks bir hücre organelidir. Dolayısıyla bu durum, ribozomun da aynı anda tesadüfen meydana gelmiş olması gibi olanak dışı bir varsayımı daha beraberinde getirecektir. Evrim teorisinin ve ateizmin ünlü savunucularından Nobel ödüllü Jacques Monod bile protein sentezinin yalnızca nükleik asitlerdeki bilgiye indirgenmesinin mümkün olmadığını şu şekilde açıklamaktadır:

Şifre (DNA ya da RNA'daki bilgi), aktarılmadıkça anlamsızdır. Günümüz hücresindeki şifre aktarma mekanizması en az 50 makromoleküler parçadan oluşmaktadır ki, bunların kendileri de DNA'da kodludurlar. Şifre bu birim-

ler olmadan aktarılamaz. Bu döngünün kapanması ne zaman ve nasıl gerçekleşti? Bunun hayali bile aşırı derecede zordur.²⁷⁷

İlkel dünyadaki bir RNA zinciri hangi iradeyle böyle bir karar almış ve hangi yöntemleri kullanarak, 50 özel görevli parçacığın işini tek başına yaparak protein üretimini gerçekleştirmiştir? Evrimcilerin bu sorulara getirebildikleri hiçbir açıklama yoktur. Ünlü bilim dergisi *Nature*'de yer alan bir makalede de "kendini kopyalayan RNA" kavramının tamamen hayal ürünü olduğu, gerçekte ise hiçbir deneyde bu tür bir RNA'nın elde edilemediği belirtilmektedir:

Maynard Smith ve Szathmary, "DNA kopyalanması o kadar hataya açıktır ki, tek bir gen boyundaki bir DNA parçasının doğru kopyalanmasını sağlayacak enzim proteinlerinin önceden varlığına ihtiyaç vardır" demektedirler. Bu durumda, halen bilinen bilimsel ve enzimatik işlev taşıyıcı özelliğiyle RNA, yazarları şunu söylemeye yöneliyor: "Özde, ilk RNA molekülleri kendilerini kopyalamak için polimerleştirici bir protein enzime ihtiyaç duymadılar; kendi kendilerini kopyaladılar." Bu bir gerçek midir, yoksa bir beklenti mi? Genelde tüm biyologlar için şunu belirtmenin açıklayıcı olduğunu düşünüyorum ki suni olarak sentezlenmiş katrilyonlarca (10^{24}) rastgele RNA dizilimleri arasından tek bir tane bile kendini kopyalayan (self-replicating) bir RNA çıkmamıştır.²⁷⁸

Dr. Leslie Orgel, "hayatın RNA dünyası ile başlayabilmesi" ihtimali için "senaryo" deyimini kullanmaktadır. Orgel, bu RNA'nın hangi özelliklere sahip olması gerektiğini ve bunun imkansızlığını, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 sayısındaki "The Origin of Life on the Earth" başlıklı makalede şöyle ifade eder:

Bu senaryonun oluşabilmesi için, ilkel dünyadaki RNA'nın bugün mevcut olmayan iki özelliğinin olmuş olması gerekmektedir: Proteinlerin yardımı olmaksızın kendini kopyalayabilme özelliği ve protein sentezinin her aşamasını gerçekleştirebilme özelliği.²⁷⁹

Açıkça anlaşılacağı gibi Orgel'in, "olmazsa olmaz" şartını koyduğu bu iki kompleks işlemi RNA gibi bir molekülden beklemek bilimsel düşünceye aykırıdır. Somut bilimsel gerçekler, hayatın rastlantılarla ortaya çıktığı iddiasının yeni bir versiyonu olan "RNA Dünyası" tezinin, gerçekleşmesi imkansız bir senaryo olduğunu ortaya koymaktadır.

John Horgan da *The End of Science* adlı kitabında, sonradan geçersizliği ortaya çıkmış ünlü Miller Deneyi'nin sahibi Stanley Miller'ın, son dö-

nemlerde ortaya sürülen hayatın kökeni hakkındaki teorileri son derece anlamsız ve küçük gören tavrını şöyle aktarmaktadır:

İlk deneyinden yaklaşık 40 yıl sonra Miller bana, hayatın kökeni bilmeceğini çözmenin kendisinin ya da başka herhangi birinin düşündüğünden çok daha zorlaştığını söyledi... Miller, "anlamsız" veya "kağıt üstü kimyası" adını verdiği, hayatın kökeni ile ilgili yeni tezlerden hiç etkilenmemişe benziyor. Bazı hipotezleri o kadar küçük gören bir tavır takındı ki, onlarla ilgili görüşlerini sorduğumda, kafasını salladı, iç geçirdi ve kıs kıs güldü, adeta insanlığın ahmaklığının farkına varmışcasına... Stuart Kauffman'ın otokataliz teorisini de bu kategoriye girmekte. Miller, "Bir bilgisayarda denklemler hesaplamak bir deney teşkil etmez" diye burun kıvrırdı. Miller, bilim adamlarının nerede ve ne zaman hayatın başladığını hiçbir zaman kesin bir biçimde bilemeyeceklerini de onayladı.²⁸⁰

Miller gibi, hayatın kökenine evrimci açıklama bulabilme çabasının öncülüğünü yapmış en ateşli evrim taraftarlarının bile, evrim açısından bu derece ümitsiz ifadeleri, teorinin içinde bulunduğu çaresizliği açık bir biçimde yansıtmaktadır.

Tasarım Tesadüfle Açıklanamaz

Bu noktaya kadar hayatın tesadüfler sonucu ortaya çıkmasının olanaksızlığını inceledik. Yine de bir an için bu imkansızlıkları kabul edelim; milyonlarca yıl önce, yaşamak için her türlü malzemeyi elde etmiş bir hücrenin meydana geldiğini ve bir şekilde "hayat sahibi" olduğunu varsayalım. Ancak bu noktadan sonraki aşamalar da evrim teorisinin karşısına başka imkansızlıkları getirecektir: Bu hücre bir süre yaşamını sürdürse bile, sonunda ölecek ve öldükten sonra ortada hiçbir canlılık kalmayacak, herşey en başa dönecektir. Çünkü genetik sistemi olmayan bu ilk canlı hücre kendini çoğaltamayacağı için ölümünden sonra geriye yeni bir nesil bırakamayacak, canlılık da onun ölümüyle birlikte sona erecektir.

Genetik sistem ise yalnızca DNA'dan ibaret değildir. DNA'dan bu şifreyi okuyacak enzimler, bu şifrelerin okunmasıyla üretilecek mesajcı RNA, mesajcı RNA'nın bu şifreyle gidip üretim için üzerine bağlanacağı ribozom, ribozoma üretimde kullanılacak amino asitleri taşıyacak bir taşıyıcı RNA ve bunlar gibi sayısız ara işlemleri sağlayan son derece kompleks enzimlerin de aynı ortamda bulunması gerekir. Ayrıca böyle bir ortam, ancak hücre gibi, gerekli tüm ham madde ve enerji imkanlarının bulunduğu,

her yönden izole ve tamamen kontrollü bir ortamdan başkası olamaz.

Sonuçta bir organik madde, ancak bütün organelleriyle birlikte kursuz bir hücre olarak var olduğu takdirde kendini çoğaltabilir. Bu da dünya üzerindeki ilk hücrenin, olağanüstü derecedeki kompleks yapısıyla, bir anda oluştuğu anlamına gelmektedir.

Peki kompleks bir yapı, bir anda var olmuşsa bunun anlamı nedir?

Bu soruyu bir de şu örnekle soralım. Hücreyi kompleksliği açısından ileri teknolojiye sahip bir arabaya benzetelim. (Gerçekte hücre, motoru ve tüm teknik donanımına rağmen arabadan çok daha kompleks ve gelişmiş bir sistem içermektedir.) Şimdi soralım: Bir gün balta girmemiş bir ormanın derinliklerinde bir geziye çıksanız ve ağaçların arasında son model bir araba bulsanız ne düşündünüz? Acaba aklınıza ilk olarak, ormandaki çeşitli elementlerin milyonlarca yıl içinde tesadüfen biraraya gelerek böyle bir ürün ortaya çıkardığı mı gelirdi? Arabayı oluşturan tüm ham madde; demir, plastik, kauçuk vs. topraktan ya da onun ürünlerinden elde edilmektedir. Ama bu durum size, bu malzemelerin "tesadüfen" sentezlenip, sonra da biraraya gelerek sonuçta ortaya böyle bir araba çıkardıklarını düşündürür mü?

Elbette ki, akıl sağlığı yerinde olan her normal insan, arabanın bilinçli bir tasarımın ürünü olduğunu düşünecek, bunun ormanda ne aradığını merak edecektir. Çünkü kompleks bir yapının aniden, bir anda, bir bütün olarak ortaya çıkması, onun bilinçli bir tasarımın eseri olduğunu gösterir.

Kompleks tasarımların tümüyle rastlantıların bir ürünü olabileceğini düşünmek ise, aklın sınırlarının dışında kalan bir inanca sahip olmayı gerektirir. Evrim teorisinin canlılığın kökeni hakkında getirmeye çalıştığı her türlü "açıklama" ise bu şekildedir. Bu gerçeği kabul eden açık sözlü otoritelerden biri, ünlü Fransız zoolog Pierre-Paul Grassé'dir. Grassé de bir evrimcidir, ancak Darwinist teorisinin canlılığı açıklayamadığını savunmakta ve Darwinizm'in temelini oluşturan "tesadüf" mantığı hakkında şunları söylemektedir:

Şanslı mutasyonların havyanların ve bitkilerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladığına inanmak, gerçekten çok zordur. Ama Darwinizm bundan fazlasını da ister: Tek bir bitki, tek bir havyan, binlerce ve binlerce tam olması gerektiği şekilde faydalı tesadüfe maruz kalmalıdır. Yani mucizeler sıradan bir kural haline gelmeli, inanılmaz derecede düşük olasılıklara sahip olaylar kolaylıkla gerçekleşmelidir. Hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir.²⁸¹

Az önce bahsettiğimiz bilinçli tasarıma açık birer örnek oluşturan yüzündeki tüm canlılar, aynı zamanda tesadüflerin kendi varlıkları üzerinde hiçbir katkısı olamayacağını da canlı kanıtlarıdır. Hatta değil canlı bir varlık, onun tek bir sistemi ya da organı dahi tesadüflerin eseri olamayacak derecede kompleks yapı ve sistemler içerir. Bu konuda fazla uzağa gitmeye gerek kalmadan kendi vücudumuzdan örnekler bulabiliriz.

Bunun bir örneği, gözlerimizdir. İnsan gözü, yaklaşık 40 ayrı parçanın uyum içinde çalışmasıyla görür. Bunların biri olmasa, göz hiçbir işe yaramaz. Bu 40 ayrı parçanın her biri de kendi içinde kompleks bir yaratılışa sahiptir. Örneğin gözün arka kısmındaki retina tabakası, 11 ayrı katmandan oluşur. Her tabakanın ayrı görevi vardır. Retina içinde gerçekleşen kimyasal işlemler ise, ancak sayfalar dolusu formül ve şema ile açıklanabilecek kadar komplekstir.

Evrim teorisi, değil tüm canlılığın ya da insanlığın, tek bir canlı gözünün dahi nasıl olup da "tesadüfler" sonucu böyle kusursuz ve kompleks yapısıyla ortaya çıktığını açıklayamaz.

Peki canlılıktaki bu olağanüstü özellikler bizlere canlılığın kökeni hakkında neyi kanıtlamaktadır? Kitabın başlarında da belirttiğimiz gibi, canlılığın kökeni hakkında sadece iki farklı açıklama yapılabilir. Bunların birisi yanlış olan evrim açıklamasıdır, diğeri ise apaçık olan "yaratılış gerçeği"dir. Kitap boyunca gördüğümüz gibi evrim iddiası imkansızdır ve bilimsel bulgular yaratılışın doğruluğunu ispatlamaktadır. Bu gerçek, 19. yüzyıldan bu yana "yaratılış" kavramını bilimin dışında gören bazı bilim adamlarını şaşırtıyor olabilir, ama bilim ancak bu tür şaşkınlıkların üzerine gidilmesi ve gerçeklerin kabullenilmesi ile ilerleyebilir. Cardiff Üniversitesi'nden, Uygulamalı Matematik ve Astronomi Profesörü Chandra Wickramasinghe, hayatın tesadüflerle doğduğuna on yıllar boyunca inanmış bir bilim adamı olarak karşılaştığı bu gerçeği şöyle anlatır:

Bir bilim adamı olarak aldığım eğitim boyunca, bilimin herhangi bir bilinçli yaratılış kavramı ile uyuşamayacağına dair çok güçlü bir beyin yıkamaya tabi tutuldum. Bu kavrama karşı şiddetle tavır alınması gerekiyordu... Ama şu anda, Yaratıcı'ya inanmayı gerektiren açıklama karşısında, öne sürülebilecek hiçbir akılcı argüman bulamıyorum... Biz hep açık bir zihinle düşünmeye alıştık ve şimdi yaşama getirilebilecek tek mantıklı cevabın yaratılış olduğu sonucuna varıyoruz, tesadüfi karmaşalar değil.²⁸²

HOMOLOJİ YANILGISI

Yeryüzündeki farklı canlı türlerini inceleyen her insan, bu türler arasında bazı benzer organlar ve özellikler bulunduğunu gözlemleyebilir. 18. yüzyıldan itibaren biyologların dikkatini çeken bu olguyu evrim teorisiyle ilişkilendiren ilk kişi ise, Darwin olmuştur. Darwin, benzer (yani "homolog") organlara sahip canlıların birbirleriyle evrimsel bir bağlantısı olduğunu ve bu organların ortak bir atanın mirası olması gerektiğini öne sürmüştür. Ona göre, örneğin güvercinlerin de kanatları vardır, kartalların da kanatları vardır; demek ki güvercinler, kartallar ve bunlar gibi kanatlı tüm kuşlar ortak bir atadan evrimleşmişlerdir.

Oysa homoloji, hiçbir delile dayanmayan, yalnızca dış görünüşlerden yola çıkılarak ortaya atılmış yüzeysel bir varsayımdır. Bu varsayım, Darwin'den günümüze kadar hiçbir somut bulgu tarafından da doğrulanamamıştır. Öncelikle, homolog yapılara sahip canlıların, evrimciler tarafından öne sürülen hayali ortak atalarının fosillerine yeryüzünün hiçbir tabakasında rastlanamamıştır. Ayrıca;

- 1- Evrimcilerin hiçbir evrimsel bağ kuramadıkları, bütünüyle farklı sınıflara ait canlılarda bile ortak homolog organların var olması,
- 2- Homolog organlara sahip canlılarda, bu organların genetik şifrelerinin çok farklı olması,
- 3- Homolog organlara sahip canlılarda, bu organların embriyolojik gelişim safhalarının birbirinden çok farklı olması, homolojinin evrime hiçbir dayanak oluşturmadığını göstermiştir.

Şimdi bunları sırasıyla inceleyelim.

Morfolojik Homoloji İddiasının Geçersizliği

Evrimcilerin homoloji tezi, benzer morfolojilere (yapılara) sahip tüm canlılar arasında evrimsel bir ilişki kurma mantığına dayanır. Oysa, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kuramadıkları türlerin de, birbirlerine çok benzeyen (homolog) organları vardır. Kanat, bunun bir örneğidir. Bir memeli olan yarasada kanat vardır, kuşlarda kanat vardır, sineklerde de kanat vardır, ayrıca geçmişte yaşamış uçan sürüngenler de vardır. Fakat, bu dört farklı sınıf arasında evrimciler bile herhangi bir evrimsel bağ, bir akrabalık kuramamaktadırlar.

Bu konudaki bir diğer çarpıcı örnek de, farklı canlıların gözlerindeki şaşırtıcı benzerlik ve yapısal yakınlıktır. Örneğin ahtapot ve insan, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kurulamayan, son derece farklı canlılardır. Fakat her ikisinin de gözleri, yapı ve fonksiyon bakımından birbirine çok yakındır. İnsanla ahtapotun benzer gözlere sahip ortak bir ataları olduğunu ise, evrimciler bile iddia edememektedirler.

Bu durum karşısında, evrimciler bu organların "**homolog**" (yani ortak bir atadan gelen) organlar değil, "**analog**" (aralarında evrimsel ilişki olmadığı halde birbirine çok benzeyen) organlar olduğunu söylerler. Örneğin insan gözü ile ahtapot gözü onlara göre analog bir organdır. Ancak bir organı homolog kategorisine mi, yoksa analog kategorisine mi dahil edecekleri sorusu, tamamen evrim teorisinin ön kabullerine göre cevaplanır. Bu ise, benzerliklere dayalı evrimci iddianın bilimsel bir yönü olmadığını göstermektedir. Evrimcilerin tek yaptığı, önceden doğru saydıkları evrim dogmasına göre, karşılına çıkan bulguları yorumlamaya çalışmaktan ibarettir.

Ahtapotlar, evrimcilerin ortaya attıkları "hayat ağacı"na göre insana en uzak canlılardan biridir. Ancak ahtapot gözü ile insan gözü tamamen aynı yapıya sahiptir. Bu durum, benzer yapıların evrime delil olmadığının bir göstergesidir.

Oysa ortaya koydukları yorum da son derece tutarsızdır. Çünkü "analog" saymak zorunda kaldıkları organlar kimi zaman, olağanüstü derecede kompleks yapılarına rağmen birbirlerine o denli benzerdir ki, bu benzerliğin rastlantısal mutasyonlar sayesinde sağlandığını öne sürmek büyük bir mantıksızlıktır. Eğer ahtapotun gözü, evrimcilerin iddia ettikleri gibi tamamen tesadüfen ortaya çıkmışsa, nasıl olur da omurgalı gözü de tıpatıp aynı tesadüfleri tekrarlayarak ortaya çıkabilir? Bu soruyu düşünmekten "başı ağrıyan" ünlü evrimci Frank Salisbury şöyle yazmaktadır:

Göz kadar kompleks bir organ bile farklı gruplarda ayrı ayrı ortaya çıkmıştır. Örneğin ahtapotta, omurgalılarda ve artropodlarda. Bunların bir defa ortaya çıkışlarını açıklamak yeteri kadar problem oluştururken, modern sentetik (neo-Darwinist) teoriye göre, farklı defalar ayrı ayrı meydana geldikleri düşüncesi başımı ağrıtmaktadır.²⁸³

Evrimci teoriye göre, kanatlar da birbirinden bağımsız olarak dört kez "tesadüfen" ortaya çıkmıştır: Böceklerde, uçan sürüngenlerde, kuşlarda ve uçan memelilerde (yarasada). Doğal seleksiyon-mutasyon mekanizmalarıyla açıklanamayan kanatların dört kez ayrı ayrı oluşmaları, hem de bu oluşan kanatların birbirine benzer yapılar sergilemeleri, evrimci biyologlar için bir başka baş ağrısı nedeni oluşturur.

Bir uçan sürüngenin, bir kuşun ve bir yarasanın kanatları. Aralarında hiçbir evrimsel ilişki kurulamayan bu kanatlar, benzer yapılara sahiptirler.

Bu konuda evrimci tezi çıkmaza sürükleyen en somut örneklerden biri de, memeli canlılarda ortaya çıkar. Çağdaş biyolojinin ortak kabulüne göre, tüm memeliler üç temel kategoriye ayrılır; **plasentalılar**, **keseliler** (marsupials) ve **monotreme'ler** (yumurta ile üreyen memeliler). Evrimciler, bu ayrımın memelilerin henüz ilk başlangıcında doğduğunu ve her üç kategorinin birbirlerinden tamamen bağımsız olarak ayrı birer evrim tarihi yaşadığını varsayarlar. Ancak ne ilginçtir ki, plasentalılar ve keseliler arasında birbirleri-

nin neredeyse aynı olan "çiftler" vardır. Keseli kurtlar, kediler, sincaplar, karınca yiyenler, köstebekler ve fareler, hem plasentalılar kategorisinde hem de keseliler kategorisinde birbirlerine çok benzer yapılarıyla bulunmaktadır.²⁸⁴ Yani evrim teorisine göre, birbirlerinden tamamen bağımsız mutasyonların, bu canlıları ikişer kez "tesadüfen" üretmiş olmaları gerekmektedir! Bu gerçek, evrimciler açısından baş ağrısının çok ötesinde sıkıntılara neden olacak bir sorundur.

Başta kangurular olmak üzere Avustralya kıtasında yaşayan memeli canlıların hepsi "keseliler" sınıflamasına dahildir. Evrimcilere göre, dünyanın diğer bölgelerindeki plasentalı memelilerle hiçbir evrimsel ilişkileri yoktur.

Plasentalı ve keseli memeliler arasındaki ilginç benzerliklerden biri, **Kuzey Amerika kurdu ile Tazmanya kurdu** arasındadır. Bu canlılardan ilki plasentalılar, ikincisi ise keseliler sınıflamasına dahildir. Evrimci biyologlar, bu iki farklı canlı türünün tamamen ayrı birer evrim tarihine sahip olduklarına inanırlar.²⁸⁵ (Avustralya kıtasının ve çevresindeki adaların Antartika'dan ayrılmasından itibaren, keseli ve plasentalı memelilerin ilişkilerinin kesildiği varsayılır ve bu dönemde hiçbir kurt türü yoktur.) Ancak ilginç olan, Tazmanya kurdu ile Kuzey Amerika kurdunun iskelet yapılarının neredeyse tamamen aynı olmasıdır. Özellikle kafatasları, arka sayfadaki şekilde görüldüğü gibi, birbirlerine olağanüstü derecede benzerdir.

Evrimci biyologların "homoloji" örneği olarak kabul edemedikleri bu gibi olağanüstü benzerlikler, benzer organların, ortak atadan evrimleşme tezine delil oluşturmadığını

göstermektedir. Daha da ilginç olan, bazı canlılarda da bunun tam tersi bir durumun gözlemlenmesidir. Yani evrimciler tarafından çok yakın akraba sayıldıkları halde, bazı organları tamamen farklı yapılara sahip canlılar vardır. Örneğin kabuklular sınıfındaki türlerin çok büyük bölümünde, "kırılma tipi" mercekli göz yapısı vardır. Kabukluların sadece iki türü, ıstakoz ve karideste ise, bu göz yapısından tamamen farklı olan "yansıtma tipi" aynalı göz bulunur. (Bkz. İndirgenemez Komplekslik bölümü)

HOMOLOJİYE MEYDAN OKUYAN MEMELİLER

TAZMANYA KURDU VE KUZEY AMERİKALI BENZERİ

Keseli memeliler ile plasentalı memeliler arasında "ikiz" türlerin bulunması, homoloji iddiasına çok büyük bir darbedir. Örneğin üstteki keseli Tazmanya kurdu ile, Kuzey Amerika'da yetişen plasentalı kurt, birbirlerine olağanüstü derecede benzerdir. Yanda, bu iki canlının birbirlerine çok benzeyen kafatasları yer alıyor. Hiçbir "evrimsel akrabalık" öne sürülemeyen iki canlı arasında bu denli benzerlik olması, homoloji iddiasını temelsiz bırakmaktadır.

Kuzey Amerika
kurdunun kafatası

Tazmanya kurdunun
kafatası

DEV DİŞLERE SAHİP İKİ İLGİSİZ MEMELİ

Plasentalı ve keseli memeliler arasındaki olağanüstü derecede benzer "ikiz"lerin bir diğer örneği, her ikisi de dev ön dişlere sahip olan yırtıcı birer memeli olan *Smilodon* (sağda) ve *Thylacosmilus*'dur. (solda) Aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kurulamayan bu canlıların kafatası ve diş yapılarının olağanüstü derecede benzer oluşu, benzer yapıların evrime delil oluşturduğu yönündeki homoloji anlayışını yine açmaz sokmaktadır.

Homolojinin Genetik ve Embriyolojik Çıkmazı

Homoloji iddiasını asıl çürüten bulgu, "homolog" olarak kabul edilen organların hemen hepsinin çok farklı genetik şifreler tarafından kontrol edilmesidir. Bilindiği gibi, evrim teorisi canlıların genlerde oluşan rastlantısal ve küçük değişimlerle, yani mutasyonlarla geliştiğini öne sürer. Dolayısıyla birbirlerinin yakın evrimsel akrabası sayılan canlıların da genetik yapıları benzemelidir. Özellikle de benzer organları, birbirine yakın bir gen yapısı tarafından kontrol edilmelidir. Oysa genetik araştırmalar, bu evrimci tezle tamamen çelişen bulgular ortaya koymuştur.

Benzer organlar, çoğunlukla çok farklı genetik kodlar (DNA şifreleri) tarafından belirlenmektedirler. Bunun yanı sıra, farklı canlıların DNA'larındaki benzer genetik kodlar da, çok farklı organlara karşılık gelmektedirler. Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* isimli kitabının "The Failure of Homology" (Homolojinin Çöküşü) başlıklı bölümünde bu konuda pek çok örnek verir ve konuyu şöyle özetler:

Homolog yapılar genellikle homolog olmayan genetik sistemler tarafından belirlenir ve homoloji konsepti çok ender olarak embriyolojiye kadar uzanır.²⁸⁶

Bu genetik sorunu, ünlü evrimci biyolog Gavin De Beer tarafından da dile getirilmiştir. De Beer, 1971 yılında yayınlanan *Homology: An Unsolved Problem* (Homoloji: Çözülmemiş Bir Sorun) adlı kitabında bu konuda çok kapsamlı bir analiz ortaya koymuş ve homolojinin evrim teorisi açısından neden sorun olduğunu şöyle özetlemiştir:

Aynı genler tarafından kontrol edilmedikleri halde, homolog organların, yani aynı biçimlerin ortaya çıkmaları hangi mekanizmanın sonucu olabilir? Bu soruyu 1938'de sordum ve hala cevaplanmadı.²⁸⁷

De Beer'in bu sözleri söylemesinden yaklaşık 30 sene geçmiş olmasına rağmen soru hala cevapsızdır.

Homoloji iddiasını çürüten üçüncü delil ise, başta belirttiğimiz embriyolojik gelişim konusudur. Homoloji konusundaki evrimci tezin ciddi sayılabilmesi için, benzer yapıların embriyolojik gelişim süreçlerinin, yani yumurtadaki ya da anne karnındaki gelişim aşamalarının da paralel olmaları gerekir. Oysa benzer organlar için bu embriyolojik süreç her canlıda birbirinden farklıdır. Biyolog Pere Alberch de bu konuda şu tesbiti yapmaktadır:

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

Homolog organların tamamen farklı başlangıç durumlarından meydana geldikleri, istisnadan daha çok bir kuraldır.²⁸⁸

Benzer yapıların birbirine hiç benzemeyen süreçler sonucu ortaya çıkışına, gelişme evresinin son dönemlerinde de sık rastlanır. Bilindiği gibi birçok hayvan türü, erişkinliğe giden yolda, "dolaylı gelişim" olarak bilinen bir süreçten, yani larva döneminden geçmektedir. Örneğin, birçok kurbağa hayata yüzen tetarlar olarak başlar ve metamorfozun en son döneminde dört ayaklı bir hayvana dönüşür. Bununla birlikte, larva dönemini pas geçen ve doğrudan gelişen birçok kurbağa türü de vardır. Ancak doğrudan gelişen söz konusu kurbağa türlerinin çoğunun erişkinleri, tetra evresinden geçerek gelişen diğer kurbağa türlerinden neredeyse hiç ayırt edilemezler. Aynı olaya, deniz kestanelerinde ve diğer bazı benzer türlerde de rastlanır.²⁸⁹

Kısacası genetik ve embriyolojik araştırmalar, Darwin'in "canlıların ortak bir atadan evrimleştiklerinin delili" şeklinde tarif ettiği homoloji kavramının, gerçekte hiçbir şekilde bu tarife delil oluşturmadığını göstermektedir. Homoloji, yüzeysel bir bakışla "ikna edici" gibi görünen, ama kapsamlı olarak incelendiğinde tutarsızlığı açıkça ortaya çıkan evrimci bir yanılgıdır.

Tetrapodların Parmak Yapısı Hakkındaki Homoloji Yanılgısı

Morfolojik homoloji iddiasının, yani canlılardaki şekilsel benzerliklere dayanan evrimci tezin geçersizliğini inceledik. Ancak bu konudaki ünlü bir örneği biraz daha yakından incelemek yararlı olacaktır. Bu örnek, evrimle ilgili hemen her kitapta homolojinin en açık delili olarak gösterilen "tetrapodların beş parmaklı el ve ayak yapısı" örneğidir.

Tetrapodların, yani karada yaşayan omurgalıların ön ve arka ayaklarında beşer parmak bulunur. Bunlar her zaman tam bir parmak görünümünde olmasa da, kemik yapısı itibarıyla "beş parmaklı" (pentadactyl) sayılır. Bir kurbağanın, kertenkelenin, sincabın ya da maymunun el ve ayakları bu yapıdadır. Hatta kuşların ve yarasaların kemik yapıları da bu temel tasarıma uygundur.

Evrimciler ise, tüm bu canlıların tek bir ortak atadan geldiğini iddia etmektedirler ve beş parmaklılık olgusunu da uzun zaman buna delil saymış-

Karada yaşayan omurgalı canlıların hemen hepsinin el ve ayaklarında peş parmaklı bir kemik yapısının bulunuşu, evrimci yayınlarda on yıllardır "Darwinizm'in büyük kanıtı" olarak gösterilmektedir. Oysa son araştırmalar bu kemik yapılarının çok farklı genler tarafından kontrol edildiğini ortaya çıkarmıştır. Bu nedenle bugün "beş parmaklılık homolojisi" varsayımı çökmüş durumdadır.

lardır. Bu iddianın bilimsel bir geçerliliği olmadığı ise anlaşılmuş durumdadır.

Öncelikle bugün evrimciler bile, aralarında hiçbir evrimsel ilişki kuramadıkları farklı canlı gruplarında beş parmaklılık özelliği olduğunu kabul etmektedirler. Örneğin evrimci biyolog M. Coates, 1991 ve 96 yıllarında yayınladığı iki ayrı bilimsel makaleyle, beş parmaklılık (pentadactyl) olgusunun, birbirinden bağımsız olarak iki ayrı kez ortaya çıktığını belirtmektedir. Coates'e göre, beş parmaklı yapı, hem anthracosaurlarda hem de amfibiyenlerde birbirinden bağımsız olarak ortaya çıkmıştır.²⁹⁰ Bu bulgu, beş parmaklılık olgusunun "ortak ata" varsayımına delil oluşturamayacağına bir göstergesidir.

Evrimci tezi bu konuda zora sokan bir diğer nokta da, söz konusu canlıların hem ön hem de arka ayaklarının beşer parmaklı olmasıdır. Oysa evrimci literatürde ön ve arka ayakların tek bir "ortak ayak"tan geldikleri öne sürülmemektedir ve ayrı ayrı geliştikleri varsayılmaktadır. Dolayısıyla ön ve arka ayakların yapısının da, farklı rastlantısal mutasyonlar sonucu farklı olması beklenmelidir. Michael Denton bu konudan şöyle söz eder:

Gördüğümüz gibi tüm karada yaşayan omurgalıların ön ayakları aynı pentadactyl (beş parmaklı) dizayna sahiptir ve bu da evrimci biyologlar tarafından, bu canlıların ortak bir atasal kaynaktan geldikleri şeklinde yorumlanmaktadır. Ancak arka ayaklarda da yine aynı pentadactyl tasarım vardır ve gerek kemik yapıları gerekse embriyolojik gelişimleri yönünden ön ayaklara çok benzerler. Ancak hiçbir evrimci, arka ayakların ön ayaklardan geldiğini ya da arka ve ön ayakların ortak bir kaynaktan evrimleştiğini savunmamaktadır... Aslında, biyolojik bilgi arttıkça, canlılardaki benzerlikleri ortak atadan geldikleri varsayımı ile açıklamak daha zayıf hale gelmektedir... **Evrime adına öne sürülen diğer pek çok "dolaylı delil" gibi, homolojiden gelen deliller de ikna edici değildir**, çünkü çok fazla anormallikle, çok sayıda karşı-örnekle ve kabul edilmiş (evrimsel) tablo içine sığdırılmayan pek çok olguyla karşılaşmaktadır.²⁹¹

Beş parmaklılık homolojisi konusundaki evrimci iddiaya asıl darbe ise, moleküler biyolojiden gelmiştir. Evrimci yayınlarda uzunca bir zaman savunulan "beş parmaklılık homolojisi" varsayımı, bu parmak yapısına sahip (pentadactyl) olan farklı canlılarda, parmak yapılarının çok farklı genler tarafından kontrol edildiği anlaşıldığında çökmüştür. Evrimci biyolog William Fix, beş parmaklılık hakkındaki evrimci tezin çöküşünü şöyle anlatır:

Evrime konusunda homoloji fikrine sıkça başvuran eski ders kitaplarında, farklı hayvanların iskeletlerindeki ayakların yapısı üzerinde özellikle duruluyordu. Dolayısıyla bir insanın kolunda, bir kuşun kanatlarında ve bir yarasanın yüzgeçlerinde bulunan pentadactyl (beş parmaklı) yapı, bu canlıların ortak bir atadan geldiklerine delil sayılıyordu. **Eğer bu değişik yapılar, mutasyonlar ve doğal seleksiyon tarafından zaman zaman modifiye edilmiş aynı gen-kompleksi tarafından yönetiliyor olsalardı, bu teorinin de bir anlamı olacaktı. Ama ne yazık ki durum böyle değildir**. Homolog organların, farklı türlerde tamamen farklı genler tarafından yönetildiği artık bilinmektedir. Ortak bir atadan gelen benzer genler üzerine kurulmuş olan homoloji kavramı çökmüş durumdadır.²⁹²

Dikkat edilirse William Fix, "beş parmaklılık homolojisi" hakkındaki evrimci iddiaların eski ders kitaplarında yer aldığını, ancak moleküler kanıtların ortaya çıkmasından sonra bu iddiaların terk edildiğini söylemektedir. Ancak bazı evrimciler hala bu konuyu evrime büyük bir delil göstererek kendilerini avutmaya devam etmektedirler.

Moleküler Homoloji İddiasının Geçersizliği

Evrimcilerin sadece morfolojik düzeyde değil, moleküler düzeyde öne sürdükleri homoloji iddiası da geçersizdir. Evrimciler, farklı canlı türlerinin DNA şifrelerinin ya da protein yapılarının benzer olduğundan söz ederler ve bunu, bu canlı türlerinin birbirlerinden evrimleştiklerinin delili olarak yorumlarlar. Örneğin evrimci yayınlarda sık sık "insan DNA'sı ile maymun DNA'sı arasında büyük bir benzerlik" olduğu söylenir ve bu, insan ile maymun arasında evrimsel bir ilişki olduğu iddiasının kanıtı gibi sunulur.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, yeryüzünde yaşayan canlıların birbirlerine yakın DNA yapısına sahip olmaları son derece doğaldır. Çünkü canlıların temel yaşamsal işlevleri birbiriyle aynıdır ve insan da canlı bir bedene sahip olduğuna göre, diğer canlılardan farklı bir DNA yapısına sahip olması beklenemez. İnsan da diğer canlılar gibi karbonhidratlar, yağlar ve proteinlerle beslenerek gelişir, onun da vücudunda kan dolaşır, hücrelerinde her saniye oksijen kullanılarak enerji üretilir.

Dolayısıyla canlıların genetik benzerliklere sahip olmaları, ortak bir atadan evrimleştikleri iddiasına delil olarak gösterilemez. Evrimciler, eğer ortak atadan evrimleşme teorisini delillendirmek istiyorlarsa, birbirinin atası olduğu iddia edilen canlıların moleküler yapılarında da bir ata-torun ilişkisi olduğunu göstermek zorundadırlar. Oysa, birazdan inceleyeceğimiz gibi, bu yönde hiçbir somut bulgu yoktur.

İlk olarak "**insan DNA'sı ile maymun DNA'sı arasındaki benzerlik**" konusunu ele alalım. Eğer bu konuda biraz daha geniş bir araştırma yapılırsa, çok daha ilginç başka canlıların DNA'sının da insaninkine benzerlik gösterdiği görülebilir. Bu benzerliklerden biri, insan ile nematod filumuna ait solucanlar arasındadır. *New Scientist* dergisinde aktarılan genetik analizler, **nematod solucanları ve insan DNA'larında %75'lik bir benzerlik** ortaya koymuştur.²⁹³ Bu elbette insan ile nematodlar arasında sadece %25'lik bir farklılık bulunduğu anlamına gelmemektedir! Eğer evrimcilerin kurguladığı soy ağacına bakılırsa, insanın dahil edildiği *Chordata* filumu ile *Nematoda* filumlarının 530 milyon yıl önce bile birbirlerinden ayrı oldukları görülür. Bu durum açıkça göstermektedir ki, iki farklı canlı kategorisinin DNA zincirlerindeki benzerlik, bu canlıların ortak bir atadan evrimleştikleri iddiasına delil oluşturmamaktadır.

Evrincilerin "insan ile maymun arasındaki genetik benzerlik" konusunda kullandıkları örneklerden bir diğeri, insanda 46, şempanze ve gorillerde ise 48 kromozom bulunmasıdır. Evrinciler, kromozom sayılarının yakınlığını evrimsel bir ilişkinin göstergesi sayarlar. Oysa eğer evrincilerin kullandığı bu mantık doğru olsaydı, insanın maymundan daha yakın bir akrabası olması gerekirdi: "Patates"! Çünkü patatesin kromozom sayısı insana goril ve şempanzeden çok daha yakındır: 46. Yani insan ve patates kromozomları eşit sayıdadır. Bu durum, DNA benzerliğinin evrime kanıt oluşturmayacağını çarpıcı bir göstergesidir.

Kromozom sayılarına ve DNA yapılarına göre yapılan karşılaştırmalar, farklı canlı türleri arasında hiçbir evrimsel akrabalık ilişkisi bulunmadığını göstermektedir.

Nitekim farklı türlere ve sınıflara ait canlıların DNA ve kromozom analizleri sonucunda elde edilen bulgular karşılaştırıldığında, canlıların DNA ve kromozomlarındaki benzerliklerin ya da farklılıkların, öne sürülen hiçbir evrimci mantık ya da bağlantıyla uyuşmadığı çok açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Evrimci teze göre canlıların kompleksliklerinde kademeli bir artış yaşanmış olmalı, buna paralel olarak da genetik bilgilerini oluşturan kromozomlarının sayısının kademeli olarak artması beklenmelidir. Fakat elde edilen veriler bu tezin tamamen hayal ürünü olduğunu göstermektedir.

Evrimin ünlü teorisyenlerinden Rus bilim adamı Dobzhansky, canlılar ve DNA'ları arasındaki bu kuralsız ilişkinin evrimin açıklayamadığı büyük bir sorun olduğunu şöyle ifade etmektedir:

Daha kompleks organizmaların genelde basit olanlara göre hücrelerinde daha fazla DNA'ları vardır. Fakat bu kuralın dikkat çeken istisnaları vardır. *Ampihiuma* (amfibiyen), *Propterus* (bir akciğerli balık) ve hatta sıradan kurbağalar ve kara kurbağaları tarafından geçilen insan ise, liste başı olmaktan çok uzaktır. Neden bu durum bu kadar uzun zamandır bir bilmece olarak kaldı?²⁹⁴

Moleküler düzeydeki diğer karşılaştırmalar da, evrimci yorumları anlamsız kılan pek çok tutarsızlık örneği oluşturmaktadır. Çeşitli canlılardaki **protein dizimleri** laboratuvarlarda analiz edildikçe, ortaya evrimci-

ler açısından hiç beklenmedik, hatta kimi zaman hayret verici sonuçlar çıkmaktadır. Örneğin insandaki Sitokrom-C proteini bir atınkinden 14 amino asit farklıyken, bir kangurununkinden yalnızca 8 amino asit farklıdır. Yine Sitokrom-C dizilimi incelendiğinde, kaplumbağaların insanlara kendileri gibi bir sürüngen olan çingiraklı yılanlardan daha yakın olduğu görülür. Bu durum evrimci bakış açısına göre yorumlandığında kaplumbağaların insanlarla yılanlardan daha yakın akraba oldukları gibi anlamsız bir sonuç çıkacaktır.

Örneğin, tavuk ve su yılanı arasındaki 100 kodondo 17, veya at ve köpek balığı arasındaki 16, hatta iki ayrı filuma ait köpek ve solucan sineği arasındaki 15 amino asitlik farktan bile daha büyüktür.

Benzer gerçekler hemoglobin için de bulunmuştur. Bu proteinin insandaki dizilimi lemurunkinden 20 amino asit farklı iken, domuzdakinden yalnızca 14 amino asit farklıdır. Durum diğer proteinler için de yaklaşık olarak aynıdır.²⁹⁵

Evrimcilerin bu durumda, insanın evrimsel olarak kanguruya, attan daha yakın olması ya da domuzla lemurudan daha yakın akraba olduğu gibi sonuçlara varmaları gerekir. Oysa bu sonuçlar, şimdiye kadar kabul edilmiş tüm "evrimsel soy ağacı" şemalarına aykırıdır. Protein benzerlikleri şaşırtıcı sürprizler doğurmaya devam etmektedir. Örneğin:

Cambridge'ten Adrian Friday ve Martin Bishop ellerindeki "tetrapodların protein dizilimi" verilerini analiz etmişlerdir. Hayret verici bir şekilde, yaklaşık bütün örneklerde insan ve tavuk, birbirlerine en yakın akraba olarak eşleşmişlerdir. Bir sonraki en yakın akraba ise timsahtır.²⁹⁶

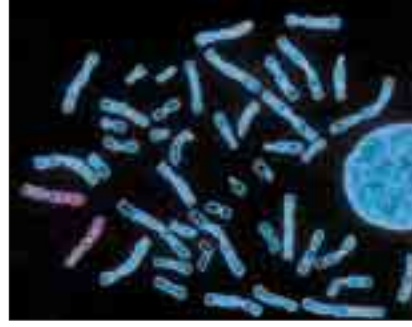
Yine, bu benzerliklere evrimci bir mantıkla yaklaşıldığı takdirde, insanın en yakın evrimsel akrabasının tavuk olduğu gibi saçma bir sonuca varmamız gerekmektedir. Paul Erbrich, moleküler analizlerin çok farklı canlı sınıflarını birbirine yakın gibi gösteren sonuçlar verdiğini şöyle vurgular:

Yaklaşık aynı yapı ve fonksiyonlara sahip proteinlere (homolog proteinler), filogenetik olarak değişik, hatta birbirinden çok farklı canlı sınıflarında git-tikçe artan sayılarda rastlanmaktadır. (Örneğin omurgalılardaki, bazı omurgasızlardaki ve hatta bazı bitkilerdeki hemoglobin gibi.)²⁹⁷

South Carolina Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden biyokimya araştırmacısı Dr. Christian Schwabe, moleküler alanda evrime delil bulabilmek için uzun yıllarını vermiş bir bilim adamıdır. Özellikle insülin ve relaxin türü proteinler üzerinde incelemeler yaparak canlılar arasında evrimsel akra-

Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir.

balıklar kurmaya çalışmıştır. Fakat çalışmalarının hiçbir noktasında evrime herhangi bir delil elde edemediğini pek çok kereler itiraf etmek zorunda kalmıştır. *Science* dergisindeki bir makalesinde şöyle demektedir:

Moleküler evrim, evrimsel akrabalıkların ortaya çıkarılması için neredeyse paleontolojiden daha üstün bir metot olarak kabul edilmeye başlandı. Bir moleküler evrimci olarak bundan gurur duymam gerekirdi. Ama aksine, türlerin düzenli bir gelişme kaydettiğini göstermesi gereken moleküler benzerliklerin pek çok istisnası olması oldukça can sıkıcı görünüyor. Bu istisnalar o kadar çok ki, gerçekte, istisnaların ve tuhaflıkların daha önemli bir mesaj taşıdıklarını düşünüyorum.²⁹⁸

Schwabe'nin relaxinler üzerinde yaptığı çalışmalar oldukça ilginç sonuçlar ortaya koymuştur:

Yakın akraba olduğu bildirilen türlerin relaxinleri arasındaki yüksek değişkenliğin yanı sıra, domuzun ve balinanın relaxinleri bütünüyle aynıdır. Farelerden, Yeni Gine domuzundan, insandan ve domuzdan alınan moleküller, birbirlerinden yaklaşık %55 uzaktır. Buna rağmen insülin, insanı şempanzeden daha çok domuza yakın kılmaktadır.²⁹⁹

Schwabe, insülin ve relaxin dışında diğer pek çok protein dizilimlerini karşılaştırdığında da aynı gerçeğe yüz yüze gelmiştir. Relaxin ve insülin türlerinin ortaya koyduğu istisnalar dışında, evrimin öne sürdüğü türden düzenli bir moleküler gelişmeyi yalanlayan pek çok protein türü olduğunu belirten Schwabe şunları söylemektedir:

Relaxin ve insülin aileleri, moleküler evrimin klasik "tek ağaçtan evrimleşme" yorumu karşısındaki yegane istisnalar değildir. Anormal protein benzerliği örneklerindeki anormallikler, görünürde açıklaması ancak hayal gücüyle sınırlandırılabilen bir sayıyı kaplamaktadır.³⁰⁰

Schwabe, canlılardaki lizozimlerin, sitokromların ve pek çok hormo-

nun da amino asit dizilimlerinin karşılaştırılmasının evrimciler açısından "beklenmedik sonuçlar ve anormallikler" ortaya koyduğunu belirtmektedir. Schwabe, tüm bu kanıtlara dayanarak, proteinlerin hepsinin hiçbir evrim geçirmeden başlangıçtaki yapılarına sahip olduklarını ve moleküller arasında, aynı fosiller arasında olduğu gibi, hiçbir ara geçiş formu bulunmadığını savunmaktadır.

Michael Denton da moleküler biyoloji alanında elde edilen bulgulara dayanarak şu yorumu yapar:

Moleküler düzeyde, her canlı sınıfı, özgün, farklı ve diğerleriyle bağlantısızdır. Dolayısıyla moleküller, aynı fosiller gibi, evrimci biyoloji tarafından uzun zamandır aranan teorik ara geçişlerin olmadığını göstermiştir... Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir... Eğer bu moleküler kanıtlar bundan bir asır önce var olsaydı... organik evrim düşüncesi hiçbir zaman kabul gör-meyebilirdi.³⁰¹

"Hayat Ağacı" Çöküyor

1990'lı yıllarda, canlıların genetik şifreleri hakkında yapılan araştırmalar, evrim teorisinin bu konudaki çıkmazını daha da büyütüştür. Bu araştırmalarda, daha önceden sadece protein dizilimleri üzerinde yapılan karşılaştırmalar yerine, "ribozomal RNA" (rRNA) dizilimleri karşılaştırılmış ve buna dayalı bir "evrim ağacı" kurulmak istenmiştir. Ama evrimciler sonuçlar karşısında hayal kırıklığına uğramışlardır.

Fransız biyologlar Hervé Philippe ve Patrick Forterre'nin 1999 tarihli bir makalelerinde yazdıklarına göre, "sekanslar (DNA dizilimleri) elde edildikçe, pek çok protein filogenisinin birbiri ile ve aynı zamanda rRNA ağacı ile çeliştiği ortaya çıkmıştır."³⁰²

rRNA karşılaştırmalarının yanında, canlıların genlerindeki DNA şifreleri de karşılaştırılmış, ama yine evrim teorisinin öngördüğü "hayat ağacı" ile çok zıt sonuçlar ortaya çıkmıştır. Moleküler biyologlar James Lake, Ravi Jain ve Maria Rivera, 1999 yılındaki bir makalelerinde bunu şöyle açıklamaktadırlar:

Bilim adamları farklı organizmaların çeşitli genlerini analiz etmeye başladılar ve bunların birbirleri ile olan ilişkilerinin, rRNA analizine göre çıkarılmış olan evrimsel hayat ağacıyla çeliştiğini fark ettiler.³⁰³

Sonuçta, ne proteinler, ne rRNA, ne de genler üzerinde yapılan karşılaştırmalar, evrim teorisinin varsayımlarını doğrulamamaktadır. University of Illinois' Üniversitesi'nden ünlü biyolog Carl Woese "filogeni" (evrimsel akrabalık) kavramının moleküler bulgular karşısında anlamını yitirdiğini şöyle kabul eder:

Şimdiye kadar üretilen pek çok bireysel protein filogenilerinden hiçbir kapsamlı organizmal filogeni çıkmamıştır. Filogenetik uygunsuzluklar, evrensel ağacın (evrimsel soy ağacının) her yerinde görülebilir; köklerinden ana dallarına ve ana gruplamaları oluşturan grupların kendi aralarında.³⁰⁴

Moleküler karşılaştırmaların evrim teorisi lehinde değil, aleyhinde sonuçlar verdiği, 1999 yılında *Science* dergisinde yayınlanan "Is It Time to Uproot the Tree of Life?" başlıklı bir makalede de kabul edilmiştir. Elizabeth Pennisi imzalı makalede, Darwinist biyologların "evrim ağacını" aydınlatmak için yürüttükleri genetik analiz ve karşılaştırmaların tam aksi yönde sonuç verdiği belirtilmiş, "yeni verilerin evrimsel tabloyu kararttığı" ifade edilmiştir:

Bir yıl önce, bir düzineden fazla mikroorganizmanın yeni dizinlenmiş genomlarını inceleyen biyologlar, bu bilgilerin yaşamın erken zamanlarının tarihi hakkındaki kabul edilmiş çizgileri destekleyeceğini ummuşlardı. Ama gördükleri şey, onları şaşkına düşürdü. O an mevcut olan genomların karşılaştırılması, yaşamın büyük gruplarının nasıl ortaya çıktığına dair tabloyu ay-

dınlatmadığı gibi, onu daha da karışık hale getirdi. Ve şimdi, elde bulunan 8 yeni mikrobiyal dizilimle birlikte, durum daha da kafa karıştırıcı bir hal aldı...

Çoğu evrimci biyolog, yaşamın başlangıcını üç temel alemde bulabileceklerini düşünüyorlardı... Tam DNA dizilimleri, başka türlü genlerin karşılaştırılmasının yolunu açtığına, araştırmacılar basitçe bu ağaca daha fazla detay ekleyeceklerini umuyorlardı. Ama "hiçbir şey gerçekten bu kadar daha uzak olamazdı" diyor Claire Fraser, Rockville Maryland'deki The Institute for Genomic Research'ün başkanı. Aksine, (genetik) karşılaştırmalar, hem rRNA ağacıyla hem de birbirleriyle çelişki içinde bulunan pek çok farklı hayat ağacı versiyonu ortaya çıkardı.³⁰⁵

Kısacası, moleküler biyoloji geliştikçe, homoloji kavramı da daha fazla çürümektedir. Proteinler, rRNA veya genler üzerindeki karşılaştırmalar, evrim teorisine göre birbirinin yakın akrabası sayılan canlıları birbirinden çok uzak çıkarmaktadır. 1996 yılında 88 proteinin dizilimi üzerinde yapılan karşılaştırmalar; tavşanları kemirgenler yerine primatlara yakın çıkarmıştır. 1998 yılında 19 farklı hayvan türünün 13 geni üzerinde yapılan analizler, deniz kestanelerini (hiçbir evrimsel yakınlıkları iddia edilemeyen) kordalılar filumuna yakın göstermiştir. 1998 yılında 12 farklı protein temel alınarak yapılan karşılaştırmalar inekleri balinalara atlardan daha yakın çıkarmıştır.

Canlılık moleküler düzeyde incelendikçe, evrim teorisinin homoloji varsayımları birer birer çökmektedir. Amerikalı moleküler biyolog Jonathan Wells, 2000 yılındaki durumu şöyle özetler:

Farklı moleküller üzerine kurulu olan ağaçlardaki uyumsuzluklar ve moleküler analizler sonucunda ortaya çıkan garip sonuçlar, şimdi moleküler filogeniyi bir krize sürüklemiş durumdadır.³⁰⁶

Peki bu durumda canlılardaki benzer yapıların bilimsel açıklaması nasıl yapılabilir? Bu sorunun cevabı, Darwin'in evrim teorisi bilim dünyasına hakim olmadan önce verilmiştir. Canlılardaki benzer organları ilk kez gündeme getiren Carl Linneaus ya da Richard Owen gibi bilim adamları, bu organları "ortak yaratılış" örneği olarak görmüşlerdir. Yani benzer organlar veya benzer genler, ortak bir atadan tesadüfen evrimleştikleri için değil, belirli bir işlevi görmek için yaratılmış oldukları için benzerdir.

Modern bilimsel bulgular ise, benzer organlar için ortaya atılan "ortak ata" iddiasının tutarlı olmadığını ve yapılabilecek yegane açıklamanın söz konusu "ortak yaratılış" açıklaması olduğunu göstermektedir.

BAĞIŞIKLIK, "KÖRELMİŞ ORGANLAR" VE EMBRİYOLOJİ

Önceki bölümlerde, evrim teorisinin paleontoloji ve moleküler biyoloji alanlarında içine düştüğü çelişkileri ve açmazları bilimsel deliller ve bulgular ışığında inceledik. Bu bölümde ise, evrimci kaynaklarda teoriye delil olarak gösterilen bazı biyolojik olguları ele alacağız. Bu olgular, yaygın olan kanının aksine, gerçekte evrim teorisini destekleyen hiçbir bilimsel bulgu olmadığını göstermektedir.

Bakterilerin Antibiyotik Direnci

Evrimcilerin teorilerine delil olarak göstermeye çalıştıkları biyolojik olgulardan biri, bakterilerin antibiyotik direncidir. Evrim teorisini destekleyen pek çok kaynak, antibiyotik direncini " faydalı mutasyonların canlıları geliştirmesine dair bir örnek" olarak gösterir. Benzer bir iddia, DDT gibi böcek öldürücü ilaçlara karşı bağışıklık geliştiren böcekler için de ileri sürülür.

Oysa bu konuda da evrimciler yanılmaktadırlar.

Antibiyotikler, bazı mikroorganizmalar tarafından diğer mikroorganizmalara karşı savaşmak üzere üretilen "öldürücü moleküllerdir". İlk antibiyotik, 1928 yılında Alexander Fleming tarafından keşfedilen penisilindir. Fleming, küf mantarının (mold), *Staphylococcus* bakterisini öldüren bir molekül ürettiğini fark etmiş ve bu buluş tıp dünyasında yeni bir çığır açmıştır. Mikroorganizmalardan alınan antibiyotikler çeşitli bakterilere karşı kullanılmış ve başarılı sonuçlar alınmıştır. Ancak bir zaman sonra bir gerçek fark edilmiştir: Bakteriler antibiyotiklere karşı zamanla bağışıklık kazanmaktadırlar. Bunun mekanizması ise şöyle işlemektedir: Antibiyoti-

ğe maruz kalan bakterilerin büyük kısmı ölmekte, ama bazıları bu antibiyotikten etkilenmemekte ve bunlar hızla çoğalarak tüm popülasyonu oluşturur hale gelmektedirler. Böylece tüm popülasyon, antibiyotiğe dirençli hale gelmektedir.

Evrinciler ise bu olguyu, "bakterilerin şartlara uyum sağlayıp evrimleşmesi" olarak gösterme çabasındadırlar.

Oysa olay bu yüzeysel evrimci değerlendirmeden çok daha farklı gerçekleşmektedir. Bu konuda en detaylı çalışmaları yapan isimlerden biri, 1997 yılında yayınlanan *Not By Chance* adlı kitabıyla tanınan İsraili biyofizikçi Prof. Lee Spetner'dır. Spetner, bakteri bağışıklığının iki farklı mekanizma ile sağlandığını, ama bunların ikisinin de evrim teorisine hiçbir kanıt oluşturmadığını anlatır. Bu iki mekanizma:

- 1) Bakterilerde zaten var olan direnç genlerinin aktarılması ve,
- 2) Mutasyon sonucunda genetik bilgi kaybına uğrayan bakterilerin antibiyotiğe dirençli hale gelmesidir.

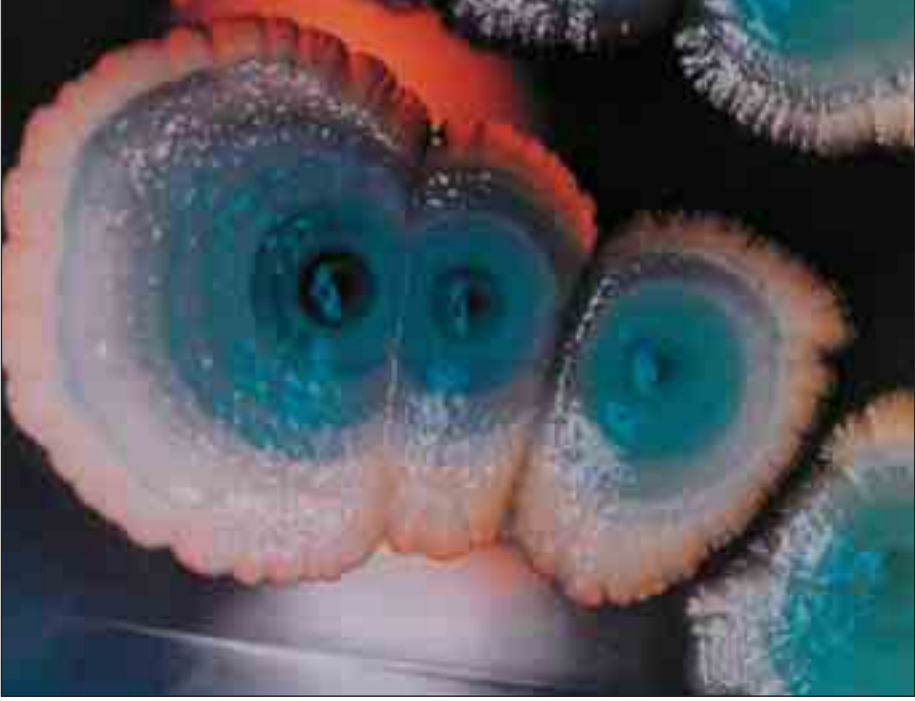
Spetner, 2001 tarihli bir makalesinde ilk mekanizmayı şöyle açıklamaktadır:

Bazı mikroorganizmalar, antibiyotiklere direnç sağlayan genlere sahiptirler. Bu bağışıklık, antibiyotik molekülünün formunu bozma veya onu hücreden dışarı atma sayesinde gerçekleşir. Bu genlere sahip olan organizmalar bunu diğer bakterilere transfer ederek onlara da bağışıklık kazandırabilirler. Bağışıklık mekanizması belirli bir antibiyotiğe yönelik olsa da, pek çok patojenik bakteri... farklı gen setleri edinmeyi ve çeşitli bakterilere karşı bağışıklık kazanmayı başarmıştır.³⁰⁷

Prof. Spetner bunun bir "evrim delili" olmadığını ise şöyle açıklar:

Antibiyotik bağışıklığının bu şekilde elde edilmesi... evrim için delil oluşturması beklenen mutasyonlar için bir prototip (örnek) oluşturmaz. Teoriyi (evrimi) sergileyen mutasyonlar, bakterinin genomuna bilgi ekleyen genetik değişiklikler değildir; bu değişiklikler aynı zamanda tüm biyokozma (biyolojik dünyaya) bilgi eklemelidir. Genlerin yatay transferi, sadece, zaten bazı türlerde var olan genetik bir bilgiyi dağıtmaktadır.³⁰⁸

Yani ortada bir evrim yoktur, çünkü yeni bir genetik bilgi ortaya çıkmamakta, sadece zaten daha önceden var olan bir genetik bilgi bakteriler arasında transfer edilmektedir.

Bakteriler, direnç genlerini birbirlerine aktararak antibiyotiklere karşı kısa sürede bağışıklık kazanırlar. Üstte, *E. coli* bakterilerinin oluşturduğu bir popülasyon yer alıyor.

Bağışıklığın ikinci türü, yani mutasyon sonucunda ortaya çıkan bağışıklık da bir evrim örneği değildir. Spetner konuyu şöyle açıklar:

Bazen de bir mikroorganizma, tek bir nükleotidin (DNA basamağının) rastlantısal olarak yer değiştirmesi sonucunda bir antibiyotiğe karşı bağışıklık edinir... Selman ilk kez Waksman ve Albert Schatz tarafından keşfedilen 1944'de rapor edilen Streptomisin (Streptomycin), bakterilerin bu yolla bağışıklık kazanabildiği bir bakteridir. Ama her ne kadar geçirdikleri mutasyon, Streptomisin varlığı durumunda mikroorganizmaya yararlı olsa da, yine de bu, neo-Darwinist teori tarafından ihtiyacı duyulan mutasyon türü için bir prototip oluşturmaz. Streptomisine bağışıklık sağlayan mutasyonun etkisi ribozomda ortaya çıkar ve bu mutasyon, antibiyotik molekülü ile ribozom arasındaki moleküler eşleşmeyi bozar.³⁰⁹

Spetner, bu olayı *Not By Chance* isimli kitabında kilit-anahtar ilişkisinin bozulmasına benzetmektedir. Streptomisin, bir kilide birebir uyan bir anahtar gibi, bakterilerin ribozomuna yapışır ve bu ribozomu etkisiz hale getirir. Mutasyon ise, ribozomun şeklini bozmakta ve bu durumda Strep-

tomisin ribozoma yapışmamaktadır. Bu, "bakteri Streptomisin'e karşı bağışıklık kazandı" gibi yorumlansa da, aslında bakteri için bir kazanç değil kayıptır. Spetner şöyle devam eder:

Ortaya çıkmaktadır ki, (ribozomun yapısındaki) bu bozulma, bir spesiflik azalması, yani bir bilgi kaybıdır. Asıl nokta şudur ki, (evrim) bu gibi mutasyonlar ile sağlanamaz, bu mutasyonlar ne kadar çok olursa olsun. Evrimin, spesifliği azaltan mutasyonlarla inşa edilmesi mümkün değildir...³¹⁰

Konunun özeti şudur: Bakterinin ribozomuna isabet eden bir mutasyon, bu bakteriyi Streptomisin'e karşı dirençli hale getirebilmektedir. Ama bunun nedeni, mutasyonun ribozomu "bozması"dır. Yani bakteriye bir genetik bilgi eklenmemektedir. Aksine ribozomunun yapısı bozulmaktadır, gerçekte bir anlamda bakteri "sakat" hale gelmektedir. (Nitekim bu mutasyonu geçiren bakterilerin ribozomunun normal bakterilere göre daha verimsiz olduğu belirlenmiştir.) Bu "sakatlık", ribozoma yapışacak şekilde bir tasarıma sahip olan antibiyotiği engellediği için, ortaya "antibiyotik bağışıklığı" çıkmaktadır.

Sonuçta, ortada "genetik bilgiyi geliştiren" bir mutasyon örneği yoktur. Antibiyotik direncini evrime kanıt gibi göstermek isteyen evrimciler, konuyu çok yüzeysel bir biçimde değerlendirmekte ve yanılmaktadırlar.

DDT ve benzeri ilaçlara karşı böceklerde gelişen bağışıklık için de aynı durum söz konusudur. Bu bağışıklık örneklerinin çoğunda, zaten daha önceden var olan bağışıklık genleri kullanılmaktadır. Evrimci biyolog Francisco Ayala; "Böcek zehirlerinin en kapsamlı türlerine karşı gösterilen bağışıklık, bu insan-yapımı maddelerin böceklere uygulandığında, o böcek türünün çeşitli genetik varyasyonlarında açıkça vardı." diyerek bu gerçeği kabul eder.³¹¹ Mutasyonla açıklanan diğer bazı örnekler ise, aynen yukarıda anlatılan ribozom mutasyonunda olduğu gibi, böceklerde "genetik bilgi kaybı"na yol açan olgulardır.

Bu durumda bakteri ve böceklerdeki bağışıklık mekanizmalarının evrim teorisine delil oluşturduğu ileri sürülemez. Çünkü evrim teorisi, canlıların mutasyonlar yoluyla geliştikleri iddiasına dayalıdır. Spetner, ne antibiyotik bağışıklığının ne de bir başka biyolojik olgunun böyle bir mutasyon örneği göstermediğini şöyle açıklar:

Makroevrimin ihtiyaç duyduğu mutasyonlar hiçbir zaman gözlemlenmemiştir. Neo-Darwinist teori tarafından ihtiyaç duyulan rastlansal mutasyon-

ları temsil edebilecek, moleküler düzeyde incelenmiş hiçbir mutasyonun genetik bilgi eklediği görülmemiştir. Araştırdığım soru "gözlemlenmiş mutasyonlar, teorinin destek bulmak için ihtiyaç duyduğu mutasyonlar mıdır" sorusudur. Cevap "HAYIR" çıkmaktadır.³¹²

Körelmiş Organlar Yanılgısı

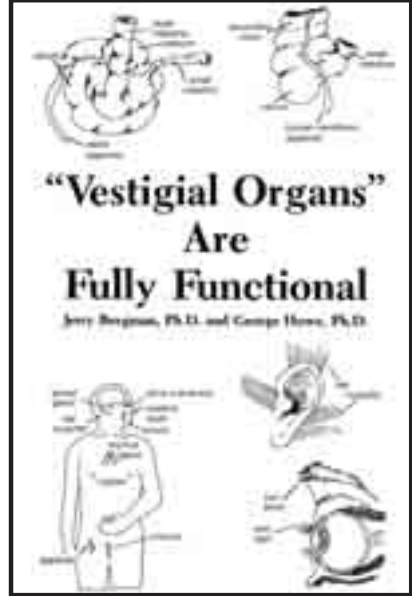
Evrim literatüründe uzunca bir süre yer alan, ama geçersizliği anlaşıldıktan sonra sessiz sedasız bir kenara bırakılan iddialardan biri, "körelmiş organlar" kavramıdır. Ancak bir kısım yerli evrimciler, "körelmiş organlar"ı hala evrimin büyük bir delili sanmakta ve öyle göstermeye çalışmaktadırlar.

Körelmiş organlar iddiası bundan bir asır kadar önce ortaya atılmıştı. İddiaya göre, canlıların bedenlerinde atalarından kendilerine miras kalmış, ancak kullanılmadıkları için zamanla körelmiş işlevsiz organlar yer alıyordu.

Bu kesinlikle bilimsel bir iddia değildi, çünkü bilgi eksikliğine dayanıyordu. "İşlevsiz organlar", aslında "işlevi tespit edilememiş" organlardı. Bunun en iyi göstergesi de, evrimciler tarafından sayılan uzun "körelmiş organlar" listesinin giderek küçülmesi oldu. Kendisi de bir evrimci olan S. R. Scadding *Evolutionary Theory* (Evrimsel Teori) dergisinde yazdığı "Körelmiş Organlar Evrime Delil Oluşturur mu?" başlıklı makalesinde bu gerçeği şöyle kabul eder:

(Biyoloji hakkındaki) bilgimiz arttıkça, körelmiş organlar listesi de giderek küçüldü... Bir organın işlevsiz olduğunu tespit etmek mümkün olmadığına ve zaten körelmiş organlar iddiası bilimsel bir özellik taşımadığına göre, "körelmiş organlar"ın evrim teorisi lehinde herhangi bir kanıt oluşturamayacağı sonucuna varıyorum.³¹³

Alman anatomist R. Wiedersheim

Körelmiş organlar efsanesinin geçersizliği hakkında bilimsel bir çalışma: "Körelmiş Organlar" Tümüyle İşlevsel

Evrimsel biyologların "körelmiş organ" sandıkları apandiks (üstte) vücudun savunma sisteminde önemli bir rol oynadığı anlaşılmış bulunmaktadır. Kuyruk sokumu olarak bilinen omurluğun en alt kemiği ise yine "körelmiş organ" değil, önemli kasların tutunma noktasıdır.

tarafından 1895 yılında ortaya atılan "körelmiş insan organları" listesi, apandiks, kuyruk sokumu kemiği gibi yaklaşık 100 organı içeriyordu. (Apandiks toplumda 'apandisit' olarak bilinen organdır. Yanlış kullanım sonucu dilimizde bu organı tanımlamak için kullanılan 'apandisit' gerçekte bu organın enfeksiyona uğramasına verilen addır.) Ancak bilim ilerledikçe, Wiedersheim'in listesindeki organların hepsinin vücutta çok önemli işlevlere sahip oldukları ortaya çıktı. Örneğin "körelmiş organ" sayılan apandiks, gerçekte vücuda giren mikroplara karşı mücadele eden lenf sisteminin bir parçası olduğu belirlendi. Bu gerçek, 1997 tarihli bir tıp kaynağında şöyle belirtilir:

Vücuttaki timus, karaciğer, dalak, apandiks, kemik iliği gibi başka organlar lenfatik sistemin parçalarıdır. Bunlar da vücudun enfeksiyonla mücadelesine yardım ederler.³¹⁴

Aynı "körelmiş organlar" listesinde yer alan bademciklerin de boğazı, özellikle erişkin yaşlara kadar, enfeksiyonlara karşı korumada önemli rol

oynadığı keşfedildi. Omuriliğin sonunu oluşturan kuyruk sokumunun ise, leğen kemiğinin çevresindeki kemiklere destek sağladığı, bu nedenle, kuyruk sokumu kemiği olmadan rahatça oturabilmenin mümkün olmadığı anlaşıldı. Ayrıca bu kemiğin pelvis bölgesindeki organların ve buradaki çeşitli kasların da tutunma noktası olduğu belirlendi.

İlerleyen yıllarda yine "körelmiş organlar"dan sayılan timüs bezinin T hücrelerini harekete geçirerek vücudun savunma sistemini aktif hale getirdiği; pineal bezin, lüteinik hormonu baskılayan melatonin gibi önemli hormonların üretilmesinden sorumlu olduğu keşfedildi. Tiroid bezinin bebeklerde ve çocuklarda dengeli bir vücut gelişimini sağladığı ve metabolizma ve vücut aktivitesinin düzenlenmesinde rol oynadığı saptandı. Pitüiter bezin de tiroid, böbrek üstü, üreme bezleri gibi birçok hormon bezinin doğru çalışmasını ve iskelet gelişimini kontrol ettiği ortaya çıktı.

Darwin tarafından "körelmiş organ" olarak nitelendirilen gözdeki yarım ay şeklindeki çıkıntının ise gözün temizlenmesi ve nemlendirilmesi işine yaradığı anlaşıldı.

Körelmiş organlar iddiasında evrimcilerin yaptıkları çok önemli bir de mantık hatası vardı. Bildiğimiz gibi evrimciler tarafından ortaya atılan iddia, canlılardaki körelmiş organların geçmişteki atalarından miras kaldığıydı. Oysa "körelmiş organ" olduğu söylenen bazı organlar, insanın atası olduğu iddia edilen canlılarda yoktur! Örneğin evrimciler tarafından insanın atası olduğu söylenen bazı maymunlarda appendiks bulunmaz. Körelmiş organlar tezine karşı çıkan biyolog H. Enoch bu mantık hatasını şöyle dile getirmektedir:

İnsanların appendiksi vardır. Ancak daha eski ataları olan alt maymunlarda appendiks bulunmaz. Sürpriz bir biçimde appendiks, daha alt yapıli memelilerde, örneğin opossumlarda tekrar belirir. Öyleyse evrim teorisi bunu nasıl açıklayabilir?³¹⁵

Tüm bunların yanı sıra kullanılmayan bir organın zamanla körelerek yok olduğu gibi bir iddia kendi içinde mantıksal bir çelişki taşımaktadır. Bu çelişkiyi fark eden Darwin, "*Türlerin Kökeni*"nde şöyle bir itirafta bulunmuştur:

Bununla birlikte, arta kalan bir güçlük var. Bir organ artık kullanılmadığı için çok küçüldükten sonra, kendisinden ancak belli belirsiz bir iz kalıncaya dek nasıl küçülebiliyor; ve sonunda nasıl tümüyle ortadan kalkabiliyor. Bir organ bir kez görevsiz kaldıktan sonra, kullanılmamanın onu daha da etkileyebilmesi pek de olanaklı değildir. Burada benim veremeyeceğim ek bir açıklama gereklidir.³¹⁶

Kısacası evrimciler tarafından ortaya atılan körelmiş organlar senaryosu hem kendi içinde mantık hataları içermektedir, hem de bilimsel olarak yanlıştır. İnsanlarda, sözde atalarından miras kalmış olan hiçbir körelmiş organ yoktur.

"Körelmiş Organlar"a Yeni Bir Darbe Daha: Atın Bacağı

Körelmiş organlar masalına en son darbe, atın bacağı üzerinde yapılmış yeni bir çalışmadan gelmektedir. *Nature* dergisinin 20-27 Aralık 2001 tarihli sayısında yayınlanan "Biomechanics: Damper for Bad Vibrations" başlıklı makalede şöyle denmektedir:

Atların bacaklarındaki bazı kas lifleri hiçbir işlevi olmayan evrimsel kalıntılar görünümündedir. Ancak aslında, at koşarken bacağın içinde oluşan zarar verici titreşimleri engelleyecek şekilde davranıyor olabilirler.

Makale şöyle devam etmektedir:

Atların ve develerin bacaklarında 6 milimetreden daha kısa kas liflerine bağlı olan 600 milimetreden daha uzun tendonları olan kasları vardır. Bu tip kısa kaslar hayvan hareket ettikçe ancak birkaç milimetre kadar uzunluğunu değiştirebilir ve bunlar büyük memelilerin pek fazla işine yaramaz gibi görünmektedir. Tendonlar pasif yaylar olarak işlev gösterir ve kısa kas liflerinin gereksiz olduğu, evrim sürecinde fonksiyonlarını kaybetmiş daha uzun liflerin kalıntıları olduğu varsayılmıştır. Ancak Wilson ve meslektaşları... bu liflerin kemik ve tendonları potansiyel olarak zarar verebilecek titreşimlerden koruyor olabileceğini ileri sürmektedirler...

Deneyle, kısa kas liflerinin bir ayağın yere çarpmasını izleyen zarar verici titreşimleri yavaşlatabileceğini göstermiştir. Koşan bir hayvanın ayağı yere vurduğunda, bu darbe bacağın titreşmesine neden olur; titreşimlerin frekansı göreceli olarak yüksektir - örneğin atlarda 30-40 Hz- ayak yerdeyken bu darbeler yavaşlatılmazsa çok fazla titreşim devri oluşur.

Titreşimler zarar verebilir, çünkü kemik ve tendonlar yorgunluk durumundan kolayca etkilenir. Kemik ve tendonlardaki yorgunluk, tekrarlanarak uygulanan baskıdan kaynaklanan hasarın birikmesidir. Kemik yorgunluğu, hem atletlerde hem de yarış atlarında, olumsuz etkiler meydana getiren darbe kırılmalarının nedenidir ve tendon yorgunluğu en azından bazı tendon enfeksiyonlarının nedenini açıklayabilir. Wilson ve arkadaşları çok kısa kas liflerinin, oluşan titreşimleri yavaşlatarak, hem kemikleri hem de tendonları koruduğunu ileri sürmektedirler.³¹⁷

Kısacası, atların anatomisinin daha dikkatli incelenmesi, evrimcilerin işlevsiz olarak değerlendirdikleri yapıların çok önemli fonksiyonları olduğunu ortaya koymuştur.

Başka bir deyişle, bilimsel ilerleme, evrimin delili olarak değerlendirilen özelliklerin aslında yaratılış gerçeğinin delili olduğunu göstermiştir. Evrimciler, objektif davranmalı ve bilimsel bulguları akılcı değerlendirmelidirler. *Nature* dergisinde konu hakkında şu yoruma yer verilmektedir:

Wilson ve arkadaşları, evrimin akışı içinde işlevini kaybetmiş bir yapının kalıntısı gibi görünen bir kasın önemli bir rolü olduğunu buldu. Onların bu çalışması diğer körelmiş organların da (insan appendiksi gibi) görüldükleri gibi işlevsiz olup olmadıklarını merak etmemize neden oluyor.³¹⁸

Elde edilen bu sonuçlar şaşırtıcı değildir. Doğayla ilgili ne kadar çok şey öğrenirsek, o kadar çok yaratılışın delilini görürüz. Michael Behe'nin belirttiği gibi, "tasarımın var olduğu sonucuna bilmediklerimizden değil, son 50 yıl boyunca öğrenmiş olduklarımızdan varıyoruz".³¹⁹ Aynı süreç içinde ise, Darwinizm'in cehaletten kaynaklanan bir iddia olduğu ortaya çıkıyor.

Rekapitülasyon Yanılgısı

Bugün Türkiye'deki birtakım evrimci yayınlarda, çok önceden bilim literatüründen çıkarılmış olan "Rekapitülasyon" teorisi, bilimsel bir gerçek gibi gösterilmektedir. Rekapitülasyon terimi, evrimci biyolog Ernst Haeckel'in 19. yüzyılın sonlarında ortaya attığı "Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır" (Ontogeny Recapitulates Phylogeny) teorisinin özet ifade biçimidir.

Haeckel tarafından öne sürülen bu teori, canlı embriyolarının gelişim süreçleri sırasında, sözde atalarının geçirmiş oldukları evrimsel süreci tekrarladıklarını iddia ediyordu. Örneğin insan embriyosunun, anne karnındaki gelişimi sırasında önce balık, sonra sürüngen özellikleri gösterdiğini, en son olarak da insana dönüştüğünü öne sürüyordu.

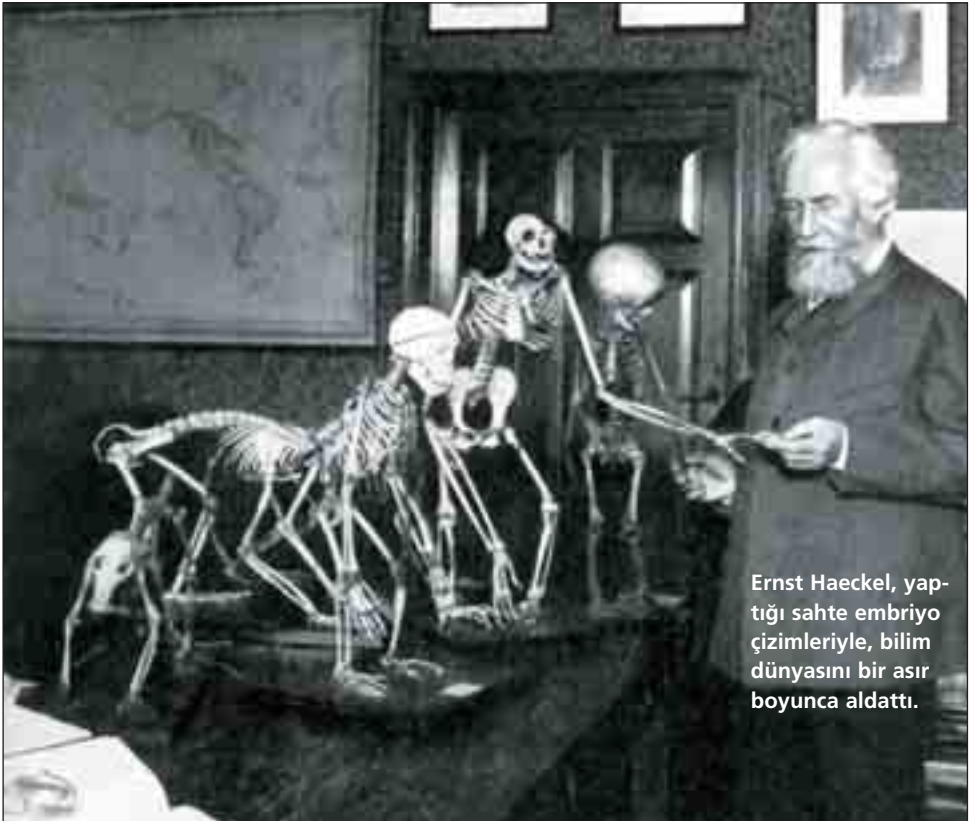
Oysa ilerleyen yıllarda bu teorinin tamamen hayal ürünü bir senaryo olduğu ortaya çıkmıştır. İnsan embriyosunun ilk dönemlerinde ortaya çıktığı iddia edilen sözde "solungaçların", gerçekte insanın orta kulak kanalının, paratiroidlerinin ve timüs bezlerinin başlangıcı olduğu anlaşılmıştır. Embriyonun "yumurta sarısı kesesi"ne benzetilen kısmının da gerçekte be-

bek için kan üreten bir kese olduğu ortaya çıkmıştır. Haeckel'in ve onu izleyenlerin "kuyruk" olarak tanımladıkları kısım ise, insanın omurga kemiğidir ve sadece bacaklardan daha önce ortaya çıktığı için "kuyruk" gibi gözükmektedir.

Bunlar bilim dünyasında herkesin bildiği gerçeklerdir. Evrimciler de bunu kabul ederler. Önde gelen Darwinistlerden George Gaylord Simpson ve W. Beck, "Haeckel evrimsel gelişimi yanlış bir şekilde ortaya koydu. Bugün canlıların embriyolojik gelişimlerinin geçmişlerini yansıtmadığı artık kesin olarak biliniyor." diye yazarlar.³²⁰

16 Ekim 1999 tarihli *New Scientist* dergisinde yayınlanan bir makalede Haeckel'in Biyogenetik Kanunu için şöyle denmektedir:

(Haeckel) bunu **Biyogenetik Kanunu** olarak adlandırdı ve bu görüş rekapi-tülasyon olarak ünlendi. Aslında Haeckel'in değişmez gibi görünen kuralının kısa süre sonra yanlış olduğu ortaya çıktı. Örneğin **insan embriyosunun**

Ernst Haeckel, yaptığı sahte embriyo çizimleriyle, bilim dünyasını bir asır boyunca aldattı.

hiçbir zaman balıklar gibi solungaçları yoktur ve hiçbir zaman yetişkin bir sürüngen veya maymuna benzeyen bir evreden geçmez.³²¹

American Scientist'te yayınlanan bir makalede ise şöyle denmektedir: Biyogenetik yasası (Rekapitülasyon teorisi) artık tamamen ölmüştür. 1950'li yıllarda ders kitaplarından çıkarıldı. Aslında bilimsel bir tartışma olarak 20'li yıllarda sonu gelmişti.³²²

Konunun daha da ilginç bir başka yönü ise, Ernst Haeckel'in aslında ortaya attığı Rekapitülasyon teorisini desteklemek için çizim sahtekarlıkları yapmış olmasıdır. Haeckel, balık ve insan embriyolarını birbirine benzetebilmek için sahte çizimler yapmıştır. Bunun ortaya çıkmasından sonra yaptığı savunma ise, diğer evrimcilerin de benzeri sahtekarlıklar yaptığını belirtmekten başka bir şey değildir:

Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir. Fakat benim avuntum şudur ki; suçlu durumda yan yana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki, onların çıkardıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim derecemde yapılmış sahtekarlıklar, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunuyor.³²³

Ünlü bilim dergisi *Science* da, 5 Eylül 1997 tarihli sayısında, Haeckel'in embriyo çizimlerinin bir sahtekarlık ürünü olduğunu açıklayan bir makale yayınlandı. "**Haeckel'in Embriyoları: Sahtekarlık Yeniden Keşfedildi**" başlıklı yazıda şöyle denmektedir:

Londra'daki St. George's Hospital Medical School'dan embriyolog Michael Richardson, "(Haeckel'in çizimlerinin) verdiği izlenim, yani embriyoların birbirine çok

Haeckel'in sahte çizimleri

Ünlü bilim dergisi *Science*, 5 Eylül 1997 tarihli sayısında, Haeckel'in embriyo çizimlerinin bir sahtekarlık ürünü olduğunu açıklayan bir makale yayınladı. Makalede embriyoların gerçekte birbirlerinden çok farklı olduğu anlatılıyordu.

Son yıllarda yapılan gözlemler, farklı canlıların embriyolarının hiç de Haeckel'in gösterdiği gibi benzer olmadıklarını ortaya koymuş durumda. Üstteki memeli, sürüngen ve yarsa embriyoları arasındaki farklılık, bunun açık bir örneği.

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

benzedikleri izlenimi yanlış" diyor... O ve arkadaşları Haeckel'in çizdiği türdeki ve yaştaki canlıların embriyolarını yeniden inceleyerek ve fotoğraflayarak kendi karşılaştırmalarını yapmışlar. Richardson, *Anatomy and Embryology* dergisine yazdığı makalede, "embriyolar çoğu zaman şaşırtıcı derecede farklı görünüyorlar" diye not ediyor.

Haeckel'in, embriyoları benzer gösterebilmek için, bazı organları kasıtlı olarak çizimlerinden çıkardığını ya da hayali organlar eklediğini bildiren *Science* dergisi, yazının devamında şu bilgileri vermektedir:

Richardson ve ekibinin bildirdiğine göre, Haeckel sadece organlar eklemek ya da çıkarmakla kalmamış, aynı zamanda farklı türleri birbirlerine benzer gösterebilmek için büyüklükleri ile oynamış, bazen embriyoları gerçek boyutlarından on kat farklı göstermiş. Dahası Haeckel farklılıkları gizleyebilmek için, türleri isimlendirmekten kaçınmış ve tek bir türü sanki bütün bir hayvan grubunun temsilcisi gibi göstermiş. Richardson ve ekibinin belirttiğine göre, **gerçekte birbirlerine çok yakın olan balık türlerinin embriyolarında bile, görünüşleri ve gelişim süreçleri açısından çok büyük farklılıklar bulunuyor.** Richardson, "Haeckel'in çizimleri) **biyolojideki en büyük sahtekarlıklardan biri** haline geliyor" diyor.

Science'taki makalede, Haeckel'in bu konudaki itiraflarının bu yüz yılın başından itibaren her nasılsa, örtbas edildiğinden ve sahte çizimlerinin ders kitaplarında bilimsel gerçek gibi okutulmaya başlamasından da şöyle söz edilmektedir:

Haeckel'in itirafları, çizimlerinin 1901'de *Darwin and After Darwin* isimli bir kitapta kullanılmasından sonra **ortadan kayboldu**. Ve çizimler, İngilizce biyoloji ders kitaplarında geniş çaplı olarak çoğaltıldı.³²⁴

Kısacası, Haeckel'in çizimlerinin bir sahtekarlık olduğu henüz 1901 yılında ortaya çıkmış, ama tüm bilim dünyası bu çizimlerle bir asır boyunca aldatılmaya devam etmiştir.

BİTKİLERİN KÖKENİ

Yeryüzündeki canlılar, bilim adamları tarafından beş (veya bazen altı) aleme ayrılır. Buraya kadar, çoğunlukla canlılığın en büyük alemi olan hayvanlar alemi (*Animalia*) üzerinde durduk. Canlılığın kökenini ele aldığımız bir önceki bölümde ise, diğer iki alem olan Prokaryotları ve Protistaları ilgilendiren proteinleri, genetik bilgiyi, hücrenin yapısını ve bakterileri inceledik. Bu noktada üzerinde durulması gereken bir diğer önemli konu, bitkiler aleminin (*Plantae*) kökenidir.

Hayvanların kökenini incelerken karşılaştığımız tablonun aynısını, bitkilerin kökeninde de buluruz. Bitkiler, son derece kompleks yapılara sahiptir ve bu yapıların rastlantısal etkilerle ortaya çıkması da, birbirlerine dönüşmesi de mümkün değildir. Fosil kayıtları da farklı bitki sınıflamalarının yeryüzünde bir anda ve kendilerine özgü yapılarıyla ortaya çıktıklarını ve arkalarında evrimsel bir süreç bulunmadığını göstermektedir.

Bitki Hücresinin Kökeni

Bitkilerin ve hayvanların hücreleri, "ökaryot" olarak bilinen hücre tipini oluşturur. Ökaryot hücrelerin en belirgin özellikleri, bir hücre çekirdeğine sahip olmaları ve genetik bilgilerini kodlayan DNA molekülünün de bu çekirdeğin içinde yer almasıdır. Öte yandan bakteriler gibi bazı tek hücreli canlıların ise hücre çekirdeği yoktur ve DNA molekülü hücre içinde serbest haldedir. Bu ikinci tip hücrelere "prokaryot" hücre adı verilir. Bu hücre yapısı, bakteriler için ideal bir tasarımdır, çünkü bakteri popülasyonlarının yaşamları açısından son derece önemli bir işlem olan "plasmid transferi" (hücreden hücreye yapılan DNA aktarımı), prokaryot hücrenin serbest DNA yapısı sayesinde mümkün olur.

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

Evrım teorisi ise, canlılığı "ilkelden gelişmişe" doğru bir sıralamaya yerleştirmek zorunda olduğu için, prokaryotların "ilkel" hücreler olduğunu, ökaryotların ise bu hücrelerden evrimleştiğini varsaymaktadır.

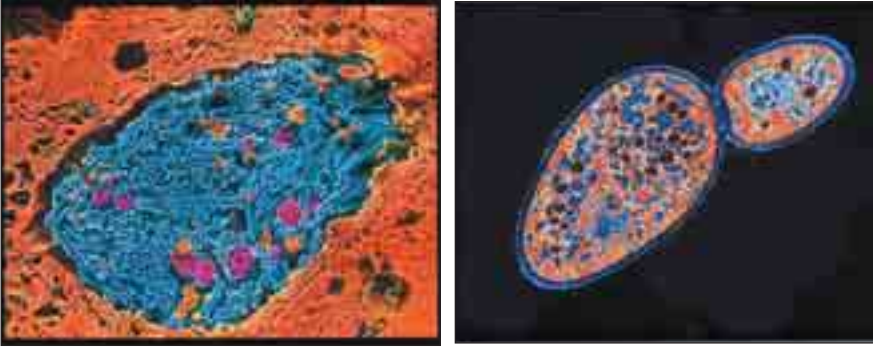
Bu iddianın tutarsızlığına geçmeden önce, prokaryot hücrelerin hiç de "ilkel" olmadığını belirtmekte yarar vardır. Bir bakterinin 2000 civarında geni vardır. Her bir gen ise 100 kadar harf (şifre) içerir. Bu da bakterinin DNA'sındaki bilginin en az 2 yüzbin harf uzunluğunda olması demektir. Bu hesaba göre tek bir bakterinin DNA'sının içerdiği bilgi, her biri 10 bin kelimelik 20 romana denktir.³²⁵ İşte her bir bakterinin DNA'sında kodlu bu bilgilerdeki herhangi bir değişiklik, bakterinin tüm çalışma sistemini bozacak kadar önemlidir. Bakterilerin gen şifrelerinde bir aksaklık olması ise, çalışma sistemlerinin bozulması ve dolayısıyla ölümü anlamına gelir.

Rastlantısal değişikliklere karşı koyan bu hassas yapı yanında, bakteriler ile ökaryot hücreler arasında hiçbir "ara form" bulunmayışı da, evrimci iddiayı temelsiz kılmaktadır. Prof. Ali Demirsoy, bakteri hücrelerinin ökaryot hücrelere ve bu hücrelerden oluşan kompleks canlılara dönüşmesi senaryosunun temelsizliğini şu sözleriyle itiraf eder:

Evrimde açıklanması en zor olan kademelerden biri de bu ilkel canlılardan, nasıl olup da organelli ve kompleks hücrelerin meydana geldiğini bilimsel olarak açıklamaktır. Esasında bu iki form arasında gerçek bir geçiş formu da

Yeryüzündeki yaşamın temelini bitkiler oluşturur. Bitkiler hem besin üretmeleri, hem de atmosferdeki oksijeni sağlamaları nedeniyle canlılığın vazgeçilmez şartıdır.

Prokaryot hücrelerin (solda), zaman içinde ökaryot hücelere (sağda) dönüştüğü yönündeki evrimci varsayım, hiçbir bilimsel temele dayanmamaktadır.

bulunamamıştır. Bir hücreliler ve çok hücreliler bu kompleks yapıyı tümüyle taşırlar, herhangi bir şekilde daha basit yapıli organelleri olan ya da bunlardan birinin daha ilkel olduğu bir gruba veya canlıya rastlanmamıştır. Yani taşınan organeller her haliyle gelişmiştir. Basit ve ilkel formları yoktur.³²⁶

"Evrin teorisinin ısrarlı bir savunucusu olan Prof. Ali Demirsoy'u bu derece açık itirafları yapmaya iten nedir?" sorusu akla gelebilir. Bu sorunun cevabı, bakteri hücresi ile bitki hücresi arasındaki büyük yapısal farklılıklara bakıldığında açıkça görölmektedir:

1) Bakteri hücresinin hücre duvarı, polisakarid ve proteinden oluşurken, bitki hücresinin hücre duvarı bunlardan tamamen farklı bir yapı olan selülozdan oluşur.

2) Bitki hücresinde zarla çevrili, son derece kompleks yapılara sahip pek çok organel varken, bakteri hücresinde hiç organel yoktur. Bakteri hücresinde sadece serbest halde dolaşan çok küçük ribozomlar vardır. Bitki hücresindeki ribozomlar ise daha büyüktür ve zarlara bağlıdır. Ayrıca her iki ribozom tipi de farklı yollarla protein sentezi gerçekleştirir.

3) Bakteri hücresindeki ve bitki hücresindeki DNA'ların yapıları birbirlerinden farklıdır.

4) Bitki hücresindeki DNA molekülü çift katlı bir zarla korunurken, bakteri hücresindeki DNA molekülü hücre içerisinde serbest durmaktadır.

5) Bakteri hücresindeki DNA molekülü biçim olarak kapalı bir ilmik görünümündedir, yani daireseldir. Bitki hücresindeki DNA molekülü ise doğrusal biçimdedir.

6) Bakteri hücresindeki DNA molekülü tek bir hücreye ait bilgi taşı-

ken, bitki hücresindeki DNA molekülü, bitkinin tümüne ait bilgileri taşır. Örneğin meyveli bir ağacın kökleri, gövdesi, yaprakları, çiçekleri ve meyvesine ait tüm bilgiler, ağacın tüm hücrelerinin her birinin çekirdeğindeki DNA'da ayrı ayrı bulunmaktadır.

7) Bazı bakteri türleri fotosentetiktir, yani fotosentez yaparlar. Ancak bitkilerden farklı olarak bakteriler hidrojen sülfid ile sudan ziyade, başka bileşikler kırar ve oksijen bırakmazlar. Ayrıca fotosentetik bakterilerde (örneğin cyano bakterisinde) klorofil ve fotosentetik pigmentler, kloroplast içinde bulunmazlar. Bunlar hücrenin içinde çeşitli zarların içine gömülü olarak dağılmışlardır.

9) Bakteri hücresi ile bitki/hayvan hücresindeki mesajcı RNA'ların biyokimyasal yapıları birbirlerinden oldukça farklıdır.³²⁷

Hücrenin yaşayabilmesinde mesajcı RNA son derece hayati bir görev üstlenmiştir. Ancak mesajcı RNA hem ökaryot hem de prokaryot hücrelerde aynı hayati görevi üstlenmiş olmasına rağmen, biyokimyasal yapıları birbirlerinden farklıdır. *Science* dergisinde yayınlanan bir makalesinde Darnell konuyla ilgili olarak şöyle yazar:

Mesajcı RNA oluşumunun biyokimyasında ökaryotlar ve prokaryotlar kıyaslandığında fark o kadar büyüktür ki, prokaryot hücreden ökaryot hücreye evrim olası değildir.³²⁸

Yukarıda birkaç örneğini verdiğimiz bakteri ve bitki hücreleri arasındaki büyük yapısal farklılıklar, evrimci biyologları büyük çıkmaza sokmaktadır. Bazı bakterilerin ve bitki hücrelerinin sahip oldukları ortak yönler olmasına rağmen, bu yapılar genel olarak birbirlerinden oldukça farklıdır. Bu farklılıklar ve hiçbir fonksiyonel "ara form"un mümkün olmaması, bitki hücresinin bakteri hücresinden evrimleştiği iddiasını bilimsel yünden geçersiz kılmaktadır.

Nitekim Prof. Ali Demirsoy, "Karmaşık hücreler hiçbir zaman ilkel hücrelerden evrimsel süreç içerisinde gelişerek meydana gelmemiştir." diyerek bu gerçeği kabul eder.³²⁹

Endosimbiosis Tezi ve Geçersizliği

Bitki hücresinin bakteri hücresinden evrimleşmesinin mümkün olmayışı, evrimci biyologları bu konuda spekülasyon teoriler üretmekten alıkoymamıştır. Ancak yapılan deneyler ortaya atılan bu hipotezleri destekleme-

mektedir.³³⁰ Bu teorilerden en popüler olanı ise "endosimbiosis" tezidir.

Bu tez, 1970 yılında Lynn Margulis tarafından ortaya atılmıştır. Margulis, bakteri hücrelerinin ortak ve asalak yaşamları sonucunda bitki ve hayvan hücrelerine dönüştüklerini iddia etmektedir. Bu teze göre, bitki hücreleri, bir bakteri hücrelerinin bir başka fotosentetik bakteriyi yutmasıyla ortaya çıkmıştır. Fotosentetik bakteri, ana hücrenin içerisinde evrimleşerek kloroplast haline gelmiştir. Son olarak ana hücrede, her nasıl olduysa, çekirdek, golgi, endoplazmik retikulum ve ribozomlar gibi son derece kompleks yapılara sahip organeller evrimleşmiştir. Böylece bitki hücreleri oluşmuştur.

Bu tez, hayal ürünü olan bir senaryodan başka bir şey değildir. Nitekim, konu hakkında otorite sayılan pek çok bilim adamı tarafından da çok yönlü olarak eleştirilmiştir: Bu bilim adamlarına örnek olarak D. Lloyd³³¹, M. Gray, W. Doolittle³³², R. Raff ve H. Mahler verilebilir.

Endosimbiosis tezinin dayandırıldığı özellik, hücre içerisindeki kloroplastların ana hücredeki DNA'dan ayrı olarak kendi DNA'larını içermesidir. Bu özellikten yola çıkarak bir zamanlar mitokondri ve kloroplastların bağımsız hücreler oldukları ileri sürülür. Ne var ki kloroplastlar detaylı olarak incelendiğinde, bu iddianın tutarsızlığı ortaya çıkmaktadır.

Endosimbiosis tezini geçersiz kılan noktalar şunlardır:

1) Eğer kloroplastlar iddia edildiği gibi geçmişte bağımsız hücreler iken büyük bir hücre tarafından yutulmuş olsalardı, bunun tek bir sonucu olurdu; o da, bunların ana hücre tarafından sindirilmesi ve besin olarak kullanılmasıdır. Çünkü söz konusu ana hücrenin dışarıdan besin yerine yanlılıkla bu hücreleri aldığını varsaysak bile, ana hücre sindirim enzimleriyle bu hücreleri sindirirdi. Tabii bu durumu bazı evrimciler "sindirim enzimleri yok olmuştu" diyerek geçiştirebilirler. Ama bu, açık bir çelişkidir. Çünkü eğer sindirim enzimleri yok olmuş olsaydı, bu kez ana hücrenin beslenemediği için ölmesi gerekirdi.

2) Yine, tüm imkansızların gerçekleştiğini ve kloroplastın atası olduğu iddia edilen hücrelerin, ana hücre tarafından yutulduğunu varsayalım. Bu kez karşımıza başka bir problem çıkar: Hücre içerisindeki bütün organellerin planı DNA'da şifre olarak bulunmaktadır. Eğer ana hücre yuttuğu diğer hücreleri organel olarak kullanacaksa, onlara ait bilgiyi de DNA'sında şifre olarak önceden bulunduruyor olması gerekirdi. Hatta yutulan hücre-

lerin DNA'ları da ana hücreye ait bilgilere sahip olmalıydı. Böyle bir şey ise elbette imkansızdır; hiçbir canlı kendisinde bulunmayan bir organın genetik bilgisini taşıyamaz. Ana hücrenin DNA'sıyla, yutulan hücrelerin DNA'larının birbirlerine sonradan "uyum sağlamaları" da mümkün değildir.

3) Hücre içinde çok büyük bir uyum vardır. Kloroplastlar ait oldukları hücreden bağımsız hareket etmez. Kloroplastlar protein sentezlemede ana DNA'ya bağımlı olmalarının yanında çoğalma kararını da kendileri almaz. Bir hücrede tek bir tane kloroplast ve tek bir tane mitokondri yoktur. Sayıları birden fazladır. Tıpkı diğer organellerin yaptığı gibi bunların sayıları hücrenin aktivitesine göre artar ya da azalır. Bu organellerin kendi bünyelerinde ayrıca bir DNA bulunmasının özellikle çoğalmalarında çok büyük faydası vardır. Hücre bölünürken, çok sayıdaki kloroplast da ayrıca ikiye bölünerek sayılarını 2'ye katladıklarından, hücre bölünmesi daha kısa sürede ve seri olarak gerçekleşir.

4) Kloroplastlar bitki hücresi için son derece hayati önemi olan güç jeneratörleridir. Eğer bu organeller enerji üretmezlerse, hücrenin pek çok fonksiyonu işleyemez. Bu da canlının yaşayamaması demektir. Hücre için bu derece önemli olan bu fonksiyonlar kloroplastlarda sentezlenen proteinlerle gerçekleştirilir. Ancak kloroplastların bu proteinleri sentezlemek için kendi DNA'ları yeterli değildir. Proteinlerin büyük çoğunluğu hücredeki ana DNA kullanılarak sentezlenir.³³³

Böyle bir uyumu deneme-yanılma metoduyla elde etmeye çalışırken, DNA üzerinde meydana gelebilecek değişikliklerin ne gibi etkileri olabilir? Bir DNA molekülünün üzerinde meydana gelebilecek herhangi bir değişiklik kesinlikle canlıya yeni bir özellik kazandırmaz, aksine sonuç kesinlikle zararlı olur. Mahlon B. Hoagland, *Hayatın Kökleri* adlı kitabında bu durumu şu sözleriyle açıklamaktadır:

Hatırlayacaksınız, hemen hemen her zaman bir organizmanın DNA'sında bir değişikliğin olması onun için zararlıdır; başka bir deyişle yaşamını sürdürebilme kapasitesinde azalmaya yol açar. Bir benzetme yapalım: Shakespeare'in oyunlarına rastgele eklenen cümlelerin onları daha iyi yapması pek olası değildir... Temelinde DNA değişiklikleri ister mutasyonla, ister bizim dışarıdan bilerek eklediğimiz yabancı genlerle olsun, yaşamı sürdürebilme ihtimalini azaltma özelliklerinden dolayı zararlıdır.³³⁴

Evrincilerin öne sürdükleri iddialar bilimsel deneylere ve bu deney-

lerin sonuçlarına dayanılarak ortaya atılmamıştır. Çünkü bir bakterinin başka bir bakteriyi yutması gibi bir olgu hiçbir şekilde gözlenmemiştir. Moleküler biyolog P. Whitfield, bu durumu şöyle ifade etmektedir:

Prokaryotik endosimbiosis (yutma) belki de tüm endosimbiotik teorinin dayandığı hücresel mekanizmadır. Eğer bir prokaryot bir diğerini içine alamaz ise, endosimbiozun nasıl kurulduğunu tahmin etmek güçtür. Maalesef, Margulis ve endosimbioz teori için hiçbir modern örnek yoktur.³³⁵

Fotosentezin Kökeni

Evrim teorisini bitkilerin kökeni konusunda tümüyle çıkmaza sokan bir diğer konu, bitki hücrelerinin nasıl olup da fotosentez yapmaya başladıkları sorusudur.

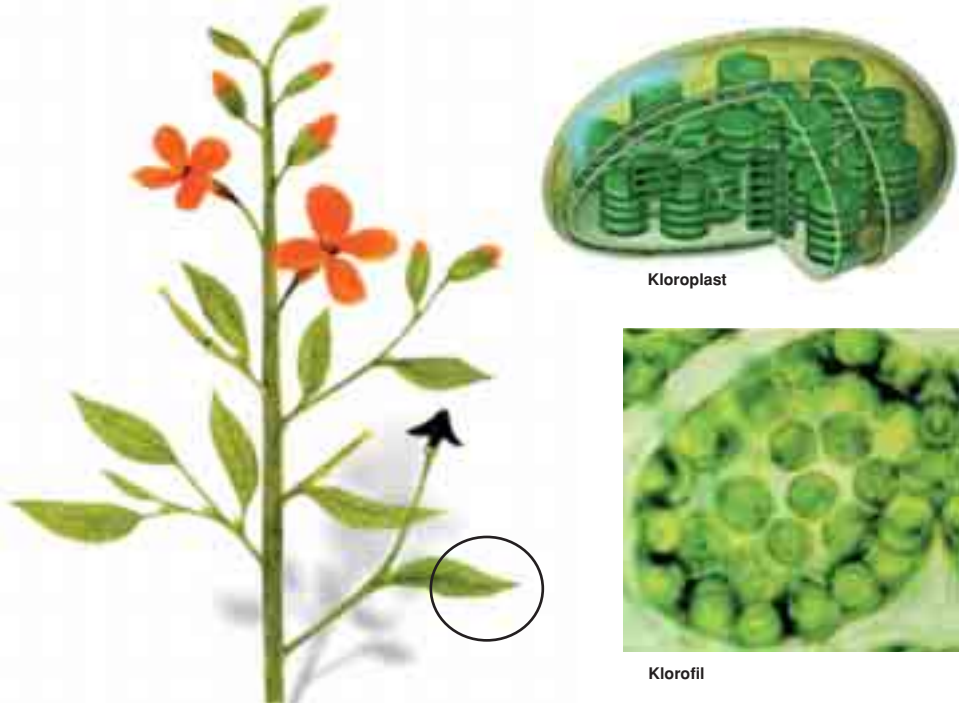
Fotosentez, yeryüzündeki yaşamın en temel işlemlerinden biridir. Bitki hücreleri, içlerindeki kloroplastlar sayesinde su, karbondioksit ve güneş ışığını kullanarak nişasta üretirler. Hayvanlar ise, kendi besinlerini üretemez ve bitkilerden gelen nişastayı kullanırlar. İşte bu nedenle fotosentez kompleks yaşamın temel şartıdır. İşin daha da ilginç yanı ise, son derece kompleks bir işlem olan fotosentezin henüz tam olarak çözülememiş oluşudur. Modern teknoloji, fotosentezi taklit etmek bir yana, detaylarını çözmeyi bile henüz başaramamıştır.

Peki, nasıl olur da evrimciler bu denli kompleks bir işlem olan fotosentezin doğal ve rastlantısal süreçlerin bir ürünü olduğuna inanabilirler?

Evrimci varsayımlara göre, bitki hücreleri fotosentez yapabilmek için, fotosentez yapabilen bakterileri yutup kloroplasta çevirmişlerdir. Peki bakteriler fotosentez gibi kompleks bir işlemi yapmayı nereden öğrenmişlerdir? Hatta daha da önce, neden böyle bir işlem yapmaya başlamışlardır? Evrimci senaryonun diğer sorulara olduğu gibi bu soruya da verebileceği hiçbir bilimsel cevabı yoktur. Bir evrimci kaynakta yer alan yorumlar, bu konunun ne denli yüzeysel ve "masalsı" bir bakış açısıyla değerlendirildiğini göstermektedir:

İlkel okyanuslarda oldukça fazla sayıda bakteri ve besin değeri taşıyan moleküller vardı. Zamanla okyanuslardaki bakterilerin besinleri azaldı ve bakteriler besin bulamamaya başladılar. Ve birden bakteriler kendi besinlerini kendileri üretmeye başladılar. Bu arada yeryüzüne gelen ultraviyole ve görünür ışık arasından bakteriler ultraviyolenin zararlı, görünür ışığınsa yarar-

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

Bitki hücresi, günümüzde hiçbir laboratuvarında gerçekleştirilemeyen bir işlemi, yani "fotosentez" işlemini gerçekleştirir. Bitki hücresinde bulunan "kloroplast" isimli bir organel sayesinde bitkiler su, karbondioksit ve güneş ışığını kullanarak nişasta üretirler. Bu besin maddesi, yeryüzündeki besin zincirinin ilk halkasıdır ve yeryüzündeki tüm canlıların besin kaynağıdır. Bu çok kompleks işlemin ayrıntıları günümüzde hala tam olarak çözülememiştir.

lı olduğunu bildiler. Besin elde etmek için zararlı olan ultraviyole ışığı değil de, görünür ışığı kullanmaları gerektiğini keşfettiler.³³⁶

Yine başka bir evrimci kaynak olan *Life on Earth* adlı kitapta, fotosentezin kökeni şöyle anlatılır:

Bakteriler önce okyanuslarda çeşitli karbon bileşikleriyle beslenirlerdi. Sayıları arttıkça besin kıtlığı çekmeye başladılar. Farklı bir besin kaynağı bulabilmeleri başarılı olacaktı ve sonuçta bazıları başarılı oldu. Çevrelerinden hazır besin bulmaktansa Güneş'ten ihtiyaçları olan enerjiyi alarak, hücre duvarları içinde kendi besinlerini üretmeye başladılar.³³⁷

Kısacası evrimci kaynaklar, insanın bile sahip olduğu tüm teknoloji ve bilgiye rağmen henüz başaramadığı fotosentez gibi bir işlemin bakteriler tarafından bir şekilde tesadüfen "keşfedildiğini" söylemektedir. Bir ma-

saldan hiç farkı olmayan bu anlatımların hiçbir bilimsel değeri yoktur. Konuyu biraz daha detaylı olarak inceleyenler ise, fotosentezin evrim adına büyük bir çıkmaz olduğunu kabul etmek durumunda kalırlar. Örneğin Prof. Ali Demirsoy bu konuda şu itirafta bulunur:

Fotosentez oldukça kompleks bir olaydır ve bir hücrenin içerisindeki organelde ortaya çıkması olanaksız görülmektedir. Çünkü tüm kademelerin bir den oluşması olanaksız, tek tek ortaya çıkması da anlamsızdır.³³⁸

Alman biyolog Hoimar Von Ditleurth ise, fotosentezin, bu yeteneğe sahip olmayan bir hücre tarafından sonradan "öğrenilemeyecek" bir işlem olduğunu belirtir:

Hiçbir hücre, biyolojik bir işlevi sözcüğün gerçek anlamında "öğrenme" olanağına sahip değildir. Bir hücrenin solunum ya da fotosentez yapma gibi bir işlevi doğuşu sırasında yerine getirebilecek konumda olmayıp, daha sonraki yaşam süreci içinde bunun üstesinden gelebilecek duruma gelmesi, bu işlevi sağlayacak beceriyi edinmesi olanaksızdır.³³⁹

Fotosentez, rastlantılar sonucu gelişemeyeceğine ve bir hücre tarafından sonradan öğrenilemeyeceğine göre, yeryüzünde yaşayan ilk bitki hücrelerinin fotosentez yapmak için özel olarak yaratılmış oldukları ortaya çıkmaktadır. Yani Allah bitkileri, fotosentez yeteneğiyle birlikte yaratmıştır.

Alglerin Kökeni

Evrim teorisi, kökenini açıklayamadığı bitki hücrelerinin zaman içinde algleri, yani su yosunlarını oluşturduğunu varsayar. Alglerin kökeni çok eski devirlere kadar uzanmaktadır. Öyle ki, 3.4-3.1 milyar yaşında fosilleşmiş alg kalıntıları bulunmuştur. İlginç olan, bu olağanüstü derecede eski canlıların dahi son derece kompleks ve günümüzde yaşayan örneklerinden farksız yapılara sahip olmasıdır. *Science News*'da yayınlanan bir makalede şöyle denir:

3.4 milyar yıl öncesine ait mavi-yeşil alg ve bakteri fosillerinin her ikisi de G. Afrika'daki kayalarda bulunmuştur. Daha da ilgi çekici olan, pleurocapsalean alg ile modern pleurocapsalean algin hemen hemen birbirlerine denk olduklarının ortaya çıkmasıdır.³⁴⁰

Alman biyolog Hoimar Von Ditleurth ise, sözde "ilkel" alglerin kompleks yapısı hakkında şu yorumu yapar:

Bugüne kadar bulunabilmiş en eski fosiller, çekirdeksiz algler türünden mi-

neraller içindeki fosilleşmiş cisimlerdir ve bunların 3 milyar yıldan daha uzun bir geçmişi vardır. Ne kadar ilkel olurlarsa olsunlar, bunlar bile oldukça kompleks ve ustaca organize edilmiş yaşam biçimlerini temsil etmektedirler.³⁴¹

Evrimci biyologlar, söz konusu alglerin zaman içinde diğer deniz bitkilerini oluşturduğunu ve 450 milyon yıl kadar önce de bir şekilde "kara-ya taşındıklarını" kabul etmektedirler. Bir başka deyişle, hayvanların "sudan karaya geçiş" senaryosu olduğu gibi, bitkilerin de bir "sudan karaya geçiş" senaryosu vardır. Ancak bu geçiş senaryosu da hayvanlarınkı gibi son derece tutarsız ve çelişkilidir. Evrimci kaynaklar çoğu kez konuyu "algler bir şekilde kendilerini karaya atıp buraya uyum sağladılar" gibi masalsı ve bilim dışı yorumlarla geçiştirmeye çalışırlar. Ancak bu dönüşümü imkansız kılacak çok sayıda etken vardır. Bunlardan en önemlilerine kısaca bir göz atalım:

1- Kuruma Tehlikesi: Suda yaşayan bir bitkinin karada yaşayabilmesi için öncelikle yüzeyinin fazla su kaybından korunması gerekmektedir. Aksi takdirde bitki kuruyacaktır. Kara bitkileri, kurumadan korunmak için özel sistemlerle donatılmıştır. Bu sistemlerde çok önemli detaylar vardır. Örneğin bu koruma öyle bir yolla yapılmalıdır ki, oksijen ve karbondioksit gibi önemli gazlar hiçbir engelle karşılaşmadan bitkinin içine girip, dışarı çıkabilmelidir, aynı zamanda buharlaşmanın sağlanması da önlenmelidir. Eğer böyle bir sistem bitkide yoksa, bitkinin bu sistemin gelişmesini bekleyecek milyonlarca yıl zamanı da yoktur. Böyle bir durumda bitki bir süre sonra kurur ve ölür.

2- Beslenme: Su bitkileri, ihtiyaçları olan suyu ve mineralleri doğrudan içinde buldukları sudan alırlar. Dolayısıyla karaya çıkıp, yaşamaya çalışan bir su yosununun beslenme problemi ortaya çıkacaktır. Bunu halletmeden yaşamını sürdürmesi ise imkansızdır.

3- Üreme: Su yosununun karadaki kısa ömrü sırasında üremek için herhangi bir fırsatı da olamaz. Çünkü üreme hücrelerini dağıtmak için suyu kullanırlar. Karada üreyebilmeleri için kara bitkilerinde olduğu gibi çok hücreli üreme organlarına sahip olmaları gereklidir. Karadaki bitkilerin üreme hücreleri ise, kendilerini kurumaktan koruyan özel hücrelerle kaplanmışlardır. Kendini karada bulan bir su yosununun da bu üreme hücreleri kuruma tehlikesine karşı hiçbir şekilde korunamayacaklardır.

4- Oksijenin yıkıcı etkisinden korunma: Karaya geçtiği iddia edilen

su yosunu, oksijeni o ana kadar suda çözülmüş olarak almıştır. Evrimcilerin iddiasına göre karaya geçtiği anda oksijeni daha önce hiç karşılaşmadığı bir biçimde, yani havadan direkt olarak almak zorunda kalır. Bilindiği gibi normal şartlar altında havadaki oksijenin organik maddeler üzerinde yıkıcı etkisi vardır. Karada yaşayan canlılar bu etkiden zarar görmemelerini sağlayacak sistemlere sahiptirler. Su yosunu ise, bir su bitkisidir, dolayısıyla oksijenin olumsuz etkilerinden korunmak için gerekli olan enzimlere sahip değildir. Bu yüzden karaya geçtiği anda oksijenin zararlı etkisinden kurtulması mümkün değildir. Böyle bir sistemin oluşmasını "beklemesi" de söz konusu değildir, çünkü bu şekilde yaşayamaz.

Okyanusta serbest halde yüzen algler

Alglerin sudan karaya geçişi iddiasını çelişkili hale getiren bir başka nokta da, böyle bir geçişi gerektirecek doğal bir etken olmayışıdır. 450 milyon yıl önceki alglerin doğal ortamlarını düşünelim. Denizlerin suları, onlara ideal bir ortam sunmaktadır. Örneğin sular onları aşırı sıcaklardan koruyup izole etmekte ve ihtiyaçları olan her türlü inorganik minerali sağlamaktadır. Aynı zamanda da fotosentez yoluyla güneş ışınlarını emebilmekte, suda çözünen karbondioksitten kendi karbondhidratlarını (şeker ve nişasta) yapabilmektedirler. Dolayısıyla su yosunlarının karada yaşamalarını gerektirecek, evrimci deyimle bu yönde bir "selektif avantaj" sağlayacak hiçbir durum yoktur.

Alglerin sudan karaya geçişi iddiasını çelişkili hale getiren bir başka nokta da, böyle bir geçişi gerektirecek doğal bir etken olmayışıdır. 450 milyon yıl önceki alglerin doğal ortamlarını düşünelim. Denizlerin suları, onlara ideal bir ortam sunmaktadır. Örneğin sular onları aşırı sıcaklardan koruyup izole etmekte ve ihtiyaçları olan her türlü inorganik minerali sağlamaktadır. Aynı zamanda da fotosentez yoluyla güneş ışınlarını emebilmekte, suda çözünen karbondioksitten kendi karbondhidratlarını (şeker ve nişasta) yapabilmektedirler. Dolayısıyla su yosunlarının karada yaşamalarını gerektirecek, evrimci deyimle bu yönde bir "selektif avantaj" sağlayacak hiçbir durum yoktur.

Tüm bunlar, alglerin karaya çıkarak kara bitkilerini oluşturdukları şeklindeki evrimci varsayımın, tümüyle bilim dışı bir senaryo olduğunu göstermektedir.

Yine Karbonifer Devri'ne ait olan bu 300 milyon yıllık at tırnağı bitkisi, günümüzde yaşayan benzerlerinden farksız bir yapıdadır.

140 milyon yıl yaşındaki *Archaeofructus* türüne ait bu fosil, bilinen en eski angiosperm (çiçekli bitki) kalıntısıdır. Bugünkü benzerlerinden farkı olmayan bitki, çiçekleri ve mevyesi ile kusursuz bir yapıya sahiptir.

Jurasik Devri'ne ait olan yaklaşık 180 milyon yıllık bu bitki, önceki devirlerde hiçbir atası olmadan, özgün ve kusursuz yapısıyla ortaya çıkmıştır.

Angiospermlerin Kökeni

Karada yaşayan bitkilerin fosil tarihi ve yapısal özelliklerini incelediğimizde ise, yine karşımıza evrim teorisinin öngörülerine hiç uymayan bir tablo çıkar. Neredeyse her biyoloji kitabında karşılaşacağınız "bitkilerin evrim ağacı"nın tek bir dalını bile doğrulayan bir bitki fosili serisi yoktur. Çoğu bitki, fosil kayıtlarında oldukça tatmin edici kalıntılara sahiptir, ama bu kalıntıların hiçbiri bir türden diğerine ara geçiş formu özelliği göstermez. Hepsi kendi içlerinde özel ve orijinal olarak yaratılmış, apayrı türlerdir ve birbirleri arasında herhangi bir evrimsel bağlantı yoktur. Evrimci paleontolog E. C. Olson'un kabul ettiği gibi, "çoğu yeni bitki grubu aniden ortaya çıkar ve kendilerine yakın hiçbir ataları yoktur."³⁴²

Michigan Üniversitesi'nde fosil bitkiler üzerine çalışmalar yapan botanikçi Chester A. Arnold, şu yorumu yapar:

Uzun bir zaman boyunca, soyu tükenmiş olan bitkilerin, şu anda yaşamakta olanların geçirmiş oldukları gelişim aşamalarını ortaya çıkaracağı umut edildi. Ancak açıklıkla kabul edilmelidir ki, bu beklenti sadece çok sınırlı bir dereceye kadar gerçekleşebilmiştir. Oysa paleobotanik araştırmalar bir yüzyılı aşkın bir süredir devam etmektedir.³⁴³

Arnold, paleobotaninin (bitkisel fosil biliminin) evrimi destekleyici bir sonuç ortaya koymadığını, "Şimdiye kadar günümüze ait hiçbir bitkinin başlangıcından bugüne kadar olan evrimsel akrabalık tarihini izleme imkanımız olmadı." diyerek de kabul eder.³⁴⁴

Bitkilerin evrimi iddiasını en açık biçimde reddeden fosil bulguları, çiçekli bitkilere aittir. Çiçekli bitkiler ya da biyolojik tanımıyla angiospermler, 43 ayrı familyaya bölünmüşlerdir ve bu 43 farklı familyanın her biri de, arkalarında hiçbir ilkel "ara form" izi bulunmadan fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkarlar. Bu gerçek 19. yüzyılda da fark edilmiş ve hatta bu nedenle Darwin angiospermlerin kökenini "**rahatsız edici bir sır**" olarak tanımlamıştır. Darwin'den bu yana yapılan tüm araştırmalar ise sadece bu sırrın "rahatsız edici"lik dozajını artırmış bulunmaktadır. Evrimci paleobotanikçi N. F. Hughes, *Paleobiology of Angiosperm Origins* adlı kitabında şu itirafı yapar:

Karadaki bitkilerin en dominant grubu olan angiospermlerin evrimsel kökeni, bilim adamlarını 19. yüzyılın ortalarından beri şaşırtmaktadır... Detaylardaki birkaç istisna dışında, bu soruna tatminkar bir cevap bulunamayışı de-

Karbonifer Devri'ne ait olan bu eğrelti otu fosili, Fas'ta Jera-da bölgesinde bulunmuştur. İlginç olan, 320 milyon yıl yaşında olan bu fosilin, günümüzdeki eğrelti otlarından farksız oluşudur.

vam etmektedir ve sonunda çoğu biyolog bu sorunun fosil kayıtlarıyla çözümlenmesinin imkansız olduğu sonucuna varmıştır.³⁴⁵

Bir başka paleobotanikçi C. B. Beck ise şöyle yazmaktadır:

Gerçekte, angiospermlerin kökeni ve evrimi hakkındaki sır, bugün de, Darwin'in 1879'da bu problemi vurguladığı zaman olduğu kadar büyük ve etkileyicidir... Verebildiğimiz hiçbir kesin cevap yoktur, çünkü vardığımız sonuçlar sürekli olarak dolaylı delillere dayanmak zorundadır ve doğal olarak son derece spekülatif ve yorumaldır.

Daniel Axelrod ise, *The Evolution of Flowering Plants, in The Evolution of Life* adlı kitabında, çiçekli bitkilerin kökeni konusunda şu yorumu yapar:

Angiospermlere, yani çiçekli bitkilere yol açan ilkel grup, fosil kayıtlarında henüz tespit edilmemiştir ve yaşayan hiçbir angiosperm böyle bir bağlantıya işaret etmemektedir.³⁴⁶

Bütün bunların bize gösterdiği tek bir sonuç vardır: Tüm canlılar gibi bitkiler de yaratılmışlardır. İlk ortaya çıktıkları andan itibaren bütün mekanizmaları eksiksiz olarak vardır. Evrimci literatürde kullanılan "zamanla gelişim, tesadüflere bağlı değişimler, ihtiyaçlar sonucunda ortaya çıkan adaptasyonlar" gibi terimler, hiçbir gerçekliğe karşılık gelmemektedir ve bilimsel bir anlamları yoktur.

İNDİRGENEMEZ KOMPLEKSLİK

Darwinist teoriyi bilimsel bulgular karşısında sorgularken başvurulması gereken en temel kaynaklardan biri, kuşkusuz Darwin'in kendi koyduğu kıstaslardır. Darwin, teorisini ortaya atarken, bu teorisinin nasıl yanlışlanabileceğine dair birtakım somut ölçüler de ortaya koymuştur. *Türlerin Kökeni* kitabında, pek çok yerde, "eğer teorim doğruysa" diye başlayan pasajlar yer alır ve Darwin, bu pasajlarda teorisinin gerektirdiği bulguları tarif eder.

Darwin'in "eğer teorim doğruysa" diye başlayan söz konusu kıstaslarının önemli bir kısmı fosillerle ve "ara form"larla ilgilidir. Darwin'in bu yöndeki "kehanetlerinin" gerçekleşmediğini, aksine fosil kayıtlarının Darwinizm'in tam aksi bir sonuç ortaya çıkardığını önceki bölümlerde inceledik.

Bunların yanında, Darwin bizlere teorisini test etmek için çok önemli bir kıstas daha vermiştir. Öyle ki, bu kıstas, Darwin'in teorisini "kesinlikle yıkabilecek" kadar somuttur. Darwin şöyle yazmıştır:

Eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır. Ama ben böyle bir organ göremiyorum.³⁴⁷

Darwin'in buradaki kastını iyi incelemek gerekir. Bilindiği gibi, Darwinizm canlıların kökenini iki bilinçsiz doğa mekanizması ile açıklamaktadır: Doğal seleksiyon ve rastlantısal değişiklikler (yani mutasyonlar). Darwinist teoriye göre, bu iki mekanizma, canlı hücrelerinin kompleks yapısını, kompleks canlıların vücut sistemlerini, gözleri, kulakları, kanatları, akciğerleri, yarasaların sonarını ve daha milyonlarca kompleks tasarımlı sistemi meydana getirmiştir.

Ancak son derece kompleks yapılara sahip olan bu sistemler, nasıl

olur da iki bilinçsiz doğal etkenin ürünü sayılabilir? İşte bu noktada Darwinizm'in başvurduğu kavram, "indirgenabilirlik" kavramıdır. Söz konusu sistemlerin çok daha basit hale indirgenebileceklerini ve sonra da kademe kademe gelişmiş olabilecekleri iddia edilir. Her kademe, canlıya biraz daha avantaj sağlayacak, böylece doğal seleksiyon vasıtasıyla seçilecektir. Daha sonra tesadüfen küçük bir gelişme daha olacak, bu da avantaj sağlayıp seçilecek ve bu süreç devam edecektir. Bu sayede, Darwinizm'in iddiasına göre, önceden gözü olmayan bir canlı türü kusursuz bir göze sahip olacak, önceden uçamayan bir başka tür de kanatlanıp uçar hale gelecektir.

Bu hikaye evrimci kaynaklarda çok ikna edici ve makul bir hikaye gibi anlatılır. Oysa biraz bile düşünüldüğünde, ortada çok büyük bir yanlışlığı olduğu görülmektedir. Bu yanlışlığın birinci yönü, kitabın önceki sayfalarında incelediğimiz bir konudur: Mutasyonların geliştirici değil, tahrip edici bir mekanizma oluşu. Yani canlılara isabet edecek rastlantısal mutasyonların bu canlılara "avantaj" sağlamaları, hem de bunu binlerce kez üst üste yapmaları, tüm bilimsel gözlemlere aykırı bir hayaldir.

Ancak yanlışlığın bir de çok önemli bir yönü daha vardır. Dikkat edilirse, Darwinist teori, bir noktadan bir başka noktaya (örneğin kanatsız canlıdan kanatlı canlıya) doğru giden aşamaların hepsinin tek tek "avantajlı" olmasını gerektirmektedir. A'dan Z'ye doğru gidecek bir evrim sürecinde, B, C, D... U, Ü, V ve Y gibi tüm "ara" kademelerin canlıya mutlaka avantaj sağlaması gerekmektedir. Doğal seleksiyon ve mutasyonun bilinçli bir şekilde önceden hedef belirlemeleri mümkün olmadığına göre, tüm teori canlı sistemlerinin avantajlı küçük kademelere "indirgenebileceği" varsayımına dayanmaktadır.

İşte Darwin bu nedenle "eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişikliklerle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilirse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır" demiştir.

Darwin, 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyi içinde canlıların indirgenebilir bir yapıda olduklarını düşünmüş olabilir. Ancak 20. yüzyılın bilimsel bulguları, gerçekte canlılardaki pek çok sistem ve organın, basite indirgenemez olduklarını ortaya koymuş durumdadır. "İndirgenemez komplekslik" adı verilen bu olgu, Darwinizm'i, tam da Darwin'in endişe ettiği gibi "kesinlikle" yıkmaktadır.

Bakteri Kamçısı

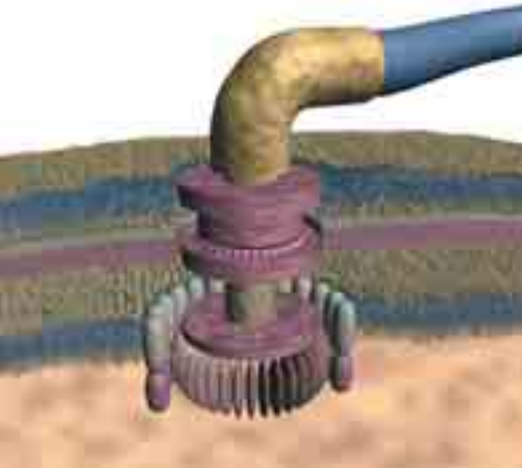
İndirgenemez komplekslik kavramını bilim dünyasının gündemine taşıyan en önemli isim, ABD'deki Lehigh Üniversitesi'nden biyokimyacı Michael J. Behe'dir. Behe, 1996 yılında yayınlanan *Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution* adlı kitabında, canlı hücresinin ve diğer bazı biyokimyasal yapıların indirgenemez kompleks yapısını incelemekte ve bunların evrimle açıklanmasının imkansız olduğunu açıklamaktadır. Behe'ye göre, canlılığın kökeninin gerçek açıklaması, "yaratılış"tır.

Behe'nin kitabı Darwinizm'e karşı çok büyük bir darbedir. Nitekim Notre Dame Üniversitesi'nden felsefe profesörü Peter van Inwagen, bu kitabın önemini şöyle vurgulamıştır:

Eğer Darwinistler bilimsel gerçeklerle dolu bu kitabı, önemsemeyerek, yanlış anlayarak veya ona gülüp geçerek karşılarsa, bu durum bugün Darwinizm'in bilimsel bir teori olmaktan çok bir ideoloji olduğu yönündeki gitgide yayılan şüpheler için önemli bir kanıt olacaktır.³⁴⁸

Behe'nin kitabında indirgenemez kompleks sistemlere verdiği ilginç örneklerden biri, bakteri kamçısıdır.

Bu organ, bazı bakteriler tarafından sıvı bir ortamda hareket edebilmek için kullanılır. Organ, bakterinin hücre zarına tutturulmuştur ve canlı ritmik bir biçimde dalgalandırdığı bu kamçıyı bir palet gibi kullanarak dilediği yön ve hızda yüzebilir.

Bu bir elektrik motorudur. Ama bu elektrik motoru bir ev aletinde ya da taşta değil, bir bakterinin üzerinde yer alır. Bakteriler milyonlarca yıldır sahip oldukları bu motor sayesinde "kamçı" adı verilen organlarını hareket ettirir ve su içinde yüzerler.

Bakteri kamçısının motoru 1970'lerde keşfedilmiş ve bilim dünyasını şaşkına çevirmiştir. Çünkü yaklaşık 250 ayrı moleküler parçadan oluşan bu "indirgenemez kompleks" organın Darwin'in öne sürdüğü rastlantı mekanizmaları ile açıklanması imkansızdır.

Bakterilerin kamçısı, uzun zamandır bilinmektedir. Ancak son 10 yıl içindeki gözlemler, bu kamçının detaylı yapısını ortaya çıkarınca bilim dünyası şaşkına dönmüştür. Çünkü kamçının, önceden sanıldığı gibi basit bir titreşim mekanizmasıyla değil, çok karmaşık bir "organik motor" ile çalıştığı ortaya çıkmıştır.

Bakterinin hareketli motoru, elektrik motorlarıyla aynı mekanik özelliğe sahiptir. İki ana bölüm söz konusudur: Bir hareketli kısım (rotor) ve bir durağan kısım (stator).

Bu organik motor, mekanik hareketler oluşturan diğer sistemlerden farklıdır. Hücre, içinde ATP molekülleri halinde saklı tutulan hazır enerjiyi kullanmaz. Bunun yerine kendine özel bir enerji kaynağı vardır: Bakteri, zarından gelen bir asit akışından aldığı enerjiyi kullanır. Motorun kendi iç yapısı ise olağanüstü derecede komplekstir. Kamçıyı oluşturan yaklaşık 240 ayrı protein vardır. Bunlar kusursuz bir mekanik tasarımla yerlerine yerleştirilmiştir. Bilim adamları kamçıyı oluşturan bu proteinlerin, motoru kapatıp açacak sinyalleri gönderdiklerini, atom boyutunda harekete imkan sağlayan mafsallar oluşturdıklarını ya da kırbaçı hücre zarına bağlayan proteinleri hareketlendirdiklerini belirlemişlerdir. Motorun işleyişini basitleştirerek anlatmak amacıyla yapılan modellemeler bile, sistemin karmaşıklığının anlaşılması için yeterlidir.

Sadece bakteri kamçısının bu kompleks yapısı dahi tüm bir evrim teorisini çökertmek için yeterlidir. Çünkü kamçı hiçbir şekilde basite indirgenemeyecek bir yapıdadır. Kamçıyı oluşturan moleküler parçaların tek bir tanesi bile olmasa, ya da kusurlu olsa, kamçı çalışmaz ve dolayısıyla bakteriye hiçbir faydası olmaz. Bakteri kamçısının ilk var olduğu andan itibaren eksiksiz olarak işlemesi gerekmektedir. Bu gerçek karşısında evrim teorisinin "kademe kademe gelişim" iddiasının anlamsızlığı, bir kez daha açıkça ortaya çıkmaktadır. Nitekim bugüne kadar hiçbir evrimci biyolog, bakterinin kamçısının kökenini açıklamayı denememiştir bile.

Bakteri kamçısı, evrimcilerin "en ilkel canlılar" saydıkları bakterilerde dahi, olağanüstü tasarımlar bulunduğunu gösteren önemli bir gerçektir. Canlılığın detaylarına inildikçe, Darwin'in 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyi içinde basit yapılar sandığı organların ne denli kompleks yapılar olduğu görülmektedir.

İnsan Gözünün Yaratılışı

İnsan gözü yaklaşık 40 ayrı hassas parçanın birleşmesinden oluşan çok kompleks bir sistemdir. Bu parçalardan sadece bir tek tanesi üzerinde düşünelim. Örneğin göz merceği... Biz çoğu zaman farkında olmayız, ama cisimleri net görmemizi sağlayan şey, göz merceğinin her saniye hiç durmadan "otomatik odaklama" yapmasıdır. İsterseniz bu konuda küçük bir deney yapabilirsiniz: İşaret parmağınızı havada tutun. Sonra bir parmağınızın ucuna, bir de arkasındaki duvara bakın. Bakışınızı parmağınızdan duvara doğru her çevirdiğinizde bir "ayarlama" olduğunu hissedeceksiniz.

Bu ayar, göz merceğinin etrafındaki küçük kaslar tarafından yapılmaktadır. Her bakış değişiminde bu kaslar devreye girer ve merceğin şişkinliğini değiştirerek ışığın doğru açıda kırılmasını ve istediğiniz cismi net olarak görmeyi sağlar. Mercek bu ayarı hayatınız boyunca hiç hata yapmadan her saniye gerçekleştirmektedir. Fotoğrafçılar aynı ayarlamayı fotoğraf makinelerinde elle yaparlar ve doğru odaklamayı elde etmek için bazen uzun uzun uğraşırlar. Modern teknoloji son 10-15 yılda otomatik odaklama yapan kameralar üretmiştir, ama hiçbir kamera göz kadar hızlı ve kusursuz odaklama yapamamaktadır.

Bir gözün görebilmesi için ise, bu organı oluşturan yaklaşık 40 temel parçanın hepsinin de aynı anda birden var olması ve uyum içinde çalışması gerekir. Mercek bunlardan sadece biridir. Kornea, konjonktiva, iris, göz bebeği, retina, koroid, göz kasları, göz yaşı bezleri gibi diğer tüm parçalar olsa ve çalışsa, ama bir tek göz kapağı olmasa göz kısa sürede büyük bir tahribata uğrar ve görme işlevini yitirir. Yine aynı şekilde tüm organeller var olsa ama göz yaşı üretimi dursa göz, birkaç saat içinde kurur, yapışır ve kör olur.

Gözün bu kompleks yapısı karşısında evrim teorisinin "indirgenebilirlik" iddiası tüm anlamını yitirmektedir. Çünkü gözün işe yarayabilmesi için aynı anda tüm bölümleriyle birlikte var olması gerekir. Doğal seleksiyon ve mutasyon mekanizmalarının, gözün onlarca farklı organelini, bu organeller son aşamaya kadar hiçbir "avantaj" sağlamazken oluşturmaları elbette imkansızdır. Prof. Ali Demirsoy, bu gerçeği şu satırlarıyla kabul eder:

Üçüncü bir itiraza yanıt vermek oldukça zordur. Kompleks bir organın, yarar sağlasa da birden oluşması nasıl mümkün olmuştur? Örneğin omurgalılardaki gözün merceği, retinası, optik siniri ve görmek için etkili olan diğer kısımları birden nasıl oluşmaktadır? Çünkü doğal seçme, görme sinirinden

İnsan gözü, yaklaşık 40 ayrı parçanın uyum içinde çalışmasıyla görür. Bunların biri olmasa, göz hiçbir işe yaramaz. Bu 40 ayrı parçanın her biri de kendi içinde kompleks tasarımlara sahiptir. Örneğin gözün arka kısmındaki retina tabakası, 11 ayrı katmandan oluşur. (sağ üstte) Bu katmanlardan her birinin ayrı görevi vardır. Evrim teorisi, bu denli kompleks bir organın nasıl oluştuğu sorusuna cevap verememektedir.

ayrı olarak retina üzerinde seçici olamaz. Mercek oluşsa dahi retina olmadan anlam taşımaz. Görme için tüm yapıların beraberce geliştirilmesi kaçınılmazdır. Ayrı ayrı geliştirilen kısımlar kullanılmayacağı için hem anlamsız olacak, hem de belki zamanla ortadan kalkacaktır. Aynı zamanda hepsini birden geliştirmek de tahmin edilemeyecek kadar küçük olasılıkların biraraya gelmesini gerektirmektedir.³⁴⁹

Prof. Demirsoy'un "tahmin edilemeyecek kadar küçük olasılıklar" sözüyle ifade ettiği gerçek, aslında "imkansızlık"tır. Gözün rastlantıların bir ürünü olması, açıkça imkansızdır. Darwin de bu gerçek karşısında büyük bir sıkıntı çekmiş ve hatta bu nedenle bir mektubunda, "Gözleri düşünmek çoğu zaman beni teorimden soğuttu." itirafında bulunmuştur.³⁵⁰

Darwin *Türlerin Kökeni*'nde gözün kompleks yaratılışı karşısında ciddi bir zorluk çekmiş, tek çözüm olarak da bazı canlıların daha basit, bazıların ise daha kompleks göz yapıları olduğuna atıfta bulunmuştur. Daha kompleks gözlerin, daha basit gözlerden evrimleştiğini iddia etmiştir. Ancak bu iddia da gerçeklere uygun değildir. Paleontoloji, canlıların yer yüzünde son derece kompleks yapılarıyla ortaya çıktıklarını göstermektedir. Bilinen en eski görme sistemi, **trilobit gözüdür**. 530 milyon yıllık bu petek göz yapısı, önceki bölümlerde değindiğimiz gibi çift mercek sistemiyle çalışan bir "optik harika"dır. Bu durum, Darwin'in "kompleks gözler ilkel gözlerden evrimleşti" varsayımını da tümüyle geçersiz kılmaktadır.

"İlkel Göz"ün İndirgenemez Yapısı

Kaldı ki, Darwin'in "ilkel göz" olarak sözünü ettiği organlar da, asla rastlantılarla açıklanamayan kompleks ve indirgenemez bir yapıya sahiptirler. En basit şekliyle dahi olsa, "görme"nin oluşabilmesi için, bir canlının bazı hücrelerinin ışığa duyarlı hale gelmesi, bu duyarlılığı elektriksel sinyallere aktaracak bir yeteneğe sahip olması, bu hücrelerden beyne gidecek olan özel sinir ağının oluşması ve beyinde de bu bilgiyi değerlendirecek bir "görme merkezi"nin meydana gelmesi gerekir. Tüm bunların rastlantısal olarak ve aynı anda, aynı canlıda oluştuğunu öne sürmek ise akıl dışıdır. Evrimci yazar Cemal Yıldırım, evrim teorisini savunmak niyetiyle kaleme aldığı *Evrım Kuramı ve Bağnazlık* adlı kitabında bu gerçeği şöyle kabul eder:

Görmek için çok sayıda düzeneğin iş birliğine ihtiyaç vardır: Göz ve gözün iç düzeneklerinin yanı sıra beyindeki özel merkezlerle göz arasındaki bağlantılardan söz edilebilir. Bu kompleks yapılaşma nasıl oluşmuştur? Biyologlara göre evrim sürecinde, gözün oluşumunda ilk adım, kimi ilkel canlılarda deri üzerinde ışığa duyarlı küçük bir bölümün belirmesiyle atılmıştır. Ancak doğal seleksiyonda bu kadorcık bir oluşumun kendi başına canlıya sağladığı avantaj ne olabilir? Öyle bir oluşumla birlikte beyinde görsel merkez ile ona bağlı sinir ağının da kurulması gerekir. Oldukça kompleks olan bu birbirine bağlı düzenekler kurulmadıkça "görme" dediğimiz olayın ortaya çıkması beklenemez. Darwin varyasyonların rastgele ortaya çıktığı inancındaydı. Öyle olsaydı, görmenin gerektirdiği o kadar çok sayıda varyasyonun organizmanın değişik yerlerinde aynı zamanda oluşup uyum kurması gizemli bir bilmeceye dönüşmez miydi?.. Oysa görme için birbirini tamamlayıcı bir dizi değişikliklere ve bunların tam bir uyum ve eş güdüm için çalışmasına ihtiyaç vardır... Sıradan bir yumuşakça olan ibiğin gözünde bizimkinde olduğu gibi retina, kornea ve selüloz dokulu lens vardır. Şimdi evrim düzeyleri bu denli farklı iki türde bir dizi rastlantıyı gerektiren bu yapılaşmayı salt doğal seleksiyonla nasıl açıklayabiliriz?.. Darwincilerin bu soruya doyurucu yanıt verip veremedikleri tartışılabilir...³⁵¹

Sorun evrim teorisi açısından o kadar büyüktür ki, ne kadar detaya girilirse, o kadar içinden çıkılmaz hale gelmektedir. Bu noktada incelenmesi gereken önemli bir "detay" da, "ışığa duyarlı hale gelen hücre" hikayesidir. Acaba Darwin'in ve diğer evrimcilerin "görme, tek bir hücrenin ışığa duyarlı hale gelmesiyle başlamış olabilir" derken geçiştirdikleri bu yapı, nasıl bir tasarıma sahiptir?

Görmenin Kimyası

Michael Behe, *Darwin's Black Box* adlı kitabında, canlı hücresi yapısının ve tüm diğer biyokimyasal sistemlerin Darwin ve çağdaşları için bilinmeyen bir "kara kutu" olduğunu vurgular. Darwin, bu kara kutuların çok basit yapılara sahip olduklarını ve rastlantılarla oluşabileceklerini varsaymıştır. Oysa modern biyokimya, bu kara kutuları açmıştır ve canlılığın indirgenemez kompleks yapısını gözler önüne sermiştir. Behe, Darwin'in gözün oluşumu hakkındaki yorumlarının da, 19. yüzyılın söz konusu ilkel bilim düzeyi nedeniyle bazılarını "ikna edici" gözümlüğünü belirtmektedir:

Darwin dünyanın büyük bir kısmını modern gözün basit bir yapıdan yavaş yavaş meydana geldiğine ikna etmiş görünüyordu, ama görme olayının başlama noktasının nereden geldiğini açıklamayı denememişti bile. Aksine Darwin, bu basit ışığa hassas noktanın yani gözün kökeni sorusunu bilerek göz ardı etmişti... Bu soruyu göz ardı etmek için de mükemmel bir bahanesi vardı: Bu tamamen on dokuzuncu yüzyıl bilimini aşmaktaydı. Gözün nasıl çalıştığı -yani, ışık fotonları retinaya ilk düştüğünde neler olduğu- o dönemde açıklanamazdı.³⁵²

Peki Darwin'in basit bir yapı olarak görüp geçiştirdiği bu sistem gerçekte nasıl çalışır? Gözün retina takabasındaki hücreler, üzerlerine gelen ışık parçacıklarını nasıl algırlarlar?

Sorunun cevabı oldukça karmaşıktır. Fotonlar retinadaki hücrelere çarptıklarında, adeta birbiri ardına ustaca dizilmiş domino taşlarını harekete geçirirler. Bu domino taşlarının ilki, "11-cis-retinal" ismi verilen ve fotonlardan etkilenen bir moleküldür. Kendisine foton isabet ettiği anda 11-cis-retinal molekülü şekil değiştirir. Bu şekil değişikliği, 11-cis-retinal'e bağlı olan "rodopsin" adlı proteinin de şeklini değiştirir. Rodopsin, bu sa-yede, daha önce hücre içinde yer alan ama şeklinin uyumsuzluğu nedeniyle etkileşim içine giremediği "transdusin" adlı bir başka proteinle birleşebilecek hale gelir.

Transdusin, rodopsinle tepkimeye girmeden önce GDP isimli bir başka moleküle bağlıdır. Rodopsin'e bağlandığı anda, GDP'den ayrılır ve GTP isimli yeni bir moleküle bağlanır. Artık 2 protein (rodopsin ve transdusin) ve 1 kimyasal molekül (GTP) birbirine bağlanmış durumdadır. Bu yeni yapının tümüne "GTP-transdusinrodopsin" ismi verilir.

Ancak daha işlem yeni başlamıştır. GTP-transdusinrodopsin adlı ye-

ni birleşim, hücrenin içinde önceden beri var olan "fosfodiesteraz" adlı bir başka proteinle bağlanmaya uygun bir yapıdadır. Bu bağlanma zaman geçirilmeden hemen yapılır. Bu bağlanmanın sonucunda ise fosfodiesteraz proteini, yine daha önceden hücre içinde var olan cGMP isimli bir molekül parçalama özelliği kazanır. Bu işlem birkaç tane değil, milyonlarca protein tarafından gerçekleştirildiği için, hücrenin içindeki cGMP oranı hızla düşer.

Peki tüm bunların görmeye ilgisi nedir? Bu sorunun cevabını bulmak için, bu ilginç kimyasal reaksiyon zincirinin son aşamasına bakalım. Hücrenin içindeki cGMP yoğunluğunun düşmesi, hücrenin içindeki "iyon kanalları"nı etkileyecektir. İyon kanalları dediğimiz şey, hücre içindeki sodyum iyonlarının sayısını düzenleyen proteinlerdir. Normalde cGMP molekülleri, hücreye dışarıdan sodyum iyonları taşımakta, bir başka molekül de fazla iyonları dışarı atmakta ve böylece denge sağlanmaktadır. Ancak cGMP moleküllerinin sayısı azalınca, hücredeki sodyum iyonlarının da sayısı azalır. Bu sayı azalması, hücre içinde elektriksel bir dengesizlik meydana getirir. Bu elektriksel dengesizlik, hücreye bağlı olan sinir hücrelerini etkiler ve bizim "elektrik uyarısı" dediğimiz şey oluşur. Sinirler bunları beyne aktarır ve orada da "görme" dediğimiz işlem yaşanır.³⁵³

Kısacası tek bir foton, retinadaki hücrelerin tek birisine çarpmış ve birbirini izleyen zincirleme reaksiyonlar sayesinde hücrenin bir elektrik uyarısı üretmesini sağlamıştır. Bu uyarı, fotonun enerjisine göre değişir, böylece bizim "güçlü ışık", "zayıf ışık" dediğimiz kavramlar oluşur. Işın en ilginç yanlarından birisi, üstte anlattığımız tüm bu karmaşık reaksiyonların, saniyenin en fazla binde biri kadarlık kısa bir sürede olup bitmesidir. Daha da ilginç olan bir nokta, bu zincirleme reaksiyon tamamlandığı anda, hücre içindeki özel bazı proteinlerin, 11-cis-retinal, rodopsin, transduzin gibi unsurları tekrar eski hallerine döndürmüş olmasıdır. Çünkü göze her an yeni fotonlar çarpmaktadır ve hücredeki zincirleme sistem, bu fotonların her birini yeniden algılamalıdır.

Burada kısaca özetlediğimiz bu görme işleminin aslında çok daha kompleks detayları vardır. Ancak bu özet bile, ne kadar muhteşem bir sistemle karşı karşıya olduğumuzu göstermeye yeter. Gözün içinde öylesine kompleks, öylesine iyi hesaplanmış bir sistem vardır ki, bu sistemin rastlantılarla ortaya çıkabileceğini iddia etmek, açıkça akıl dışıdır. Sistem, tümüyle indirgenemez kompleks bir yapıya sahiptir. Eğer birbirleri ile zincir-

leme reaksiyona giren çok sayıda moleküler parçanın tek biri eksik olsa, ya da uygun yapıya sahip olmasa, sistem hiçbir şekilde işlev görmeyecektir.

Bu sistemin Darwinizm'in canlılığa getirdiği "tesadüf" açıklamasına büyük bir darbe indirdiği açıktır. Michael Behe, gözün kimyası ve evrim teorisi hakkında şu yorumu yapmaktadır:

Darwin'in 19. yüzyılda açıklayamadığı görme olayı ve gözün anatomik yapısı, gerçekten de hiçbir evrimci mantıkla açıklanamaz. Evrim teorisinin öne sürdüğü açıklamalar o kadar basittir ki, gözde yaşanan ve kağıda dökülmesi bile zor olan inanılmaz derecedeki kompleks işlemleri asla açıklayamaz.³⁵⁴

Gözün indirgenemez kompleks yapısı, bir yandan Darwinist teoriyi Darwin'in deyimiyle "kesinlikle yıkarken", bir yandan da canlılığı üstün akıl ve kudret sahibi Allah'ın yarattığını göstermektedir.

Istakoz Gözü

Canlılar dünyasında birbirinden çok farklı göz tipleri vardır. Biz genellikle omurgalılara has olan ve az önce detaylarını incelediğimiz "kamera tipi göz" yapısını biliriz. Bu yapı ışığın kırılması prensibiyle çalışır. Dışarıdan gelen ışık, gözün ön kısmındaki mercekten kırılarak geçer ve bu sayede gözün arka kısmında odaklanır.

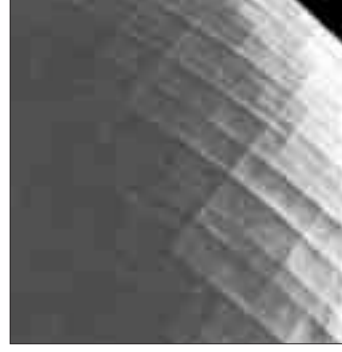
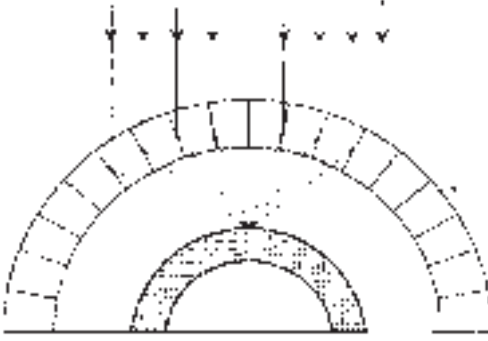
Ancak bazı canlıların gözlerinin yaratılışı, çok daha farklı sistemlerle işler. Bunlardan biri, istakozun gözünde vardır. **Istakoz gözü, "kırılma" değil, "yansıma" prensibiyle çalışır.**

Istakoz gözünün ilk dikkat çeken özelliği, yüzeyinin çok sayıda kareden oluşmasıdır. Bu kareler, yan sayfadaki resimde görüldüğü gibi, son derece düzgündür. Amerikalı biyolog Hartline, *Science* dergisindeki bir makalesinde şöyle der:

Istakoz bugüne kadar gördüğüm en dikdörtgene benzemez canlıdır. Ama mikroskop altında, istakozun gözü kusursuz bir grafik kağıdına benzemektedir.³⁵⁵

Istakoz gözü üzerindeki bu düzgün kareler, aslında birer kare prizmanın ön yüzeyidir. Bu yapı, arıların peteklerine benzetilebilir. Bir peteği gördüğünüzde önce sadece altıgen bir yüzeyle karşılaşsınız. Ancak bu altıgen yüzeyler, aslında içeri doğru derinliği olan altıgen prizmaların yüzeyleridir. Istakoz gözünün farkı, şeklin altıgen değil, kare oluşudur.

İşin daha da ilginç yanı ise, istakoz gözündeki bu kare prizmaların

Istakozun düzgün kare yüzeylerden oluşan bir gözü vardır. Bu düzgün kareler, aslında birer kare prizmanın ön yüzeyidir. Istakoz gözündeki bu kare prizmaların her birinin iç yüzeyi "ayna" yapısındadır. Bu ayna benzeri yüzeyler ışığı kuvvetli biçimde yansıtır. Bu ayna yüzeylerden yansıyan ışık, daha arka taraftaki retina üzerinde kusursuz bir biçimde odaklanır. Gözün içindeki bu prizmalar öyle bir açıyla yerleştirilmiştir ki, hepsi ışığı hatasız bir biçimde tek bir noktaya yansıtır.

her birinin iç yüzeyinin "ayna" yapısında olmasıdır. Bu ayna benzeri yüzeyler ışığı kuvvetli biçimde yansıtır. Bu tasarımın en önemli noktası ise, bu ayna yüzeylerden yansıyan ışığın, daha arka taraftaki retina üzerine kusursuz bir biçimde odaklanmasıdır. Gözün içindeki bu prizmalar öyle bir açıyla yerleştirilmiştir ki, hepsi ışığı hatasız bir biçimde tek bir noktaya yansıtır.

Buradaki yaratılışın ne denli olağanüstü olduğu açıkça ortadadır. Hepsi kusursuz birer kare prizma olan hücrelerin içi, ayna özelliği gösteren bir doku ile kaplıdır. Dahası bu hücrelerin her biri, ışığı aynı noktaya

yansıtma üzere çok ince bir geometrik hesapla yerlerine yerleştirilmiştir.

Istakoz gözünün bu yapısını ilk kez detaylı olarak inceleyen bilim adamı, İngiltere Sussex Üniversitesi'nden araştırmacı Michael Land'dir. Land, bu göz yapısının son derece şaşırtıcı ve hayranlık uyandırıcı bir yaratılışa sahip olduğunu belirtmiştir.³⁵⁶

Istakoz gözündeki bu yaratılışın evrim teorisi adına çok büyük bir sorun oluşturduğu ise açıktır. Öncelikle, göz, "indirgenemez komplekslik" özelliğine sahiptir. Eğer bu gözün ön kısmındaki kare hücreler olmasa, ya da bu hücrelerin yansıtma özelliği olmasa veya arkadaki retina tabakası bulunmasa, göz hiçbir şekilde işlev görmeyecektir. Dolayısıyla istakoz gözünün "kademe kademe" olduğu ileri sürülemez. Bu denli mükemmel bir yapının bir anda tesadüfen oluştuğunu öne sürmek ise, tümüyle akıl dışıdır. Açıktır ki, Allah, istakozun gözünü bu mükemmel sistemiyle birlikte yaratmıştır.

Istakoz gözünün evrim iddiasını geçersiz kılan başka özellikleri de vardır. Bu gözün hangi canlılarda bulunduğunu incelediğimizde, çok ilginç bir tablo ile karşılaşırız. Istakoz örneği üzerinde incelediğimiz "yansıtma tipi göz yapısı", sadece "kabuklular sınıfı" olarak bilinen deniz canlılarının "uzun ön ayaklılar" olarak bilinen ailesinde bulunur. Bu ailede istakozlar ve karidesler vardır.

Kabuklular sınıfının diğer üyelerinde ise, "yansıtma tipi göz yapısı"ndan tümüyle farklı bir prensiple çalışan "kırılma tipi göz yapısı"na rastlanır. Bu göz yapısında gözün içinde yüzlerce küçük petek vardır. Ama petekler istakoz gözündeki gibi kare değil, altıgen ya da yuvarlaktır. Daha da önemlisi, bu peteklerin içinde ışığı yansıtan değil, kıran merceklerin bulunmasıdır. Mercekler ışığı kırarak arkadaki retina tabakası üzerinde odaklar.

Kabuklular sınıfındaki türlerin çok büyük bölümünde, söz konusu "kırılma tipi" mercekli göz yapısı vardır. **Kabukluların sadece iki türü, istakoz ve karideste ise, az önce incelediğimiz "yansıtma tipi" aynalı göz vardır.** Oysa evrimcilerin kabulüne göre, kabuklular sınıfına dahil edilen tüm canlıların ortak bir atadan evrimleşmiş olmaları gerekir. Eğer bu iddiayı kabul edecek olursak, "yansıtma tipi" aynalı göz yapısının da "kırılma tipi" mercekli göz yapısından evrimleştiğini kabul etmek durumunda kalırız.

Ancak böyle bir dönüşüm imkansızdır. Çünkü her iki göz yapısı da kendi sistemleri içinde mükemmel çalışmaktadır ve hiçbir "ara" aşama işe

yaramayacaktır. Kabuklu bir canlının gözlerindeki merceğin yavaş yavaş yok olması ve eskiden merceğin bulunduğu yerde aynalı yüzeylerin oluşması, canlıyı henüz ilk aşamada görme yeteneğinden yoksun bırakacak ve dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizmasında elenmesine neden olacaktır.

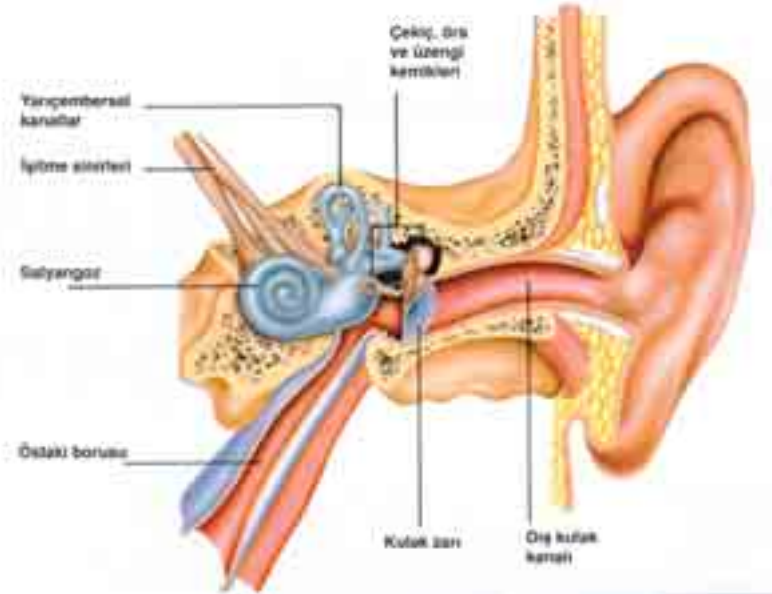
Açıktır ki, her iki göz yapısı iki ayrı plan üzerine tasarlanmış ve ayrı ayrı yaratılmıştır. Bu gözlerde öylesine kusursuz bir geometrik düzen vardır ki, bunların tesadüfen var olduğunu düşünmek büyük bir saçmalaktır.

Kulaktaki Tasarım

Canlılardaki indirgenemez kompleks organların bir diğer ilginç örneği ise, duyma organlarımız olan kulaklarımızdır.

Duyma işlemi, bilindiği gibi havada yayılan titreşimlerle başlar. Bu titreşimler kulak kepçesinde güçlendirilir. Araştırmalar, kulak kepçesinin konka adı verilen kısmının bir tür megafon görevi yaptığını ve ses dalgalarını dış kulak yolunda yoğunlaştırdığını göstermektedir. Bu şekilde ses dalgalarının şiddeti artar.

Böylece güçlendirilen ses, dış kulak yoluna girer. Dış kulak yolu, kulağın kepçeden, zara kadar olan kısmıdır. Yaklaşık üç buçuk santimetre uzunluğundaki dış kulak yolunun ilginç bir özelliği, düzenli olarak salgı-

lanan kulak sıvısıdır. Bu sıvı, bakterileri ve böcekleri kulaktan uzak tutan antiseptik bir içeriğe sahiptir. Dış kulak yolunun yüzeyindeki hücreler ise, dış yöne doğru bir spiral oluşturacak şekilde dizilmiştir. Bu sayede kulak sıvısı hep kulaktan dışarı doğru akar.

Dış kulak yolundan bu şekilde geçen ses titreşimleri, kulak zarına varır. Kulak zarı öylesine hassastır ki, molekül boyutundaki titreşimleri bile algılar. Kulak zarının bu hassasiyeti sayesinde, gürültüsüz bir ortamda, sizden metrelerce uzakta fısıldayan bir insanı kolaylıkla duyabilirsiniz. Ya da iki parmağınızı birbirine yavaşça sürterek elde ettiğiniz titreşimi işitebilirsiniz. Zarın bir diğer olağanüstü özelliği ise, bir titreşim aldıktan sonra, hemen tekrar normal durumuna dönmesidir. Yapılan hesaplamalar, kulak zarının, en hassas olduğu ses titreşimlerini bile aldıktan sonra, saniyenin binde dördü kadar bir zaman sonra tekrar hareketsiz hale geçtiğini göstermiştir. Eğer zar bu denli hızlı bir biçimde hareketsiz hale dönmeseydi, duyduğumuz her ses kulağımızın içinde yankı yapardı.

Kulak zarı, kendisine ulaşan titreşimleri güçlendirerek orta kulak bölgesine aktarır. Burada birbiri ile çok hassas bir dengede temas eden üç küçük kemik vardır. Örs, çekiç ve üzengi olarak bilinen bu üç kemik, zardan kendilerine ulaşan titreşimleri yükseltirler.

Ancak orta kulağın bir de aşırı derecede yüksek sesleri aşağı indirmek gibi bir tür "tampon" özelliği de vardır. Bu özellik, örs, çekiç ve üzengi kemiklerini kontrol eden, vücudun en küçük boyuttaki iki kası tarafından sağlanır. Bu kaslar, aşırı derecede yüksek seslerin iç kulağa geçirilmeden önce hafifletilmesini sağlar. Bu sayede bizim için şok yaratacak derecede yüksek sesleri daha alçak düzeylerde duyarız. Bu kaslar bizim kontrolümüz dışında, otomatik olarak devreye girerler. Öyle ki, biz uyurken yanı başımızda yüksek sesli bir gürültü meydana geldiğinde bile, bu kaslar hemen kasılır ve iç kulağa giden titreşimin şiddetini düşürür.

Bu denli kusursuz bir tasarıma sahip olan orta kulağın önemli bir dengeyi korumaya ihtiyacı vardır. Bu denge, orta kulaktaki hava basıncı ile, kulak zarının öteki tarafındaki, yani atmosferdeki hava basıncının eşit olması zorunluluğudur. Ancak bu denge de düşünülmüş ve orta kulak ile dış dünya arasında hava alış verişi sağlayan bir "havalandırma kanalı" var edilmiştir. Bu kanal, orta kulaktan ağızımıza kadar uzanan içi boş bir boru olan östaki borusudur.

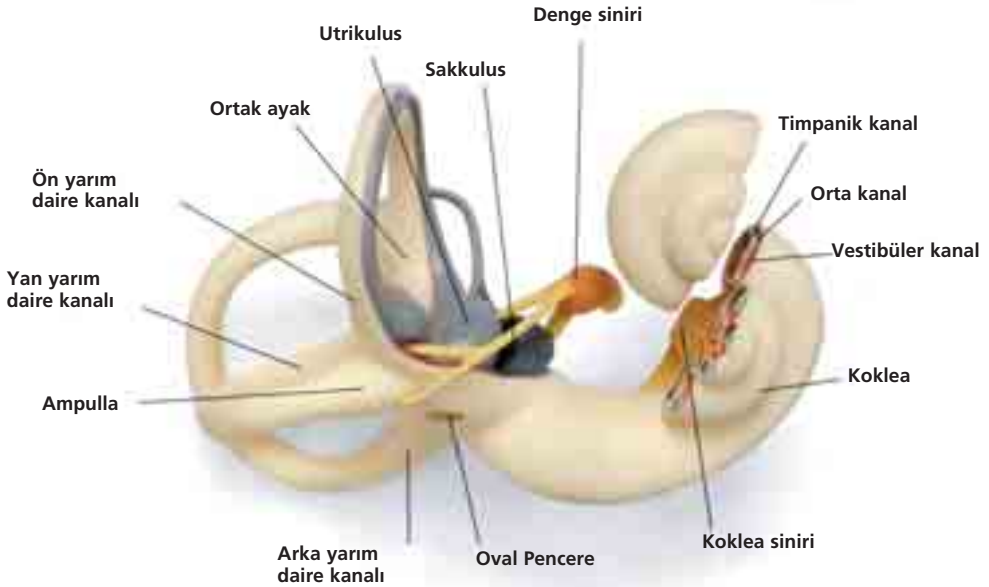
İç Kulak

Dikkat edilirse buraya kadar incelediklerimizin tümü, dış ve orta kulakta meydana gelen titreşimlerden ibarettir. Titreşimler sürekli iletilmektedir, ama ortada hala mekanik bir hareketten başka bir şey yoktur. Yani ses yoktur.

Bu mekanik hareketlerin sese dönüştürülmeye başlaması, iç kulak adı verilen bölgede olur. İç kulakta, içi sıvıyla kaplı olan spiral bir organ yer alır. Bu organı sahip olduğu şekil nedeniyle "salyangoz" olarak adlandırılır.

Orta kulağın en son parçası olan üzengi kemiği, salyangozun başlangıcındaki bir zara bağlıdır. Orta kulaktaki mekanik titreşimler, bu bağlantıyla iç kulağın sıvısına aktarılmış olur.

İç kulaktaki sıvıya ulaşan titreşimler, bu sıvının içinde dalgalanmalar oluşturur. Salyangozun iç duvarlarında ise, bu sıvının dalgalanmalarından etkilenen küçük tüycükler vardır. Bu tüycükler, sıvıdaki dalgalanmalara göre belli belirsiz şekilde hareketlenir. Eğer güçlü bir ses gelirse,

İç kulağın kompleks yapısı. Bu kompleks kemik yapısı içinde, hem vücudumuzun denge-sini sağlayan denge sistemi hem de titreşimleri sese dönüştüren son derece hassas bir işitme sistemi bulunmaktadır.

İç kulaktaki salyangoz adlı organın iç yüzeyini kaplayan tüycükler. Bu tüycükler, dışarıdan gelen titreşimlerin iç kulak sıvısı içinde oluşturduğu dalgalanmaya göre salınırlar. Böylece tüycüklerin bağlı oldukları hücrelerin elektrik dengesi değişir ve bizim "ses" olarak algıladığımız sinyaller oluşur.

daha fazla sayıdaki tüycük, daha güçlü bir biçimde eğilir. Dış dünyadaki her ayrı ses frekansı, bu tüycükler üzerinde ayrı etkileşimler oluşturmaktadır.

Peki ama bu tüycüklerin hareketinin anlamı nedir? Bir klasik müzik konseri dinlememizle, arkadaşımızın sesini tanımamızla, araba gürültüsünü duymamızla ve milyonlarca farklı sesi ayırt etmemizle, iç kulak salyangozundaki tüycüklerin hareketinin ne gibi bir ilişkisi vardır?

Cevap çok ilginçtir ve kulaktaki tasarımın kompleksliğini bizlere bir kez daha gösterir. Bu tüycükler, aslında salyangozun iç duvarını çevreleyen yaklaşık 16 bin ayrı hücrenin tepesinde yer alan birer mekanizmadır. Tüycükler bir titreşim algıladıklarında, aynı domino taşları gibi birbirlerini iterek hareket ederler. İşte bu hareket, tüycüklerin altındaki hücrelerin kapılarını açar. Bu sayede hücrelere iyon girişi olur. Tüycükler ters yöne yattıklarında ise hücre kapıları bu kez kapanır. Bu sürekli hareket, hücre-

lerin kimyasal dengelerini de sürekli değiştirir ve elektrik uyarıları üretmelerini sağlar. Bu elektrik uyarıları, sinirler aracılığıyla beyne iletilir ve beyin de bunları yorumlayarak ses haline getirir.

Bilim bu sistemin teknik detaylarını tam olarak çözememiştir. İç kuldaki hücreler, söz konusu elektrik sinyallerini üretirken, dış dünyadan gelen dalgaların frekanslarını, kuvvetlerini ve ritimlerini de yansıtmayı başarılırlar. Bu öylesine kompleks bir işlemdir ki, bilim bugüne dek, frekans ayrıştırma işleminin iç kulakta mı, yoksa beyinde mi yapıldığını dahi saptayamamıştır.

Bu arada iç kulak hücrelerindeki tüycüklerin hareketi de üzerinde durulması gereken ilginç bir noktadır. Az önce tüycüklerin domino taşları gibi birbirlerini iterek salındıklarını söylemiştik. Ancak gerçekte bir tüycüğün yaptığı hareket, çoğu zaman çok küçük bir harekettir. Yapılan araştırmalar, tüycüğün bir atomun yarıçapı kadar bile hareket etmesinin hücredeki reaksiyonun başlaması için yeterli olabildiğini göstermiştir. Bu konuyu inceleyen uzmanlar tüycüğün bu hassaslığını tarif etmek için ilginç bir örnek verirler. Buna göre, tüycüğün ünlü Eysel Kulesi boyutlarında olduğunu düşünürsek, ona bağlı hücredeki etki, bu kulenin tepesinin sadece üç santimetre oynaması durumunda bile başlayabilmektedir.³⁵⁷

Tüycüklerin bir saniyede ne kadar salındıkları sorusunun cevabı da çok ilginçtir. Bu, sesin frekansına göre değişir. Frekans yükseldikçe, tüycüklerin salınım sayısı inanılmaz rakamlara ulaşır. Örneğin 20 bin frekansta bir ses duyduğumuzda, tüycükler de saniyede 20 bin kez salınmış olurlar.

Buraya dek incelediğimiz tüm bilgiler, bizlere işitme organımız olan kulakların olağanüstü bir yaratılışa sahip olduğunu göstermektedir. Ve dikkat edilirse, **bu tamamen "indirgenemez kompleks" bir yapıdır.** Çünkü duymanın gerçekleşebilmesi için, birbirinden bağımsız çok sayıda parçanın eksiksiz ve kusursuz olarak var olması gerekmektedir.

Bunlardan biri, örneğin orta kuldaki "çekiç" kemiği çıkarılsın, ya da yapısı bozulsun, artık o insan hiçbir şey duyamaz. Kulağınızın duyması için; dış kulak zarı, örs, çekiç ve üzengi kemikleri, iç kulak zarı, salganyoz, salyangoz sıvısı, algılayıcı hücreler, bu hücrelerin titreşimi algılamalarını sağlayan tüycükler, hücrelerden beyne giden sinir ağı ve beyindeki duyma merkezi gibi farklı elemanların her birinin eksiksiz olarak var olması gerekir. Sistem "aşama aşama" gelişemez, çünkü ara aşamaların hiçbiri herhangi bir işe yaramayacaktır.

Evrimcilerin Kulağın Kökeni Hakkındaki Yanılgıları

Kulaktaki indirgenemez kompleks sistemin kökeni, evrimciler tarafından asla açıklanamayan bir konudur. Evrimcilerin bu konuda çok nadiren öne sürdükleri "teori"lere baktığımızda, şaşırtıcı derecede basit ve yüzeysel mantıklarla karşılaşırız. Örneğin Alman biyolog Hoimar Von Dittfurth'un *Im Anfang War Der Wasserstoff* adlı kitabını Türkçe'ye çeviren ve medyadaki yazılarıyla "evrim uzmanı" statüsü edinen Veysel Atayman adlı yazar, kulağın kökeni hakkındaki "bilimsel" teorisini ve sözde delilini şöyle özetlemektedir:

İşitme organımız kulağımız da, derimiz dediğimiz, endoderm ve egzoderm tabakalarının evrimi sonucunda oluştu. Hala bas sesleri karnımızın derisinde hissetmemiz bir kanıt!³⁵⁸

Yani evrimci yazar Atayman, kulağın, vücudumuzun diğer bölgele-
rindeki standart deri tabakalarından evrimleştiğini düşünmekte, bas sesleri derimizde hissetmemizi de bu düşüncesine kanıt olarak görmektedir.

Önce Atayman'ın "teorisini", sonra da sözde "kanıtını" ele alalım. Kulağın onlarca farklı parçadan oluşan kompleks yapısını az önce inceledik. Bu yapının "deri tabakalarının evrimi" ile ortaya çıktığını öne sürmek, tek kelimeyle hayal kurmaktır. Hangi mutasyon-doğal seleksiyon süreci böyle bir evrimi sağlayacaktır? Önce kulağın hangi parçası oluşacaktır? Bu tesadüf ürünü parça, hiçbir işlevi olmadığı halde nasıl doğal seleksiyon vasıtasıyla seçilecektir? Rastlantılar, kulağın içindeki hassas mekanik dengeleri, kulak zarını, örs, çekiç ve üzengi kemiklerini, bunları kontrol eden kasları, iç kulağı, salyongozu, içindeki sıvıyı, tüycükleri, harekete duyarlı hücreleri, bunların sinir bağlantılarını vs. nasıl oluşturacaktır?

Bu soruların hiçbir cevabı yoktur. Gerçekte tüm bu kompleks yapının "rastlantı" olduğunu öne sürmek, "insan aklına yönelik bir saldırı"dır. Ancak Michael Denton'ın ifadesiyle, "bir Darwinist, bu düşüncüyü en ufak bir şüphe belirtisi bile göstermeden kabul eder!"³⁵⁹ Evrimciler gerçekte doğal seleksiyon-mutasyon mekanizmalarının da ötesinde, en kompleks yaratılışa sahip sistemleri tesadüflerle oluşturan "sihirli değnek"lere inanmaktadırlar.

Atayman'ın bu hayali teorisine verdiği "kanıt" ise daha da ilginçtir. "Bas sesleri derimizde hissetmemiz kanıt" demektedir. Ses dediğimiz kavram, gerçekte havada yayılan birtakım titreşimlerdir. Titreşim fiziksel bir etki olduğuna göre, elbette dokunma duyumuz tarafından da algılanabi-

lır. Dolayısıyla yüksek ve bas bir sesi fiziksel olarak hissetmemiz, son derece normaldir. Dahası, bu sesler cisimleri de fiziksel olarak etkiler. Çok güçlü kolonların kullanıldığı bir odada pencere camlarının kırılması bunun bir örneğidir. İlginç olan, evrimci yazar Atayman'ın bunları "kulağın evrimi"ne bir delil sanmasıdır. Atayman, "kulak ses titreşimini algılar, derimiz de bu titreşimden etkilenir, demek ki kulak deriden evrimleşmiştir" diye mantık yürütmektedir. Eğer Atayman'ın mantığı ile düşünülürse "kulak ses titreşimini algılar, pencere camı da bu titreşimden etkilenir, demek ki kulak pencere camından evrimleşmiştir" de denebilir. Aklın sınırlarının bir kez dışına çıktıktan sonra, öne sürülemeyecek "teori" yoktur.

Evrimcilerin kulağın kökeni ile ilgili olarak ortaya attıkları diğer senaryolar da, şaşılacak derecede tutarsızdır. Evrimciler, insan dahil, bütün memeli canlıların sürüngenlerden evrimleştiği iddiasındadır. Ancak **sürüngenlerin kulak yapıları ile memelilerin kulak yapıları** daha önce de belirttiğimiz gibi çok farklıdır. Bütün memeli canlılar, az önce anlattığımız ve üç kemikten oluşan orta kulak yapısına sahiptirler. Oysa bütün sürüngenlerin orta kulaklarında sadece tek bir kemik vardır. Evrimciler bu durum karşısında, sürüngenlerin çenesinde yer alan dört ayrı kemiğin, tesadüfen yer değiştirip orta kulağa "göç ettiğini" ve yine tesadüfen tam gereken şekli alıp örs ve üzengi kemiklerine dönüştüğünü iddia ederler. Aynı senaryoya göre sürüngenlerin orta kulağında var olan tek kemik de şekil değiştirerek çekiç kemiğine dönüşmüş ve orta kulaktaki üç kemik arasındaki son derece hassas denge tesadüfen kurulmuştur.³⁶⁰

Hiçbir bilimsel bulguya, örneğin fosil kaydına dayanmayan bu hayali iddia, kendi içinde de son derece çelişkilidir. Buradaki en önemli nokta, böyle hayali bir dönüşümün bir canlıyı sağır bırakacak olmasıdır. Elbette çene kemikleri, yavaş yavaş orta kulağının içine girmeye başlayan bir canlı duymaya devam edemez. Bu tür bir canlı da, evrimcilerin kendi kabullerine göre, diğer canlılar arasında dezavantajlı hale gelip elenecektir.

Öte yandan, çene kemikleri kulaklarına doğru hareket eden bir canlının, çenesi de sakat hale gelecektir. Böyle bir canlının çiğneme yeteneği de çok zayıflayacak, hatta tümüyle yok olacaktır. Bu da yine canlının dezavantajlı hale gelip elenmesi ile sonuçlanacaktır.

Kısacası kulakların yapısının ve kökeninin incelenmesi ile ortaya çıkan sonuçlar, evrimci varsayımları açıkça geçersiz kılmaktadır. Evrimci bir kaynak olan The Grolier Encyclopedia, bu durum karşısında "kulakların

kökene konusu tam bir belirsizlik içindedir" itirafını yapar.³⁶¹ Belirsizlik, evrim adınadır. Gerçekte kulaktaki sistemi sağduyu ile inceleyen herkes, bunun Allah'ın üstün yaratışının bir ürünü olduğunu kolaylıkla görebilir.

***Rheobatrachus silus*'un Üreme Yöntemi**

İndirgenemez komplekslik, sadece canlılığın biyokimyasal düzeyinde ya da kompleks organlarda gördüğümüz bir özellik değildir. Canlıların sahip oldukları daha pek çok biyolojik sistem, indirgenemezlik özelliğine sahiptir ve dolayısıyla evrim teorisini geçersiz kılar. Avustralya'da yaşayan *Rheobatrachus silus* türü kurbağaların kullandığı olağanüstü üreme yöntemi, bunun bir örneğidir.

Bu türün dişileri, döllandikten sonra yumurtalarını korumak için çok ilginç bir yöntem kullanırlar: Kendi yumurtalarını yutarlar. Yumurtalardan çıkan tetarlar (kurbağa yavruları) midede kaldıkları 6 hafta boyunca sürekli gelişir. Peki nasıl olup da tetarlar uzun zaman sindirilmeden midede kalabilmektedir?

Bunun için kusursuz bir sistem yaratılmıştır. Öncelikle anne kurbağalar, bu 6 haftalık üreme mevsiminde yemeyi, içmeyi keser. Bu sayede mideleri sadece yavrulara tahsis edilmiş olur. Ancak bir diğer tehlike, midenin düzenli olarak salgıladığı hidroklorik asit ve pepsindir. Bu salgıların normal şartlarda yavruları çok kısa sürede parçalayıp öldürmesi gerekir. Ancak buna karşı çok özel bir önlem alınmıştır. Anne karnındaki bu sıvılar, önce yumurta kapsüllerinden, daha sonra da tetarlardan salgılanan "prostaglandin E2" adlı salgıyla etkisiz hale getirilir. Böylece yavrular, bir asit havuzu içinde yüzmelerine rağmen güvenli bir biçimde büyürler.

Peki ama bu tetarlar annelerinin midesinde neyle beslenir? Bu soruna karşı da özel bir çözüm yaratılmıştır. Bu türe ait yumurtalar, diğer kurbağa türlerinin yumurtalarına göre oldukça büyüktür. Bunun nedeni ise, yumurtaların içine, yavruyu beslemek için protein yönünden çok zengin bir yumurta sarısı tabakası yerleştirilmiş olmasıdır. Bu yumurta sarısı, yavruları 6 hafta boyunca beslemek için yeterlidir.

Doğum anı da kusursuzca yaratılmıştır. Yavrular mideden çıkıp dış dünyaya adım atarken, annenin yemek borusu, doğum sırasındaki genişleme gibi genişler. Yavrular dışarı çıktıktan sonra ise anne yemek yemeye başlar ve mide eski haline döner.³⁶²

Rheobatrachus silus türü kurbağaların bu olağanüstü üreme yöntemi, evrim teorisini çok açık bir biçimde geçersiz kılmaktadır. Çünkü bu üreme sistemi, tamamen "indirgenemez komplekslik" özelliğine sahiptir. Sistemin başarılı olabilmesi ve dolayısıyla kurbağanın üreyebilmesi için, bütün aşamaların eksiksiz olması şarttır. Annenin yumurtaları yutacak ve 6 hafta boyunca da başka hiçbir şey yemeyecek bir içgüdüye sahip olması zorunludur.

Bu kurbağa türünün dişileri, kuluçka dönemi boyunca yavrularını midelerinde saklar ve sonunda onları ağızlarında dünyaya getirirler. Ancak bu işlem için, yumurtaların yapısının ayarlanması, mide asitlerinin etkisiz hale getirilmesi, annenin haftalarca beslenmeden yaşayabilmesi gibi pek çok farklı ayarlanmanın aynı anda ve hatasız olarak devreye girmesi gerekir.

Yumurtalar da, mide asitlerini etkisiz hale getiren sıvıyı salgılamalıdır. Öte yandan, yumurtalara yavruların 6 hafta boyunca beslenmesini sağlayacak büyük bir yumurta sarısı tabakası eklenmesi ya da doğum anında annenin yemek borusunun genişlemesi de şarttır. Bunların hepsi aynı anda gerçekleşmezse, üreme gerçekleşmeyecek ve kurbağanın soyu tükenecektir.

Dolayısıyla bu sistem evrim teorisinin iddia ettiği gibi aşama aşama ortaya çıkmış olamaz. Dünya üzerindeki ilk *Rheobatrachus silus* türü kurbağa, bu kusursuz sisteme sahip olarak var olmuştur. Bir başka deyişle, yaratılmıştır.

Sonuç

Bu bölümde indirgenemez komplekslik kavramını sadece birkaç örnek üzerinde inceledik. Gerçekte canlıların çoğu organ ve sistemi bu özelliğe sahiptir. Özellikle biyokimyasal düzeydeki sistemler, çok sayıda bağımsız parçanın uyum içinde çalışmasıyla işlev görür ve hiçbir biçimde daha basite indirgenemez. Bu gerçek, canlılıktaki üstün özellikleri tesadüfi süreçlerle açıklamaya çalışan Darwinizm'i geçersiz kılmaktadır. Darwin, "eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır" demiştir. Modern biyoloji ise, bu imkansızlığı sayısız örnekte ortaya çıkarmakta ve Darwinizm'i "kesinlikle" yıkmaktadır.

EVİRİM TEORİSİ VE ENTROPİ YASASI

Fiziğin en temel kanunlarından biri olan "Termodinamiğin İkinci Kanunu", evrende kendi haline, doğal şartlara bırakılan tüm sistemlerin, zamanla doğru orantılı olarak düzensizliğe, dağınıklığa ve bozulmaya doğru gideceğini söyler. Canlı, cansız bütün herşey zaman içinde aşınır, bozulur, çürür, parçalanır ve dağılır. Bu, er ya da geç her varlığın karşılaşacağı mutlak sondur ve söz konusu kanuna göre bu kaçınılmaz sürecin geri dönüşü yoktur.

Bu gerçek hepimizin yaşamları sırasında da yakından gözlemlediği bir durumdur. Örneğin bir arabayı çöle götürüp bırakır ve aylar sonra durumunu kontrol ederseniz, elbette ki onun eskisinden daha gelişmiş, daha bakımlı bir hale gelmesini bekleyemezsiniz. Aksine lastiklerinin patlamış, camlarının kırılmış, kaportasının paslanmış, motorunun çürümüş olduğunu görürsünüz. Aynı kaçınılmaz süreç canlı varlıklar için çok daha hızlı işler.

İşte Termodinamiğin İkinci Kanunu, bu doğal sürecin fiziksel denklem ve hesaplamalarla ifade edilmiş biçimidir.

Bu ünlü fizik kanunu, "Entropi Kanunu" olarak da adlandırılır. Entropi, fizikte bir sistemin içerdiği düzensizliğin ölçüsüdür. Bir sistemin düzenli, organize ve planlı bir yapıdan düzensiz, dağınık ve plansız bir hale geçmesi o sistemin entropisini artırır. Bir sistemdeki düzensizlik ne kadar fazlaysa, o sistemin entropisi de o kadar yüksek demektir. Entropi Kanunu, tüm evrenin geri dönüşü olmayan bir şekilde sürekli daha düzensiz, plansız ve dağınık bir yapıya doğru ilerlediğini ortaya koymuştur.

Termodinamiğin İkinci Kanunu ya da diğer adıyla Entropi Kanunu, doğruluğu teorik ve deneysel olarak kesin biçimde kanıtlanmış bir kanundur. Öyle ki, yüzyılımızın en büyük bilim adamı kabul edilen Albert Eins-

Bir arabayı doğal şartlara bırakırsanız, mutlaka yıpranır, paslanır ve çürür. Aynı şekilde, bilinçli bir düzenleme olmadığı sürece, evrendeki tüm sistemler bozulmaya doğru gider. Bu kaçınılmaz bir doğa yasasıdır.

tein, bu kanunu "bütün bilimlerin birinci kanunu" olarak tanımlamıştır:

Entropi Kanunu, tarihin bundan sonraki ikinci devresinde, hükmedici düzen şeklinde kendini gösterecektir. Albert Einstein, bu kanunun bütün bilimlerin birinci kanunu olduğunu söylemiştir; Sir Arthur Eddington ondan, bütün evrenin en üstün metafizik kanunu olarak bahseder.³⁶³

Evrin teorisi ise, bütün evreni kapsayan bu temel fizik kanununu bütünüyle göz ardı ederek ortaya atılmış bir iddiadır. Evrin teorisi bu kanunla temelinden çelişen tam tersi bir mekanizma öne sürer. Evrin teorisine göre, dağınık, düzensiz, cansız atomlar ve moleküller, zamanla kendi

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

kendilerine tesadüflerle biraraya gelerek düzenli ve planlı proteinleri, DNA, RNA gibi son derece kompleks moleküler yapıları, ardından da çok daha ileri düzenlere, organizasyonlara ve tasarımlara sahip milyonlarca canlı türünü ortaya çıkarmışlardı. Evrime göre, her aşamada daha planlı, daha düzenli, daha kompleks ve daha organize bir yapıya doğru ilerleyen bu hayali süreç, Entropi Kanunu'nun ortaya koyduğu gerçeklere bütünüyle aykırıdır. Bu nedenle evrim gibi bir sürecin, en başından en sonuna kadar varsayılan hiçbir aşamasının gerçekleşmesi mümkün değildir. Evrimci bilim adamları da bu açık çelişkinin farkındadırlar. J. H. Rush şöyle der:

Evrimin kompleks süreci içinde yaşam, Termodinamiğin İkinci Kanunu'nda belirtilen eğilimle belirgin bir çelişki oluşturur.³⁶⁴

Evrimci bilim adamı Roger Lewin de *Science*'daki bir makalesinde evrimin termodinamik açmazını şöyle dile getirmektedir:

Biyologların karşılaştıkları problem, evrimin Termodinamiğin İkinci Kanunu'yla olan açık çelişkisidir. Sistemler zamanla daha düzensiz yapılara doğru bozulmalıdırlar.³⁶⁵

Kendisi de evrim teorisinin savunucularından olan George Stavropoulos, canlılığın kendiliğinden oluşmasının termodinamik açıdan imkansızlığını ve fotosentez gibi kompleks canlı mekanizmaların kökenini doğa kanunlarıyla açıklamanın mümkün olmadığını, ünlü bilimsel yayın *American Scientist*'te şu ifadelerle kabul etmektedir:

Normal şartlarda, Termodinamiğin İkinci Kanunu doğrultusunda, hiçbir kompleks organik molekül hiçbir zaman kendi kendine oluşamaz, tersine parçalanır. Gerçekte, bir şey ne kadar kompleks olursa o kadar kararsızdır ve kesin olarak eninde sonunda parçalanır, dağılır. Fotosentez, bütün yaşamsal süreçler ve yaşamın kendisi, karmaşık veya kasıtlı olarak karmaşılaştırılmış açıklamalara rağmen, halen termodinamik ya da bir başka kesin bilim dalı vasıtasıyla anlaşılammıştır.³⁶⁶

Görüldüğü gibi, evrim iddiası bütünüyle fizik yasalarına aykırı olarak ortaya atılmış bir iddiadır. Termodinamiğin İkinci Kanunu, evrim teorisi karşısına bilimsel ve mantıksal açıdan aşılması imkansız bir fiziksel engel oluşturmaktadır. Bu engeli aşacak hiçbir bilimsel ve tutarlı açıklama getiremeyen evrimciler ise, bu sorunu ancak hayal güçlerinde aşabilmektedirler. Örneğin Jeremy Rifkin, evrimin, bu fizik kanununu sihirli bir güçle aştığına inandığını belirtmektedir:

Entropi Kanunu, evrimin bu gezegendeki yaşam için mevcut olan tüm enerjiyi dağıtacağını söyler. Bizim evrim anlayışımız ise bunun tam tersidir. Biz evrimin sihirli bir şekilde yeryüzünde daha büyük bir değer ve düzen artışı sağladığına inanıyoruz.³⁶⁷

Bu sözler evrimin bilimsel bir tezden daha çok dogmatik bir inanç biçimi olduğunu ifade etmektedir.

Açık Sistem Yanılgısı

Bazı evrim savunucuları, Termodinamiğin İkinci Kanunu'nun yalnızca "kapalı sistemler" için geçerli olduğu, "açık sistemler" in ise bu kanunun dışında olduğu gibi bir savunmaya başvururlar. Oysa bu iddia bazı evrimcilerin, her zamanki gibi, teorilerini çıkmaza sokan bilimsel gerçekleri çarpıtma çabasından öteye gitmez. Nitekim pek çok bilim adamı bu iddianın geçersiz olduğunu, termodinamikle bağdaşmadığını açıkça belirtmektedir. Bunlardan biri olan Harvard'lı bilim adamı John Ross, *Chemical and Engineering News* dergisinde yer alan ifadelerinde, kendisi de evrimci görüşe sahip olmasına rağmen bu gerçek dışı iddiaların önemli bir bilimsel hata olduğunu şöyle belirtir:

... Termodinamiğin İkinci Kuralı'nın bilinen hiçbir ihlali yoktur. Normalde ikinci kural izole sistemler için kullanılır, ancak ikinci kural açık sistemlere de aynı derecede iyi bir şekilde uygulanabilir... Buna rağmen Termodinamiğin İkinci Kuralı'nın dengeden uzak sistemler için geçerli olmadığı görüşü hakimdir. Bu hatanın kendisini sonsuza kadar sürdürmeyeceğinden emin olmak çok önemlidir.³⁶⁸

Açık sistem, dışarıdan enerji ve madde giriş-çıkışı olan bir termodinamik sistemdir. Evrimciler de dünyanın bir açık sistem olduğunu, Güneş'ten sürekli bir enerji akışına maruz kaldığını, dolayısıyla Entropi Kanunu'nun dünya için geçersiz olduğunu ve düzensiz, basit, cansız yapılardan düzenli, kompleks canlıların oluşabileceğini öne sürmektedirler.

Oysa burada açık bir çarpıtma vardır. Çünkü bir sisteme dışarıdan enerji girmesi, o sistemi düzenli hale getirmek için yeterli değildir. Bunun için ham enerjiyi kullanılabilir hale getirecek özel mekanizmalar gerekir. Örneğin bir arabanın, benzindeki enerjiyi işe dönüştürmesi için motora, transmisyon sistemlerine ve bunları idare eden kontrol mekanizmalarına ihtiyaç vardır. Böyle bir enerji dönüştürücü sistem olmasa, arabanın ben-

zindeki enerjiyi kullanabilmesi mümkün olmayacaktır.

Aynı durum canlılık için de geçerlidir. Canlılığın enerjisini Güneş'ten aldığı doğrudur. Fakat Güneş enerjisi, ancak canlılardaki inanılmaz komplekslikteki enerji dönüşüm sistemleri (örneğin bitkilerdeki fotosentez, insan ve hayvanlardaki sindirim sistemleri) sayesinde kimyasal enerjiye çevrilebilmektedir. Örneğin midesi ve bağırsakları olmayan bir insan en kalorili gıdaları da yese bu gıdalardaki enerjiyi kullanamaz ve ölür. Bu tür enerji dönüşüm sistemleri olmasa hiçbir canlı varlığını devam ettiremez. Güneş'in de enerji dönüşüm sistemi olmayan bir canlı ya da cansız bir varlık için, yakıcı, bozucu ve parçalayıcı bir enerji kaynağı olmaktan başka bir anlamı yoktur.

Görüldüğü gibi herhangi bir enerji dönüştürücü mekanizması olmayan bir sistem, açık veya kapalı da olsa, evrim için hiçbir avantaj teşkil etmemektedir. İlkel dünya şartlarında doğada böyle kompleks ve bilinçli mekanizmaların bulunduğunu ise, hiç kimse iddia etmemektedir. Zaten evrimciler açısından bu noktadaki problem, bitkilerdeki fotosentez mekanizması gibi modern teknoloji tarafından bile taklit edilemeyen kompleks enerji dönüşüm mekanizmalarının nasıl ortaya çıktığı sorusudur.

İlkel dünyaya dışarıdan giren Güneş enerjisinin de bu yüzden hiçbir şekilde canlılıktaki kompleks molekül ve yapıları, organize biyolojik sistemleri meydana getirecek etkisi yoktur. Dahası, sıcaklık ne kadar artarsa artsın amino asitler düzenli dizilimlerde bağ yapmaya karşı direnç gösterirler. Amino asitlerin çok daha karmaşık moleküller olan proteinleri, proteinlerin de kendilerinden daha kompleks ve planlı yapılar olan hücre organellerini oluşturmaları için tek başına enerji hiçbir anlam taşımaz.

Ilya Prigogine ve Öz-Örgütlenme Yanılgısı

Termodinamiğin İkinci Kanunu'nun evrimsel bir süreci imkansız kıldığının farkında olan bazı evrimci bilim adamları yakın geçmişte Termodinamiğin İkinci Kanunu ve evrim teorisi arasındaki uçurumu kapatabilmek, evrime bir yol açabilmek umuduyla çeşitli spekülasyonlar üretme gayretine girmişlerdir.

Termodinamiği ve evrimi uzlaştırma umuduyla ortaya atılan iddialarla en fazla adı duyulmuş olan kişi Belçikalı fizikçi Ilya Prigogine'dir.

Prigogine, Kaos Kuramı'ndan hareket ederek kaostan (karmaşadan) dü-

zen oluşabileceğine dair birtakım varsayımlar ortaya atmıştır. Ancak, bütün çabalarına rağmen, termodinamiği ve evrimi uzlaştırmayı başaramamıştır.

Çalışmalarında, fiziğin yalnızca istatıksel olarak ele aldığı geri-dönüşümsüz süreçleri temel yasalara bağlamaya çalışmış fakat başarısız olmuştur. Tamamen teorik, gerçek hayatta uygulama ve gözleme imkanı olmayan pek çok matematiksel önermeyi içeren kitapları, fizik, kimya ve termodinamik alanında otorite sayılan bilim adamları tarafından hiçbir somut ve pratik değere sahip olmamakla eleştirilmiştir.

Örneğin termodinamik, istatıksel mekanik ve biçim oluşumu (pattern formation) konularında otorite sayılan fizikçilerden ve *Review of Modern Physics* kitabının yazarlarından biri olan P. Hohenberg'in, Prigogine'nin çalışması hakkındaki yorumu Mayıs 1995 tarihli *Scientific American* dergisinde şöyle aktarılır:

Ilya Prigogine

Teorisinin açıkladığı tek bir olay bile bilmiyorum.³⁶⁹

Wisconsin Üniversitesi'nden teorik fizikçi Cosma Shalizi de Prigogine'in çalışmalarının hiçbir somut sonuç ya da açıklamaya varmaması hakkında şunları söylemektedir.

(Prigogine'in yazdığı) *Self Organization in Nonequilibrium Systems* (Dengeden Uzak Sistemlerde Öz Örgütlenme) isimli kitabının tam beş yüz sayfası içinde, gerçek verilerle ilgili sadece dört tane grafik var ve modellerinin deneysel sonuçlarla karşılaştırması hiç yok. Her ikisinin de istatıksel fiziğin başlıkları olması dışında, geri-dönüşümsüzlük hakkındaki fikirlerinin hiçbirisi öz-örgütlenme (self organization) ile bağlantılı değil.³⁷⁰

Koyu bir materyalist olan Prigogine'in, fizik alanında sürdürdüğü çalışmaları aynı zamanda evrim teorisine de destek sağlama amacı taşımıştır. Çünkü önceki sayfalarda gördüğümüz gibi, evrim teorisi, Termodinamiğin İkinci Kanunu olan Entropi Kanunu ile açıkça çelişmektedir. Entropi Kanunu, bilindiği gibi her türlü düzenli, organize ve kompleks yapının doğal şartlara terk edildiğinde, düzensizliğe, bozulmaya ve parçalanmaya gideceğini kesin bir biçimde ortaya koymaktadır.

Buna karşın evrim teorisi düzensiz, dağınık ve bilinçsiz atomların ve moleküllerin biraraya gelerek kompleks ve organize sistemlere sahip can-

lıları meydana getirdiğini iddia etmektedir.

Prigogine ise, bu tür süreçleri makul hale getirebilecek formüller icat etme arayışına girmiştir. Ancak tüm çabaları, teorik denemeler olmaktan öteye gitmemiş, başarısızlıkla sonuçlanmıştır.

Bu amaç doğrultusunda ortaya attığı tezlerin en bilinen ikisi, "Self-Organization" (öz örgütlenme) teorisi ile "Dissipative Structures" (enerji dağıtan yapılar) teorisidir. Bu teorilerden birincisi basit moleküllerin kendiliklerinden örgütlenerek kompleks canlı sistemlerini oluşturabileceklerini savunur. İkincisi ise, düzensiz, yüksek entropili sistemlerde düzenli, kompleks yapıların oluşabileceğini iddia eder. Ancak, bunların hiçbiri evrimcilerle yeni hayal dünyaları oluşturmaktan başka bilimsel ve pratik bir değere sahip değildir.

Prigogine'in bu teorilerinin hiçbir konuyu açıklamadığı ve hiçbir sonuca ulaşmadığı pek çok bilim adamı tarafından ifade edilmektedir. Ünlü fizikçi Joel Keizer şöyle yazmaktadır:

Dengeden uzak "enerji dağıtan yapılar"ın (dissipative structures) sabitliği için öne sürdüğü kriterler, dengeye çok yakın durumlar dışında başarısızlığa uğradı.³⁷¹

Teorik fizikçi Cosma Shalizi de bu konuda şunları söylemektedir:

(Prigogine) öz-örgütlenme (self organization) konusunda, hemen herkesten önce titiz ve esaslı bir çalışma öne sürmeyi denedi. Başaramadı...³⁷²

Self-Organizing Systems: The Emergence of Order adlı yayının editörü olan F. Eugene Yates, aynı yayında bir makale yazan Daniel L. Stein ve Nobel ödüllü bilim adamı Philip W. Anderson'ın Prigogine'e yönelik eleştirilerini şöyle özetlemektedir:

Yazarlar (Philip W. Anderson ve Daniel L. Stein) "enerji dağıtan yapılar" (dissipative structures) hakkında geliştirilmiş bir teori olmadığını (aksine iddialar olmasına rağmen) ve belki de kararlı hiçbir "enerji dağıtan yapı" olmadığını savunmaktalar... Bu nedenle yazarlar dissipative structures ve bunların kırılmış simetrisi hakkındaki spekülasyonların şu an için hayatın kökeni ve devamı hakkındaki soruları açıklayamayacağına inanıyorlar.³⁷³

Kısacası, Prigogine'in teorik çalışmaları hayatın kökenini açıklama yönünden hiçbir değer taşımamaktadır. Aynı Nobel ödüllü yazarlar, Prigogine'nin teorileri hakkında şu yorumu da yapmaktadırlar:

Bu alandaki birçok kitap ve makaledeki iddiaların aksine, biz böyle bir teorianın ("dissipative structures" teorisi) olmadığına ve hatta Prigogine, Haken ve meslektaşlarının varlığından bahsettikleri bu tür yapıların (enerji dağıtan yapılar) belki de hiç var olmadıklarına inanıyoruz.³⁷⁴

Kısacası, konularında uzman bilim adamları Prigogine'in kurguladığı tezlerin hiçbir gerçekliğinin ve geçerliliğinin olmadığını, hatta tezlerinde bahsettiği türden yapıların (dissipative structures) belki de gerçekte var bile olmadığını belirtmektedirler.

Prigogine'in iddiaları, Jean Bricmont'un "Kaosun Bilimi mi Yoksa Bilimde Kaos mu?" adlı makalesinde de çok detaylı olarak ele alınmış ve geçersizliği ortaya konmuştur.

Tüm bunlara rağmen, her ne kadar Prigogine evrimi destekleyen bir yöntem bulamadıysa da, yalnızca bu tür girişimlerde bulunması dahi evrimcilerin kendisini baş tacı etmesine neden olmuştur. Pek çok evrimci Prigogine'in ortaya attığı "öz örgütlenme" kavramına büyük bir umutla ve yüzeysel bir tarafgirlikle sarılmıştır. Prigogine'in hayali teorileri ve sanal kavramları, konunun ayrıntılarını bilmeyen pek çok kimseyi, evrimin termodinamik açmazının çözüldüğü gibi bir düşünceye kaptırmıştır.

Oysa Prigogine dahi, moleküler düzeyde ürettiği teorilerin, canlı sistemler, örneğin bir canlı hücresi için geçerli olmadığını kabul ederek şöyle demiştir:

Biyolojik düzen problemi, moleküler aktiviteden hücrenin süpermoleküler düzenine geçişi içerir. Bu sorun çözümlenmekten çok uzaktır.³⁷⁵

İşte Prigogine'in evrim ile Entropi Kanunu ve diğer fizik yasaları arasındaki çelişkiyi ortadan kaldırmayı hedefleyen teorilerinin ve evrimcilerin bunlardan cesaret alarak yürüttükleri spekülasyonların içeriği budur.

Düzenli Sistem ve Organize Sistem Farkı

Buraya kadar, gerek Prigogine'in gerekse diğer evrimcilerin iddialarına dikkat edilecek olunursa, çok önemli bir temel hataya düştükleri gözlemlenecektir. Evrimciler, termodinamikle evrimi uzlaştırma amacıyla, sürekli olarak madde ve enerji giriş-çıkışı olan sistemlerde (açık sistemler) belli bir düzen oluşabileceğini ispatlamaya çalışmaktadırlar.

Bu noktada iki kilit kavrama açıklık getirilmesi, evrimcilerin yanıltıcı yöntemlerinin ortaya konması açısından önemlidir.

Yanıltma, iki farklı kavramın, "düzenli" ve "organize" kavramlarının kasıtlı olarak karıştırılmasıdır.

Bunu şöyle bir örnekle açıklayabiliriz: Deniz kenarında dümdüz uzanan bir kumsal düşünün. Güçlü bir dalga kıyıya vurduğunda, bu kumsalda bazı büyüklü küçüklü kum tepelikleri, kumda dalgalanmalar oluşturur.

Bu bir "düzenleme" işlemidir: Deniz kıyısı açık bir sistemdir ve içeri doğru enerji akışı (dalga) kumsalın başlangıçtaki tekdüze görünümünü basit şekillere sokabilir. Termodinamik anlamda burada eskiye göre bir düzen oluşturabilir. Fakat şunu belirtmek gerekir ki, aynı dalgalar deniz kıyısında kumdan bir kale yapamazlar. Eğer kumdan yapılmış bir kale görürsek, bunu birinin yaptığından eminizdir. Çünkü kale "organize" bir sistemdir. Yani belli bir tasarıma ve bilgi içeriğine (enformasyona) sahiptir. Bilinçli bir kimse tarafından planlı bir biçimde, her parçası düşünülerek yapılmıştır.

Kale ile kum tepeleri arasındaki fark, birincisinin organize bir kompleksliğe, ikincisinin ise sadece basit tekrarlardan oluşan bir düzene sahip olmasıdır. Tekrarlardan oluşan düzen, bir daktilonun klavyesindeki "a" harfinin üzerine bir cisim düştüğü için (yani içeri giren enerji akımı ile) yüzlerce kere "aaaaaaa..." yazması gibidir. Tabii ki "a"ların bu şekilde tekrarlı bir düzen içerisinde olması ne bir bilgi içerir, ne de herhangi bir komplekslik. Bilgi içeren kompleks bir harf sıralaması (yani anlamlı bir cümle, paragraf ya da kitap) yazmak için, mutlaka bir akla ihtiyaç vardır.

Aynı şey rüzgar, tozlu bir odaya girdiğinde de geçerlidir. Rüzgar odaya girdiğinde, daha önce yere tekdüze olarak yayılmış toz tabakası odanın belli bir kenarına toplanabilir. Bu yine termodinamik anlamda eskisine göre daha düzenli bir ortamdır, fakat toz parçacıkları hiçbir zaman rüzgarın enerjisiyle 'kendi kendilerine organize olarak' odanın tabanında bir insan resmi oluşturamazlar.

Sonuç olarak doğal süreçlerle hiçbir zaman kompleks ve organize sistemler meydana gelemez. Ancak zaman zaman yukarıdaki örneklerdeki benzer basit düzenlemeler oluşabilir. Bu düzenlemeler de belli sınırların ötesine geçemezler.

Ne var ki evrimciler, bu şekildeki doğal süreçlerle kendiliğinden ortaya çıkan düzenlenme (self-ordering) olaylarını evrimin çok önemli bir kanıtı gibi sunmakta ve bunları sözde "kendini organize etme" (self-orga-

nization) örnekleri gibi göstermektedirler. Bu kavram kargaşası sonucunda da, canlı sistemlerin doğal olaylar ve kimyasal reaksiyonlar sonucunda kendiliğinden meydana gelebileceğini öne sürmektedirler. Az önceki bölümde ele aldığımız Prigogine ve takipçilerinin yöntem ve çalışmaları da bu yanıltıcı mantığa dayalıdır.

Halbuki başta da belirttiğimiz gibi, organize sistemlerle düzenli sistemler birbirlerinden tamamen farklı yapılardır. Düzenli sistemler basit sıralamalar, tekrarlar şeklinde yapılar içerirken, organize sistemler iç içe geçmiş son derece kompleks yapı ve işlevler içerirler. Ortaya çıkmaları için mutlaka bilinç, bilgi ve tasarıma ihtiyaç vardır. Aradaki bu önemli farkı evrimci bilim adamlarından Jeffrey Wicken şöyle tarif eder:

"Organize" sistemleri "düzenli" sistemlerden dikkatlice ayırt etmek gerekir. İki sistemden hiçbiri "rastgele" değildir, ama düzenli sistemler basit kalıplardan oluştukları için hiç komplekslik taşımazken, organize sistemler her parçası yüksek bilgi içeren dış kaynaklı bir plana göre biraraya gelirler... Organizasyon, bu yüzden işlevsel kompleksliktir ve bilgi taşır.³⁷⁶

Ilya Prigogine de bu kasıtlı kavram kargaşasına başvurmuş ve içeri doğru enerji akışı sırasında kendi kendine düzenlenen moleküllerin örneklerini, "kendiliğinden organize olma" şeklinde lanse etmiştir. Amerikalı bilim adamları Charles B. Thaxton, Walter L. Bradley ve Roger L. Olsen *The Mystery of Life's Origin (Canlılığın Kökeninin Sırrı)* adlı kitaplarında, bu durumu aşağıdaki gibi açıklarlar:

... Her durumda sınının içerisindeki moleküllerin rastgele hareketlerinin yerini, anında son derece düzenli bir davranış almaktadır. Prigogine, Eigen ve diğerleri buna benzer bir 'kendi kendine organize olma'nın organik kimyanın esas olabileceğini ileri sürerler ve bunun da canlı sistemler için gerekli olan son derece kompleks molekülleri açıklayabilme potansiyeline sahip olduğunu iddia ederler. Fakat bu paralellikler hayatın kökeni sorusuyla alakasızdır. Bunun ana nedeni, bunların düzen ve kompleksliği ayırt etmeyi başaramamalarıdır.³⁷⁷

Yine aynı bilim adamları, bazı evrimcilerin öne sürdükleri "suyun buz haline gelmesi, biyolojik düzenliliğin kendiliğinden ortaya çıkabileceğine örnektir" şeklindeki mantığın sığlığını ve çarpıklığını şöyle açıklarlar:

Suyun kristalize olup buza dönüşmesiyle, basit bir monomerin milyonlarca yıl içinde polimer halinde birleşerek DNA ve protein gibi kompleks molekül-

lere dönüşmesi arasındaki benzetme sık sık tartışılmaktadır. Her durumda benzetme açıkça yanlıştır... Isı alçaltılarak termal etki yeterince küçültüldüğünde, atomları birbirine bağlayan güçler, su moleküllerini düzenli kristalize bir dizilime sokarlar. Amino asit gibi organik monomerler ise herhangi bir ısıda, değil düzenli bir organizasyona, birleşmeye dahi tamamen karşı koyarlar.³⁷⁸

Tüm kariyerini termodinamiği evrim teorisiyle bağdaştırmaya adanmış olan Prigogine dahi, suyun kristalize olmasıyla kompleks biyolojik yapıların ortaya çıkışı arasında bir benzerlik bulunmadığını kabul etmiştir:

Burada belirtilmesi gereken, izole olmayan (açık) bir sistemde, yeterli düşük sıcaklıklarda düzenli ve düşük-entropi içeren yapıların oluşma ihtimalidir. Bu düzenleme prensibi, kristaller gibi düzenli yapıların oluşumundan ve maddenin hal değişimlerinden sorumludur. Maalesef bu prensip, biyolojik yapıların oluşumunu açıklayamaz.³⁷⁹

Kısacası, hiçbir fiziksel ya da kimyasal etki, canlılığın kökenini açıklayamamakta, "maddenin öz örgütlenmesi" kavramı bir hayal olarak kalmaya devam etmektedir.

Öz Örgütlenme: Materyalist Bir Dogma

Evrincilerin "öz örgütlenme" kavramıyla savundukları iddia, cansız maddenin kendi kendini düzenleyip, organize edip, kompleks bir canlı varlık meydana getirebileceği yönündeki inançtır. Bu kesinlikle bilime aykırı bir inançtır, çünkü bütün gözlem ve deneyler, maddenin böyle bir yeteneği olmadığını göstermektedir. Ünlü İngiliz astronom ve matematikçi Prof. Fred Hoyle maddenin kendi kendine hayat oluşturamayacağını şöyle bir örnekle anlatır:

Eğer gerçekten maddenin içinde, onu yaşama doğru iten bir iç-prensip olsaydı, bunun bir laboratuvarda kolaylıkla gösterilebilmesi gerekirdi. Örneğin bir araştırmacı, ilkel çorbayı temsil eden bir yüzme havuzunu deney için kullanabilirdi. Böyle bir havuzu istediğiniz her türlü cansız kimyasalla doldurun. Ona istediğiniz her türlü gazı pompalayın ya da üzerine istediğiniz her türlü radyasyonu verin. Bu deneyi bir yıl boyunca sürdürün ve (hayat için gerekli olan) 2000 enzimden kaç tanesinin sentezlendiğini kontrol edin. Ben size cevabı şimdiden vereyim ve böylece bu deneyle zamanınızı harcamayın: Kesinlikle hiçbir şey bulamazsınız, belki oluşacak birkaç amino asit ve diğer basit kimyasal maddeler dışında.³⁸⁰

Evrimci biyolog Andrew Scott ise aynı gerçeği şöyle kabul etmektedir: Biraz madde alın, karıştırın, ısıtın ve bekleyin. Bu, hayatın kökeninin modern versiyonudur. Yer çekimi, elektromanyetizma, zayıf ve güçlü nükleer kuvvetler gibi "temel" güçler gerisini halledecektir... Peki ama bu kolay hikayenin ne kadarı sağlam temellere oturmaktadır ve ne kadarı umuda dayalı spekülasyonlara bağlıdır? Gerçekte, ilk kimyasal maddelerden canlı hücrelere kadar giden aşamaların bütün mekanizmaları ya tartışma konusudur ya da tamamen karanlık içindedir.³⁸¹

Peki evrimciler neden hala "maddenin öz örgütlenmesi" gibi bilimsel olmayan senaryolara inanmaktadırlar? Neden canlı sistemlerde açıkça görülen bilinci ve yaratılışı reddetme konusunda bu kadar ısrarcıdırlar?

Bu soruların cevabı, evrim teorisinin asıl temeli olan materyalist felsefede gizlidir. Materyalist felsefe, sadece maddenin varlığını kabul eder, bu durumda canlılara da sadece maddeye dayalı bir açıklama getirilmesi gerekmektedir. Evrim teorisi bu zorunluluktan doğmuştur ve her ne kadar bilime aykırı da olsa, sırf bu zorunluluk uğruna savunulmaktadır. New York Üniversitesi'nde kimya profesörü ve DNA uzmanı olan Robert Shapiro, evrimcilerin "maddenin kendi kendini organize etmesi" konusundaki inançlarını ve bunun kökeninde yatan materyalist dogmayı şu şekilde açıklar:

Bizi basit kimyasalların var olduğu bir karışımdan, ilk etkin replikatöre (DNA veya RNA'ya) taşıyacak bir evrimsel ilkeye ihtiyaç vardır. Bu ilke "kimyasal evrim" ya da "maddenin öz örgütlenmesi" (self-organization) olarak adlandırılır, ama hiçbir zaman detaylı bir biçimde tarif edilmemiş ya da varlığı gösterilememiştir. Böyle bir prensibin varlığına, diyalektik materyalizme bağlılık uğruna inanılır.³⁸²

Baştan beri incelediğimiz gerçekler ise, termodinamik söz konusu olduğunda da evrimin imkansızlığını ve deneysel bilime karşı ayakta tutulmaya çalışılan bir dogma olduğunu açık bir biçimde ortaya koymaktadır.

BİLGİ TEORİSİ VE MATERYALİZMİN SONU

Az önce de belirttiğimiz gibi, evrim teorisinin temelinde **materyalist felsefe** yatmaktadır. Materyalizm, var olan herşeyin sadece madde olduğu varsayımına dayanır. Bu felsefeye göre, madde sonsuzdan beri vardır, hep var olacaktır ve maddeden başka bir şey de yoktur. Materyalistler, bu iddialarına destek sağlamak için, "indirgemecilik" olarak adlandırılan bir mantık kullanırlar. İndirgemecilik, madde gibi görünmeyen şeylerin de aslında maddesel etkenlerle açıklanabileceği düşüncesidir.

Bunu açıklamak için zihin örneğini verelim. Bilindiği gibi insanın zihni "elle tutulur, gözle görülür" bir şey değildir. Dahası insan beyninde bir "zihin merkezi" de yoktur. Bu durum bizi ister istemez, zihnin madde-ötesi bir kavram olduğu sonucuna götürür. Yani "ben" dediğimiz, düşünen, seven, sinirlenen, üzülen, zevk alan ya da acı çeken varlık, bir koltuk, bir masa ya da bir taş gibi maddesel bir varlık değildir.

Materyalistler ise, zihnin "maddeye indirgenebilir" olduğu iddiasındadırlar. Materyalist iddiaya göre, bizim düşünmemiz, sevmemiz, üzülmemiz ve tüm diğer zihinsel faaliyetlerimiz, aslında beynimizdeki atomlar arasında meydana gelen kimyasal reaksiyonlardan ibarettir. Bir insanı sevmemiz, beynimizdeki bazı hücrelerdeki bir kimyasal reaksiyon, bir olay karşısında korku duymamız bir başka kimyasal reaksiyondur. Ünlü materyalist filozof **Karl Vogt**, bu mantığı "**Karaciğer nasıl öd sıvısı salgı-lıyorsa, beyin de düşünce salgılar.**" şeklindeki ünlü sözüyle ifade etmiştir.³⁸³ Oysa elbette öd sıvısı bir maddedir, ama düşüncenin madde olduğunu gösterecek hiçbir kanıt yoktur.

İndirgemecilik bir mantık yürütmedir. Ancak bir mantık yürütme

doğru temellere de dayanabilir, yanlış temellere de. Bu nedenle bizim için şu anda önemli olan soru şudur: Materyalizmin temel mantığı olan "**indirgemecilik**", **bilimsel verilerle karşılaştırıldığında ortaya hangi sonuç çıkar?**

19. yüzyılın materyalist bilim adamları ya da düşünürleri, bu soruya kolaylıkla "bilim indirgemeciliği doğrular" cevabının verilebileceğini sanıyorlardı. Ama 20. yüzyıl bilimi, ortaya çok farklı bir gerçek çıkarmıştır.

Bu gerçek, doğada var olan ve asla maddeye indirgenemeyecek olan "bilgi"dir.

Madde ile Bilginin Farkı

Canlıların DNA'larında inanılmaz derecede kapsamlı bir bilgi olduğuna önceki bölümlerde değinmiştik. Milimetrenin yüz binde biri kadar küçük bir yerde, bir canlı bedeninin bütün fiziksel detaylarını tarif eden adeta bir "bilgi bankası" vardır. Dahası canlı vücudunda bir de bu bilgiyi okuyan, yorumlayan ve buna göre "üretim" yapan bir sistem bulunur. Bütün canlı hücrelerinde, DNA'da bulunan bilgi, çeşitli enzimler tarafından "okunur" ve bu bilgiye göre protein üretilir. Vücudumuzda her saniye gereken yer için gerekli türde milyonlarca protein üretilmesi, bu sistemle gerçekleşir. Bu sistem sayesinde, ölen göz hücrelerimiz yine göz hücreleri, kan hücrelerimiz yine kan hücreleri ile yenilenirler.

Bu noktada materyalizmin iddiasını düşünelim: Acaba DNA'daki bilgi, materyalistlerin iddia ettikleri gibi, maddeye indirgenebilir mi? Ya da bir başka deyişle, DNA'nın sadece bir madde yığını olduğu ve içerdiği bilginin de maddenin rastgele etkileşimleri ile ortaya çıktığı kabul edilebilir mi?

20. yüzyılda yapılan bütün bilimsel araştırmalar, bütün deney sonuçları ve bütün gözlemler, bu soruya kesinlikle "hayır" cevabı verilmesi gerektiğini göstermektedir. Alman Federal Fizik ve Teknoloji Enstitüsü'nün yöneticisi Prof. Dr. Werner Gitt, bu konuda şunları söyler:

Bir kodlama sistemi, her zaman için zihinsel bir sürecin ürünüdür. Bir noktaya dikkat edilmelidir; madde bir bilgi kodu üretemez. Bütün deneyimler, bilginin ortaya çıkması için, özgür iradesini, yargısını ve yaratıcılığını kullanan bir aklın var olduğunu göstermektedir... Maddenin bilgi ortaya çıkarmasını sağlayacak hiçbir bilinen doğa kanunu, fiziksel süreç ya da maddesel olay yoktur... Bilginin madde içinde kendi kendine ortaya çıkmasını sağlayacak hiçbir doğa kanunu ve fiziksel süreç yoktur.³⁸⁴

Werner Gitt'in sözleri, aynı zamanda, son 20-30 yıl içinde gelişen ve

DNA'daki bilginin rastlantılarla ve doğal süreçlerle ortaya çıkması imkansızdır.

termodinamiğin bir parçası olarak kabul edilen "**Bilgi Teorisi**"nin varlığı sonuçlarıdır. Bilgi Teorisi, evrendeki bilginin yapısını ve kökenini araştırır. Bilgi teorisyenlerinin uzun araştırmaları sayesinde varılan sonuç ise şudur: "**Bilgi, maddeden ayrı bir şeydir. Maddeye asla indirgenemez.** Bilginin ve maddenin kaynağı ayrı ayrı araştırılmalıdır."

Örneğin bir kitabın kaynağını düşünelim. Bir kitap, kağıttan, mürekkepten ve içindeki bilgiden oluşur. Dikkat edilirse, kağıt ve mürekkep maddesel birer unsurdurlar. Kaynakları da yine maddedir: Kağıt selülozdan, mürekkep ise çeşitli kimyasallardan yapılır. Ama kitaptaki bilgi, maddesel bir şey değildir ve maddesel bir kaynağı olamaz. Her kitaptaki bilginin kaynağı, o kitabı yazmış olan yazarın zihnidir.

Dahası bu zihin, kağıt ve mürekkebin nasıl kullanılacağını da belirler. Bir kitap, önce o kitabı yazan yazarın zihninde oluşur. Yazar zihninde mantıkları kurar, cümleleri dizer. Bunları ikinci aşamada maddesel bir şekle sokar. Yani bir daktilo ya da bilgisayar kullanarak zihnindeki bilgiyi harflere dönüştürür. Sonra da bu

harfler matbaaya girerek kağıt ve mürekkepten oluşan kitaba dönüşürler.

Buradan da şu genel sonuca varabiliriz: "Eğer bir madde bilgi içeriyorsa, o zaman o maddeyi düzenleyen üstün bilgi sahibi bir Akıl vardır. Tüm evrendeki kusursuz tasarımı var eden Yüce Rabbimiz olan Allah'tır."

Doğadaki Bilginin Kökeni

Bilimin ortaya çıkardığı bu sonucu doğaya uyarladığımızda ise çok önemli bir sonuçla karşılaşırız. Çünkü doğa, DNA örneğinde olduğu gibi, muazzam bir bilgiyle doludur ve bu bilgi maddeye indirgenemeyeceğine göre, madde-ötesi bir kaynaktan gelmektedir.

Evrin teorisinin yaşayan en önde gelen savunucularından biri olan George C. Williams, çoğu materyalistin ve evrimcinin görmek istemediği bu gerçeği kabul eder. Williams, materyalizmi uzun yıllar boyu katı bir biçimde savunmuştur, ama 1995 tarihli bir yazısında, herşeyin madde olduğunu varsayan materyalist (indirgemeci) yaklaşımın yanlışlığını şöyle ifade etmektedir:

Evrimci biyologlar, iki farklı alan üzerinde çalışmakta olduklarını şimdiye kadar fark edemediler; bu iki alan madde ve bilgidir... Bu iki alan, "indirgemecilik" olarak bildiğimiz formülle asla biraraya getirilemezler... Genler, birer maddesel obje olmaktan çok, birer bilgi paketçisidir... Biyolojide genler, genotipler ve gen havuzları gibi kavramlardan söz ettiğinizde, bilgi hakkında konuşmuş olursunuz, fiziksel objeler hakkında değil... Bu durum, bilginin ve maddenin varoluşun iki farklı alanı olduğunu göstermektedir ve bu iki farklı alanın kökeni de ayrı ayrı araştırılmalıdır.³⁸⁵

Dolayısıyla, doğadaki bilginin kaynağı da, materyalistlerin sandığının aksine maddenin kendisi olamaz. Bilginin kaynağı madde değil, madde-ötesi üstün bir Akıl'dır. Bu Akıl, maddeden önce vardır. Madde O'nunla var olmuş, O'nunla şekil bulmuş ve düzenlenmiştir.

Dünyanın en saygın üniversitelerinin başında gelen MIT'de (Massachusetts Institute of Technology) fizik ve biyoloji dallarında çalışmış ve aynı zamanda *The Science of God* (Allah'ın Bilimi) isimli ünlü kitabın yazarı olan İsraili bilim adamı Gerald Schroeder'in bu konu hakkında oldukça önemli yorumları vardır. Schroeder, *Science Reveals the Ultimate Truth* (Bilim mutlak Gerçeği Ortaya Koyuyor) isimli yeni kitabında, moleküler biyoloji ve kuantum fiziği gibi bilim dallarının ortaya koyduğu sonucu şöyle ifade etmektedir:

Bir bilinç, evrensel bir akıl, bütün evreni kuşatmış durumdadır. Atom altı maddelerin doğasını araştıran bilimsel buluşlar, bizi şaşkırtıcı bir kavrayışa götürmüştür: Var olan her şey, bu aklın bir tecellisidir. Laboratuvarlarda bunun önce fiziksel olarak enerji gibi eklenen ve ardından maddeyi şekillendiren bir bilgi olduğunu tecrübe ediyoruz. Her parça, atomdan insana kadar

her varlık, bu bilginin, bu aklın bir aşamasını temsil ediyor.³⁸⁶

Schroeder'e göre, çağımızın vardığı bilimsel sonuçlar, bilim ve teolojinin ortak bir noktada buluşmasını sağlamıştır. Bu, yaratılış gerçeğidir. Bilim, insanlığa İlahi dinler tarafından binlerce yıldır öğretilen bu gerçeği keşfetme noktasına gelmiştir.

Materyalist İtirafılar

Canlılığı oluşturan temel unsurlardan birinin "bilgi" olduğunu belirttik. Bu bilginin akıl sahibi bir Yaratıcı'nın varlığını ispatladığı da açıktır. İşte hayatı sadece maddesel dünya içindeki tesadüflerle açıklamaya çalışan evrim teorisi ve onun felsefi temeli olan materyalizm, bu gerçek karşısında açıkça çaresizdir.

Evrimcilerin yazılarına baktığımızda, bazen bu çaresizliğin itiraf edildiğini görürüz. Bu konudaki açık sözlü otoritelerden biri, ünlü Fransız zoolog Pierre-P. Grassé'dir. Grassé materyalist ve evrimcidir, ancak Darwinist teorinin çıkmazlarını bazen açıkça itiraf eder. Grassé'ye göre Darwinci açıklamayı geçersiz kılan en önemli gerçek, hayatı oluşturan bilgidir:

Herhangi bir canlı organizma, inanılmaz derecede büyük bir "akıl" içerir. Bu, insanların en büyük mimari eserleri olan katedralleri inşa etmek için kullandıklarından çok daha büyük bir akıldır. Bugün bu akla "bilgi" (enformasyon) diyoruz, ama anlam hala aynıdır. Bu bilgi bir bilgisayarda programlanmıştır, ama bilgisayardakinden çok daha dar bir yere, DNA'daki kromozomlara ya da her hücredeki farklı organellere sıkıştırılmıştır. Bu "akıl", hayatın "olmazsa olmaz" şartıdır. Peki ama bunun kaynağı nedir?.. Bu hem biyologları hem de filozofları ilgilendiren bir sorudur ve bilim bunu asla çözemeyecek gibi durmaktadır.³⁸⁷

Pierre-P. Grassé'nin, "bilimin bu soruyu asla çözemeyecek gibi durduğunu" söylemesinin nedeni, materyalist olmayan hiçbir açıklamayı "bilimsel" saymak istemeyişidir. Oysa bizzat bilimin kendisi, materyalist felsefenin varsayımlarını geçersiz kılmakta ve bir Yaratıcı'nın varlığını ispatlamaktadır. Grassé ya da diğer materyalist "bilim adamları", bu gerçek karşısında ya gözlerini kaparlar ya da "bilim bunu açıklayamıyor" derler. Çünkü "**önce materyalist, sonra bilim adamı**"dırlar ve bilim aksini ispat etse de, materyalizme inanmaya devam etmektedirler.

Bu nedenle, doğru bir bilim anlayışına sahip olabilmek için, öncelikle bilimi ve materyalist felsefeyi birbirinden ayırmak gerekmektedir.

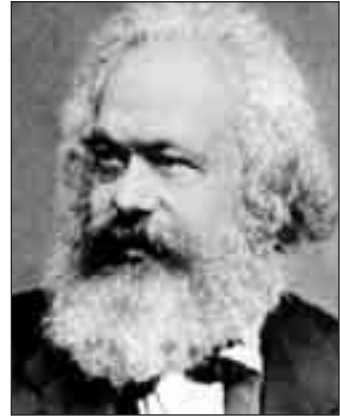
BİLİM VE MATERYALİZMİ BİRBİRİNDEN AYIRMAK

Tüm bu kitap boyunca ele aldığımız bilgiler, bizlere evrim teorisinin hiçbir bilimsel dayanağı olmadığını, aksine evrimin iddialarının bilimsel bulgularla açıkça çatıştığını göstermektedir. Yani evrimi ayakta tutan güç, bilim değildir. Evrim bazı "bilim adamları" tarafından savunuluyor olabilir, ama temelinde "başka bir etken" vardır.

O "başka etken", materyalist felsefedir. Evrim teorisi, materyalist felsefenin doğaya uyarlanmış halidir ve bu felsefenin bağlıları tarafından bilime rağmen savunulmaktadır.

Evrım teorisi ile materyalizm arasındaki bu ilişki, bu kavramların "otorite"leri tarafından da kabul edilir. Örneğin Leon Trotsky, "Darwin'in buluşu, tüm organik madde alanında diyalektiğin (diyalektik materyalizmin) en büyük zaferi oldu" yorumunu yapmıştır.³⁸⁸ Evrimci biyolog Douglas Futuyma, "Marx'ın insanlık tarihini açıklayan materyalist teorisi ile birlikte, **Darwin'in evrim teorisi materyalizm zemininde büyük bir aşamaydı.**" diye yazar.³⁸⁹ Evrimci paleontolog Stephen J. Gould ise, "**Darwin doğayı yorumlarken çok tutarlı bir şekilde materyalist felsefeyi uyguladı.**" demektedir.³⁹⁰

Materyalist felsefe, tarihin en eski düşüncelerinden biridir ve temel özelliği maddeyi mutlak varlık saymasıdır. Bu tanıma göre madde sonsuzdan beri vardır ve var olan herşey de maddeden ibarettir. Materyalizm,

Karl Marx

bir Yaratıcı'nın var olduğunu gerçeğini inkar eder.

Peki ama materyalizm neden yanlışır? Bir felsefenin doğruluğunu ya da yanlışlığını test etmenin bir yöntemi, o felsefenin bilimi ilgilendiren iddialarını bilimsel yöntemle araştırmaktır. Örneğin 10. yüzyılda bir felsefeci ortaya çıkıp, Ay'ın yüzeyinde büyüğü bir ağaç olduğunu, tüm canlıların aslında o dev ağacın dallarında meyve gibi yetiştiklerini ve oradan dünyaya düştüklerini öne sürebilirdi. Bazı insanlar da bu felsefeyi cazip bulabilir ve bunu benimseyebilirlerdi. Ancak 20. yüzyılda Ay'a gidildiğinde artık bu tür bir felsefe öne sürmenin bir imkanı kalmadı, çünkü orada öyle bir ağaç olup olmadığı bilimsel yöntemle, yani gözlem ve deneyle anlaşılabilir hale geldi.

Materyalizmin iddiasını da bilimsel yöntemle sorgulayabiliriz. Maddenin sonsuzdan beri var olup olmadığını, maddenin madde-üstü bir Yaratıcı olmadan kendisini düzenleyip düzenleyemeyeceğini ve canlılığı ortaya çıkarıp çıkaramayacağını araştırabiliriz. Bunu yaptığımızda görürüz ki, materyalizm aslında çökmüştür. Çünkü maddenin sonsuzdan beri var olduğu düşüncesi, evrenin yoktan var edildiğini ispatlayan Big Bang teorisi ile yıkılmıştır. Maddenin kendisini düzenlediği ve canlılığı ortaya çıkardığı iddiası ise, adına "evrim teorisi" dediğimiz iddiadır ve baştan beri incelediğimiz gibi o da çökmüştür.

Ancak eğer bir insan materyalizme inanmakta kararlıysa, materyalist felsefeye olan bağlılığını herşeyin üstünde tutuyorsa, o zaman böyle davranmaz. Eğer "önce materyalist, sonra bilim adamı" ise, evrimin bilim tarafından yalanlandığını gördüğünde materyalizmi terk etmez. Aksine, evrimi ne olursa olsun bir şekilde desteklemeye çalışarak materyalizmi kurtarmaya, ayakta tutmaya çalışır. İşte bugün evrim teorisini savunan bilim adamlarının durumu tam olarak budur.

İlginçtir, bunu bazen kendileri de itiraf etmektedirler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve açık sözlü bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan a priori bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama geti-

ren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.³⁹¹

Lewontin'in kullandığı "a priori" terimi oldukça önemlidir. Bu felsefi terim, hiçbir deneysel bilgiye dayanmayan bir ön varsayımı ifade eder. Bir düşüncenin doğruluğuna dair bir bilgi yokken, onu doğru varsayar ve öyle kabul ederseniz, bu "a priori" bir düşüncedir. Evrimci Lewontin'in açık sözle ifade ettiği gibi, materyalizm de evrimciler için "a priori" bir kabuldür ve bilimi bu kabule uydurmaya çalışmaktadırlar. Materyalizm bir Yaratıcı'nın varlığını kesin olarak reddetmeyi zorunlu kıldığı için de, ellerindeki tek alternatif olan evrim teorisine sarılmaktadırlar. Evrim bilimsel veriler tarafından ne kadar yalanlanırsa yalanlansın fark etmez; söz konusu bilim adamları onu bir kere "a priori doğru" olarak kabul etmişlerdir.

Bu ön yargılı tutum, evrimcileri "bilinçsiz maddenin kendi kendini düzenlediğine inanmak" gibi bilime ve akla aykırı bir inanışa götürür. Önceki bölümlerde incelediğimiz "maddenin öz-örgütlemesi" kavramı, bunun bir ifadesidir.

İşte dünya çapındaki evrimci propagandanın temelinde bu materyalist dogma yatar. Batı'nın önde gelen medya organlarında, ünlü ve "saygın" bilim dergilerinde sürekli karşılaştığımız evrim propagandası, bu tür ideolojik ve felsefi zorunlulukların bir sonucudur. Evrim, ideolojik açıdan vazgeçilemez bulunduğu için, bilimin standartlarını belirleyen materyalist çevreler tarafından tartışılmaz bir tabu haline getirilmiştir.

Diğer bilim adamları ise, kendi kariyerlerinin devamı için, bu zoraki teoriyi savunmak, ya da en azından aykırı bir ses çıkarmamak durumundadırlar. Batılı ülkelerdeki akademisyenler, "doçent", "profesör" gibi ünvanlara ulaşmak ve bunları korumak için her yıl belirli bilim dergilerinde makale yayınlamak zorundadırlar. Biyoloji ile ilgilenen söz konusu dergilerin tümü de materyalist evrimcilerin kontrolindedir. Bu kişiler evrim aleyhtarı bir yazının yayınlanmasına izin vermezler. Dolayısıyla her biyolog, bu egemen inanca bağlı kalarak çalışma yapmak zorundadır. Çünkü onlar da evrimi ideolojik bir gereklilik olarak gören materyalist düzenin bir parçasıdır. Bu yüzden, kitap boyunca incelediğimiz tüm "imkansız tesadüf"leri gözü kapalı bir biçimde savunurlar.

"Bilimsel Amacın" Tanımı

Ünlü bir evrimci olan Alman biyolog Hoimar Von Dithfurt'un yazdığı bazı satırlar, bu gözü kapalı materyalist anlayışın iyi bir ifadesidir. Dithfurt canlılığın son derece kompleks yapısına bir örnek verdikten sonra, bunun rastlantılarla ortaya çıkıp çıkamayacağı sorusu karşısında şunları söyler:

Salt rastlantı sonucu ortaya çıkmış böyle bir uyum, gerçekten de mümkün müdür? Bu, bütün biyolojik evrimin en temel sorusudur... Modern doğa biliminden yana olan bir kimse, bu soruya "evet" yanıtını verme ötesinde bir seçeneğe sahip değildir. Çünkü doğa olaylarını anlaşılır yollardan açıklamayı kendisine hedef kılmış, bunları, **doğüstü müdahalenin yardımına başvurmadan doğruca doğa yasalarına dayanarak türetmeyi amaçlamıştır.**³⁹²

Dithfurt'un da belirttiği gibi, materyalist bilim anlayışı, hayatı "doğüstü müdahalenin" yani yaratılışın varlığını kabul etmeden açıklamayı kendisine en temel prensip olarak kabul etmiştir. Bu prensip bir kez kabul edildikten sonra, en imkansız olasılıklar bile kolaylıkla kabul edilebilir.

Bu dogmatik zihniyetin örneklerini hemen hemen her evrimci çalışmada bulmak mümkündür. Evrim'in Türkiye'deki önde gelen savunucularından Prof. Ali Demirsoy birçok örnekten biridir. Prof. Demirsoy'a göre, yaşam için mutlaka var olması gereken temel proteinlerden Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşması ihtimali "**bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar azdır.**"³⁹³

Kuşkusuz böyle bir ihtimali kabul etmek, akıl ve sağduyunun en temel prensiplerini çiğnemek anlamına gelir. İnsan, bir kağıt parçası üzerine yazılı tek bir harf gördüğünde bile, o harfin bilinçli birisi tarafından yazıldığına emindir. İnsanlık tarihini anlatan bir kitap gördüğünde, bunun bir yazar tarafından kaleme alındığından daha da emindir. Akli dengesi yerinde olan hiç kimse, bu dev kitabın içindeki harflerin "tesadüfen" yan yana geldiğini iddia etmeyecektir.

Ancak son derece ilginçtir, Prof. Dr. Ali Demirsoy, tam da bunu kabul etmektedir:

Bir Sitokrom-C'nin dizilimini oluşturmak için olasılık sıfır denecek kadar azdır. Yani canlılık eğer belirli bir dizilimi gerektiriyorsa, bu tüm evrende bir defa oluşacak kadar az olasılığa sahiptir, denebilir. Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu

kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O halde birinci varsayımı irdelemek gerekir.³⁹⁴

Prof. Demirsoy, "doğüstü güçleri kabul etmemek", yani Yaratıcı'nın varlığını reddetmek için imkansız tercih ettiğini yazmaktadır. Oysa **bilimin amacı "doğüstü güçlerin varlığını kabul etmemek" değildir.** Bilim böyle bir amaçla yola çıkmaz. Bilim hiçbir ön yargıya bağlanmadan sadece doğayı inceler ve bu incelemelerinden sonuçlar çıkarır. Eğer bu sonuçlar, evrenin her noktasında doğada doğüstü bir aklın tasarımının hakim olduğunu gösteriyorsa -ki böyledir-, bilim elbette bunu kabul etmelidir.

Dikkat edilirse, aslında "bilimsel amaç" diye ifade edilen şey, sadece maddenin var olduğu ve tüm doğanın da sadece maddi etkenlerle açıklanabileceği yönündeki bir dogmadır. **Bu ise "bilimsel amaç" vs. değil, doğrudan materyalist felsefedir.** Materyalist felsefe, "bilimsel amaç" gibi yüzeysel sözlerin ardına gizlenmiş ve bilim adamlarını gerçekte bilim dışı kabullere zorlamaktadır. Nitekim Demirsoy, bir başka konudan, hücredeki mitokondrilerin kökeninden söz ederken, tesadüf açıklamasını "bilimsel düşünceye oldukça ters gelmesine rağmen" kabul ettiğini açıkça belirtir:

... Sorunun en can alıcı noktası, mitokondrilerin bu özelliği nasıl kazandıdır. Çünkü tek bir bireyin dahi rastlantı sonucu bu özelliği kazanması aklın alamayacağı kadar aşırı olasılıkların biraraya toplanmasını gerektirir... Solunumu sağlayan ve her kademedede değişik şekilde katalizör olarak ödev gören enzimler, mekanizmanın özünü oluşturmaktadır. Bu enzim dizisini bir hücre ya tam içerir ya da bazılarını içermesi anlamsızdır. Çünkü enzimlerin bazılarının eksik olması herhangi bir sonuca götürmez. Burada bilimsel düşünceye oldukça ters gelmekle beraber daha dogmatik bir açıklama ve spekülasyon yapmamak için tüm solunum enzimlerinin bir defada hücre içerisinde ve oksijenle temas etmeden önce, eksiksiz bulunduğunu ister istemez kabul etmek zorundayız.³⁹⁵

Tüm bu satırlardan anlıyoruz ki evrim, gerçekte bilimsel araştırmaların sonucunda ortaya çıkan bir teori değildir. Aksine, bu teori materyalist felsefenin gereklerine göre önce masa başında üretilmiş ve sonra da bilimsel gerçeklere rağmen kabul ettirmeye çalışılan bir tabuya dönüşmüştür. Yine evrimcilerin yazdıklarından anladığımız üzere, tüm bu çabanın bir de "amacı" vardır ve bu amaç, her ne pahasına olursa olsun canlıların yaratılmamış olduklarını savunmayı gerektirmektedir.

Şoklardan Kaçmamak

Az önce de vurguladığımız gibi, madde ötesinin (ya da "doğüstü"nün) var olduğunu kesinlikle reddeden düşünce, materyalizmdir. Bilim ise, böyle bir dogmayı kabul etmek zorunda değildir. Bilim, doğayı incelemek ve sonuçlar çıkarmakla yükümlüdür.

Ve bilim, söz konusu gerçeğe, yani canlıların yaratılmış olduğu gerçeğine ulaşmaktadır. Bu, bilimsel bulgular tarafından ortaya konan bir açıklamadır. Canlılardaki olağanüstü kompleks yapıları incelediğimizde, bunların asla doğa kanunlarıyla ve rastlantılarla açıklanamayacak kadar olağanüstü özelliklere sahip olduklarını görürüz. Her olağanüstü özellik, kendisini meydana getiren üstün bir aklın göstergesidir. Canlılık da, üstün bir güç ile yaratılmıştır. Bu güç madde ötesi bir akla aittir. Bu akıl, tüm doğaya egemen ve sonsuz bir güce sahip, Rabbimiz olan Allah'ın aklıdır. Kısacası hayat ve canlılar, yaratılmışlardır. Bu materyalizm gibi dogmatik bir inanç değil, bilimsel gözlem ve deneylerin ortaya çıkardığı açık bir gerçektir.

Bu gerçeğin, materyalizme inanmaya ve materyalizmi bilim sanmaya alışmış olan bilim adamlarında bir şok meydana getirdiğini görüyoruz. Bakın bu şok, bugün dünyada evrim teorisine karşı çıkan en önemli isimlerden biri olan Michael Behe tarafından nasıl ifade ediliyor:

Hayatın üstün bir akıl tarafından tasarlanmış olduğu anlayışı, hayatı basit doğa kanunlarının bir sonucu olarak algılamaya alışkın bizlerde bir şok etkisi yaratmış durumda. Ama diğer yüzyıllar da benzer şokları yaşamışlardır ve şoklardan kaçmak için bir neden de yok.³⁹⁶

İnsanlık dünyanın düz olduğu ya da evrenin merkezinde yer aldığı gibi dogmalardan kurtulmuştur. Hayatın tasarlanmadan, kendi kendine olduğu şeklindeki materyalist ve evrimci dogmadan da kurtulmaktadır.

Bu durum karşısında gerçek bir bilim adamına düşen görev ise, materyalist dogmadan vazgeçerek, hayatın ve canlıların kökeni konusunu gerçek bir bilim adamına yaraşır bir objektiflik ve samimiyetle değerlendirmektir. Gerçek bir bilim adamının yapması gereken "şoklardan kaçmamak"tır; 19. yüzyılın köhne materyalist dogmalarına bağlanarak imkansız senaryoları savunmak değil.

Bu kitap boyunca sadece bilimsel delillere dayanarak hayatın gerçek kökenini inceledik. Ortaya çıkan sonuç açıkça göstermektedir ki, canlılık Darwinizm'in ve genel olarak materyalist felsefenin iddia ettiği gibi rastlantılarla ortaya çıkmamıştır. Canlı türleri tesadüflerle birbirlerinden evrimleşmemiştir. Aksine, tüm canlılar ayrı ayrı ve kusursuz bir biçimde yaratılmışlardır. 21. yüzyıl da kapanırken, bilimin hayatın kökenine getirdiği tek gerçek cevap vardır: Yaratılış.

Önemli olan, bilimin vardığı bu sonucun, insanlığa tarihin başından bu yana din yoluyla bildirilen bir gerçeğin tasdiklenmesi oluşudur.

Allah, tüm evreni ve içindeki tüm canlıları yoktan yaratmıştır. İnsanı da, o hiçbir şey değilken yaratan ve sayısız özellikle nimetlendiren Allah'tır. Bu gerçek, tarihin başından bu yana Allah'ın insanlara yolladığı elçilerle ve İlahi kitaplarla bildirilmiştir. Her peygamber gönderildiği topluma Allah'ın tüm canlıları ve insanı yarattığını anlatmıştır. Tevrat'ta, Zebur'da, İncil'de ve Kuran'da hep aynı yaratılış gerçeği insanlara haber verilmiştir. İlk üçü tahrife uğramış olan bu İlahi kitapların içinde bugün hala geçerli olan ve kıyamete kadar da hükmü sürecek olan tek kitap, hiçbir tahrifata uğramamış olan Kuran-ı Kerim'dir.

Kuran'da Allah, tüm evreni ve canlıları yoktan yarattığını ve onları kusursuzca düzenlediğini pek çok ayetinde haber verir. Bir ayette yaratmanın Rabbimiz'e ait olduğu şöyle bildirilmektedir:

Gerçekten sizin Rabbiniz, altı günde gökleri ve yeri yaratan, sonra arşa istiva eden Allah'tır. Gündüzü, durmaksızın kendisini kovalayan geceyle örten, Güneş'e, Ay'a ve yıldızlara Kendi buyruğuyla baş eğdirenidir. Haberinizi olsun, yaratmak da, emir de (yalnızca) O'nundur. Alemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir. (Araf Suresi, 54)

Allah tüm kainatı yoktan yarattığı gibi, şu an üzerinde yaşadığımız dünyayı da yaratmış ve onu yaşama özel olarak elverişli kılmıştır. Bazı ayetlerde bu gerçek şöyle açıklanır:

Yere (gelince,) onu döşeyip-yaydık, onda sarsılmaz-dağlar bıraktık ve onda herşeyden ölçüsü belirlenmiş ürünler bitirdik. Ve orada sizler için ve kendisine rızık vericiler olmadığınız kimseler (varlıklar ve canlılar) için geçimlikler kıldık. (Hicr Suresi, 19-20)

Yeri de (nasıl) döşeyip-yaydık? Onda sarsılmaz dağlar bıraktık ve onda 'göz alıcı ve iç açıcı' her çiftten (nice bitkiler) bitirdik. (Bunlar,) 'İçten Allah'a yönelen' her kul için 'hikmetle bakan bir iç göz' ve bir zikirdir. (Kaf Suresi, 7-8)

Üstteki ayetlerde tüm bitkileri yaratanın Allah olduğu haber verilmektedir. Yani bildiğimiz ya da bilmediğimiz tüm bitkileri, tüm ağaçları, otları, meyveleri, çiçekleri, yosunları veya sebzeleri yaratan sonsuz güç ve kudret sahibi olan Allah'tır.

Aynı gerçek hayvanlar için de geçerlidir. Yeryüzünde yaşayan ve yaşamış milyonlarca farklı hayvan türünün hepsini yaratan Allah'tır. Balıkları, sürüngenleri, kuşları, memelileri yaratan, atları, zürafaları, sincapları, geyikleri, serçeleri, kartalları, dinazorları, balinaları veya tavus kuşlarını yoktan var eden, sonsuz bir ilim ve sanat sahibi olan Allah'tır. Ayetlerde Allah'ın farklı canlı türlerini yaratmasından şöyle söz edilir:

Allah, her canlıyı sudan yarattı. İşte bunlardan kimi karnı üzerinde yürümekte, kimi iki ayağı üzerinde yürümekte, kimi de dört (ayağı) üzerinde yürümektedir. Allah, dilediğini yaratır. Hiç şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir. (Nur Suresi, 45)

Ve hayvanları da yarattı; sizin için onlarda ısınma ve yararlar vardır ve onlardan yemektesiniz. (Nahl Suresi, 5)

Allah tüm canlıları yarattığı gibi insanı da yaratmıştır. İlk insan olan Hz. Adem'i Kuran'da bildirdiği üzere çamurdan yaratmış, sonra da tüm insanları birbirlerinden türeyen basit bir sıvıdan (meniden) var etmiştir. Dahası, yeryüzündeki diğer canlılardan farklı olarak, insana Kendinden bir ruh üflemiştir. Allah insanın yaratılışıyla ilgili bu gerçeği Kuran'da şöyle bildirir:

O, yarattığı herşeyi en güzel yapan ve insanı yaratmaya bir çamurdan başlayandır. Sonra onun soyunu bir özden, basbayağı bir sudan yapmıştır. Sonra onu 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona Ruhundan üfledi. Sizin için de kullak, gözler ve gönüller var etti. Ne az şükrediyorsunuz? (Secde Suresi, 7-9)

İnsanın Görevi

Bilim, başta da belirttiğimiz gibi Allah'ın Kuran'da bildirdiği yaratılış gerçeğini bir kez daha ortaya koymaktadır. Bilimsel bulgular, canlılarda olağanüstü bir tasarım bulunduğunu göstererek, bunların üstün bir akıl ve bilgiyle var edildiklerini doğrulamaktadır. Biyolojik gözlemler, canlı türlerinin birbirlerine dönüşmediklerini, dolayısıyla zaman içinde geriye doğru gidildiğinde her türün yoktan yaratılmış olan ilk bireyelerine varılacağını göstermektedir. Örneğin kartallar her zaman kartal olarak kaldıklarına göre, tarih içinde geriye gidildiğinde, orijinal olarak yoktan yaratılmış ilk kartal çiftine ya da grubuna varılacaktır. Nitekim fosil bulguları da bunu doğrulamakta ve farklı canlı türlerinin, kendilerine has yapılarıyla yeryüzünde aniden ortaya çıktıklarını göstermektedir. Bu canlı türleri farklı zaman dilimleri içinde aşama aşama yaratılmış ve yeryüzüne yerleştirilmiş olabilirler, ama sonuçta tüm bunlar Allah'ın dilemesiyle olmuştur.

Kısacası bilim, bu saydığımız delillerle canlıları var edenin Allah olduğunu gözler önüne sermektedir.

Ancak bilim bu noktadan daha ileri gidemez. Bize, niçin yaratıldığımızı ve yaşamımızın amacının ne olduğunu öğreten, bizi yaratmış olan Allah'ın Zatı'nı tanıtan ve her konuda yol gösterecek olan yegane kaynak, Allah'tan bize ulaşan kutsal kitabımız Kuran'dır.

Kuran'da ise, bize yaratılış amacımızın Rabbimiz olan Allah'a iman etmek ve O'na kulluk etmek olduğu bildirilir. Allah bir ayette, "**Ben, cinleri ve insanları yalnızca Bana ibadet etsinler diye yarattım.**" (Zariyat Suresi, 56) diye buyurmaktadır. Yaratılış gerçeğini kavrayan her insana düşen görev, bu ayetin hükmüne uygun olarak yaşamak ve Allah'ın Kuran'da açıkladığı mümin kişi gibi, "**Bana ne oluyor ki, beni Yaratanı kulluk etmeyecekmişim?**" (Yasin Suresi, 22) demektir.

Gördüğü tüm delillere karşı hala yaratılış gerçeğini reddeden ve Allah'ı inkarda direten kimseler ise, kibirleri akıllarına galip gelmiş kimselerdir. Bu gibi insanların gerçekte ne kadar büyük bir acz içinde olduklarını, Rabbimiz bir ayette şöyle bildirir:

Ey insanlar, (size) bir örnek verildi; şimdi onu dinleyin. Sizin, Allah'ın dışında tapmakta olduklarınız -hepsi bunun için biraraya gelseler dahi- gerçekten bir sinek bile yaratamazlar. Eğer sinek onlardan bir şey kapacak olsa, bunu da ondan geri alamazlar. İsteyen de güçsüz, istenen de. (Hac Suresi, 73)

UYARI

Okuyacağınız bu bölüm, hayatın
ÇOK ÖNEMLİ bir sırrını içermektedir.

Maddesel dünyaya bakış açınızı
kökten değiştirecek olan bu konuyu,
çok dikkatli bir biçimde
ve sindirerek okumalısınız.

Burada anlatılacak olanlar yalnızca
bir bakış açısı, farklı bir yaklaşım veya
herhangi bir felsefi düşünce değil;
dine inanan-inanmayan
herkesin kabul edeceği,
bugün bilimin de kanıtladığı
kesin bir gerçektir.

MADDENİN ARDINDAKİ SIR

Akıl ve vicdan yoluyla çevresini izleyen kişi fark eder ki, evrendeki canlı-cansız herşey yaratılmıştır. Peki tüm bunlar kim tarafından yaratılmıştır?

Açıktır ki, evrenin her noktasında kendini belli eden "**yaratılmışlık**", evrenin kendisinin bir ürünü olamaz. Örneğin bir böcek kendi kendisini var etmemiştir. Güneş Sistemi, bitkiler, insanlar, bakteriler, alyuvarlar, kelebekler kendi kendilerini yaratmamışlardır. Tüm bunların "tesadüfen" oluşmaları gibi bir ihtimal de, kitabın önceki sayfalarında incelediğimiz gibi, söz konusu değildir.

Dolayısıyla şu sonuca varabiliriz: Gözümüzle gördüğümüz herşey yaratılmıştır... Ancak gözümüzle gördüğümüz şeylerin hiçbiri "Yaratıcı" değildir. O halde, Yaratıcı, gözümüzle gördüğümüz herşeyden başka ve üstün bir varlıktır. Kendisi görünmeyen, fakat yarattığı herşeyin Kendisi'nin varlığını ve vasıflarını gösterdiği üstün bir güçtür.

İşte Allah'ın varlığını tanımayanların saptıkları nokta da buradadır. Bu kişiler, Allah'ı gözleriyle görmedikleri sürece, O'nun varlığına iman etmemeye şartlandırmışlardır kendilerini. Ancak bu durumda, evrenin her yerinde apaçık görünen "**yaratılmışlık**" gerçeğini gizlemek, evrenin ve canlıların yaratılmamış olduğunu iddia etmek zorunda kalırlar. Bunu yapmak için yalanlara başvururlar. Evrim teorisi, önceki sayfalarda değinildiği gibi, bu konuda başvurulan yalanların, sonuçsuz çırpınışların en belirgin örneğidir.

İnkâr edenlerin temel yanılgısı, aslında Allah'ın varlığını inkâr etmeyen, ancak çarpık bir Allah inancına sahip olan pek çok kişi tarafından da paylaşılır. Toplumun çoğunluğunu oluşturan bu kişiler, yaratılışı reddet-

mezler, ancak Allah'ın "nerede" olduğuna dair batıl inançları vardır: Çoğu, Allah'ın yalnızca "gökte" olduğunu sanır. Bilinçaltlarındaki batıl düşünceye göre, Allah çok uzaklardaki bir gezegenin arkasındadır ve çok nadiren "dünya işlerine" müdahale eder. Ya da hiç etmez; evreni yaratmış ve bırakmıştır, insanlar kendi kaderlerini çizerler...

Kimileri de Kuran'ın Allah'ın "her yerde" olduğuna dair haberini duymuştur, fakat bunun anlamını tam olarak çözemezler. Bilinçaltlarındaki batıl düşünce, Allah'ın radyo dalgaları ya da görünmez, hissedilmez bir gaz gibi (Allah'ı tenzih ederiz) maddeleri çevrelediği şeklindedir.

Oysa bu düşünce ve baştan beri saydığımız, **Allah'ın "nerede" olduğunu** bir türlü çözemeyen (belki de bu yüzden O'nu inkar eden) düşünceler, ortak bir yanılsa dayanmaktadırlar: Hiçbir temeli olmayan bir ön yargıyı benimsemekte, ondan sonra da Allah ile ilgili olarak zanlara kapılmaktadırlar.

Nedir bu ön yargı?..

Bu ön yargı maddenin varlığı ve niteliği ile ilgilidir. İnsanların büyük bir kısmı gördüğümüz maddesel evrenin, var olan gerçekliğin ta kendisi olduğu konusunda şartlanmışlardır. Oysa modern bilim, bu ön yargıyı da yıkarak, çok önemli ve etkileyici bir gerçeği ortaya koymaktadır. İlerleyen sayfalarda Kuran'da da işaret edilen bu büyük gerçeği açıklayacağız.

Elektrik Sinyallerinden Oluşan Evren

Yaşadığımız dünya ile ilgili tüm bilgilerimiz bize beş duyumuz aracılığı ile gelir. Yani biz gözümüzün gördüğü, elimizin dokunduğu, burnumuzun kokladığı, dilimizin tattığı, kulağımızın duyduğu bir dünyayı tanırız. Doğumumuzdan itibaren bu duyulara bağlı olduğumuz için "dış dünya"nın, duyularımızın bize tanıttığından farklı olabileceğini hiç düşünmemişizdir.

Oysa, bugün birçok bilim dalında yapılan araştırmalar son derece farklı bir anlayışı beraberinde getirmiş, algılarımız ve algıladığımız dünya ile ilgili ciddi şüphelerin oluşmasına neden olmuştur.

Bu yeni anlayışın çıkış noktası ise şudur: Bizim "dış dünya" olarak algıladıklarımız, yalnızca elektrik sinyallerinin beyinde oluşturduğu etkilerdir. Elmanın kırmızılığı, tahtanın sertliği, dahası anneniz, babanız, aileniz, sahibi olduğunuz bütün mallar, eviniz, işiniz ve bu kitabın satırları yalnız-

ca ve yalnızca beyninizdeki elektrik sinyallerinden ibarettir.

Frederick Vester bilimin bu konuda ulaştığı noktayı şöyle ifade eder:

Bazı düşünürlerin, '**insan bir hayaldir**, aslında bütün yaşananlar geçici ve aldatıcıdır, **bu evren bir gölgedir**' şeklindeki sözleri günümüzde bilimsel olarak kanıtlanıyor gibidir.³⁹⁷

Konuyu tam olarak açıklamak için öncelikle, dış dünya hakkında bize bilgi veren duyularımızdan söz edelim.

Nasıl Görüyoruz, Duyuyoruz, Tadıyoruz?

Görme olayı oldukça aşamalı bir biçimde gerçekleşir. Görme sırasında, herhangi bir cisimden gelen ışık demetleri (fotonlar), gözün önündeki lensin içinden kırılarak geçer ve gözün arka tarafındaki retinaya ters olarak düşerler. Buradaki hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülen görme uyarıları, sinirler aracılığı ile, beynin arka kısmındaki görme merkezi adı verilen küçük bir bölgeye ulaşırlar. Bu elektrik sinyali bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Yani görme olayı, gerçekte beynin arkasındaki küçük, **ışığın hiçbir şekilde giremediği, kapkaranlık bir noktada** yaşanır.

Şimdi genelde herkesçe bilinen bu bilgiye bir kez daha dikkatlice bakalım: Biz, "görüyorum" derken, aslında gözümüze gelen uyarıların elektrik sinyaline dönüşerek beynimizde oluşturduğu "etkiyi" görürüz. Yani **"görüyorum" derken, aslında beynimizdeki elektrik sinyallerini seyrediyoruz.**

Hayatımız boyunca gördüğümüz her görüntü bir kaç cm³lük görme merkezinde oluşur. Okuduğunuz bu satırlar da, ufka baktığınızda gördüğünüz uçsuz bucaksız manzara da, bu küçük yerde meydana gelmektedir. Bu arada gözden kaçırılmaması gereken bir nokta daha vardır. Az önce belirttiğimiz gibi, kafatası ışığı içeri geçirmez, yani beynin içi kapkaranlıktır. Dolayısıyla beynin ışığın kendisiyle muhatap olması asla mümkün değildir.

Buradaki ilginç durumu bir örnekle açıklayalım: Karşımızda bir mum olduğunu düşünelim. Bu mumun karşısına geçip onu uzun süre izleyebiliriz. Ama bu süre boyunca beynimiz, muma ait ışığın aslı ile hiçbir zaman muhatap olmaz. Mumun ışığını gördüğümüz anda bile kafamızın ve beynimizin içi kapkaranlıktır. Kapkaranlık beynimizin içinde, aydınlık,

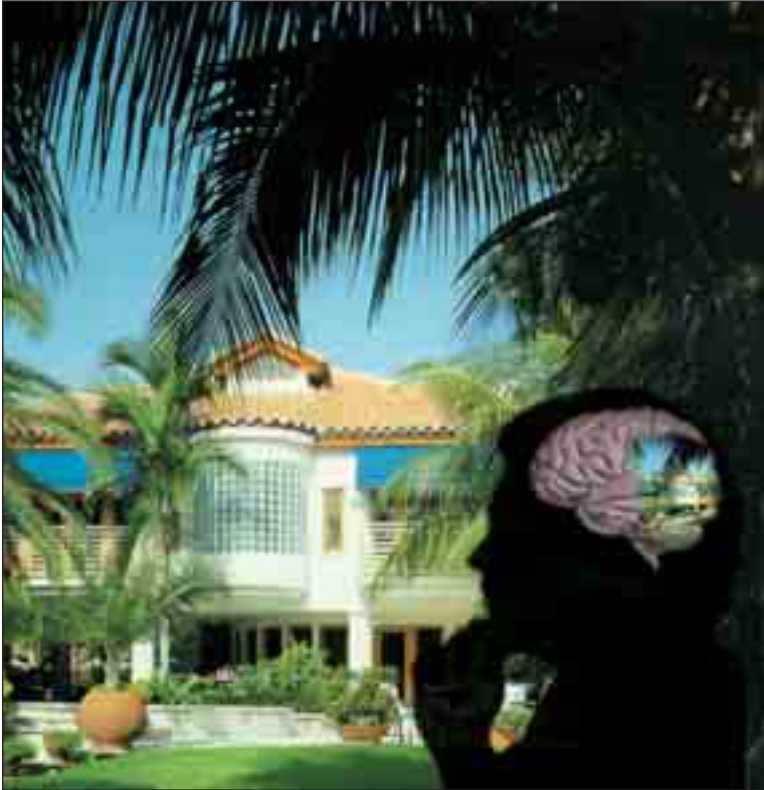
ışıl ışıl ve renkli bir dünyayı seyrederiz.

R.L. Gregory, bizim çok doğal karşıladığımız görme olayındaki mucizevi durumu şöyle ifade etmektedir:

Görme olayına o kadar alışmışız ki, çözülmesi gereken sorular olduğunun farkına varmak büyük bir hayal gücü gerektiriyor. Fakat bunu dikkate alın. Gözlerimize minik tepetaklak olmuş görüntüler veriliyor, ve biz çevremizde bunları sağlam nesnelere olarak görüyoruz. Retinaların üzerindeki uyarıların sonucunda nesnelere dünyasını algılıyoruz ve **bu bir mucizeden farksız aslında.**³⁹⁸

Aynı durum diğer algılar için de geçerlidir. Ses, dokunma, tat ve koku, birer elektrik sinyali olarak beyne ulaşır ve buradaki ilgili merkezlerde algılanırlar.

Duyuma olayı da böyledir: Dış kulak, çevredeki ses dalgalarını kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titre-

Bizim gördüğümüz, dokunduğumuz, duyduğumuz ve adına "madde", "dünya" ya da "evren" dediğimiz kavramlar, aslında beynimizde yorumlanan elektrik sinyalleridir. Biz hiçbir zaman maddenin, beynimiz dışındaki aslına ulaşamayız. Ancak, dış dünyanın beynimizde oluşan görüntüsünü görür, duyar ve tadarız.

şimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynı görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir. Kafatası ışığı geçirmediği gibi sesi de geçirmez. Dolayısıyla dışarı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir.

Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Öylesine bir netliktir ki bu; sağlıklı bir insan kulağı hiçbir parazit, hiçbir cızırtı olmaksızın herşeyi duyar. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız, bir yaprağın hışırtısından jet uçaklarının gürültüsüne dek geniş bir frekans aralığındaki tüm sesleri algılayabilirsiniz. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada derin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Koku algımızın oluşması da buna benzerdir: Vanilya kokusu, gül kokusu gibi uçucu moleküller, burnun epitelyum denilen bölgesindeki titreşim tüylerinde bulunan alıcılara gelirler ve bu alıcılarda etkileşime girerler. Bu etkileşim beynimize elektrik sinyali olarak iletilir ve koku olarak algılanır. Sonuçta bizim güzel ya da çirkin diye adlandırdığımız kokuların hepsi uçucu moleküllerin etkileşimlerinin elektrik sinyaline dönüştürüldükten sonra, beyindeki algılanış biçiminden başka bir şey değildir. Bir parfümü, bir çiçeği, sevdiğiniz bir yemeği, deniz kokusunu, hoşunuza giden ya da gitmeyen her türlü kokuyu beyninizde algıyorsunuz. Fakat koku molekülleri beyne hiçbir zaman ulaşamazlar. Ses ve görüntüde olduğu gibi, kokuda da beyninize ulaşan yalnızca elektrik sinyalleridir. Sonuç olarak, doğduğunuz andan itibaren dışarıdaki nesnelere ait olarak bildiğiniz kokular duyu organlarınız aracılığı ile hissettiğiniz elektrik uyarılarıdır.

Benzer şekilde, insan dilinin ön tarafında da dört farklı tip kimyasal alıcı vardır. Bunlar tuzlu, tatlı, ekşi ve acı tatlarına karşılık gelir. Tat alıcılarımız bir dizi kimyasal işlemde sonra bu algıları elektrik sinyallerine dönüştürür ve beyne iletirler. Bu sinyaller de beyin tarafından tat olarak algılanırlar. Bir çikolatayı ya da sevdiğiniz bir meyveyi yediğinizde aldığınız tat, elektrik sinyallerinin beyin tarafından yorumlanmasıdır. Dışarıdaki nesneye ise asla ulaşamazsınız; çikolatanın kendisini göremez, koklayamaz ve tadamazsınız. Örneğin, beyninize giden tat alma sinirleri kesilse, o an yediğiniz herhangi bir şeyin tadının beyninize ulaşması mümkün olmaz; tat duyurunuzu tamamen yitirirsiniz.

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

Bu noktada karşımıza bir gerçek daha çıkar: Bir yiyeceği tattığımızda bir başkasının o yiyecekten aldığı tadın veya bir sesi duyduğumuzda başka birisinin duyduğu sesin bizim algıladıklarımız ile aynı olduğundan emin olmamız mümkün değildir. Bu gerçekle ilgili Lincoln Barnett şöyle demektedir:

Hiç kimse kendisinin kırmızıyı görüşünün ya da Do notasını duyusunun başka bir insanınki ile aynı olup olmadığını bilemez.³⁹⁹

Dokunma duyumuza gelince de, değişen bir şey olmadığını görürüz. Bir cisme dokunduğumuzda dış dünyayı ve nesnelere tanımamıza yardımcı olacak bilgiler, derideki duyu sinirleri aracılığıyla beyne ulaştırılırlar. Dokunma hissi beynimizde oluşur. Zannedildiği gibi dokunma hissini algıladığımız yer parmak uçlarımız ya da derimiz değil, yine beynimizdeki dokunma merkezidir. Bizler nesnelere gelen elektriksel uyarıların beynimizde değerlendirilmesi sonucu sertlik ya da yumuşaklık, sıcaklık ya da soğukluk gibi, nesnelere tanımlayan farklı farklı hisler duyarız. Hatta bir cismi tanımaya yarayan her türlü detayı bu uyarılar sonucunda elde

Bir cisimden gelen ışık demetleri retina üzerine ters olarak düşerler. Burada elektrik sinyaline dönüşen görüntü beyin arka tarafındaki görme merkezine ulaştırılır. Görme merkezi dediğimiz yer küçük bir alandır. Beyin ışığı geçirmediği için, görme merkezine de ışığın ulaşması mümkün değildir. Yani biz, ısı ve derinlikli bir dünyayı küçük ve ışığın asla ulaşamadığı bir noktada algılarız. Bir ateşin ışığını ve sıcaklığını hissettiğimiz anda bile beynimizin içi kapkaranlıktır ve ısı hiç değişmez.

ederiz. Bu önemli gerçeğe ilgili olarak B. Russel ve L. Wittgeinstein gibi ünlü filozofların düşünceleri şöyledir:

...Bir limonun gerçekten var olup olmadığı ve nasıl bir süreçle varlaştığı sorulamaz ve incelenemez. Limon, sadece dille anlaşılan tat, burnla duyulan koku, gözle görülen renk ve biçimden ibarettir ve yalnız bu nitelikleri bilimsel bir araştırmanın ve yargının konusu olabilir. **Bilim, nesnel dünyayı asla bilemez.**⁴⁰⁰

Yani beynimizin dışındaki maddesel dünyaya ulaşmamız imkansızdır. Muhatap olduğumuz tüm nesnelere, gerçekte görme, işitme, dokunma gibi algıların toplamından ibarettir. Algı merkezlerindeki bilgileri değerlendiren beynimiz, yaşamımız boyunca maddenin bizim dışımızdaki "**aslı**" ile **değil, beynimizdeki kopyaları ile muhatap olur**. Biz ise bu kopyaları dışımızdaki gerçek madde zannederek yanılırız.

Beynimizin İçinde Oluşan "Dış Dünya"

Buraya kadar anlattığımız fiziksel gerçekler bizi tartışılmaz bir sonuca ulaştırır: Bizim gördüğümüz, dokunduğumuz, duyduğumuz ve adına "madde", "dünya" ya da "evren" dediğimiz kavramlar, aslında beynimizde yorumlanan elektrik sinyalleridir. Biz hiçbir zaman maddenin, beynimiz dışındaki aslına ulaşamayız. Ancak dış dünyanın beynimizde oluşan görüntüsünü görür, duyar ve tadarız.

Örneğin meyve yiyen biri, aslında meyvenin beynindeki algısıyla muhataptır, aslıyla değil. Kişinin "meyve" diye nitelendirdiği şey, meyvenin biçimi, tadı, kokusu ve sertliğine ait elektriksel bilginin beyinde algılanmasından ibarettir. Eğer beyne giden görme sinirini keserseniz, meyve görüntüsü de bir anda yok olur. Veya burundaki algılayıcılardan beyne uzanan sinirdeki bir kopukluk, koku algınızı tamamen ortadan kaldırır. Çünkü meyve, birtakım elektrik sinyallerini beynin yorumlamasından başka bir şey değildir.

Üzerinde düşünülmesi gereken ayrı bir nokta da uzaklık hissidir. Uzaklık, örneğin bu kitapla aranızdaki mesafe, sadece beyninizde meydana gelen bir boşluk hissidir. Bir insanın kendisinden çok uzakta sandığı maddeler de aslında beyninin içindedir. Örneğin insan göğe bakıp yıldızları seyrederek ve bunların milyonlarca ışık yılı uzakta olduklarını sanır. Oysa yıldızlar onun içinde, beynindeki görüntü merkezindedirler. Bu yazıla-

rı okurken içinde oturduğunuzu sandığınız odanın da aslında içinde de-ğilsiniz; aksine oda sizin içinizdedir. Bedeninizi görmeniz, sizi odanın içinde olduğunuza inandırır. **Ancak şunu unutmayın; bedeniniz de beyninizde oluşan bir görüntüdür.**

Tüm diğer algılarınız için de aynı durum geçerlidir. Örneğin siz yan odadaki televizyonun sesini duyduğunuzu sanırken aslında beyninizin içindeki sesle muhatapsınızdır. Metrelerce uzaktan geldiğini sandığınız ses de, hemen yanınızdaki kişinin konuşması da aslında beyninizdeki birkaç santimetrekarelik duyma merkezinde algılanmaktadır. Bu algı merkezinin dışında sağ, sol, ön, arka gibi bir kavram yoktur. Yani ses sağdan, soldan veya havadan size ulaşmaz; **sesin geldiği bir yön yoktur.**

Algıladığımız kokular da böyledir; hiçbiri uzak bir mesafeden size ulaşmaz. Koku alma merkezinizde oluşan etkileri, dışarıdaki maddelerin kokusu zannedersiniz. Oysa bir gülün görüntüsü nasıl ki görme merkezinizin içindeyse, o gülün kokusu da aynı şekilde koku alma merkezinizin içindedir; dışarıdaki gülün ve kokusunun aslı ile muhatap olamazsınız.

Çünkü bizim için "dış dünya", aynı anda beynimize ulaşan "elektrik sinyalleri bütününden başka bir şey değildir. Beynimiz hayatımız boyunca bu sinyalleri değerlendirir. Biz de bunları maddenin "dışarıdaki" aslı sanarak yanıldığımızın farkında olmadan bir ömür süreriz. Yanılırız, çünkü algılarımızla maddenin kendisine asla ulaşamayız.

"Dış dünya" sandığımız sinyalleri yorumlayıp anlamlı hale getiren de, yine bizim beynimizdir. Örneğin duyma algısını ele alalım. Kulağımızın içine gelen ses dalgalarının yorumunu yaparak onu bir senfoniye çeviren aslında beynimizdir. Yani müzik, beynimizin oluşturduğu bir algıdır. Renkleri görürken de aslında gözümüze ulaşan sadece ışığın **farklı dalga boylarıdır**. Bu farklı dalga boylarını renklere çeviren yine beynimizdir. **"Dış dünyada" renk yoktur.** Ne elma kırmızı, ne gökyüzü mavi, ne de ağaçlar yeşildir. Onlar, sadece öyle algıladığımız için öyledirler.

Nitekim gözdeki retinada oluşan küçük bir bozukluk renk körlüğüne sebep olur. Kimi insan maviyi yeşil, kimisi kırmızıyı mavi, kimisi de renkleri grinin çeşitli tonları şeklinde algılar. Bu noktadan sonra dışarıdaki nesnenin renkli olup olmaması önemli değildir.

Ünlü düşünür Berkeley de bu gerçeğe şu sözleriyle dikkat çekmektedir:

İlkin **renklerin, kokuların**, v.b. "gerçekten var olduğu" sanıldı; ama

daha sonra, bu çeşit görüşler reddedildi ve görüldü ki, **bunlar duyularımız sayesinde vardır.**⁴⁰¹

Sonuç olarak; biz nesnelere onlar renkli olduğundan ya da dışarıda maddi bir varlığa sahip olduklarından renkli görmeyiz. Çünkü, **varlıklara yüklediğimiz tüm nitelikler, "dış dünyada" değil, içimizdedir.**

Peki o zaman "dış dünya"yı tam olarak bildiğimizi nasıl iddia edebiliriz?

İnsanın Sınırlı Bilgisi

Buraya kadar anlattığımız gerçeğin ortaya koyduğu en önemli sonuçlardan biri, insanın dış dünya hakkındaki bilgisinin aslında son derece sınırlı oluşudur.

Dış dünya hakkındaki bilgilerimiz hem beş duyu ile sınırlıdır, hem de bu duyuların bize algılatığı dünyanın "asıl dünya" ile birebir uyumlu olduğunu gösterecek hiç bir kanıt yoktur.

Dolayısıyla asıl dünya, bizim algıladığımızdan çok daha farklı olabilir. Orada bizim algılayamadığımız pek çok varlık ve varlık boyutu olabilir. Bizim bilgimiz, evrenin en uzak noktalarına varsak bile, eksik olarak kalmaya devam edecektir.

Tüm varlıkları eksiksiz ve kusursuz bir biçimde bilen ise, tümünü yaratmış olan Yüce Allah'tır. Allah'ın yarattığı varlıklar, ancak O'nun izin verdiği kadar bilgi sahibi olabilirler. Bu gerçek, Kuran'da şöyle haber verilmektedir:

Allah... O'ndan başka ilah yoktur. Diridir, kaimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun Katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindeki ve arkalarındaki bilir. (Onlar ise) dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek Yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Yapay Olarak Oluşturulan "Dış Dünya"

Tanıdığımız tek dünya, zihnimizin içinde olan, orada çizilen, seslendirilen ve renklendirilen, kısacası zihnimizde meydana gelen bir dünyadır.

Beynimizde seyrettiğimiz bu algılar kimi zaman "yapay" bir kaynaktan da geliyor olabilirler.

Bunu şöyle bir örnekle zihnimizde canlandırabiliriz:

Önce, beyninizi vücudunuzun dışına çıkarıp, cam bir küpün içinde suni olarak yaşattığımızı düşünelim. Bir de bunun yanına, her türlü elektrik sinyalinin üretilebildiği bir bilgisayar yerleştirelim. Sonra, herhangi bir ortama ait görüntü, ses, koku gibi verilerin elektrik sinyallerini yapay olarak bu bilgisayarda üretelim ve kaydedelim. Bu bilgisayarı elektrik kablolarıyla beyninizdeki algı merkezlerine bağlayalım ve burada kayıtlı olan sinyalleri beyninize gönderelim. Bu sinyalleri algıladıkça beyniniz (bir başka deyimle "siz"), bunların karşılığı olan ortamı görecek ve yaşayacaktır.

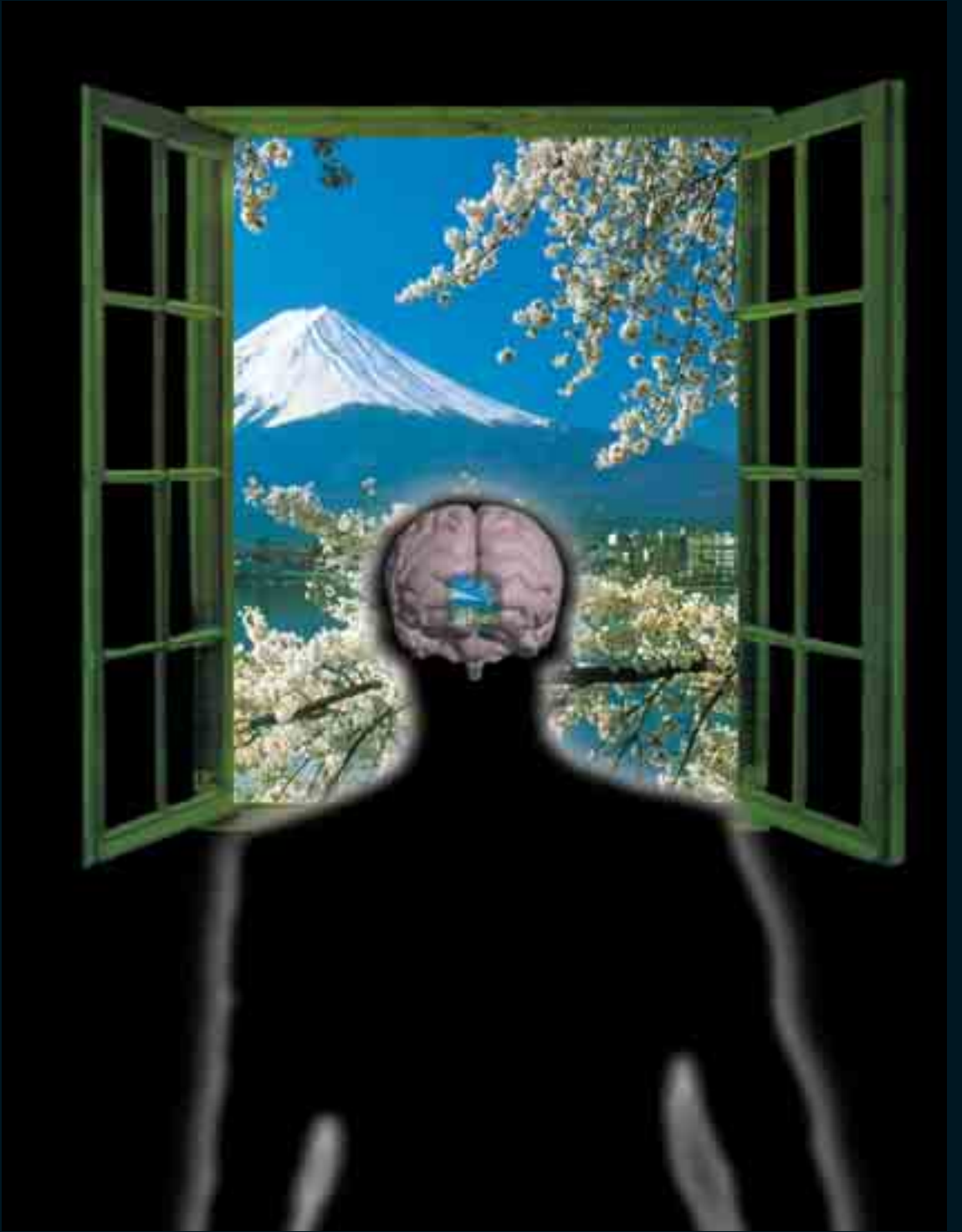

Modern fiziğin bulguları da maddesel evrenin bir algılar bütünü olduğunu gösteriyor. 30 Ocak 1999 tarihli sayısında bu gerçeği ele alan ünlü Amerikan bilim dergisi *New Scientist*'in kapağında şu soru yer alıyor: "Gerçeğin Ötesinde: Evren, Bilginin Bir Dansı mı ve Madde Sadece Bir Seraptan mı İbaret?"

Bu bilgisayardan beyninize, kendi görüntünüze ait elektrik sinyalleri de gönderebiliriz. Örneğin bir masada otururken algıladığınız bütün görme, iştme, dokunma gibi duyuların elektriksel karşılıklarını beyninize gönderdiğimizde, beyniniz kendisini bürosunda oturmakta olan bir işadımı sanacaktır. Bilgisayardan gelen uyarılar devam ettikçe de bu hayali dünya devam edecektir. Yalnızca bir beyinden ibaret olduğunu ise hiçbir şekilde anlayamayacaktır. Çünkü beynin içinde bir dünya oluşması için beyindeki ilgili merkezlere gerekli uyarıların ulaşması yeterlidir. Bu uyarılar yapay bir kaynaktan, örneğin bir kayıt cihazından ya da daha farklı bir algı kaynağından geliyor olabilir.

Ünlü bilim felsefecisi Bertrand Russell bu konuda şunları söyler:

...Parmaklarımızla masaya bastığımız zamanki

Hayatımız boyunca gördüğümüz her görüntü beyin arka tarafındaki görme merkezinde oluşur ve bu görme merkezi sadece ve sadece birkaç cm^3 büyüklüğündedir. Dar bir oda görüntüsü de, geniş bir manzara görüntüsü de bu çok küçük alana sığmaktadır. O halde bizim gördüğümüz, dışarıda var olan gerçek büyüklük değil, sadece beynimizin algıladığı büyüklüktür.

dokunma duyusuna gelince bu, parmak uçlarındaki elektron ve protonlar üzerinde bir elektrik etkisidir. Modern fiziğe göre, masadaki elektron ve protonların yakınlığından oluşmuştur. **Eğer parmak uçlarımızdaki aynı etki, bir başka yolla ortaya çıkmış olsaydı, hiç masa olmamasına rağmen aynı şeyi hissedecektik.**⁴⁰²

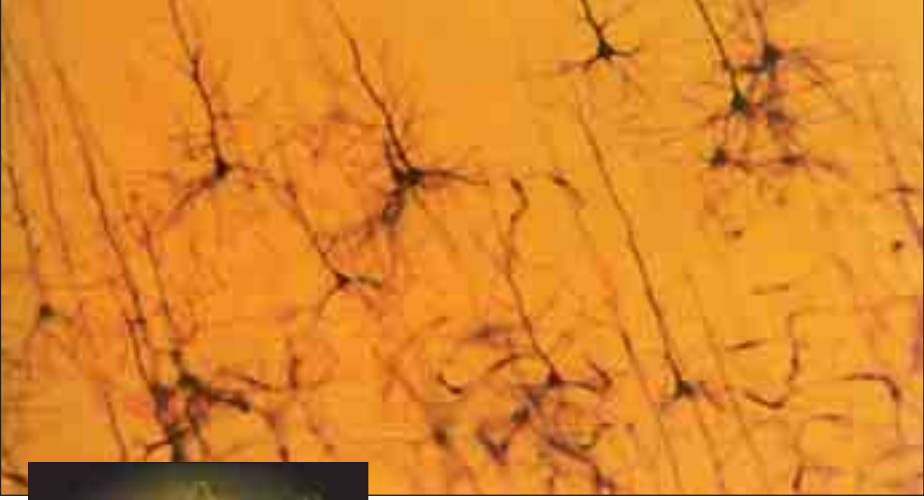
Maddesel karşılıkları olmayan algıları gerçek sanarak aldanmamız çok kolaydır. Nitekim bu gerçeği rüyalarımızda sık sık yaşarız. Rüyada tamamen gerçek gibi duran olaylar yaşar, insanlar, nesnelere, ortamlar görürüz. Ama hepsi birer algıdan başka bir şey değildir. Rüya ile "gerçek dünya" arasında ise temel bir fark yoktur; her ikisi de zihinde yaşanır.

Algılayan Kim?

Buraya kadar anlaşılacağı gibi, içinde yaşadığımızı sandığımız ve "dış dünya" adını verdiğimiz maddesel dünyanın aslında beynimizde oluştuğuna kuşku yoktur. Ama asıl önemli soru burada ortaya çıkar: Bildiğimiz bütün maddesel varlıklar gerçekte birer algı ise, o halde beynimiz nedir? Beynimiz de kolumuz, bacağımız ya da başka herhangi bir nesne gibi maddesel dünyanın bir parçası olduğuna göre, o da diğer maddeler gibi bir algı olmalıdır.

Rüya ile ilgili bir örnek konuyu daha iyi açıklayacaktır. Şimdiye kadar olan anlatımımıza uygun olarak beynimizin içinde bir rüya seyrettiğimizi düşünelim. Rüyada hayali bir bedenimiz olacaktır. Hayali bir kolumuz, hayali bir gövdemiz, hayali bir gözümüz ve de hayali bir beynimiz. Rüya sırasında bize "nerede görüyorsun?" gibi bir soru gelse vereceğimiz cevap "beynimde görüyorum" olacaktır. Ama ortada gerçek bir beyin yoktur. Sadece hayali bir vücut, hayali bir kafatası ve hayali bir beyin vardır. Rüyanızdaki görüntüyü gören irade ise, rüyadaki hayali beyin değil, ondan daha "ötede" olan bir varlıktır.

Rüyadaki ortamla gerçek hayat dediğimiz ortam arasında herhangi bir fiziksel fark olmadığını biliyoruz. Öyleyse, bize gerçek hayat dediğimiz ortamda, "nerede görüyorsun?" sorusu sorulduğunda da üstteki örnekteki gibi "beynimde" cevabını vermenin bir anlamı yoktur. Her iki durumda da gören ve algılayan irade, bir et parçası niteliğindeki beyin değildir. Buraya kadar hep dış dünyanın bir kopyasını beynimizde izlediğimiz-

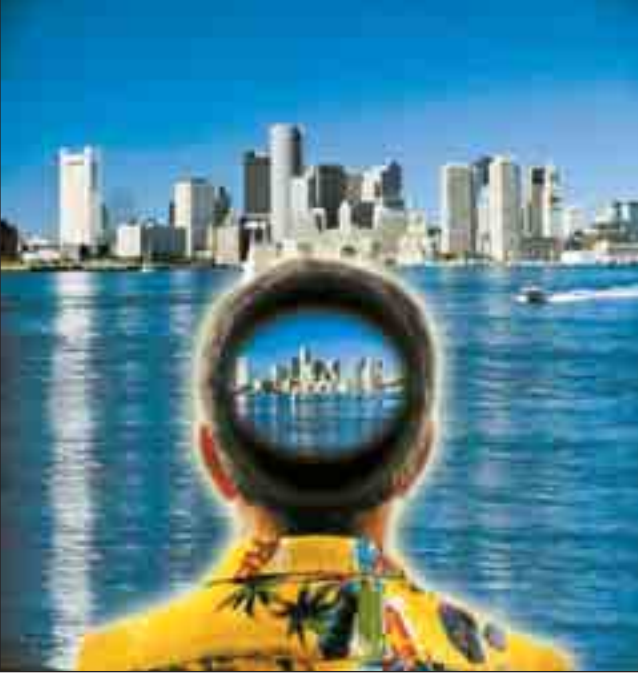
Beyin, protein ve yağ moleküllerinden oluşan bir hücre yığıdır. Nöron (yukarıda) adı verilen sinir hücrelerinden oluşmuştur. Bilinci oluşturan elbette nöronlar değildir. Nöronların yapısını incelediğimizde karşımıza çıkan ise atomlardır. (Solda) Kuşkusuz şuursuz atomların da şuur meydana getirmesi mümkün değildir. Beyin dediğimiz et parçasında, görüntüleri izleyecek, bilinci oluşturacak, kısacası "ben" dediğimiz şeyi yaratabilecek bir güç yoktur.

den söz ettik. Bunun önemli bir sonucu, dış dünyanın aslını hiç bir zaman tam olarak bilemeyeceğimizdir.

En az bu kadar önemli olan ikinci bir gerçek ise, beynimizde izlediğimiz bu dünyayı izleyen "irade"nin, beynin kendisi olamayacağıdır. Beyin, kendisine gelen verileri işleyen ve görüntüye çeviren bir bilgisayar-monitör sistemi gibidir; ama dikkat edilirse bilgisayarlar kendi kendilerini izlemezler. Varlıklarının şuurunda da değildirler.

Bu şuuru aramak için beyni analiz ettiğimizde karşımıza, diğer canlı organlarda da bulunan protein ve yağ molekülleri gibi moleküllerden daha farklı bir malzeme çıkmaz. Yani beyin dediğimiz et parçasında, görüntüleri seyrederek yorumlayacak, bilinci oluşturacak, kısacası "ben" dediğimiz şeyi yaratabilecek bir şey yoktur.

R.L. Gregory beynin içinde görüntünün algılanması ile ilgili insanların düştükleri bir yanılgıyı şöyle dile getirmektedir:

Bir manzarayı seyreden insan, bu manzarayı, beyninin arkasındaki kapkaranlık görme merkezinde görür. Peki, beyninin içinde bu manzarayı seyreden, gördüklerinden zevk alan, gördüğü binaları tanıyan, pırl pırl gökyüzünü izlemekten hoşlanan kimdir? Beyin hücreleri veya atomlar görmek, duymak ve zevk almak gibi özelliklerden yoksun olduklarına göre, tüm bunları beyin içinde izleyen ve hisseden kimdir?

Gözlerin beyinde resimler oluşturduğunu söylemeye yönelik bir eğilim söz konusudur, fakat bundan kaçınmak gerekir. Beyinde bir resim oluşturduğu söylenirse bunu görmesi için içte bir göz daha olması gerekir -fakat bu gözün resmini görebilmek için bir göze daha ihtiyaç olacaktır,... ve bu da sonsuz bir göz ve resim olması anlamına gelir. Bu mümkün olamaz..⁴⁰³

Maddeden başka bir varlığı kabul etmeyen materyalistlerin içinden çıkamadıkları sorunlardan biri budur: Gören, gördüğünü algılayan ve tepki veren "içteki göz" kime aittir?

Karl Pribram da bilim ve felsefe dünyasında, algıyı hissedenin kim olduğu ile ilgili bu önemli arayışa dikkat çekmiştir:

Yunanlılardan beri, filozoflar "makinenin içindeki hayalet", "küçük insanın içindeki küçük insan", vb. üzerine düşünüp durmuşlardı. Ben **-beyni kullanan varlık- nerededir? Asıl bilmeyi gerçekleştiren kim?** Assisi'li Aziz Francis'in de söylemiş olduğu gibi: "Aradığımız şey bakanın ne olduğudur."⁴⁰⁴

Şimdi şunu düşünün: Elinizdeki kitap, içinde oturduğunuz oda, kısaca önünüzdeki bütün görüntüler beyninizin içinde görülmektedir. Peki bu görüntüleri atomlar mı görüyor? Hem de kör, sağır, bilinçsiz atomlar... Neden atomların bir kısmı bu özellikleri kazanmış da, diğerleri kazanamamış?... Düşünmemiz, kavramamız, hatırlamamız, sevinmemiz, üzülmemiz, bütün bunlar bu atomların arasındaki kimyasal reaksiyonlardan mı ibaret?

Bu soruları dikkatle düşündüğümüzde, atomlarda irade aramanın bir anlamı olmadığını görürüz. Açıktır ki, gören, işiten ve hisseden varlık, madde ötesinde bir varlıktır. Bu varlık "canlı"dır ve ne madde, ne de görüntü değildir. Bu varlık vücut görüntümüzü kullanarak önündeki algılarıyla muhatap olur.

İşte bu varlık "Ruh"tur.

Bu satırları yazan ve okuyan akıllı varlıklar, birer atom ve molekül yığını -ve bunların arasındaki kimyasal reaksiyonlar- değil, birer "ruh"tur.

Gerçek Mutlak Varlık

Tüm bu gerçekler, bizi çok önemli bir soruyla daha karşı karşıya getirir: Madem bizim muhatap olduğumuz dünya, gerçekte ruhumuzun gördüğü algılardır, o halde bu algıların kaynağı nedir?...

Bu soruya cevap verirken dikkat edilmesi gereken gerçek şudur; biz maddeyi sadece hayalimizde görürüz, dışarıdaki aslı ile hiçbir zaman muhatap olamayız. Madde bizim için bir algı olduğuna göre, "yapay" bir şeydir. Yani bu algının bir başka güç tarafından yapılması, daha açık bir ifadeyle yaratılması gerekir. Hem de sürekli olarak. Eğer sürekli bir yaratma olmazsa, bu algılar da yok olur giderler. Bu, bir televizyon ekranında görüntünün devam edebilmesi için, yayının da sürekli devam etmesi gibidir.

Peki kim bizim ruhumuza yıldızları, dünyayı, bitkileri, insanları, bedenimizi ve gördüğümüz diğer herşeyi sürekli olarak seyrettirmektedir?

Çok açıktır ki, içinde yaşadığımız tüm maddesel evreni yaratan ve sürekli yaratmaya devam eden üstün bir Yaratıcı vardır. Bu Yaratıcı, bu denli görkemli bir yaratılış sergilediğine göre de, sonsuz bir güç ve bilgi sahibidir.

Nitekim o Yaratıcı, bize indirdiği kitap yoluyla Kendisi'ni, evreni ve bizim neden var olduğumuzu anlatır.

O Yaratıcı Allah, kitabının ismi ise Kuran-ı Kerim'dir.

Göklerin ve yerin, yani evrenin sabit ve kararlı olmadığı, sadece Allah'ın yaratmasıyla varlık buldukları ve Allah yaratmayı durdurduğunda yok olacakları bir ayette şöyle ifade edilir:

Şüphesiz Allah, gökleri ve yeri zeval bulurlar diye (her an kudreti altında) tutuyor. Andolsun, eğer zeval bulacak olurlarsa, Kendisi'nden sonra artık kimse onları tutamaz. Doğrusu O, Halim'dir, bağışlayandır. (Fatır Suresi, 41)

Elbette bu ayette maddesel evrenin Allah'ın kudreti altında tutulması anlatılmaktadır. Allah evreni, dünyayı, dağları, canlı cansız tüm varlıkları yaratmıştır ve onları her an kudreti altında tutmaktadır. Allah'ın Halik sıfatı bu maddesel evrende tecelli etmektedir. Allah Halik'tir, yani herşeyi yaratan, yoktan var edendir. Bu da bize göstermektedir ki, beynimizin dışında, Allah'ın yarattığı varlıklardan oluşan maddesel bir evren vardır. Ancak, Allah bir mucize ve yaratışındaki üstünlüğün ve sonsuz ilminin bir tecellisi olarak, bu maddesel evreni bize bir "hayal", "gölge" veya "görüntü" gibi izlettirir. Allah'ın yaratışındaki mükemmeliğin bir sonucu olarak, insan, beyninin dışındaki dünyaya asla ulaşamaz. Bu gerçek maddesel evreni bilen sadece Allah'tır.

Fatır Suresi'ndeki ayetin bir başka tevili de, insanların görmekte oldukları maddesel evren görüntülerini de Allah'ın her an tutmakta olduğudur. (En doğrusunu Allah bilir.) Allah zihnimize dünya görüntüsünü göstermemeyi dilese, tüm evren bizim için yok olur ve bir daha asla ona ulaşamayız.

Bizim maddesel evrenin kendisine asla ulaşamadığımız gerçeği, insanların pek çoğunun aklını meşgul eden "Allah nerede" sorusunun da cevabını ortaya çıkarır.

Girişte de belirttiğimiz gibi, insanların çoğu, Allah'ın gücünü kavrayamadıklarından, O'nu göklerde bir yerlerde bulunan ve dünya işlerine müdahale etmeyen bir varlık olarak düşünürler. (Allah'ı tenzih ederiz) Bu mantığın temeli, evrenin bir maddeler bütünü olduğu, Allah'ın ise bu maddelerin "dışında" bir yerlerde bulunduğu şeklindedir.

Oysa, şimdiye dek incelediğimiz gibi, maddesel evrene hiç bir zaman ulaşamadığımız gibi, onun mahiyetini de tam olarak bilemeyiz. Tek bildiğimiz, tüm bunları yaratan Yaratıcı'nın, yani Allah'ın varlığıdır. İmam Rabbani gibi büyük İslam alimleri, bu gerçeği ifade etmek için, "**var olan tek mutlak varlık sadece Allah'tır, O'ndan başka herşey gölge varlıklardır**" demişlerdir.

Çünkü gördüğümüz dünya zihnimizdedir ve bunun dış dünyadaki karşılığına ulaşmamız kesinlikle imkansızdır.

Böyle olunca da, Allah'ın, hiç bir zaman ulaşamadığımız bir maddi evrenin "dışında" olduğunu düşünmek yanlış olur.

Allah gerçekte "her yerde"dir ve her yeri kaplamaktadır. Bu gerçek Kuran'da şöyle açıklanır:

...O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek Yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Dikkatli olun; gerçekten onlar, Rablerine kavuşmaktan yana derin bir kuşku içindedirler. Dikkatli olun; gerçekten O, herşeyi sarıp-kuşatandır. (Fussilet Suresi, 54)

Allah'ın mekandan münezzeh olduğu ve her yeri çepeçevre kuşattığı gerçeği bir başka ayette de şöyle belirtilmektedir:

Doğu da Allah'ındır, batı da. Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü (kıblesi) orasıdır. Şüphesiz ki Allah kuşatandır, bilendir. (Bakara Suresi, 115)

Maddesel varlıklar Allah'ı göremezler, ama Allah, Kendi yarattığı maddeyi her şekliyle görür. Kuran'da "**gözler O'nu idrak edemez; O ise bütün gözleri idrak eder**" (Enam Suresi, 103) denilerek bu gerçek haber verilmektedir.

Yani biz Allah'ın varlığını gözlerimizle algılayamayız ama Allah bizim içimizi, dışımızı, bakışlarımızı, düşüncelerimizi tam olarak kuşatmıştır. O'nun bilgisi dışında biz tek bir söz söyleyemeyiz, hatta tek bir nefes dahi alamayız.

"Dış dünya" sandığımız algıları seyrederken, yani hayatımızı sürerken de, bize en yakın olan varlık, Allah'ın Kendisi'dir. Kuran'da yer alan

"Andolsun, insanı Biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şahdamarından daha yakınız" (Kaf Suresi, 16) ayetinin sırrı da bu gerçekte gizlidir. Bir insan kendi bedeninin "madde"den oluştuğunu zannettiğinde bu önemli gerçeği kavrayamaz. Çünkü örneğin "kendi" zannettiği yer beyniyse, dışarısı olarak kabul ettiği yer kendisine 20-30 cm gibi belirli bir uzaklıkta olur. Ama madde diye bildiği herşeyin zihnindeki algılar olduğunu kavradığında, artık dışarısı, içerisi, uzak, yakın gibi kavramlar anlamsızlaşır. Allah kendisini çepeçevre kuşatmıştır ve ona "sonsuz yakın"dır.

Allah insanlara "sonsuz yakın" olduğunu, **"kullarım Beni sana soracak olursa, muhakkak ki Ben (onlara) pek yakınım..."** (Bakara Suresi, 186) ayeti ile de bildirir. Bir başka ayette geçen, **"muhakkak Rabbin insanları çepeçevre kuşatmıştır"** (İsra Suresi, 60) ifadesi de yine aynı gerçeği haber verir.

İnsan kendisine en yakın olan varlığın yine kendisi olduğunu sanarak yanılır. Oysa Allah bize, kendimizden bile daha yakındır. **"Hele can boğaza gelip dayandığında, ki o sırada siz (sadece) bakıp-durursunuz, Biz ona sizden daha yakınız; ancak görmezsiniz."** (Vakıa Suresi, 83-85) ayetleriyle de bu gerçeğe dikkat çekmiştir. Ancak ayette de bildirildiği gibi insanlar gözleriyle görmedikleri için bu olağanüstü gerçekten habersiz yaşarlar.

Öte yandan, İmam Rabbani'nin ifadesiyle bir gölge varlıktan başka bir şey olmayan insanın, Allah'tan bağımsız bir güce sahip olması da mümkün değildir. Nitekim **"Sizi de, yapmakta olduklarınızı da Allah yaratmıştır"** (Saffat Suresi, 96) ayeti yaşadığımız tüm olayların Allah'ın kontrolü altında gerçekleştiğini gösterir. Kuran'da bu gerçek bildirilmekte ve **"... attığın zaman sen atmadın, ama Allah attı..."** (Enfal Suresi, 17) ayetiyle, hiçbir fiilin Allah'tan bağımsız olmadığı vurgulanmaktadır. İnsan gölge varlık olduğu için atma eylemini yapan kendisi olamaz. Ancak Allah bu gölge varlığa kendisinin attığı hissini vermektedir. Gerçekte ise tüm fiilleri gerçekleştiren Allah'tır.

Gerçek budur. Bir insan bunu kabullenmek istemeyebilir, kendisini Allah'tan bağımsız bir varlık sanmaya devam edebilir, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Sahip Olduğumuz Herşey Aslında Hayaldir...

Açıkça görüldüğü gibi, bizim "dış dünya" ile doğrudan muhatap olmadığımız, Allah'ın sürekli ruhumuza gösterdiği bir kopyası ile muhatap olduğumuz bilimsel ve mantıksal bir gerçektir. Ne var ki bazı insanlar bu gerçeği pek düşünmek istemezler.

Bu konuda biraz samimi ve cesur düşünecek olursanız, evinizin, içindeki eşyalarınızın veya antikalarınızın, yazlığınızın, yeni aldığınız arabanızın, ofisinizin, mücevherlerinizin, bankadaki hesabınızın, gardrobunuzun, eşinizin, çocuklarınızın, iş arkadaşlarınızın ve sahip olduğunuz diğer şeylerin de, aslında zihninizde olduğu gerçeğini fark edersiniz. Etrafınızda gördüğünüz, duyduğunuz, kokladığınız kısacası beş duyunuzla algıladığınız herşey bu "kopya dünya"ya aittir; en sevdiğiniz sanatçının sesi, oturduğunuz iskemlenin sertliği, kokusu hoşunuza giden bir parfüm, sizi ısıtan güneş, renkleriyle göz alıcı bir çiçek, pencerenizin dışında uçan bir kuş, denizin üzerinde hızla ilerleyen sürat motoru, bol ürün veren bahçeniz, işinizde kullandığımız bilgisayar ya da dünyadaki en kaliteli teknolojiye sahip müzik setiniz...

Gerçek budur, çünkü dünya yalnızca insanı denemek için yaratılan bir alemdir. İnsanlar kısa yaşamları boyunca asla gerçeğine ulaşamayacakları algılarla denenirler. Bu algılar ise, özellikle süslü ve çekici gösterilir. Bu gerçek, Kuran'da şöyle haber verilmektedir:

"Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara 'süslü ve çekici' kılındı. Bunlar, dünya hayatının metaıdır. Asıl varılacak güzel yer Allah Katında olandır." (Al-i İmran Suresi, 14)

İnsanların çoğu sahip oldukları ya da olmaya çalıştıkları malların, paralarının, yığıdıkları altınların, gümüşlerin, dolarların, mücevherlerin, taşıdıkları hesap cüzdanlarının, kredi kartlarının, kullandıkları dolaplar dolusu kıyafetlerin, son model arabaların, kısacası her türlü zenginliğin büyüyle dinlerini bir kenara bırakır, ahireti unuttur ve yalnızca dünyaya yönelirler. "İşim var", "ideallerim var", "sorumluluklarım var", "vaktim kısıtlı", "yetiştirmem gereken işler var", "ileride yapacağım" diyerek, dünyanın "süslü ve çekici" yüzüne aldanarak namaz kılmaz, mallarını fakirlere vermez, ahirette kazanç sağlayacakları ibadetlere yönelmezler. Aksine yalnız-

ca dünyada kazanç sağlamaya çalışarak ömürlerini tüketirler. **"Onlar, dünya hayatından dışta olanı bilirler, ahiretten ise gafildirler"** (Rum Suresi, 7) ayetinde işte tam bu yanılığın tarif edilir.

Kitabın bu bölümünde anlattığımız gerçek ise, bütün bu hırsları ve bağılılıkları anlamsızlaştırması açısından çok önemlidir. Çünkü bu gerçeğin anlaşılması, insanların sahip oldukları ve olmaya çalıştıkları herşeyin, hırsla sahip oldukları mülklerinin, varlıklarıyla övündükleri çocuklarının, kendilerine en yakın sandıkları eşlerinin, en sevdikleri arkadaşlarının, bedenlerinin, bir üstünlük olarak gördükleri mevkilerinin, okudukları okulların, geçirdikleri tatillerin birer gölge varlıktan ibaret olduğunu göstermektedir. Bu durumda bunlar adına yapılan hırslar, geçirilen zamanlar, harcanan çabalar da boşunadır.

O halde bazı insanlar sahip oldukları mal ve mülkleriyle, yatlarıyla, helikopterleriyle, fabrikalarıyla, holdingleriyle, köşkleriyle, arazileriyle sanki bunların aslı ile muhatap olabilirmiş gibi övündükleri zaman küçük düşmektedirler. Yatlarıyla "kasılarak" dolaşanlar, arkadaşlarına arabalarıyla gösteriş yapanlar, zenginliklerini her fırsatta dile getirenler, mevkilerinin kendilerini herkesten üstün kıldığını zannedenler, bunlarla gösteriş yaptıklarını sananlar, aslında zihinlerindeki görüntüler ile gösteriş yaptıklarını anladıklarında ne duruma düşeceklerini bilmelidirler.

Bunların benzerlerini rüyalarında da sık sık görürler. Rüyalarında da evleri, çok süratli arabaları, son derece değerli mücevherleri, tomar tomar dolarları, yığın yığın altın ve gümüşleri vardır. Rüyalarında da yüksek bir mevkide bulunurlar, binlerce kişinin çalıştığı bir fabrikaları olur, pek çok insana hükmedebilecek bir güçleri olur, herkesin hayran kaldığı kıyafetler giyerler... Ancak nasıl rüyada sahip oldukları ile övünmek onları komik duruma düşürürse, aynı şekilde bu dünyada muhatap oldukları görüntüyle övünmek de buna eşdeğerdir. Rüyalarında gördükleri de, bu dünyada muhatap oldukları da sonuçta zihinlerindeki birer görüntüden ibarettir.

Bunun gibi, dünyada yaşadıkları olaylara gösterdikleri tepkiler de gerçeği anladıklarında bu insanları utandıracaktır. Kendini kaybetmiş şekilde kavga edenler, bağırıp çağırınlar, dolandırıcılık yapanlar, rüşvet alanlar, sahtekarlık düzenleyenler, yalan söyleyenler, cimrilik yapanlar, insanların canını yakanlar, onları dövüp sövenler, gözü dönmüş saldırganlar, içleri makam mevki hırsı ile dolu olanlar, haset edenler, gösteriş yap-

maya çalışanlar, kendilerini yüceltmek için uğraşanlar ve diğerleri, bir hayal içinde bunları yaptıklarını fark ettiklerinde rezil olacaklardır.

Bilinmelidir ki, tüm evreni yaratan ve her insana ayrı ayrı gösteren Allah olduğuna göre, bu dünyadaki tüm malın gerçek sahibi de yalnızca Allah'tır. Nitekim bu gerçek Kuran'da özellikle haber verilir:

Göklerde ve yerde ne varsa tümü Allah'ındır. Allah, herşeyi kuşatandır. (Nisa Suresi, 126)

Aslı ile muhatap olunamayan hırslar uğruna din ahlakını bir kenara bırakmak ve bunun neticesinde sonsuz yaşamı kaybetmek ise, çok büyük bir akılsızlıktır. Dahası insana sonsuz kayıp getirir.

Bu konuda şu nokta çok iyi anlaşılmalıdır: Karşı karşıya olduğumuz gerçek, "tüm bu sahip olduğunuz ve hırsını yaptığınız mallar, zenginlikler, çocuklar, eşler, arkadaşlar, makam-mevki ileride yok olacaktır, o yüzden bir anlamı yoktur" dememektedir. "Bu sahip olduklarınızın hiçbirinin aslı ile şu anda zaten muhatap değilsiniz, hepsi yalnızca beyninizde izlediğiniz bir algıdan ibaret, Allah'ın sizi denemek için gösterdiği birer görüntü" demektedir. Dikkat ederseniz ikisi arasında çok büyük bir fark vardır.

İnsan bu gerçeği şu an kabul etmek istemese ve tüm sahip olduklarını var kabul ederek kendini aldatsa bile, sonuçta ölümünün ardından yeniden dirildiğinde, yani ahirette herşey çok net ortaya çıkacaktır. O gün insanın "**görüş gücü keskinleşecek**" (Kaf Suresi, 22) ve herşeyi çok daha açık fark edecektir. Ama eğer dünyadaki yaşamını hayali amaçlar peşinde koşarak harcamışsa, orada hiç yaşamamış olmayı dileyecek, "**keşke o ölüm kesip bitirseydi, malım bana hiçbir yarar sağlayamadı, güç ve kudretim yok olup gitti**" (Hakka Suresi, 27-29) diyerek helak olacaktır.

Akıllı bir insana düşen ise, tüm kainatın bu en büyük gerçeğini zaman varken burada kavramaya çalışmaktır. Aksi halde bütün ömrünü hayaller peşinde koşmaya harcıyıp sonunda büyük bir yıkıma uğrar. Allah, dünyada hayaller (ya da "seraplar") peşinde koşup Yaratıcımız olan Allah'ı unutan bu insanların son durumlarını şöyle bildirmektedir:

İnkâr edenler; onların amelleri dümdüz bir arazideki seraba benzer; susayan onu bir su sanır. Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur. (Allah da) Onun hesabını tam olarak verir. Allah, hesabı çok seri görendir. (Nur Suresi, 39)

Materyalistlerin Mantık Bozuklukları

Bu bölümün başından itibaren maddenin, materyalistlerin iddia ettikleri gibi mutlak bir varlık olmadığı, aksine Allah'ın yoktan yarattığı ve bizim de aslına ulaşamadığımız bir gölge varlık olduğu bilimsel olarak ortaya kondu. Materyalistler ise, bütün felsefelerini yok eden bu açık gerçeğe karşı son derece dogmatik bir tutumla direnmektedirler ve geçersiz karşı mantıklar getirmektedirler.

Örneğin materyalist felsefenin 20. yüzyıldaki savunucularından biri olan koyu Marksist **George Politzer**, maddenin aslına ulaşabildiğinin "büyük delili" olarak "**otobüs örneği**"ni vermiştir. Politzer'e göre, idealist düşünürler de otoyolda otobüs gördükleri zaman ezilmemek için kaçmaktadırlar ve bu maddenin aslı ile muhatap olduklarının ispatıdır.⁴⁰⁵

Bir başka tanınmış materyalist Johnson ise kendisine maddenin aslına ulaşamadığı anlatıldığında, taşlara tekme atarak onların aslı ile muhatap olduğunu "**kanıtlamaya**" çalışmıştır.⁴⁰⁶

Benzer bir örnek, Politzer'in akıl hocası ve diyalektik materyalizmin Marx'la birlikte kurucusu olan **Friedrich Engels** tarafından verilmiş, Engels, "**eğer yediğimiz pastalar birer algı olsaydı, açlığımızı geçirmezlerdi**" diye yazmıştır.⁴⁰⁷

Marx, Engels, Lenin gibi materyalistlerin kitaplarında hep bu tür örnekler ve "**maddenin varlığını tokat yiyince anlarsınız**" gibi öfke dolu cümleler yer almaktadır.

Materyalistlerin tüm bu örnekleri vermelerine neden olan kavrayış bozukluğu ise, "maddenin aslına ulaşamayız" açıklamasını, sadece görme duyusu ile ilgili bir açıklama gibi anlamalarıdır. Algı kavramının yalnızca görmeyle sınırlı olduğunu, dokunma gibi algıların ise bizi doğrudan maddenin aslına ulaştırdığını sanmaktadırlar. Otobüsün insana çarpması üzerine de, "bakın çarpıyor, demek ki aslı ile muhatabız" demektedirler. Anlamakta zorluk çektikleri nokta, otobüs çarpması sırasında yaşanan sertlik, darbe ve acı gibi bütün algıların da aslında zihinde oluştuğlarıdır.

Rüya Örneği

Oysaki beş duyunun hangisinden yola çıkarsak çıkalım, dış dünyanın dışarıda var olan aslına hiç bir zaman ulaşamayız. Bunu bize gösteren önemli bir gerçek, o anda yok olan şeyleri rüyada iken var sanabilmemiz-

dir. İnsan, rüyasında çok gerçekçi olaylar yaşayabilmektedir. Merdivenden yuvarlanıp bacağını kırabilmekte, ciddi bir trafik kazası geçirebilmekte, bir otobüsün altında kalabilmekte, acıktığında bir pasta yiyip doyabilmektedir. Günlük yaşamda rastlanan olayların benzerleri rüyada da aynı inandırıcılıkla, aynı hislerle yaşanmaktadır.

Rüyasında kendisine otobüs çarptığını gören kişi yine rüyasında, kaza yaptıktan sonra gözünü hastanede açabilir; sakat kaldığını anlar ama aslında bu bir rüyadır. Yine rüyasında; bir trafik kazasının ardından öldüğünü, ölüm meleklarının canını aldığını, ahiret hayatının başladığını görebilir.

Rüyasında yaşadığı tüm bu olayların görüntülerini, seslerini, sertlik

RÜYADAKİ DÜNYA

İnsan rüyasında yaşadığı tüm olayların görüntülerini, seslerini, sertlik hissini, acıyı, ışığı, renkleri, her türlü hissi gayet berrak bir şekilde duyumsamaktadır. Rüyada muhatap olduğu algıların tümü gerçek yaşamdaki kadar doğaldır. Rüyasında yediği bir pasta algılardan ibaret olmasına rağmen karnını doyurur. Çünkü doymak da bir algıdır. Oysa ki, gerçekte o anda kişi yataкта uzanmış durumdadır. Ortada ne merdiven, ne trafik, ne otobüs, ne pasta vardır. Rüyadaki kişi, dış dünyada karşılıkları bulunmayan algı ve hisleri yaşamakta ve görmektedir. Rüyada, "dış dünya"da hiçbir maddi karşılığı bulunmayan olayların yaşanıyor, görülüyor, hissediliyor olması, "dış dünya"nın bizim hiç bir zaman mahiyetini tam olarak bilemeyeceğimiz bir alem olduğunu kanıtlamaktadır. Bu alemin asıl mahiyetini ancak, onu yaratmış olan Yüce Allah'ın vahyinden öğrenebiliriz.

hissini, acıyı, ışığı, renkleri, her türlü hissi gayet berrak bir şekilde duyumsamaktadır. Rüyada muhatap olduğu algıların tümü gerçek yaşamdaki kadar doğaldır. Rüyasında yediği bir pasta algılardan ibaret olmasına rağmen karnını doyurur. Çünkü doymak da bir algıdır. Oysa ki, gerçekte o anda kişi yatakta uzanmış durumdadır. Ortada ne merdiven, ne trafik, ne otobüs, ne pasta bulunmaktadır. Rüyadaki kişi, dış dünyada karşılıkları bulunmayan algı ve hisleri yaşamakta ve görmektedir. Rüyada, "dış dünya"da hiçbir maddi karşılığı bulunmayan olayların yaşanıyor, görülüyor, hissediliyor olması, "dış dünya"nın bizim hiç bir zaman mahiyetini tam olarak bilemeyeceğimiz bir alem olduğunu kanıtlamaktadır. Bu alemin asıl mahiyetini ancak, onu yaratmış olan Yüce Allah'ın vahyinden öğrenebiliriz.

Materyalist felsefeyi benimseyenler, özellikle de Marksistler, kendilerine bu gerçek anlatıldığında öfkelenmektedirler. Marx'ın, Engels'in, Lenin'in bu konudaki yüzeysel ve cahilce mantıklarından örnekler vermekte, ateşli açıklamalar yapmaktadırlar.

Oysa bu kişiler aynı açıklamaları rüyalarında da yapabildiklerini düşünmelidirler: Rüyalarında da *Das Kapital*'i okumakta, mitinglere katılmakta, başlarına taş isabet etmekte ve hatta bu yaranın sızısını hissetmektedirler. Rüyalarında kendilerine sorulduğunda, o an gördükleri şeyleri de "mutlak madde" sanmaktadırlar. Tıpkı uyanırken gördükleri şeyleri de "mutlak madde" sandıkları gibi. Ama, ister rüyada olsun, ister günlük yaşamda olsun, gördüklerinin, yaşadıklarının, hissettiklerinin birer algı olduğunu ve bunların kaynağına hiç bir zaman ulaşamayacaklarını bilmelidirler.

Sinirleri Paralel Bağlama Örneği

Politzer'in trafik kazası örneğini ele alalım: Bu kazada, otobüsün altında ezilen kişinin beş duyu organından beynine giden sinirler, bir başka insanın, örneğin George Politzer'in beynine paralel bir bağlantıyla bağlansa; kazadaki kişiye otobüs çarptığı anda, o sırada evinde oturmakta olan Politzer'e de otobüs çarpacaktır. Daha doğrusu, kaza geçiren adamın yaşadığı hislerin tamamını, bir müzik teybine bağlanan iki ayrı kolondan aynı şarkının dinlenmesine benzer biçimde, Politzer de yaşamaya başlayacaktır. Politzer de evinde oturduğu halde otobüsün fren sesini, otobüsün vücuduna değmesini, kırık kol ve akan kan görüntülerini, kırık ağırlarını, ameli-

yathaneye sokuluşunun görüntülerini, alçının sertliğini, kolunun güçsüzlüğünü hissedecek, görecek ve yaşayacaktır.

Kazadaki adamın sınırları kaç kişiye bağlansa bunların hepsi, aynı Politzer gibi, kazayı başından sonuna kadar yaşayacaktır. Kazadaki adam komaya girse, hepsi komaya girecektir. Hatta, söz konusu trafik kazasına ait algıların tümü bir alete kaydedilse ve bu algılar sürekli başa alınarak bir başka kişiye verilse, bu kişiye de defalarca otobüs çarpacaktır.

Peki o halde, hangisine çarpan otobüs gerçektir? Materyalist felsefenin bu soruya verebileceği çelişkisiz bir cevap yoktur. Doğru cevap, trafik kazasını hepsinin kendi zihinlerinde tüm ayrıntılarıyla yaşadığıdır.

Pasta ve taş tekme atma örnekleri için de durum aynıdır. Pasta yiyince midesinde pastanın tokluğunu hisseden Engels'in duyu organlarına ait sınırlar paralel olarak ikinci bir kişinin beynine bağlansa, Engels pasta yediği ve doyduğu anda o kişi de pasta yiyecek ve doyacaktır. Taşa tekme atınca ayağı acıyan materyalist Johnson'ın sınırları paralel olarak bir başka kişiye bağlansa, bu kişi de taş vuracak ve canı acıyacaktır.

Yapay olarak oluşturulan uyarılar sonucunda beynimizde aslı kadar gerçek ve canlı bir madde dünyası oluşabilir. Verilen yapay uyarılar sonucunda bir insan, gerçekte evinde otururken uçak kullandığını zannedebilir.

Peki hangi pasta ve hangi taş gerçektir? Materyalist felsefe, buna da çelişkisiz bir cevap veremez. Doğru ve çelişkisiz cevap şudur: Hem Engels hem diğer kişi pastayı kendi zihinlerinde yiyip doymuşlardır. Hem Johnson hem ikinci kişi, taşa tekme atış anını kendi zihinlerinde tüm detaylarıyla yaşamışlardır.

Yukarıda Politzer'le ilgili olarak verdiğimiz örnekte şöyle bir değişiklik yapalım; evinde oturan Politzer'in sinirlerini otobüsün çarptığı adamın beynine, otobüsün çarptığı adamın sinirlerini de Politzer'in beynine bağlayalım. Bu durumda ise, Politzer aslında evinde oturduğu halde kendisine otobüs çarptığını zannedecek, otobüsün çarptığı adam ise kazanın tüm şiddetine rağmen, bunu asla fark edemeyecek, çünkü kendisinin evde oturduğunu düşünecektir. Bu mantık pasta ve taşa tekme atma örnekleri için de düşünülebilir.

Tüm bunlar, materyalizmin ne kadar büyük bir bağnazlık olduğunu ortaya çıkarmaktadır. Bu felsefe, maddenin tek varlık olduğu varsayımı üzerine kuruludur. Oysa insan maddenin kendisi ile hiç bir zaman muhatap değildir ki, her şeyin maddeden ibaret olduğunu iddia edebilsin. Muhatap olduğumuz evren, gerçekte zihnimizde gördüğümüz algılar evrenidir. İngiliz felsefeci David Hume bu gerçek üzerindeki düşüncelerini şöyle ifade etmiştir:

Çok samimi olarak, kendim dediğim şeye dahil olduğum zaman ben sıcak ya da soğuğa, ışık ya da gölgeye, aşk ya da nefrete, acı ya da lezete dair özel bir algıya ya da başka bir şeye daima rastlarım. Ben bir algı olmaksızın herhangi bir zamanda kendimi asla yakalayamam ve **asla algıdan başka bir şeyi gözleyemem.**⁴⁰⁸

Bu algıları aşip maddenin aslını hiç bir zaman kavrayamayacağımıza göre, ulaşamayacağımız "madde" hakkında felsefe üretmek, daha doğrusu "madde"yi muhatap olduğumuz mutlak bir varlık olarak kabul etmek tamamen saçmadır... Bu nedenle materyalizm en baştan çökmüş bir teoridir.

Algıların Beyinde Oluştığı Felsefe Değil, Bilimsel Gerçektir

Materyalistler, burada anlattıklarımızın felsefi bir görüş olduğunu iddia etmektedirler. Oysaki "dışarıdaki" maddesel dünyayı değil zihnimiz-

deki dünyayı gördüğümüz gerçeği, bir felsefe değil, bilimsel bir gerçektir. Görüntünün ve hislerin beyinde nasıl oluştuğu, bütün tıp fakültelerinde detaylı biçimde okutulmaktadır. Başta modern fizik olmak üzere 20. yüzyıl biliminin ortaya koyduğu gerçekler, maddenin aslına hiç bir zaman ulaşamadığımızı, herkesin bir anlamda "beynindeki ekran"ı izlediğini açıkça göstermektedir.

Bunu, ister ateist olsun, ister budist olsun, ister başka bir görüşe ya da düşünceye sahip olsun, bilime inanan herkes kabul etmek zorundadır. Bir materyalist kendince Allah'ın varlığını inkar edebilir ama bu bilimsel gerçeği inkar edemez.

Yaşadıkları devirlerin bilim anlayışı ve bilimsel imkanları yetersiz dahi olsa, Karl Marx, Friedrich Engels, George Politzer ve diğerlerinin bu kadar kolay ve açık bir gerçeği kavrayamamaları, yine de şaşırtıcıdır. Ama günümüzde bilimin ve teknolojinin imkanları son derece gelişmiştir ve bu imkanlar zaten çok açık olan bu gerçeğin kavranmasını daha da kolaylaştırmaktadır. Materyalistler ise, hem kısmen de olsa bu konuyu kavramanın, hem de bu konunun kendi felsefelerini ne kadar kesin bir biçimde çöktüğünü fark etmenin verdiği büyük bir korku içindedirler.

Materyalistlerin Büyük Korkusu

Türkiye'deki materyalist çevrelerden, elinizdeki kitapta anlatılan bu konuya, yani maddenin zihinde algılandığı gerçeğine, bir süre için belirgin bir tepki gelmedi. Bu ise, bizde, bu konunun yeterince açıklanmadığı ve daha detaylı bir anlatıma geçilmesi gerektiği yönünde bir izlenim doğurmuştu. Ancak kısa bir süre sonra materyalistlerin gerçekte bu konunun gündeme getirilmesinden çok büyük bir rahatsızlık duydukları, hatta bundan büyük bir korkuya kapıldıkları açık bir biçimde ortaya çıktı.

Materyalistler yaşadıkları bu korku ve paniği, bir süre sonra kendi yayın organlarında, konferanslarında, panellerinde yüksek sesle ifade etmeye başladılar. Kullandıkları endişeli ve ümitsiz üsluba bakıldığında, ciddi bir fikri kriz içinde girdikleri anlaşılıyordu. Felsefelerinin sözde temeli olan evrim teorisinin bilimsel yönden çöktürülmesiyle zaten ciddi bir şok yaşamaya başlamışlardı. Ancak, şimdi Darwinizm'den çok daha önemli bir dayanaklarını, bizzat maddenin mutlaklığı inancını kaybetme-

ye başladıklarını anladılar ve çok daha büyük bir şok içine girdiler. Bu konunun, kendileri açısından "en büyük tehlike" olduğundan, kendi "kültürel dokularını tamamen yıktığından" söz etmeye başladılar.

Türkiye'deki materyalist çevrelerin yaşadıkları bu endişe ve paniği en açık biçimde ifade edenlerden birisi, materyalizmi savunmayı görev edinmiş bulunan *Bilim ve Ütopya* dergisinin yazarı ve aynı zamanda bir öğretim üyesi olan Rennan Pekünlü oldu. Pekünlü, gerek söz konusu dergide yazdığı yazılarda, gerekse söz aldığı birtakım panellerde, *Evrin Al-datmacası* kitabını bir numaralı "tehlike" olarak gösterdi. Pekünlü'yü en çok endişelendiren konu ise, kitabın Darwinizm'i geçersiz kılan bölümlerinin de ötesinde, asıl olarak şu anda okumakta olduğunuz kısımdı. Okurlarına ve (oldukça az sayıdaki) dinleyenlerine "sakın kendinizi idealizmin bu telkinlerine kaptırmayın, materyalizme olan sadakatınızı koruyun" mesajları veren Pekünlü, kendisine dayanak olarak Rusya'daki kanlı komünist devriminin lideri Vladimir I. Lenin'i bulmuştu. Lenin'in bir asır önce yazdığı *Materyalizm ve Ampiryokritisizm* isimli kitabı okumayı herkese öğütleyen Pekünlü'nün yaptığı tek şey ise, yine Lenin'e ait olan "sakın bu konuyu düşünmeyin, yoksa materyalizmi kaybedersiniz ve kendinizi dine kaptırırsınız" şeklindeki uyarıları tekrarlamak oldu. Pekünlü, söz konusu materyalist yayın organında yazdığı bir makalede, Lenin'den şu satırları aktarıyordu:

Duyularımızla algıladığımız nesnel gerçekliği bir kere yadsıdın mı, kuşkuculuğa (agnostisizm) ve öznelciliğe (subjektivizme) kayacağından, fideizme (dini inanca) karşı kullanacağın tüm silahları yitirirsin; bu da fideizmin istediği şeydir. **Parmağını kaptırdın mı, önce kolun sonra tüm benliğin gider.** Duyuları nesnel dünyanın bir görüntüsü olarak değil de, özel bir öge olarak aldığı anda, diğer bir deyişle materyalizmden ödün verdiğinde, benliğini fideizme kaptırırsın. Sonra duyular hiç kimsenin duyuları olur, us hiç kimsenin usu, ruh hiç kimsenin ruhu, istenç hiç kimsenin istenci olur.⁴⁰⁹

Bu satırlar, Lenin'in büyük bir korkuyla fark ettiği ve hem kendi kafasından hem de "yoldaş"larının kafalarından silmek istediği gerçeğin, günümüzün materyalistlerini de aynı biçimde tedirgin ettiğini göstermektedir. Ama Pekünlü ve diğer materyalistler Lenin'den daha da büyük bir tedirginlik içindedirler; çünkü bu gerçeğin bundan 100 yıl öncesine göre çok daha açık, kesin ve güçlü bir biçimde ortaya konduğunun farkındadırlar.

Bu konu, tüm dünya tarihinde ilk kez bu kadar karşı konulamaz bir biçimde anlatılmaktadır.

Ama yine de birçok materyalist bilim adamının "maddenin aslına ulaşamadığımız" gerçeğini son derece yüzeysel bir bakış açısıyla değerlendirdiği fark edilmektedir. Çünkü burada anlatılan konu bir insanın hayatında karşılaşılabileceği **en önemli, en heyecan verici konulardan** biridir. Bu derece çarpıcı bir konu ile daha önce yüzyüze gelmiş olmaları mümkün değildir. Buna rağmen söz konusu bilim adamlarının gösterdikleri tepkiler, ya da konuşma ve yazılarındaki üslup, son derece sığ ve yüzeysel bir kavrayışa sahip olduklarını ele vermektedir.

Öyle ki bazı materyalistlerin burada anlatılanlara gösterdikleri tepkiler, materyalizme olan körü körüne bağlılıklarının onlarda bir tür mantıksal tahribat oluşturduğunu ve bu nedenle konuyu anlamaktan çok uzak olduklarını göstermiştir. Örneğin yine bir *Bilim ve Ütopya* yazarı ve öğretim üyesi olan Alaeddin Şenel, aynı Rennan Pekünlü gibi "Darwinizm'in çökertilmesi bir yana, asıl tehlike bu konu" mesajları vermiş, kendi felsefesinin bir dayanağı olmadığını hissettiği için de, "öyleyse siz anlattıklarınızı ispatlayın" anlamına gelen isteklerde bulunmuştur. Ancak asıl ilginç nokta, söz konusu yazarın, tehlike olarak gördüğü gerçeği bir türlü kavrayamadığını gösteren satırlar yazmış olmasıdır.

Örneğin Şenel, tamamen bu konuyu ele aldığı bir makalesinde, dış dünyanın beynin içinde görüntü olarak algılandığını kabul etmiştir. Ama görüntülerin maddi karşılığı bulunan ve bulunmayan görüntüler olarak ikiye ayrıldığını söyleyerek, dış dünya ile ilgili görüntülerin maddi karşılığına ulaşılabilirliğini öne sürmüştür. Bu iddiasını desteklemek için de bir "telefon örneği" vermiştir. Kısaca, "beynimdeki görüntülerin dış dünyada karşılığı olup olmadığını bilmiyorum, ama aynı şey telefonla konuşma yaptığımda da geçerlidir; telefonla konuşurken karşımdaki kişiyi göremem, fakat sonradan yüzyüze konuşurken bu konuşmayı doğrulatabilirim" diye yazmıştır.⁴¹⁰

Söz konusu yazar, bu benzetmeyle şunu kastetmektedir: "Eğer algılarımızdan kuşkulanırsak, maddenin aslına bakıp gerçeği kontrol edebiliriz." Oysa bu çok açık bir yanılgıdır, çünkü bizim maddenin aslına ulaşmamız kesinlikle mümkün değildir. **Hiçbir zaman zihnimizin dışına çıkıp "dışarıda" olan bir şeye ulaşamayız.** Telefondaki sesin karşılığı olup olmadığı telefondaki kişiye doğrulatabilir. Ama bu doğrulatma da tamamen zihinde yaşanmaktadır.

Nitekim bu kişiler aynı olayları rüyalarında da yaşarlar. Örneğin, Şenel rüyasında da telefonla konuştuğunu, ardından bunu konuştuğu kişiye onaylattığını görebilir. Veya Pekünlü rüyasında da "büyük bir tehlike"yle karşı karşıya olduğunu hissedip, karşısındaki insanlara Lenin'in asırlık eserlerini tavsiye edebilir. Ama, söz konusu materyalistler ne yaparlarsa yapsınlar yaşadıkları olayların, konuştukları kişilerin kendileri için birer algıdan ibaret olduğu gerçeğini inkar edemezler.

O halde **beyindeki görüntülerin karşılığı kime doğrulatılacaktır?** Yine beyinde izlenen gölge varlıklara mı? Kuşkusuz materyalistlerin beyinin dışına ait bilgi sağlayabilecek, doğrulama yapabilecek bir bilgi kaynağı bulması mümkün değildir.

Her türlü algının beyinde oluştuğunu kabul etmek, ama istendiğinde bunun "dışına" çıkılıp algıların gerçek dış dünyaya doğrulatılabileceğini sanmak ise, aslında bir insanın anlayış düzeyinin sınırlı olduğunu, bozuk bir mantık örgüsü içinde düşündüğünü gösterir.

Oysa burada anlatılan gerçek, normal anlayış düzeyine ve mantık örgüsüne sahip bir insan tarafından hemen rahatlıkla anlaşılacak bir konudur. Ön yargısız her insan, bu anlatılanlar doğrultusunda, dış dünyanın aslına duyu organları aracılığıyla varamayacağını anlar. Ancak görüldüğü kadarıyla materyalizme olan körü körüne bağlılık, insanların akıl yürütme yeteneklerini bozmaktadır. Bu yüzden günümüzdeki materyalistler de, maddenin aslına ulaştıklarını taşlara tekme atarak ya da pasta yiyerek "ispatlamaya" çalışan akıl hocaları gibi, ciddi mantık bozuklukları göstermektedirler.

Bunun aslında şaşırtıcı bir durum da olmadığını belirtmek gerekir. Çünkü akledememek, yani dünyayı ve olayları düzgün bir mantık örgüsü içinde yorumlayamamak, inkarcıların ortak vasfıdır. Allah, Kuran'da inkarcıların "**akıl erdiremeyen bir topluluk**" (Maide Suresi, 58) olduklarını belirtmektedir.

Materyalistler Tarihin En Büyük Tuzağına Düşmüşlerdir

Türkiye'deki materyalist çevrelerde baş gösteren ve burada sadece bir kaç belirtisine değindiğimiz panik atmosferi, aslında materyalistlerin tarih boyunca karşılaşmadıkları kadar büyük bir hezimetle yüzyüze olduklarını göstermektedir. Maddenin aslına ulaşamadığımız gerçeği, mo-

dern bilim tarafından ispat edilmiştir ve dahası çok açık, kesin ve güçlü bir biçimde ortaya konmaktadır. Materyalistler tüm felsefelerini üzerine dayandırdıkları maddesel dünyanın, aslında hiç bir zaman aşamayacakları bir algı sınırının ötesinde olduğunu görmekte ve buna karşı hiçbir şey yapmamaktadırlar.

İnsanlık tarihi boyunca materyalist düşünce hep var oldu ve bu kişiler kendilerinden ve savundukları felsefeden çok emin bir şekilde, kendilerini yaratmış olan Allah'a baş kaldırdılar. Ortaya attıkları senaryoya göre madde ezeli ve ebediydi ve tüm bunların bir Yaratıcısı olamazdı. Yalnızca kibirlerinden dolayı, Allah'ı reddederlerken muhatap olduklarını zannettikleri maddenin ardına sığındılar. Bu felsefeden öylesine eminlerdi ki, hiçbir zaman bunun aksini ispatlayacak bir açıklama getirilemeyeceğini düşünüyorlardı.

İşte bu yüzden, maddenin aslı ile ilgili olarak bu kitapta anlatılan gerçekler bu kişileri büyük bir şaşkınlığa düşürmüştür. Çünkü burada anlatılanlar felsefelerini temelden yıkıp atmış, üzerinde tartışmaya dahi imkan bırakmamıştır. Tüm düşüncelerini, hayatlarını, kibirlerini ve inkarlarını üzerine bina ettikleri madde, ellerinden bir çırpıda uçup gitmiştir. Hiç bir insan maddenin aslını görmemiştir ki, buna dayalı bir felsefe olabilsin.

Allah'ın bir sıfatı, inkarcılara tuzak kurmasıdır. **"...onlar bu tuzağı tasarlıyorlarken, Allah da bir düzen (bir karşılık) kuruyordu. Allah, düzen kurucuların (tuzaklarına karşılık verenlerin) hayırlısıdır"** (Enfal Suresi, 30) ayetiyle bu gerçek bildirilir.

İşte Allah, maddeyi mutlak bir varlık zannettirerek materyalistleri tuzağa düşürmüştü ve tarihte benzeri görülmemiş şekilde küçültmüştü. Mallarını, mülklerini, mevkilerini, ünvanlarını, içinde buldukları toplumu, tüm dünyayı mutlak varlık sanmışlar, üstelik bunlara güvenerek Allah'a karşı büyüklenmişlerdir. Böbürlenerek Allah'a isyan etmiş ve inkarda ileri gitmişlerdir. Bunları yaparken de güç aldıkları tek şey maddenin mutlaklığı inancı olmuştur. Ama öyle bir anlayış eksikliği içine düşmüşlerdir ki, Allah'ın kendilerini çepeçevre sarıp kuşattığını hiç düşünmemişlerdir. Allah inkarcuların anlayışsızlıkları sonucunda düşecekleri durumu Kur'an'da şöyle haber vermiştir:

Yoksa hileli-bir düzen mi kurmak istiyorlar? Fakat (asıl) o inkar edenler hileli-düzene düşecek olanlardır. (Tur Suresi, 42)

Bu, belki de tarihin gördüğü en büyük yenilgidir. Materyalistler ken-

dilerince büyüklenirken, aslında büyük bir oyuna gelmişler, Allah'a karşı çirkin bir cesaret göstererek açtıkları savaşta kesin olarak yenilmişlerdir. **"Böylece Biz, her ülkenin önde gelenlerini -orada hileli-düzenler kur-sunlar diye- oranın suçlu günahkarları kıldık. Oysa onlar, hileli-düzeni ancak kendilerine kurarlar da bunun şuuruna varmazlar"** (Enam Suresi, 123) ayeti Yaratıcımız olan Allah'a baş kaldıran bu gibi inkarcıların nasıl bir şuursuzluk içinde olduklarını ve nasıl bir sonla karşılaşacaklarını en açık şekilde haber verir.

Bir başka ayette ise bu gerçek şöyle vurgulanır:

(Sözde) Allah'ı ve iman edenleri aldatırlar. Oysa onlar, yalnızca kendilerini aldatıyorlar ve şuurunda değiller. (Bakara Suresi, 9)

İnkarcılar kendilerince tuzak kurmaya kalkışırken ayetteki "şuuruna varmazlar" ifadesiyle açıklandığı gibi, çok önemli bir gerçeği fark edememişlerdir: Yaşadıkları tüm olayların aslında zihinlerinde gerçekleştiğini ve işledikleri her fiil gibi, kurdukları tuzakların da zihinlerinde olduğu gerçeğini... Bu kavrayışsızlıkları sebebiyle de, Allah ile yalnız olduklarını unu-tarak kendi kendilerini hileli bir düzene düşürmüşlerdir.

Her dönemde olduğu gibi bu dönemde de Allah inkarcıların tüm hileli düzenlerini temelinden yıkacak bir gerçekle onları yüzyüze getirmiştir. Allah **"...hiç şüphesiz, şeytanın hileli-düzeni pek zayıftır"** (Nisa Suresi, 76) ayetiyle, bu düzenlerin daha ilk kuruldukları anda sonuçlarının yıkım olacağını da haber vermiştir. Ve müminleri de **"...onların hileli düzenleri size hiçbir zarar veremez"** (Al-i İmran Suresi, 120) ayetiyle müjdelemiştir. Allah bir başka ayetinde, **"inkar edenlerin işleri bir seraba benzer, susayan onu bir su sanır, elini uzatır fakat yanında bir şey bulmayiverir"** (Nur Suresi, 39) diye haber verir. Materyalizm de bu ayette işaret edildiği gibi, isyan edenler için bir "serap" oluşturur; ona güvenerek ellerini uzattıklarında, bu felsefenin aldatıcılığını anlarlar. Allah onları böyle bir serapla kandırmış, maddeyi mutlak varlık gibi göstermiştir. "Koskoca" insanlar, profesörler, astronomlar, biyologlar, fizikçiler, ünvanları, mevkileri her ne olursa olsun maddeyi kendilerine ilah edinmeleri sebebiyle bu oyuna gelmişler, birer çocuk gibi aldanmış ve küçük düşmüşlerdir. Hiç bir zaman aslına ulaşamadıkları maddeyi mutlak sanarak onun üzerine felsefelerini, ideolojilerini kurmuşlar, hakkında ciddi tartışmalara girmişler, sözde "entelektüel" anlatımlar kullanmışlardır. Tüm bunlardan dolayı da kendilerini çok akıllı saymışlar, evrenin gerçeği hakkında fikir yürütebileceklerini düşünmüşler ve en önemlisi kendi sınırlı akıllarıyla Allah'ı yorum-

layabileceklerini sanmışlardır. Allah, onların içine düştükleri bu durumu bir ayetinde şöyle bildirir:

Onlar (inanmayanlar) bir düzen kurdular. Allah da (buna karşılık) bir düzen kurdu. Allah, düzen kurucuların en hayırlısıdır. (Al-i İmran Suresi 54)

Dünyada bazı tuzaklardan kurtulmak mümkün olabilir; ancak Allah'ın inkar edenlere kurduğu bu tuzak öyle sağlamdır ki, asla bir kurtuluş imkanları kalmamıştır. Ne yaparlarsa yapsınlar, kime başvurlarsa vursunlar, kendilerini kurtaracak, Allah'tan başka bir yardımcı bulmaları da mümkün değildir. Allah'ın Kuran'da haber verdiği gibi, "...kendileri için Allah'tan başka bir (vekil) koruyucu dost ve yardımcı bulamayacaklardır." (Nisa Suresi, 173)

Materyalistler böyle bir tuzağa düşeceklerini hiç beklemiyorlardı. 21. yüzyılın bütün imkanları ellerindeyken rahatça inkarda diretebileceklerini ve insanları da inkara sürükleyebileceklerini sanıyorlardı. Allah inkarcıların tarih boyunca taşıdıkları bu zihniyeti ve uğradıkları sonu Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Onlar hileli bir düzen kurdu. Biz de onların farkında olmadığı bir düzen kurduk. Artık sen, onların kurdukları hileli düzenin uğradığı sona bir bak; Biz, onları ve kavimlerini topluca yok ettik. (Neml Suresi, 50-51)

Ayetlerde anlatılan gerçeğin bir anlamı da şudur: Materyalistlere sahip oldukları herşeyin aslında zihinlerinde olduğu açıklanmış, yani ellerindeki herşey topluca yok edilmiştir. Ve onlar, mutlak varlık zannettikleri mallarının, fabrikalarının, altınlarının, dolarlarının, çocuklarının, eşlerinin, dostlarının, makam ve mevkilerinin, hatta kendi bedenlerinin ellerinin arasından kayıp gittiğine şahitlik ederken, bir anlamda "yok olmuşlardır". Maddenin değil, Allah'ın mutlak varlık olduğu gerçeğiyle yüz yüze gelmişlerdir.

Kuşkusuz bu gerçeğin farkına varmak materyalistler için olabilecek en dehşet verici olaydır. Çünkü çok güvendikleri maddenin kendilerinden aşılmaz bir sınır ile ayrılmış olması, kendi tabirleri ile onlar için henüz dünyadayken, "ölmeden bir ölüm" hükmündedir.

Bu gerçeikle birlikte, bir Allah, bir de kendileri kalmıştır. Nitekim Allah, "**kendisini tek olarak (ve yapayalnız) yarattığım (şu adam)ı Bana bırak**" (Müddessir Suresi, 11) ayetiyle, her insanın Kendi Katında aslında

yapayalnız olduğu gerçeğine dikkat çekmiştir. Bu olağanüstü gerçek daha pek çok ayetle haber verilmiştir:

Andolsun, sizi ilk defa yarattığımız gibi (bugün de) 'teker teker, yapayalnız ve yalın (bir tarzda)' Bize geldiniz ve size lütfettiklerimizi arkanızda bıraktınız... (Enam Suresi, 94)

Ve onların hepsi, kıyamet günü O'na, 'yapayalnız, tek başlarına' geleceklerdir. (Meryem Suresi, 95)

Bu ayetlerde anlatılan gerçeğin bir manası da şudur: Maddeyi ilah edinenler, Allah'tan gelmiş ve yine O'na dönmüşlerdir. İsteseler de, istemeseler de Allah'a teslim olmuşlardır. Şimdi hesap gününü beklemektedirler ve o gün hepsi tek tek sorguya çekileceklerdir. Her ne kadar anlamak istemeseler de...

Konunun Önemi

Bu bölümde anlattığımız maddenin ardındaki sır konusunu doğru kavramak son derece önemlidir. Gördüğümüz tüm varlıklar, dağlar, ovalar, çiçekler, insanlar, denizler, kısacası gördüğümüz herşey, Allah'ın Kuran'da var olduğunu, yoktan var ettiğini belirttiği her varlık, yaratılmıştır ve vardır. Ancak, insanlar bu varlıkların asıllarını duyu organları yoluyla göremez veya hissedemez veya duyamazlar. Gördükleri ve hissettikleri, bu varlıkların beyinlerindeki kopyalarıdır. Bu ilmi bir gerçektir ve bugün başta tıp fakülteleri olmak üzere tüm okullarda öğretilen bilimsel bir konudur. Örneğin şu anda bu yazıyı okuyan bir insan, bu yazının aslını göremez, bu yazının aslına dokunamaz. Bu yazının aslından gelen ışık, insanın gözündeki bazı hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülür. Bu elektrik sinyali, beynin arkasındaki görme merkezine giderek, bu merkezi uyarır. Ve insanın beyninin arkasında bu yazının görüntüsü oluşur. Yani siz şu anda gözünüzle, gözünüzün önündeki bir yazıyı okumuyorsunuz. Bu yazı sizin beyninizin arkasındaki görme merkezinde oluşuyor. Sizin okuduğunuz yazı, beyninizin arkasındaki "kopya yazı"dır. Bu yazının aslını ise Allah görür.

Ancak unutulmamalıdır ki, maddenin beynimizde oluşan bir hayal olması onu "yok" hale getirmez. Bize, insanın muhatap olduğu maddenin mahiyeti hakkında bilgi verir, ki bu da maddenin aslı ile hiçbir insanın muhatap olamadığı gerçeğidir. Kaldı ki dışarıda maddenin varlığını, biz-

den başka gören varlıklar da vardır. Allah'ın melekleri, yazıcı olarak tayin ettiği elçileri de bu dünyaya şahitlik etmektedirler:

**Onun sağında ve solunda oturan iki yazıcı kaydederlerken
O, söz olarak (herhangi bir şey) söylemeyiversin, mutlaka yanında
hazır bir gözetleyici vardır. (Kaf Suresi, 17-18)**

Herşeyden önemlisi, en başta Allah herşeyi görmektedir. Bu dünyayı her türlü detayıyla Allah yaratmıştır ve Allah her haliyle görmektedir. Kur'an ayetlerinde şöyle haber verilmektedir:

... Allah'tan korkup-sakının ve bilin ki, Allah yaptıklarınızı görendir. (Bakara Suresi, 233)

De ki: "Benimle aranızda şahid olarak Allah yeter; kuşkusuz O, kullarından gerçeğiyle haberdardır, görendir." (İsra Suresi, 96)

Ayrıca unutmamak gerekir ki, Allah tüm olayları "Levh-i Mahfuz" isimli kitapta kayıtlı tutmaktadır. Biz görmesek de bunların tamamı Levh-i Mahfuz'da vardır. Herşeyin, Allah'ın Katında, Levh-i Mahfuz olarak isimlendirilen "Ana Kitap"ta saklandığı şöyle bildirilmektedir:

Şüphesiz o, Bizim Katımız'da olan Ana Kitap'tadır; çok Yücedir, hüküm ve hikmet doludur. (Zuhruf Suresi, 4)

... Katımız'da (bütün bunları) saklayıp-koruyan bir kitap vardır. (Kaf Suresi, 4)

Gökte ve yerde gizli olan hiçbir şey yoktur ki, apaçık olan bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) olmasın. (Neml Suresi, 75)

Sonuç

Buraya kadar anlattığımız konu, yaşamınız boyunca size anlatılmış en büyük gerçeklerden biridir. Çünkü gördüğümüz ve maddesel dünya dediğimiz her şeyin aslında zihninizde olduğunu, maddesel dünyanın dışarıda var olan aslına ise hiç bir zaman doğrudan ulaşamadığımızı ispatlayan bu konu, Allah'ın varlığının ve yaratışının kavranmasının, O'nun yegane mutlak varlık olduğunun anlaşılmasının önemli bir anahtarıdır.

Bu konuyu anlayan insan, dünyanın, insanların çoğunun sandığı gibi bir yer olmadığını fark eder. Dünya, caddelerde amaçsızca dolaşanların, meyhanelerde kavga edenlerin, lüks kafelerde birbirlerine gösteriş yapanların, mallarıyla övünenlerin, hayatlarını boş amaçlara adayanların sandığı gibi gerçekte var olan, mutlak bir yer değildir. Zihninizde seyrettiğimiz ve aslına ulaşamadığımız bir görüntüdür. Saydığımız insanların hepsi de,

bu algıları zihinlerinin içinde seyretmekteydiler, ama bunun bilincinde değildiler.

Bu konu çok önemlidir ve Allah'ı inkar eden materyalist felsefeyi en temelinden çökertir. Marx, Engels, Lenin gibi materyalistlerin bu konuyu duyduklarında paniğe kapılmaları, öfkelenmeleri, yandaşlarını "sakın düşünmeyin" diye uyarmaları bu yüzdendir. Aslında bu kişiler, algıların beyinde oluştuğu gerçeğini bile kavrayamayacak kadar büyük bir akli zaafiyet içindedirler. Beyinlerinin içinde seyrettikleri dünyayı "dış dünya" sanmakta, bunun aksini gösteren apaçık delilleri ise bir türlü anlayamamaktadırlar.

Bu gaflet, Allah'ın inkarcılara vermiş olduğu akıl eksikliğinin bir sonucudur. Çünkü Kuran'da bildirildiğine göre, inkarcıların **"kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır."** (Araf Suresi, 179)

Bu noktanın daha ötesini, kendi samimi düşüncenizi kullanarak da bulabilirsiniz. Bunun için, dikkatinizi toplayarak konsantre olmanız, etrafınızdaki cisimleri nasıl gördüğünüz ve onlara nasıl dokunduğunuz hakkında düşünmeniz gerekir. Eğer dikkatlice düşünürseniz, gören, işiten, dokunan, düşünen ve şu anda bu kitabı okuyan akıllı varlığın, sadece bir ruh olduğunu ve sanki bir tür perde üzerinde "madde" denen algıları seyrettiğini hissedebilirsiniz. Bunu kavrayan insan, insanlığın büyük bölümünü aldatan maddi dünya boyutundan uzaklaşıp, gerçek varlık boyutuna girmiş olur.

Sözünü ettiğimiz gerçek, tarih boyunca bazı dindarlar ya da felsefeciler tarafından anlaşılmıştır. Bu gerçeği yanlış anlayan ve tüm mahlukatın varlığını reddeden "Vahdet-i Vücut" görüşü hatalı bir yola sapmış olsa da, büyük müceddid İmam Rabbani, bu konudaki doğru ölçüyü koymuştur. İmam Rabbani'ye göre tüm varlıklar, Allah'a kıyasla "gölge varlık"tır. İmam Rabbani, Muhyiddin Arabi, Mevlana Cami gibi İslam alimleri bu gerçeği Kuran'ın işaretleriyle ve akıl yoluyla bulmuşlardır. George Berkeley gibi bazı Batılı felsefeciler de aynı gerçeği akıl yoluyla kavramışlardır. İmam Rabbani, tüm maddesel evrenin bir "hayal ve vehim (algı)" olduğunu ve tek mutlak varlığın da Allah olduğunu Mektubat'ında şöyle anlatmıştır:

Allah... yarattığı varlıkların vücutlarını yokluktan başka bir şey yapmadı... Tüm bunları, his ve vehim (algı) derecesinde yarattı... Alemin varlığı his ve vehim derecesinde olup, maddi derecede değildir... Gerçek manada dışarıda (dış dünyada) Yüce Zat'tan (Allah'tan)

başkası yoktur. (İfadeler Türkçeleştirilerek alınmıştır.) (*İmam Rabbani Hz. Mektupları, Cilt II, 357. Mektup*)

İslam tasavvufu konusunda bir uzman olan Abdülhakim Bilge, "Mutlak Varlık, Gölge Varlık ve Yokluk" başlıklı makalesinde, İmam Rabbani'nin bu konuda ortaya koyduğu doğru ölçüyü şöyle özetlemektedir:

İmam-ı Rabbani nazarında, alem, "yokluk" mertebelerinden ibarettir ki, İlahi isimler ve sıfatlar, ilim dairesinden o yokluk mertebelerine aksetmiş ve dış planda Allah'ın var kılmasıyla, o akış ve yokluk mertebelerinden "gölge varlık"lar (vucud-i zilliler) halinde mevcut olmuşlardır.

Bu şekilde anlaşılıyor ki, alem, hariçte aslı ve hatta zati bir vücutla mevcuttur ve fakat bu "hariç" de vücut ve sıfatlar gibi o haricin gölgesidir. Alem için, "Allah'ın aynıdır" demek mümkün değildir. Zira, aralarında harici bir ayrılık ve aykırılık vardır. Tıpkı, bir kimsenin gölgesi, mecazi olarak, o kimsenin aynı ve kendisidir, demek doğru olmadığı gibi...

İmam-ı Rabbani... O, gölgenin, harici varlığı olduğunu, yani gölge varlığın, dış varlık aleminde mevcut olduğunu kabul eder ve kesinlikle gölgeyi, aslına birleştirmez. (*Abdülhakim Bilge, "Mutlak Varlık, Gölge Varlık ve Yokluk", Arafiyan Dergisi, Kasım 1994*)

Ancak bu gerçeği kavrayanların sayısı tarih boyunca hep sınırlı kalmıştır. İmam Rabbani gibi büyük alimler, bu gerçeğin kitlelere anlatılmasının sakıncalı olabileceğini, çoğu insanın bunu anlayamayacağını yazmışlardır.

İçinde yaşadığımız çağda ise, söz konusu gerçek, bilimin ortaya koyduğu kanıtlarla açıklanır hale gelmiş bulunmaktadır. Maddenin mutlak varlık olmadığı ve bizim onun hakkındaki bilgimizin çok sınırlı olduğu gerçeği, dünya tarihinde ilk kez bu denli somut, açık ve anlaşılır bir biçimde izah edilmektedir.

Bu nedenle 21. yüzyıl, insanların yaygın olarak İlahi gerçekleri kavrayacakları ve tek mutlak varlık olan Allah'a dalga dalga yönelecekleri bir tarihsel dönüm noktası olacaktır. 21. yüzyılda, 19. yüzyılın materyalist inançları tarihin çöplüğüne atılacak, Allah'ın varlığı ve yaratışı kavranacak, mekansızlık, zamansızlık gibi gerçekler anlaşılacak, insanlık asırlardır gözünün önüne çekilen perdelerden, aldatmacalardan ve batıl inanışlardan kurtulacaktır.

Bu kaçınılmaz gidişin hiçbir gölge varlık tarafından durdurulması da mümkün değildir...

ZAMANSIZLIK VE KADER GERÇEĞİ

Bu noktaya kadar anlattıklarımızla birlikte, gerçekte "üç boyutlu bir mekan"ın aslı ile muhatap olmadığımız, tüm yaşamımızı zihnimizdeki bir mekan içinde sürdürdüğümüz kesinlik kazanmaktadır. Bunun aksini iddia etmek, akıl ve bilimsellikten uzak bir batıl inanç olacaktır. Çünkü dışımızdaki dünyanın aslı ile muhatap olmamız mümkün değildir.

Bu durum, evrim teorisinin de temelini oluşturan materyalist felsefenin birinci varsayımını çürütür. Bu varsayım, maddenin mutlak ve sonsuz olduğu varsayımdır. Materyalist felsefenin ikinci varsayımı ise, zamanın mutlak ve sonsuz olduğu varsayımdır ki, bu da diğeri kadar batıl bir inanıştır.

Zaman Algısı

Zaman dediğimiz algı, aslında bir anı bir başka anla kıyaslama yöntemidir. Bunu bir örnekle açıklayabiliriz. Bir cisme vurduğumuzda bundan belirli bir ses çıkar. Aynı cisme beş dakika sonra vurduğumuzda yine bir ses çıkar. Kişi, birinci ses ile ikinci ses arasında bir süre olduğunu düşünür ve bu süreye "zaman" der. Oysa ikinci sesi duyduğu anda, birinci ses sadece zihnindeki bir hayalden ibarettir. Sadece hafızasında var olan bir bilgidir. Kişi, **hafızasında olanı, yaşamakta olduğu anla kıyaslayarak** zaman algısını elde eder. **Eğer bu kıyas olmasa, zaman algısı da olmayacaktır.**

Aynı şekilde kişi, bir odaya kapısından girip sonra da odanın ortasındaki bir koltuğa oturan bir insanı gördüğünde, kıyas yapar. Gördüğü insan koltuğa oturduğu anda, onun kapıyı açması, odanın ortasına doğru

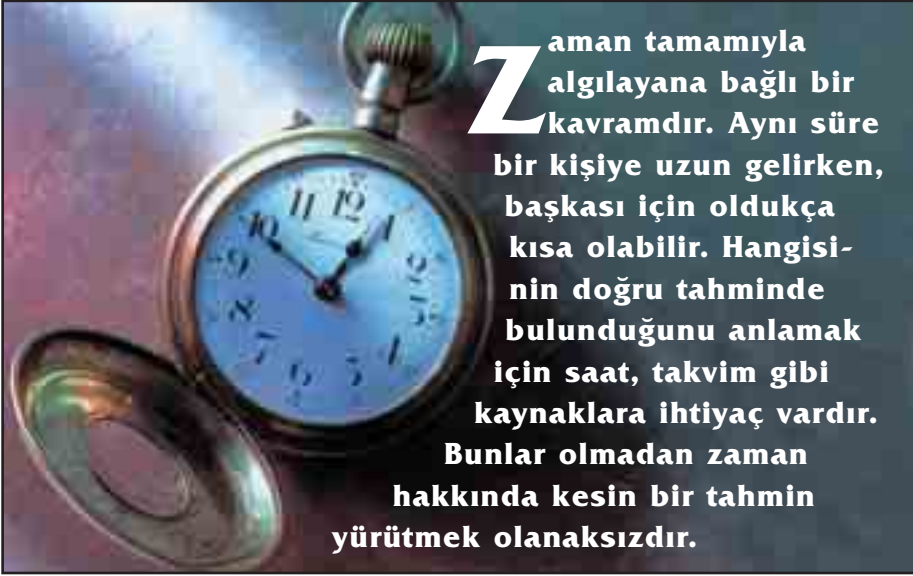
Zaman algısı bir anın bir başka anla kıyaslanmasıyla oluşur. Örneğin, karşılaşan iki insanın birbirlerine ellerini uzatmaları ile tokalaşmaları arasında bir süre geçtiğini düşünürüz.

yürümesi ile ilgili görüntüler, sadece beyinde yer alan bir bilgidir. Zaman algısı, koltuğa oturmakta olan insan ile bu bilgiler arasında kıyas yapılarak ortaya çıkar.

Kısacası **zaman, beyinde saklanan birtakım bilgiler arasında kıyas yapılmasıyla var olmaktadır.** Eğer bir insanın hafızası olmasa, beyni bu tür yorumlar yapmaz ve dolayısıyla zaman algısı da oluşmaz. Bir insanın "ben otuz yaşındayım" demesinin nedeni, beyinde söz konusu otuz yıla ait bazı bilgilerin biriktirilmiş olmasıdır. Eğer hafızası olmasa, ardında böyle bir zaman dilimi olduğunu düşünmeyecek, sadece yaşadığı tek bir "an" ile muhatap olacaktır.

Zamansızlığın Bilimsel Anlatımı

Bu konuda görüş belirten düşünür ve bilim adamlarından örnekler vererek konuyu daha iyi açıklamaya çalışalım. Nobel ödüllü ünlü genetik

profesörü ve düşünür François Jacob, *Mümkünlerin Oyunu* adlı kitabında zamanın geriye akışı ile ilgili şunları anlatır:

Tersinden gösterilen filmler, zamanın tersine doğru akacağı bir dünyanın neye benzeyeceğini tasarlamamıza imkan vermektedir. Sütün fincandaki kahveden ayrılacağı ve süt kabına ulaşmak için havaya fırlayacağı bir dünya; ışık demetlerinin bir kaynaktan fışkıracak yerde bir tuzağın (çekim merkezinin) içinde toplanmak üzere duvarlardan çıkacağı bir dünya; sayısız damlacıkların hayret verici işbirliğiyle suyun dışına doğru fırlatılan bir taşın bir insanın avucuna konmak için bir eğri boyunca zıplayacağı bir dünya. Ama zamanın tersine çevrildiği böyle bir dünyada, **beynimizin süreçleri ve belleğimizin oluşması da aynı şekilde tersine çevrilmiş olacaktır.** Geçmiş ve gelecek için de aynı şey olacaktır ve dünya tastamam bize görüldüğü gibi görünecektir.⁴¹¹

Beynimiz belirli bir sıralama yöntemine alıştığı için şu anda dünya üstte anlatıldığı gibi işlememekte ve zamanın hep ileri aktığını düşünmekteyiz. Oysa bu, beynimizin içinde verilen bir karardır ve dolayısıyla tamamen izafidir. Gerçekte zamanın nasıl aktığını, ya da akıp akmadığını asla

bilemeyiz. Bu da **zamanın mutlak bir gerçek olmadığını, sadece bir algı biçimi olduğunu** gösterir.

Zamanın bir algı olduğu, 20. yüzyılın en büyük fizikçisi sayılan Einstein'ın ortaya koyduğu Genel Görecelik Kuramı ile de doğrulanmıştır. Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein* adlı kitabında bu konuda şunları yazar:

Salt uzayla birlikte Einstein, sonsuz geçmişten sonsuz geleceğe akan şaşmaz ve değişmez bir evrensel zaman kavramını da bir yana bıraktı. Görecelik Kuramı'nı çevreleyen anlaşılmazlığın büyük bölümü, insanların **zaman duygusunun da renk duygusu gibi bir algı biçimi olduğunu** kabul etmek istemeyişinden doğuyor... Nasıl uzay maddi varlıkların olası bir sırası ise, **zaman da olayların olası bir sırasıdır**. Zamanın öznelliğini en iyi Einstein'ın sözleri açıklar: "Bireyin yaşantıları bize bir olaylar dizisi içinde düzenlenmiş görünür. Bu diziden **hatırladığımız olaylar 'daha önce' ve 'daha sonra' ölçüsüne göre sıralanmış gibidir**. Bu nedenle birey için bir ben-zamanı, ya da **özel zaman vardır**. Bu zaman kendi içinde ölçülemez. Olaylarla sayılar arasında öyle bir ilgi kurabilirim ki, büyük bir sayı önceki bir olayla değil de, sonraki bir olayla ilgili olur."⁴¹²

Einstein, Barnett'in ifadeleriyle, "uzay ve zamanın da sezgi biçimleri olduğunu, renk, biçim ve büyüklük kavramları gibi bunların da **bilinçten ayrılamayacağını göstermiş**"tir. Genel Görecelik Kuramı'na göre "**zamanın da, onu ölçtüğümüz olaylar dizisinden ayrı, bağımsız bir varlığı yoktur**."⁴¹³

Zaman bir algıdan ibaret olduğuna göre de, tümüyle algılayana bağlı, yani göreceli bir kavramdır.

Zamanın akış hızı, onu ölçerken kullandığımız referanslara göre değişir. Çünkü insanın bedeninde zamanın akış hızını mutlak bir doğrulukla gösterecek doğal bir saat yoktur. Lincoln Barnett'in belirttiği gibi "rengi ayırdedecek bir göz yoksa, renk diye bir şey olmayacağı gibi, zamanı gösterecek bir olay olmadıkça bir an, bir saat ya da bir gün hiçbir şey değildir."⁴¹⁴

Zamanın göreceliği, rüyada çok açık bir biçimde yaşanır. Rüyada gördüklerimizi saatler sürmüş gibi hissetsek de, gerçekte herşey birkaç dakika hatta birkaç saniye sürmüştür.

Konuyu biraz daha açıklamak için bir örnek üzerinde düşünelim. Özel olarak dizayn edilmiş tek pencereyi bir odaya konup, burada belirli bir süre geçirdiğimizi düşünelim. Odada geçen zamanı görebileceğimiz bir de saat bulunsun. Aynı zamanda odanın penceresinden güneşin belirli aralıklarla doğup-battığını görelim. Aradan birkaç gün geçtikten sonra, o odada ne kadar kaldığımız sorulduğunda vereceğimiz cevap; hem zaman zaman saate bakarak edindiğimiz bilgi, hem de güneşin kaç kere doğup battığına bağlı olarak yaptığımız hesaptır. Örneğin, odada üç gün kaldığımızı hesaplarız. Ama eğer bizi bu odaya koyan kişi bize gelir de, "aslında sen bu odada iki gün kaldın" derse ve pencerede gördüğümüz güneşin aslında suni olarak oluşturulduğunu, odadaki saatin de özellikle hızlı işletildiğini söylerse, bu durumda yaptığımız hesabın hiçbir anlamı kalmaz.

Bu örnek de göstermektedir ki, zamanın akış hızıyla ilgili bilgimiz, sadece algılayana göre değişen referanslara dayanmaktadır.

Zamanın göreceliği, bilimsel yöntemle de ortaya konmuş somut bir gerçektir. Einstein'ın *Genel Görecelik Kuramı* ortaya koymaktadır ki zamanın hızı, bir cismin hızına ve çekim merkezine uzaklığına göre değişmektedir. Hız arttıkça zaman kısalmakta, sıkışmakta; daha ağır daha yavaş işleyerek sanki "durma" noktasına yaklaşmaktadır.

Bunu Einstein'ın bir örneği ile açıklayalım. Bu örneğe göre aynı yaştaki ikizlerden biri Dünya'da kalırken, diğeri ışık hızına yakın bir hızda uzay yolcuğuna çıkar. Uzaya çıkan kişi, geri döndüğünde ikiz kardeşini kendisinden çok daha yaşlı bulacaktır. Bunun nedeni uzayda seyahat eden kardeş için zamanın daha yavaş akmasıdır. Aynı örnek bir baba ve oğul için de düşünülebilir; "eğer babanın yaşı 27, oğlunun yaşı 3 olsa, 30 dünya senesi sonra baba dünyaya döndüğünde oğul 33 yaşında, baba ise 30 yaşında olacaktır."⁴¹⁵

Zamanın izafi oluşu, saatlerin yavaşlaması veya hızlanmasından değil; tüm maddesel sistemin atom altı seviyesindeki parçacıklara kadar farklı hızlarda çalışmasından ileri gelir. Zamanın kısaldığı böyle bir ortamda insan vücudundaki kalp atışları, hücre bölünmesi, beyin faaliyetleri gibi işlemler daha ağır işlemektedir. Kişi zamanın yavaşlamasını hiç fark etmeden günlük yaşamını sürdürür.

Kuran'da İzafiyet

Modern bilimin bu bulgularının bize gösterdiği sonuç, **zamanın materyalistlerin sandığı gibi mutlak bir gerçek değil, göreceli bir algı oluşudur**. İşin ilginç yanı ise, 20. yüzyıla dek bilimin farkında olmadığı bu gerçeğin, bundan 14 asır önce indirilmiş olan Kuran'da bildirilmesidir. Kuran ayetlerinde, zamanın izafi bir kavram olduğunu gösteren açıklamalar bulunur.

Modern bilim tarafından doğrulanan, zamanın psikolojik bir algı olduğu, yaşanan olaya, mekana ve şartlara göre farklı algılanabildiği gerçeğini pek çok Kuran ayetinde görmek mümkündür. Örneğin bir insanın bütün hayatı, Kuran'da bildirildiğine göre çok kısa bir süredir:

Sizi çağıracağı gün, O'na övgüyle icabet edecek ve (dünyada) pek az bir süre kaldığınızı sanacaksınız. (İsra Suresi, 52)

Gündüzün bir saatinden başka sanki hiç ömür sürmemişler gibi onları bir arada toplayacağı gün, onlar birbirlerini tanımış olacaklar... (Yunus Suresi, 45)

Bazı ayetlerde, insanların zaman algılarının farklı olduğuna, insanın gerçekte çok kısa olan bir süreyi çok uzunmuş gibi algılayabildiğine işaret edilir. İnsanların ahiretteki sorguları sırasında geçen aşağıdaki konuşmalar bunun bir örneğidir:

Dedi ki: "Yıl sayısı olarak yeryüzünde ne kadar kaldınız?" Dediler ki: "Bir gün ya da bir günün birazı kadar kaldık, sayanlara sor." Dedi ki: "Yalnızca az (zaman) kaldınız, gerçekten bir bilseydiniz. (Müminun Suresi, 112-114)

Başka bazı ayetlerde de, zamanın farklı ortamlarda farklı bir akış hızıyla geçtiği bildirilir:

... Gerçekten, senin Rabbinin Katında bir gün, sizin saymakta olduklarınızdan bin yıl gibidir. (Hac Suresi, 47)

Melekler ve Ruh (Cebrail), ona, süresi elli bin yıl olan bir günde çıkabilmektedir. (Mearic Suresi, 4)

Gökten yere her işi O evirip düzene koyar. Sonra (işler,) sizin saymakta olduğunuz bin yıl süreli bir günde yine O'na yükselir. (Secde Suresi, 5)

Bu ayetler, zamanın izafiyetinin çok açık birer ifadesidir. Bilim tarafından 20. yüzyılda ulaşılan bu sonucun bundan 1400 yıl önce Kuran'da bildirilmiş olması ise, elbette, Kuran'ı, zamanı ve mekanı tümüyle sarıp kuşatan Allah'ın indirdiğinin bir delilidir.

Kuran'ın daha pek çok ayetinde kullanılan üslup açıkça zamanın bir algı olduğunu ortaya koymaktadır. Özellikle de kıssalarda bu anlatımı görmek mümkündür. Örneğin Allah Kuran'da bahsedilen mümin bir topluluk olan Kehf ehlini üç yüzyılı aşkın bir süre derin bir uyku halinde tutmuştur. Daha sonra uyandırdığında ise bu kişiler zaman olarak çok az bir süre kaldıklarını düşünmüşler, ne kadar uyduklarını tahmin edememişlerdir:

"Böylelikle mağarada yıllar yılı onların kulaklarına vurduk (derin bir uyku verdik). Sonra iki gruptan hangisinin kaldıkları süreyi daha iyi hesap ettiğini belirtmek için onları uyandırdık." (Kehf Suresi, 11-12)

"Böylece, aralarında bir sorgulama yapsınlar diye onları dirilttik (uyandırdık). İçlerinden bir sözcü dedi ki: "Ne kadar kaldınız?" Dediler ki: "Bir gün veya günün bir (kaç saatlik) kısmı kadar kaldık." Dediler ki: "Ne kadar kaldığınızı Rabbiniz daha iyi bilir..." (Kehf Suresi, 19)

Aşağıdaki ayette anlatılan durum da zamanın aslında psikolojik bir algı olduğunun önemli bir delilidir.

"Ya da altı üstüne gelmiş, ıssız duran bir şehre uğrayan gibisini (görmedin mi?) Demişti ki: "Allah, burasını ölümünden sonra nasıl diriltecekmış?" Bunun üzerine Allah, onu yüz yıl ölü bıraktı, sonra onu diriltti. (Ve ona) Dedi ki: "Ne kadar kaldın?" O: "Bir gün veya bir günden az kaldım" dedi. (Allah ona:) "Hayır, yüz yıl kaldın, böyleyken yiyeceğine ve içeceğine bak, henüz bozulmamış; eşeğine de bir bak; (bunu yapmamız) seni insanlara ibret-belgesi kılmamız içindir. Kemiklere de bir bak nasıl bir araya getiriyoruz, sonra da onlara et giydiriyoruz?" dedi. O, kendisine (bunlar) apaçık belli olduktan sonra dedi ki: "(Artık şimdi) Biliyorum ki gerçekten Allah, herşeye güç yetirendir." (Bakara Suresi, 259)

Görüldüğü gibi bu ayet zamanı yaratan Allah'ın zamandan münezzehe olduğunu açıkça vurgulamaktadır. İnsan ise Allah'ın kendisi için tak-

dir ettiği zamana bağımlıdır. Ayette görüldüğü gibi insan ne kadar uykuda kaldığını dahi bilmekten acizdir. Böyle bir durumda (materyalistlerin çarpık mantığında olduğu gibi) zamanın mutlak olduğunu iddia etmek, son derece akıl dışı olacaktır.

Kader

Zamanın izafi oluşu, bize çok önemli bir gerçeği göstermektedir: Bu izafiyet o kadar değişkendir ki, bizim için milyarlarca yıl süren bir zaman dilimi, bir başka boyutta sadece tek bir saniye bile sürebilir. Hatta, evrenin başından sonuna kadar geçen çok büyük bir zaman dilimi, bir başka boyutta, bir saniye bile değil, ancak bir "an" sürüyor olabilir.

İşte çoğu insanın tam olarak anlayamadığı, materyalistlerin ise anlayamayarak tümünden reddettikleri kader gerçeğinin özü buradadır. Kader, Allah'ın geçmiş ve gelecek tüm olayları bilmesidir. İnsanların önemli bir bölümü ise, Allah'ın henüz yaşanmamış olayları önceden nasıl bildiğini sorarlar ve kaderin gerçekliğini anlayamazlar. Oysa "yaşanmamış olaylar", bizim için yaşanmamış olaylardır. Allah ise zamana ve mekana bağlı değildir, zaten bunları yaratan Kendisi'dir. Bu nedenle Allah için geçmiş, gelecek ve şu an hepsi birdir ve hepsi olup, bitmiştir.

Lincoln Barnett, *Genel Görecelik Kuramı*'nın bu gerçeğe nasıl işaret ettiğinden, *Evren ve Einstein* isimli kitabında bahsetmektedir. Barnett'e göre, bütün anlamında varlıkları ancak "bütün yüceliğiyle kozmik bir zihin" kavrayabilir.⁴¹⁶ Barnett'in "kozmetik zihin" dediği İrade, tüm evrene hakim olan Allah'ın ilmi ve aklıdır. Bizim bir cetvelin başını, ortasını, sonunu ve aralarındaki tüm birimleri bir bütün olarak tek bir anda kolayca görebilmemiz gibi, Allah da bizim bağlı olduğumuz zamanı başından sonuna kadar tek bir an olarak bilir. İnsanlar ise sadece zamanı gelince bu olayları yaşayıp, **Allah'ın onlar için yarattığı kadere tanık olurlar.**

Bu arada toplumda yaygın olan kader anlayışının çarpıklığına da dikkat etmek gerekir. Bu çarpık anlayışta, Allah'ın insanlara bir "alın yazısı" belirlediği, ama onların kimi zaman bunu değiştirdikleri gibi batıl bir inanış vardır. Örneğin ölümden dönen bir hasta için "kaderini yendi" gibi cahilce ifadeler kullanılır. Oysa kimse kaderini değiştiremez. Ölümden dönen kişi, kaderinde ölümden dönmesi yazılı olduğu için ölmemiştir.

tir. "Kaderimi yendim" diyerek kendilerini aldatanların bu cümleyi söylemeleri ve o psikolojiye girmeleri de, yine kaderlerindedir.

Çünkü kader Allah'ın ilmidir ve tüm zamanı aynı anda bilen ve tüm zamana ve mekana hakim olan Allah için, herşey kaderde yazılmış ve bitmiştir.

Allah için zamanın tek olduğunu Kuran'da kullanılan üsluptan da anlarız; bizim için gelecek zamanda olacak bazı olaylar, Kuran'da çoktan olup bitmiş olaylar olarak anlatılır. Örneğin, ahirette insanların Allah'a verecekleri hesabın belirtildiği ayetler, bunu çoktan olup bitmiş bir olay olarak anlatmaktadır:

Sur'a üfürüldü; böylece Allah'ın diledikleri dışında, göklerde ve yerde olanlar çarpılıp-yıkılıverdi. Sonra bir daha ona üfürüldü, artık onlar ayağa kalkmış durumda gözetliyorlar. Yer, Rabbinin nuruyla parıladı; kitap kondu; peygamberler ve şahidler getirildi ve aralarında hak ile hüküm verildi... (Zümer Suresi, 68-69)

İnkâr edenler, cehenneme bölük bölük sevk edildiler... (Zümer Suresi, 71)

Bu konudaki diğer örnekler ise şöyledir:

(Artık) Her bir nefis yanında bir sürücü ve bir şahid ile gelmiştir. (Kaf Suresi, 21)

Gök yarılıp-çatlamıştır; artık o gün, 'sarkmış-za'fa uğramıştır.' (Hakka Suresi, 16)

Ve sabretmeleri dolayısıyla cennetle ve ipekle ödüllendirmiştir. Orada tahtlar üzerinde yaslanıp-dayanmışlardır. Orada ne (yakıcı) bir güneş ve ne de dondurucu bir soğuk görürler. (İnsan Suresi, 12-13)

Görebilenler için cehennem de sergilenmiştir. (Naziât Suresi, 36)

Artık bugün, iman edenler, kafir olanlara gülmektedirler. (Mutaffifin Suresi, 34)

Suçlu-günahkarlar ateşi görmüşlerdir, artık içine kendilerinin gireceklerini de anlamışlardır; ancak ondan bir kaçış yolu bulamamışlardır. (Kehf Suresi, 53)

Görüldüğü gibi, bizim için ölümümüzden sonra yaşanacak olan bu

olaylar, Kuran'da yaşanmış ve bitmiş olaylar olarak anlatılmaktadır. Çünkü Allah, bizim bağlı olduğumuz izafi zaman boyutuna bağlı değildir. Allah tüm olayları zamansızlıkta dilemiş, insanlar bunları yapmış ve tüm bu olaylar yaşanmış ve sonuçlanmıştır. Küçük büyük her türlü olayın, Allah'ın bilgisi dahilinde gerçekleştiği ve bir kitapta kayıtlı olduğu gerçeği ise aşağıdaki ayette haber verilir:

Senin içinde olduğun herhangi bir durum, onun hakkında Kur'an'dan okuduğun herhangi bir şey ve sizin işlediğiniz herhangi bir iş yoktur ki, ona (iyice) daldığınızda, Biz sizin üzerinizde şahidler durmuş olmayalım. Yerde ve gökte zerre ağırlığına hiçbir şey Rabbinden uzakta (saklı) kalmaz. Bunun daha küçüğü de, daha büyüğü de yoktur ki, apaçık bir kitapta (kayıtlı) olmasın. (Yunus Suresi, 61)

Materyalistlerin Endişesi

Maddenin gerçeği ile zamansızlık ve mekansızlık konularını ele aldığımız bu bölümde anlatılanlar, aslında son derece açık gerçeklerdir. Daha önce de ifade edildiği gibi bunlar kesinlikle bir felsefe ya da bir düşünce biçimi değil, **reddedilmesi mümkün olmayan bilimsel sonuçlardır**. Teknik bir gerçek olmasının dışında, akla dayalı ve mantıksal deliller de bu konuda başka alternatif imkanı tanımamaktadır. Bir insan için evren, onu meydana getiren maddelerle ve içindeki insanlarla ve zamanla birlikte **bir görüntü varlıktır**. Yani aslı ile muhatap olamadığı, zihninde yaşadığı bir algılar bütünüdür.

Materyalistler bu gerçeği anlamakta zorluk çekerler. Örneğin tekrar materyalist Politzer'in otobüs örneğine dönecek olursak; Politzer algılarının dışına çıkamayacağı gerçeğini teknik olarak bildiği halde, bunu sadece belirli olaylar için kabul edebilmiştir. Yani Politzer için otobüs çarpma kadar olaylar beyninin içinde oluşmaktadır, ama otobüs çarptığı anda olaylar birden beyninin dışına çıkarak maddesel bir gerçeklik kazanmaktadır. Buradaki mantık bozukluğu açıkça ortadadır; Politzer de "taşa vuruyorum, ayağım acıyor, demek ki var" diyen materyalist Johnson'ın hatasına düşmüş, otobüs çarpmasında hissedilen şiddetin de aslında bir algıdan ibaret olduğunu kavrayamamıştır.

Materyalistlerin bu konuyu anlayamamalarının bilinçaltındaki asıl

nedeni ise, anladıklarında karşı karşıya kalacakları gerçekten büyük bir korku duymalarıdır. Lincoln Barnett, bu konunun sadece "sezilmesinin" bile materyalist bilim adamlarını korku ve endişeye sürüklediğini şöyle belirtiyor:

Filozoflar tüm nesnel gerçekleri algıların bir gölge dünyası haline getirirken, bilim adamları insan duyularının sınırlarını **korku ve endişe ile sezdiler**.⁴¹⁷

Maddenin aslı ile muhatap olamadığı ve zamanın bir algı olduğu gerçeği anlatıldığında bir materyalist büyük bir korkuya kapılır. Çünkü madde ve zaman mutlak varlık olarak bağlandığı yegane iki kavramdır. Bunlar adeta tapındığı birer puttur; çünkü kendisinin madde ve zaman tarafından (evrim yoluyla) yaratıldığına inanmaktadır.

İçinde yaşadığı evrenin, dünyanın, kendi bedeninin, diğer insanların, fikirlerinden etkilendiği materyalist filozofların, kısacası hiçbir şeyin asılları ile karşılaşmadığını hissettiğinde ise tüm benliğini bir dehşet duygusu sarar. Güvendiği, inandığı, medet umduğu herşey bir anda kendisinden uzaklaşıp kaybolur. Aslını mahşer günü yaşayacağı ve **"o gün (artık) Allah'a teslim olmuşlardır ve uydurdıkları (yalancı ilahlar) da onlardan çekilip uzaklaşmıştır"** (Nahl Suresi, 87) ayetinde tarif edilen çaresizliği hisseder.

Bu andan itibaren materyalist kendisini maddenin dışarıdaki aslı ile muhatap olduğuna inandırmaya çabalar, bunun için kendince "delil"ler oluşturur; yumruğunu duvara vurur, taşları tekmeler, bağırır, çağırır ama asla gerçekten kurtulamaz.

Materyalistler, bu gerçeği kendi kafalarından atmak istedikleri gibi, diğer insanların da zihninden uzaklaştırmak isterler. Çünkü maddenin gerçek mahiyeti insanlar tarafından bilindiği takdirde, felsefelerinin ilkelliğinin ve cahil bakış açılarının ortaya çıkacağı, görüşlerini anlatacak bir zemin kalmayacağı farkındadırlar. İşte burada anlatılan gerçekten bu denli rahatsız olmalarının nedeni, yaşadıkları bu korkulardır.

Allah inkarcıların bu korkularının ahirette daha da şiddetleneceğini bildirmiştir. Hesap günü Allah onlara şöyle seslenecektir:

"Onların tümünü toplayacağımız gün; sonra şirk koşanlara diyeceğiz ki: "Nerede (o bir şey) sanıp da ortak koştuklarınız?" (Enam Suresi, 22)

Bunun ardından inkarcılar, dünyada aslına ulaştıklarını zannederek Allah'a şirk koştukları mallarının, evlatlarının, çevrelerinin kendilerinden uzaklaştığına ve tamamen yok olduklarına şahit olacaklardır. Allah bu gerçeği de, **"bak, kendilerine karşı nasıl yalan söylediler ve düzmekte oldukları da kendilerinden kaybolup-uzaklaştı"** (Enam Suresi, 24) ayetiyle haber vermiştir.

İnananların Kazancı

Maddenin mutlak olmadığı ve zamanın bir algı olduğu gerçeği, materyalistleri korkuturken, inananlar için tam aksi gerçekleşir. Allah'a iman eden insanlar maddenin ardındaki sırrı kavradıklarında büyük bir sevinç duymaktadırlar. Çünkü bu gerçek her türlü konunun anahtarıdır. Bu kilit açıldığı anda tüm sırlar açığa çıkar. Kişi belki anlamakta zorluk çektiği pek çok konuyu bu sayede rahatlıkla anlar hale gelir.

Daha önce de ifade edildiği gibi ölüm, cennet, cehennem, ahiret, boyut değiştirme gibi konular anlaşılmuş ve "Allah nerede", "Allah'tan önce ne vardı", "Allah'ı kim yarattı", "kabir hayatı ne kadar sürecek", "cennet ve cehennem nerede", "cennet ve cehennem şu an var mı" ve bunlar gibi önemli sorular böylece kolayca yanıtlanmış olur. Ve Allah'ın tüm bir evreni nasıl bir sistemle yoktan var ettiği kavranır. Hatta öyle ki bu sır sayesinde **"ne zaman" ve "nerede" gibi sorular da anlamsız hale gelir.** Çünkü ortada ne zaman, ne de mekan kalmaz. Mekansızlık kavrandığı takdirde cennet, cehennem, dünya hepsinin aslında **aynı yerde** olduğu da anlaşılır. Zamansızlık kavrandığı takdirde ise herşeyin **tek bir anda** olduğu fark edilir; hiçbir şey için beklenmez, zaman geçmez, herşey zaten olup bitmiştir.

Bu sırrın kavranmasıyla birlikte, **dünya inanan insan için cennete benzemeye başlar.** İnsanı sıkan her tür maddesel endişe, kuruntu ve korku kaybolur. İnsan, tüm evrenin tek bir Hakimi olduğunu, O'nun tüm maddesel dünyayı dilediği gibi yarattığını ve yapması gereken tek şeyin O'na yönelmek olduğunu kavrar. Artık o, **"her türlü bağımlılıktan özgürlüğe kavuşturulmuş olarak"** (Al-i İmran Suresi, 35) Allah'a teslim olmuştur.

Bu sırrı kavramak, dünyanın en büyük kazancıdır.

Bu sırla birlikte yine Kuran'da bahsedilen çok önemli bir gerçek daha

anlaşılır: Daha önce de bahsettiğimiz, Allah'ın insana "**şah damarından daha yakın**" (Kaf Suresi, 16) olduğu gerçeği... Bilindiği gibi şah damarı insanın içindedir. İnsana kendi içinden daha yakın bir mesafe olamaz. Bu durum insanın zihninin dışına çıkamadığı gerçeği ile kolayca açıklanabilir. Görüldüğü gibi bu ayet de, bu sırla birlikte çok daha iyi anlaşılmalıdır.

İşte gerçek budur. Bilinmelidir ki, hiçbir insan için Allah'tan başka dost ve yardımcı yoktur. **Allah'tan başka hiçbir şey mutlak değildir;** Kendisi'ne sığınılacak, yardım istenecek, karşılık beklenecek tek mutlak varlık O'dur...

Ve her nereye dönersek, Allah'ın yüzü oradadır...

---

*Dediler ki: "Sen Yücesin, bize öğrettiğinden
başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm
ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)*